MARIE RUTKOSKI

TRILOGIA
CÂȘTIGĂTORULUI

CARTEA A DOUA

CAVALERUL CÂȘTIGĂTORULUI

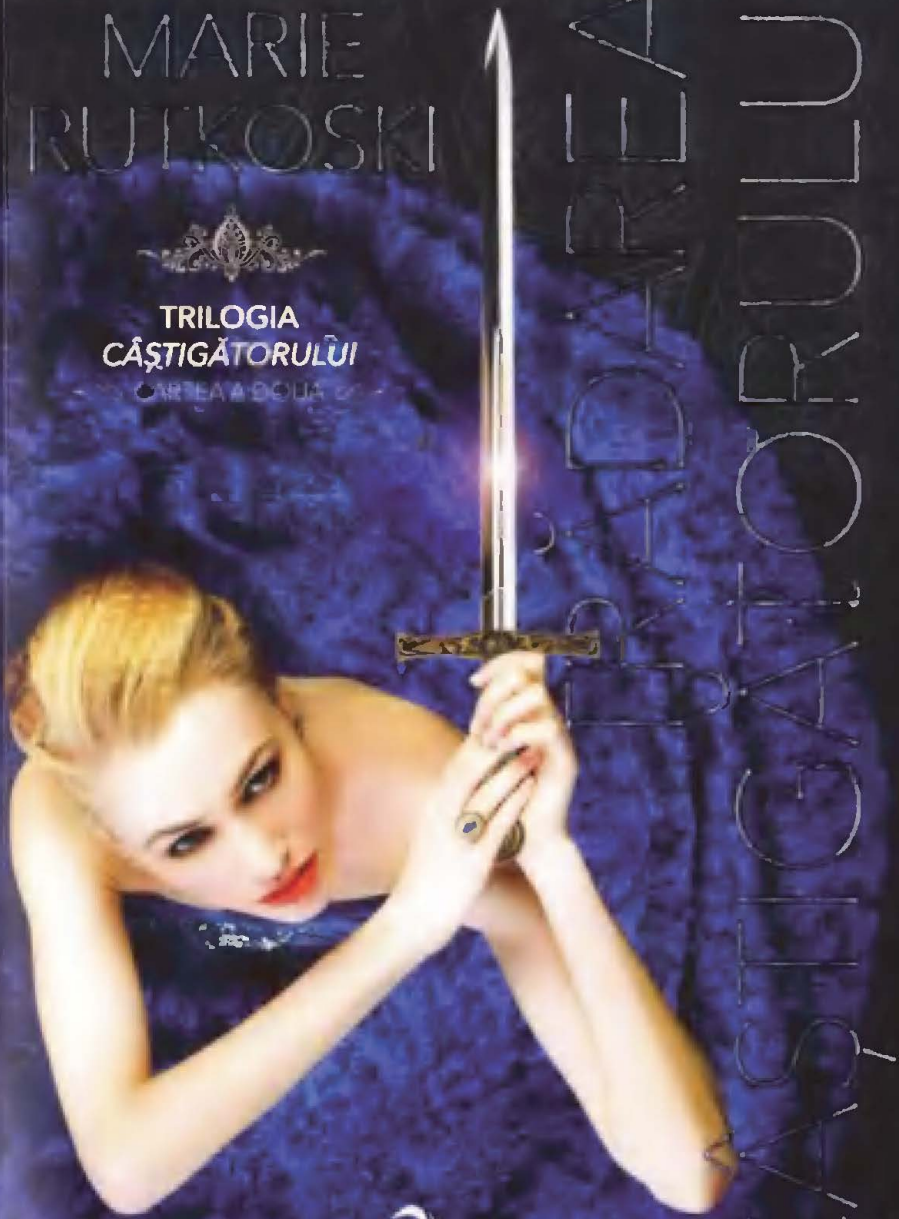

LEDA EDGE

O căsătorie regală e ceea ce visează cele mai multe fete. Dar pentru Kestrel înseamnă o viață trăită într-o colivie pe care ea însăși a creat-o. Pe măsură ce nunta se apropie, ea tânjește să-i spună lui Arin adevărul despre logodna ei: că a acceptat să se mărite cu prințul în schimbul libertății lui Arin. Dar poate Kestrel să aibă încredere în Arin? Poate să se încreadă în ea însăși? Căci Kestrel se pricepe de minune la arta decepției. Ea acționează ca spion la curte, dar dacă va fi prinsă, va fi demascată ca trădătoare a țării sale. Și totuși nu se poate opri din căutarea unei căi de a schimba lumea sa nemiloasă… apropiindu-se, astfel, de descoperirea unui secret îngrozitor.

Uluitoarea continuare a bestsellerului *Blestemul Câștigătorului* dezvăluie prețul imens al minciunilor periculoase și al aliațelor necinstite. Adevărul va ieși la lumină și atunci Kestrel și Arin vor afla cât de mult îi vor costa faptele lor.

Fascinantă și zdrobitoare ca un pumnal în inimă.

SARAH MESLE, ***Los Angeles Review Of Books***

O carte despre loialitate, dragoste interzisă, putere și cei puternici, prieteni și relații distruse, război, cuceriri și familie…

THE GUARDIAN

ISBN: 978-606-793-015-3
ISBN: 978-606-793-130-3

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

MARIE RUTKOSKI

TRĂDAREA CÂȘTIGĂTORULUI

LEDA EDGE

Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

CORINT BOOKS 2017

MARIE RUTKOSKI

TRĂDAREA CÂȘTIGĂTORULUI

Traducere din limba engleză de Oana Chițu • TRILOGIA CÂȘTIGĂTORULUI • CARTEA A DOUA

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Design copertă: Elizabeth H. Clark
Ilustrație copertă: © 2015 by Ali Smith

Marie Rutkoski, *The Winner's Crime*
Text copyright © 2015 by Marie Rutkoski
Published by arrangement with Charlotte Sheedy Literary Agency.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-130-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUTKOSKI, MARIE
Trilogia câștigătorului / Marie Rutkoski ; trad.: Oana Chițu. - București : Corint Books, 2016-
3 vol.
ISBN 978-606-793-015-3
Cartea 2 : Trădarea câștigătorului. - 2017. - ISBN 978-606-793-130-3

I. Chițu, Oana (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru Kristin Cashore

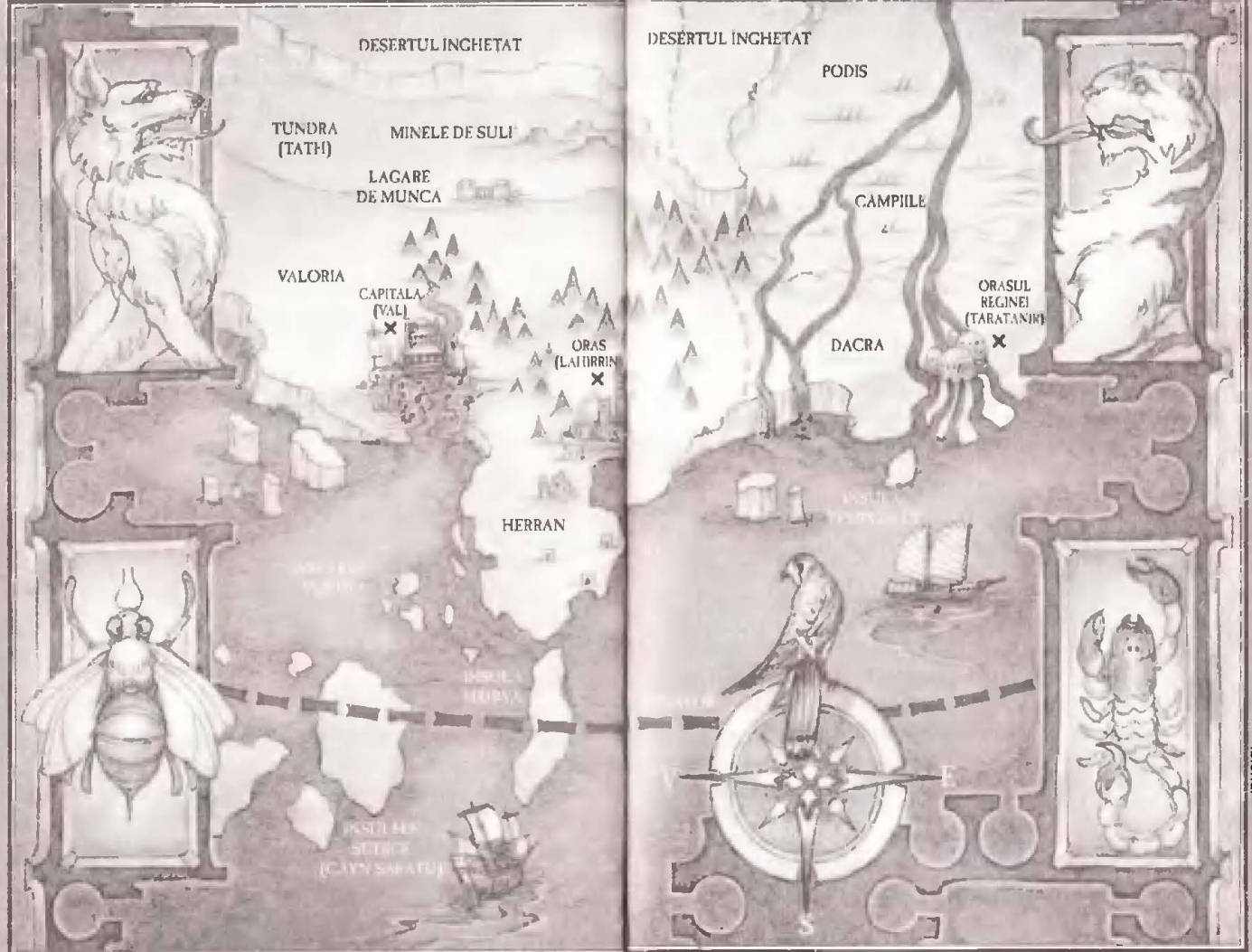
DESERTUL INGHETAT
TUNDRA (TATH)
MINELE DE SULI
LAGARE DE MUNCA
VALORIA
CAPITALA (VAL)
ORAS (LAHIRRIN)
HERRAN
DESERTUL INGHETAT
PODIS
CAMPIILE
ORASUL REGINEI (TARATANIR)
DACRA
W
E
S

fblondi

SE TĂIE CÂND DESCHISE PLICUL.

Kestrel fusese nerăbdătoare, fusese o neroadă să sfâşie pur şi simplu scrisoarea doar pentru că era scrisă în alfabet herrani. Cuţitul alunecă. Bobiţe de sânge căzură pe hârtie şi înfloriră viu colorate.

Bineînţeles, răvaşul nu era de la el. Scrisoarea fusese trimisă de noul ministru al agriculturii din Herran. Îi scrisese ca să se prezinte şi să-i spună că abia aştepta să o întâlnească. „Cred că avem multe în comun şi că am avea multe lucruri de discutat", scria omul.

Kestrel nu era sigură ce încerca bărbatul să spună; ea nu-l cunoştea şi nici măcar nu auzise ceva despre el. Deşi presupunea că ar fi trebuit să-l întâlnească pe ministru la un moment dat – Kestrel era, până la urmă, ambasadorul imperial pe teritoriul acum independent al Herranului –, nu se aşteptase să fie nevoită să-şi petreacă timpul cu ministrul *agriculturii*. Ea nu avea nimic de zis despre rotaţia culturilor sau despre îngrăşăminte.

Kestrel îşi surprinse tonul arogant al gândurilor. Simţi cum i se crispează buzele şi-şi dădu seama că scrisoarea o înfuria.

Că era furioasă pe sine însăşi, pe felul în care îi tresărise inima când îşi văzuse numele scris pe plic în alfabetul herrani. Kestrel sperase aşa de tare că scrisoarea era de la Arin.

Nu mai primise nicio veste de la el de aproape o lună, de când îi oferise independenţa ţării lui. Iar adresa de pe plic nici măcar nu fusese scrisă de el. Kestrel cunoştea scrisul lui Arin, cunoştea degetele care ar fi ţinut tocul. Cu unghiile tăiate scurt, brăzdate de cicatricele argintii ale unor arsuri vechi; podul întărit al palmei – toate aşa de diferite faţă de scrisul lui elegant.

Kestrel ar fi trebuit să ştie imediat că scrisoarea nu era de la el. Şi totuşi: tăietura rapidă a hârtiei. Şi totuşi: dezamăgirea.

Kestrel puse hârtia deoparte, îşi scoase cingătoarea din mătase de la brâu, trecând-o pe sub pumnalul pe care, ca mai toţi valorienii, îl ţinea prins la şold. Kestrel îşi înfăşură cingătoarea în jurul mâinii rănite, stricând mătasea ivorie. Eşarfa se umplu de sânge, dar ei nu-i păsa câtuşi de puţin de o cingătoare distrusă. Kestrel era logodită cu prinţul Verex, moştenitor al imperiului valorian. Dovada era o linie lucioasă şi sclipitoare, trasată zilnic pe fruntea ei. Kestrel avea cingători peste cingători, rochii peste rochii, râuri de bijuterii. Era viitoarea împărăteasă.

Totuşi, când se ridică de pe scaunul din abanos sculptat, Kestrel se simţi slăbită. Privi în jurul ei, în birou – una dintre multele încăperi ale apartamentului său –, şi o cuprinse neliniştea văzând zidurile din piatră, unghiurile perfect drepte şi felul în care două coridoare înguste străpungeau camera. Kestrel, care ştia că palatul imperial era şi o fortăreaţă, ar fi trebuit să înţeleagă aranjarea locului. Coridoarele strâmte trebuiau să împiedice avansarea unei forţe invadatoare. Şi totuşi, palatul arăta neprietenos şi străin. Era atât de diferit faţă de casa ei.

Kestrel se străduí apoi să-şi amintească faptul că ceea ce numise ea „casă" în Herran nu-i aparţinuse, de fapt, niciodată de drept. Poate că fusese crescută în acea colonie, dar Kestrel era valoriană, iar în momentul de faţă se afla exact acolo unde ar fi trebuit să se afle. Unde alesese să se afle.

Rana nu mai sângera.

Kestrel lăsă scrisoarea pe masă şi merse să-şi schimbe rochia de zi cu cea pentru cină. Asta era viaţa ei acum: ţesături scumpe şi podoabe din mătase marmorată. Cina cu împăratul... şi cu prinţul.

Da, asta era viaţa ei.

N-avea decât să se obişnuiască.

Împăratul era singur. Zâmbi când Kestrel intră în sala de mese cu ziduri din piatră. Părul lui grizonant era tuns milităreşte, la fel ca al tatălui lui Kestrel, iar ochii săi negri erau pătrunzători. Împăratul nu se ridică de la masa lungă ca să o întâmpine.

— Maiestatea Voastră Imperială.

Fata-şi plecă fruntea.

— Fiica mea.

Vocea lui răsună cu ecou în camera boltită şi ricoşă din vasele şi paharele goale.

— Ia loc.

Kestrel dădu să se aşeze.

— Nu, zise el. Aici, la dreapta mea.

— Acela este locul prinţului.

— S-ar părea că prinţul nu este aici.

Kestrel se aşeză. Sclavii serviră primul fel şi turnară vin alb. Kestrel ar fi putut întreba de ce o chemase împăratul la cină şi unde se afla prinţul, dar văzuse deja cum împăratului

îi plăcea să facă din tăcere o unealtă cu care mai apoi deschidea temerile altora. Kestrel lăsă liniștea să devină atât a ei, pe cât era a lui, și doar când se servi al treilea fel de mâncare deschise gura:

— Am veşti că ar merge bine campania din est.

— Aşadar, tatăl tău îți scrie de pe front. Trebuie să-l răsplătesc pentru felul excelent în care duce războiul. Sau poate că ar trebui să te răsplătesc pe tine, Lady Kestrel.

Ea bău din cupă.

— N-am nimic de-a face cu succesul lui.

— Nu? *Tu* m-ai zorit să pun capăt războiului cu rebelii herrani, cedându-le independența teritoriului, sub guvernarea mea. Ai motivat că aşa voi dispune de trupe şi bani pentru a alimenta războiul din est, şi iată – împăratul gesticulă dramatic –, aşa a şi fost. Ce sfat înțelept de la o tânără ca tine!

Cuvintele împăratului o făceau pe Kestrel să devină agitată. Dacă împăratul ar fi cunoscut adevăratul motiv pentru care ea insistase să acorde independența herranilor, Kestrel ar fi plătit cu vârf şi-ndesat. Kestrel gustă din mâncarea preparată cu migală: nave în miniatură, făcute din terină cu pânze din gelatină transparentă. Mestecă încet.

— Nu-ți place? întrebă împăratul.

— Nu prea mi-e foame.

Împăratul sună dintr-un clopoțel de aur.

— Desertul, îi zise el servitorului care apăru imediat. Trecem direct la desert. Ştiu cât de mult le plac domnişoarelor lucrurile dulci.

Dar când băiatul se întoarse aducând două farfurioare făcute dintr-un porțelan aşa de fin, încât Kestrel putea vedea lumina radiind prin marginile lor, împăratul îşi refuză porția.

— Eu nu vreau.

Servitorul așează o farfurie și o furculiță ciudat de ușoară și de translucidă în dreptul lui Kestrel.

Ea se liniști. Împăratul nu cunoștea adevărul despre ziua în care se luptase să pună capăt rebeliunii herrani. Nimeni nu-l cunoștea. Nici măcar Arin nu știa că fata îi cumpărase libertatea cu ajutorul câtorva cuvinte dibace... și cu promisiunea de a se căsători cu prințul moștenitor.

Dacă ar ști, Arin s-ar opune. Și-ar aduce sfârșitul.

Dacă împăratul ar ști *de ce* Kestrel acționase astfel, atunci asta ar însemna sfârșitul ei.

Kestrel privi la grămăjoara de frișcă roz de pe farfurie și la furculița transparentă ca și cum ar fi alcătuit întreaga ei lume. Trebuia să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Ce nevoie am eu de răsplată când Maiestatea Voastră mi l-a dat pe unicul vostru fiu?

— Și ce comoară este! Și totuși nu am stabilit o dată pentru nuntă. Când să fie? N-ai mai deschis subiectul.

— Am crezut că va decide prințul Verex.

Dacă alegerea ar fi rămas în seama prințului, atunci nunta nu ar fi avut niciodată loc.

— De ce să nu decidem *noi* doi?

— Fără el?

— Fată dragă, dacă minții zăpăcite a prințului i-a scăpat până și ziua și ora cinei cu tatăl și cu domnița lui, cum ne putem aștepta să plănuiască ceva din cel mai important eveniment de stat din ultimele decenii?

Kestrel tăcu.

— Nu mănânci, zise împăratul.

Kestrel înfipse furculița translucidă în frișcă și o ridică la gură. Dinții furculiței i se topiră pe limbă.

— Zahăr! exclamă ea surprinsă. Furculița e făcută din zahăr caramelizat.

— Îți place desertul?

— Da.

— Atunci trebuie să-l mănânci pe tot.

Dar cum era să termine frișca dacă furculița continua să se topească la fiecare înghițitură? Mare parte a tăcâmului rămăsese în mâna fetei, dar n-avea să reziste prea mult.

Un joc. Desertul era un joc, conversația era un joc. Împăratul voia să vadă cum avea Kestrel să joace.

— Cred că finalul acestei luni ar fi un moment ideal pentru nuntă, zise el.

Kestrel mai luă o înghițitură de frișcă. Dinții furculiței se topiră complet, lăsând în urmă un fel de lingură ciuntă.

— O nuntă iarna? Nu o să fie flori.

— Nu ai nevoie de flori.

— Dacă știți că tinerelor le plac deserturile, atunci sigur știți că le plac și florile.

— Atunci, presupun că preferi primăvara.

Kestrel ridică un umăr.

— Vara ar fi cel mai bine.

— Din fericire, palatul meu are sere. Am putea pava sala mare cu petale chiar și iarna.

Kestrel mâncă în liniște. Furculița se preschimbă într-un băț.

— Doar dacă nu cumva vrei să amâni nunta, zise împăratul.

— Mă gândesc la invitați. Imperiul e întins. Oamenii se vor aduna aici din toate provinciile. E îngrozitor să călătorești iarna, iar primăvara nu e decât cu puțin mai bine. Plouă. Drumurile se înnămolesc.

Împăratul se sprijini în jilț, studiind amuzant chipul fetei.

— De asemenea, continuă ea, n-aș vrea să pierd o ocazie importantă. Știți că nobilii și guvernatorii vă vor oferi ce pot – favoruri, informații, aur – pentru cele mai bune locuri la nuntă. Misterul rochiei mele și al muzicii vor preocupa întregul imperiu. Nu o să observe nimeni că ați luat o decizie politică ce altfel ar indigna mii de oameni. Dacă aș fi în locul Maiestății Voastre, aș profita de logodna lungă. Aș folosi-o cât mai bine.

Împăratul râse.

— Oh, Kestrel! Ce împărătească vei fi! Bărbatul ridică paharul: Închin pentru fericita voastră însoțire, ce va avea loc la Balul Verii.

Kestrel ar fi ridicat și ea paharul dacă prințul Verex nu ar fi intrat în salon și nu s-ar fi oprit în loc, cu ochii mari, lăsând să i se vadă pe chip o întreagă paletă de emoții: surpriză, jignire, furie.

— Ai întârziat, zise tatăl său.

— Ba nu.

Verex strânse pumnii.

— Kestrel a reușit să sosească la timp. Tu de ce nu ai putut face la fel?

— Pentru că mi-ai spus o altă oră.

Împăratul țâțâi.

— Ai înțeles greșit.

— Mă iei de nerod!

— În niciun caz.

Gura lui Verex se închise brusc, iar capul i se legănă pe gâtul subțire ca și cum ar fi fost mișcat de un curent.

— Hai, zise Kestrel blând. Ia desertul cu noi.

Privirea lui îi dădu lui Kestrel de înțeles că oricât ar fi urât Verex jocurile împăratului, disprețuia încă și mai abitir mila ei. Prințul ieși din cameră.

Kestrel se jucă cu ciotul ei de furculiță. Se abținu să spună ceva chiar și după ce pașii zgomotoși ai prințului se stinseră pe hol.

— Uită-te la mine, zise împăratul.

Fata ridică privirea.

— Tu nu-ți dorești nunta vara de dragul florilor, al invitaților sau al câștigurilor politice, zise el. Vrei să amâni nunta cât de mult posibil.

Kestrel apucă strâns furculița.

— Am să-ți dau tot ce vrei, în limita rațiunii, continuă împăratul, și am să-ți spun și de ce. Pentru că nu te învinovățesc pe tine, dat fiind mirele pe care-l vei avea. Pentru că tu nu plângi ca să obții ce dorești, ci cauți să-l câștigi singură. Așa cum aș face și eu. Când te uiți la mine, vezi persoana care vei deveni tu însăți. Un conducător. Te-am ales pe tine, Kestrel, și voi face din tine tot ce nu poate să fie fiul meu... un înlocuitor vrednic.

Kestrel îl privi pe împărat, iar căutătura sa părea să sondeze viitorul ei într-un bătrân ce era capabil de atât de multă cruzime față de propriul său fiu.

Împăratul zâmbi.

— Mâine, aș vrea să te întâlnești cu căpitanul gărzii imperiale.

Kestrel nu-l întâlnise niciodată pe căpitan, dar cunoștea suficient de multe despre rolul său. În mod oficial, căpitanul era responsabil de siguranța personală a împăratului. Neoficial, poziția lui includea și sarcini pe care nu le discuta nimeni: supraveghere, asasinate. Căpitanul se pricepea să facă oamenii să dispară.

— Are ceva să-ți arate, zise împăratul.

— Ce?

— O surpriză. Înveselește-te, Kestrel. Îți dau tot ce ți-ai putea dori vreodată.

Uneori, împăratul chiar *era* generos. Kestrel participase la audiențe în cursul cărora demnitarul dăruise senatorilor săi întinderi de pământ din noile colonii sau poziții importante în Forum. Kestrel văzuse însă și cum dărnicia împăratului îi tentase pe unii să ceară puțin mai mult. Atunci, pleoapele bărbatului coborau grele, ca ale unei pisici, și ea vedea cum darurile lui îi făceau pe oameni să-și arate adevăratele intenții.

Cu toate astea, Kestrel nu putea să nu spere că nunta avea să fie amânată mai mult de doar câteva luni. Prima zi de vară era un termen mai acceptabil decât săptămâna viitoare, bineînțeles, dar tot era prea curând. Mult prea curând. Oare împăratul avea să-i acorde un răgaz de un an? Poate chiar mai mult?

— Balul Verii..., începu ea.

— E data perfectă.

Privirea lui Kestrel se abătu asupra mâinii ei închise. Degetele i se deschiseră, împrăștiind în jur o mireasmă dulce, și palma îi căzu, goală, pe masă.

Furculița din zahăr se topise în căldura mâinii ei.

ARIN SE AFLA ÎN BIROUL TATĂLUI SĂU, PE CARE probabil că n-avea să-l considere niciodată al lui, indiferent cât timp ar mai fi trecut peste spectrele familiei sale dispărute.

Era o zi senină. De la fereastra biroului se zărea oraşul, cu porţiunile sale ruinate de tăvălugul revoluţiei. Discul palid al soarelui iernatic învăluia portul herrani într-o lumină tulbure.

Arin nu se gândea la ea. Nicidecum. Se gândea la cât de lent se reconstruiau zidurile oraşului, la recolta de nucă ce avea să fie strânsă în curând în ţinuturile rurale din sud şi la cum asta avea să dea de lucru negustorilor şi hrană celor flămânzi. Arin nu se gândea deloc la Kestrel sau la ultima lună şi o săptămână în care nu se gândise la ea. Dar să o alunge din mintea lui era ca şi cum ar fi ridicat bolovani, şi era atât de captat de efortul depus, că nu auzi când Sarsine intră în cameră şi nici nu o observă până ce fata nu-i împinse sub nas o scrisoare deschisă.

Sigiliul rupt arăta două săbii încrucişate. Scrisoarea era de la împăratul valorian. Expresia lui Sarsine dădea de înţeles că Arin n-avea să fie încântat de ce urma să citească.

— Ce-i? întrebă el. Alte taxe? Arin se frecă la ochi. Împăratul ar trebui să știe că nu putem plăti din nou; sau, în orice caz, nu atât de curând după ultima contribuție. Ne duce la ruină.

— Ei bine, acum înțelegem de ce a dat împăratul Herranul înapoi herranilor.

Arin și Sarsine mai discutaseră problema și altă dată. S-ar fi părut că era singura explicație pentru o decizie atât de neașteptată. Veniturile din Herran obișnuiau să meargă în buzunarele aristocraților valorieni care colonizaseră regiunea. Apoi a venit Rebeliunea Primei Zile de Iarnă și decretul împăratului, iar acei artistocrați se întorseseră în capitală, în timp ce pământul abandonat fusese numit pierdere de război. Acum, împăratul putea să sece Herranul cu taxe împotriva cărora oamenii nu mai puteau protesta. Toate bogățiile țării se scurgeau direct în vistieria imperială.

Fusese o mișcare mârșavă. Însă ceea ce îl îngrijora pe Arin era sentimentul sâcâitor că îi scăpa ceva. Îi fusese greu să gândească în ziua în care Kestrel îi făcuse cunoscute oferta și cerințele împăratului. Îi fusese greu să mai vadă și altceva în afară de dunga aurie ce marca fruntea ei.

— Spune-mi doar cât ne va costa de data asta, îi zise Arin lui Sarsine.

Ea își schimonosi gura într-un fel neplăcut.

— Nu e vorba de taxe. Este o invitație.

Și ieși din cameră.

Arin despături hârtia. Mâinile bărbatului rămaseră nemișcate.

În calitate de guvernator al Herranului, Arin era solicitat să participe la un bal în capitala valoriană. *În onoarea logodnei dintre Lady Kestrel și prințul moștenitor Verex,* așa zicea scrisoarea.

Sarsine spusese că era o invitaţie, însă Arin recunoscu adevăratul mesaj: era un ordin, iar el nu avea nicio putere să i se opună, deşi, teoretic, nu mai era sclav.

Ochii lui Arin se ridicară de pe pagină şi privirea i se plimbă asupra portului. Când lucra la docuri, unul dintre ceilalţi sclavi era supranumit Contabilul de Favoruri.

Sclavii nu aveau bunuri sau cel puţin nu vreun lucru pe care cuceritorii valorieni să-l fi socotit un bun. Chiar dacă Arin ar fi deţinut vreun obiect, nu avea buzunare în care să-l ţină. Hainele cu buzunare reveneau doar sclavilor din casă. Aceasta era măsura vieţii sub regimul valorian: herranii îşi cunoşteau locul în societate în funcţie de hainele care puteau avea sau nu buzunare şi de iluzia că li se permitea să ţină asupra lor un obiect personal.

Cu toate astea, sclavii aveau o monedă: schimbau favoruri. O raţie în plus de mâncare, un aşternut mai gros de paie, luxul câtorva minute de odihnă în timp ce muncea altcineva. Dacă un sclav de la docuri voia ceva, îi cerea Contabilului de Favoruri – cel mai bătrân herrani dintre ei. Contabilul ţinea un ghem pe care erau înfăşurate aţe colorate diferit pentru fiecare om. Dacă Arin avea o cerere, aţa lui era deznodată şi înfăşurată şi împletită cu o alta, una poate galbenă, iar aţa aceea galbenă putea fi la rândul ei împletită cu una verde, depinzând de cine datora cui un favor. Ghemul de aţă al Contabilului de Favoruri ţinea socoteala tuturor.

Dar Arin nu avea nicio datorie. El nu ceruse niciodată nimic şi nici nu oferise nimic în schimb. Fiind deja un tânăr în toată puterea, Arin respinsese cu putere ideea de a avea datorii.

Acum, Arin studie scrisoarea de la împărat. Biletul era frumos scris, artistic compus. Se potrivea de minune cu

lucrurile care-l înconjurau pe Arin, cu lacul transparent al biroului tatălui său și cu ferestrele cu vitralii ce aruncau lumina iernii în cameră.

Lumina făcea ca vorbele împăratului să fie prea ușor de citit.

Arin mototoli hârtia în pumn și o strâns tare. Își dorea să poată cere ceva Contabilului de Favoruri. Ar fi renunțat la mândrie ca să devină un simplu fir de ață dacă ar fi putut obține ceea ce-și dorea.

Arin și-ar fi dat la schimb și inima pentru un nod de ață, dacă asta însemna că nu mai trebuia să o vadă niciodată pe Kestrel.

Arin se consultă cu Tensen. Bătrânul studie invitația pe care Arin o îndreptase și netezise; ochii lui, de un verde deschis, scăpărau. Așeză foaia groasă, boțită, pe biroul lui Arin și bătu în primul rând al scrisorii cu un deget uscățiv.

— Asta e o oportunitate excelentă, zise el.

— Atunci vei merge, spuse Arin.

— Bineînțeles.

— Fără mine.

Tensen își țuguie buzele. Se uită la Arin cu privirea de director de școală care-i servise bine pe când medita copiii valorieni.

— Arin, hai să nu ne lăsăm orbiți de mândrie.

— Nu e vorba de mândrie. Sunt prea ocupat. Tu vei reprezenta Herranul la bal.

— Nu cred că împăratul va fi mulțumit de prezența unui simplu ministru al agriculturii.

— Nu mă interesează mulțumirea împăratului.

— Dacă mă trimiți *singur*, fie îl vom insulta pe împărat, fie îi vom da de înțeles că am un rol mai important decât s-ar

părea. Tensen își frecă barba sură, gândindu-se la spusele lui Arin. Trebuie să mergi. E rolul pe care trebuie să-l joci. Ești un actor bun.

Arin clătină din cap. Ochii lui Tensen se întunecară.

— Am fost acolo în ziua aceea.

Acea zi din vara trecută, când Kestrel îl cumpărase.

Arin simțea iar năduşeala care i se scurgea pe gât, în timp ce aştepta în ocolul de sub arena în care aveau loc licitațiile. Structura era acoperită, ceea ce însemna că Arin nu putea vedea mulțimea de valorieni orânduiți la nivelul solului, ci doar pe Coțcar, postat în centrul arenei. Arin mirosea acreala transpirației, simțea pietrişul de sub tălpi. Îl dureau toate. Pe când asculta vocea Coțcarului, care ba se ridica, ba cobora după discursul recitat al licitației, Arin își apăsă cu grijă degetele pe obrajii învinețiți. Fața lui era ca un fruct putrezit.

Coțcarul fusese furios pe el în dimineața aia.

„Două zile!" urlase el. „Te închiriez doar două zile şi vii înapoi în halul ăsta. Ce e aşa de greu să pavezi un drum şi să-ți ții fleanca?"

Aşteptând în ocolul lui, fără a asculta cu adevărat cuvântarea, Arin nu voia să se mai gândească la bătaie şi la tot ce dusese la ea. De fapt, vânătăile nu schimbau nimic. Arin nu se putea minți spunându-şi că şeful său avea să-l poată vinde într-o zi unei case valoriene. Valorienii țineau mult la înfățişarea sclavilor lor de casă, iar Arin nu se încadra deloc în standarde nici când fața lui nu era pe jumătate acoperită de diverse nuanțe de violet. Arin arăta ca un muncitor. Asta şi *era*. Muncitorii nu erau aduşi în casă, iar Coțcarul avea nevoie să plaseze sclavi devotați revoluției tocmai în casele valorienilor.

Arin își sprijini capul de peretele din lemn aspru al ocolului. Se luptă cu frustrarea.

În groapă se lăsase o liniște prelungită, ceea ce însemna că licitatorul încheiase vânzarea în timp ce Arin nu fusese atent și intrase înapoi în clădire, ca să ia o pauză.

Apoi mulțimea izbucni într-un soi de zumzet. Coțcarul se întorcea în arenă, apropiindu-se de podiumul pe care urma să se urce un alt sclav.

Coțcarul se adresă audienței:

„Am ceva foarte special pentru voi."

Fiecare dintre sclavii din ocol își îndreptă spatele. Toropeala după-amiezii se risipise dintr-odată. Chiar și bătrânul al cărui nume – Tensen – Arin avea să-l afle mai târziu deveni atent.

Coțcarul vorbise după un cod bine cunoscut. „Ceva foarte special" avea un înțeles secret pentru sclavi: șansa de a fi vânduți într-un fel care ar fi contribuit la realizarea revoluției. O șansă de a fi spioni, de a fura, poate chiar de a ucide. Coțcarul avea multe planuri.

Tocmai acel *foarte* din vorbele Coțcarului îi strânse inima lui Arin, căci cuvântul anunța cea mai importantă vânzare dintre toate, singura pe care o așteptaseră: șansa ca un rebel să fie plasat în casa generalului Trajan.

Oare cine se afla acolo, în mulțimea de valorieni?

Oare era chiar generalul?

Iar Arin, prostul de Arin, își irosise șansa de a obține răzbunarea. Coțcarul nu l-ar fi ales niciodată pe el pentru licitație.

Și totuși, licitatorul își întoarse chipul spre ocol și ochii lui se opriră direct asupra lui Arin. Degetele Coțcarului se mișcară de două ori. Era semnalul.

Arin fusese ales.

— Ziua aia, îi zise Arin lui Tensen pe când şedeau învăluiţi în lumina iernii, în biroul tatălui său, a fost diferită. Totul a fost altfel.

— Oare? Erai gata să faci orice pentru poporul tău. Acum nu mai eşti?

— E un *bal*, Tensen.

— Este o oportunitate. Am putea afla cel puţin cât şi-a propus împăratul să ia din producţia de nucă.

Recolta avea să fie strânsă curând. Oamenii aveau nevoie mare de hrană şi să facă negoţ.

Arin îşi apăsă vârfurile degetelor pe frunte. Ţeasta începea să-l doară.

— Ce putem afla? Oricât va lua, va fi prea mult.

Tensen nu spuse nimic o clipă. Apoi, sumbru:

— Nu am mai primit veşti de la Thrynne de câteva săptămâni.

— Poate că nu a putut ieşi din palat ca să ia legătura cu omul nostru.

— Poate. Dar oricum avem prea puţine surse în palatul imperial. E un moment riscant. Mai-marii imperiului transpiră aur prin toţi porii ca să se pregătească pentru cel mai luxos sezon de iarnă din istoria valoriană, acum că a fost anunţată logodna. Iar coloniştii care au trăit odată în Herran devin din ce în ce mai urâcioşi. Nu le-a plăcut deloc să ne dea înapoi casele furate. Sunt în minoritate, iar armata e de partea împăratului, aşa că el îi poate ignora. Dar curtea nu pare a fi un loc stabil şi nu ne permitem să uităm că suntem la mila împăratului. Cine ştie ce se mai gândeşte să facă? Sau cum ne va afecta pe noi? *Asta* – Tensen arătă spre invitaţie – ar fi o ocazie minunată să aflăm de ce tace Thrynne. Arin,

mă asculți? Nu ne permitem să pierdem un spion atât de bine plasat.

Exact așa cum fusese și Arin bine plasat. Cu pricepere. În ziua aceea din piață, Arin nu fusese sigur cum de știuse Coțcarul că Arin avea să fie sclavul perfect. Coțcarul avea ochiul format pentru a observa slăbiciuni. Se pricepea de minune să observe dorințele ascunse din oameni. Cumva, licitatorul pătrunsese în inima clientei și știuse cum să o manipuleze.

Arin nu o văzuse la început. Soarele îl orbise când păși în arenă. De deasupra lui izbucniră râsete. Tânărul nu putea vedea masa de valorieni. Totuși, îi putea auzi. Nu era deranjat de rușinea care-i cuprindea pielea. Sau cel puțin așa-și spunea. Nu-l deranja ce vorbeau ei sau ceea ce auzea.

Apoi ochii i se obișnuiră cu lumina. Clipi și-și limpezi privirea. O văzu pe fată. Ea ridică o mână pentru a licita.

Vederea ei fu ca un atac fulgerător. Arin nu-i distingea prea bine chipul – nu *voia* să-i distingă chipul, când tot ceea ce ținea de ea îl făcea să vrea să închidă ochii. Arăta atât de valoriană. Era încadrată de o aureolă aurie, aproape strălucitoare, ca o armă ridicată în lumină. Lui Arin îi venea greu să creadă că fata era o ființă vie.

Și era curată. Pielea și formele ei erau pure. Îl făcea pe Arin să se simtă mizerabil și pentru un moment Arin nici nu observă că fata era măruntă. Firavă.

Absurd. Era absurd că cineva ca ea putea să-l stăpânească. Și totuși, dacă fata câștiga licitația, ea urma să aibă putere asupra lui.

Arin își dorea asta. Gândul îl fulgeră cu o bucurie crudă, urâtă. Nu o mai văzuse niciodată, dar ghici cine era: Lady Kestrel, fiica generalului Trajan.

Mulţimea o auzi licitând, şi deodată păru că Arin valora totuşi ceva.

Două anotimpuri mai târziu, Arin uită că şedea la biroul tatălui său. Uită că Tensen aştepta ca el să spună ceva. Arin coborâse din nou în arenă. Îşi aminti cum se uitase la fată, îşi aminti ura pură şi solidă.

Ca un diamant.

KESTREL DECISE SĂ SE ÎMBRACE EXTRAVAGANT pentru întâlnirea ei cu căpitanul gărzii imperiale. Alese o rochie din brocart alb cu auriu a cărei bordură se târa pe pământ. Kestrel își prinse pumnalul cu grijă, ca întotdeauna, doar că în dimineața aceea strânse curelele mai mult decât era nevoie. Fata le desfăcu și le prinse la loc de mai multe ori.

Căpitanul se înființă în apartamentul lui Kestrel în vreme ce ea își termina cana de lapte cu mirodenii. Bărbatul refuză să se așeze cât timp Kestrel bea. Știu pe dată că n-avea să-i placă locul unde urmau să meargă când căpitanul îi privi rochia și-și ascunse rânjetul. Apoi, când bărbatul nu-i sugeră să se schimbe în niște haine care se puteau murdări mai greu, Kestrel înțelese că nu-l plăcea deloc nici *pe el.*

— Gata? întrebă căpitanul.

Kestrel sorbi din ceașcă, cu ochii la el. Bărbatul era o matahală, cu o cicatrice care-i traversa buzele. Maxilarul îi fusese spart și acum era strâmbat spre stânga. Căpitanul avea un profil neașteptat de plăcut și un nas drept, însă Kestrel nu apucă să-l vadă decât o clipă, atunci când el își aruncă privirea în jur, ca să se asigure că erau singuri. Era genul de

om care prefera să-şi privească interlocutorul direct în faţă. Însemna deci că înfăţişarea lui era în întregime distrusă.

Kestrel se întrebă de ce ar fi fost capabil căpitanul dacă ar fi ştiut că ea nu fusese în totalitate prizonieră în casa lui Arin, după revoluţia herranilor.

Kestrel aşeză ceaşca goală pe o măsuţă.

— Unde mergem?

Rânjetul reapăru.

— Să vizităm pe cineva.

— Pe cine?

— Împăratul mi-a spus să nu zic.

Kestrel îşi ridică bărbia şi-l privi pe căpitan.

— Ce-ai spune de câteva indicii? Împăratul ţi-a ordonat să nu-mi dai nici măcar nişte mici indicii?

— Păi...

— Ce-ai zice să ghicesc? De exemplu... – bătu un arpegiu cu degetele pe marginea de abanos a mesei – cred că vom merge la închisoare.

— Asta nu e tocmai greu de ghicit, milady.

— Să încerc ceva mai dificil? Mâinile-ţi sunt curate, dar cizmele sunt murdare. Uşor stropite. Petele sunt lucioase; uscate de curând. E sânge?

Căpitanul se înveselise. Îi plăcea jocul.

— Văd că te-ai trezit chiar mai devreme ca mine în dimineaţa asta, continuă Kestrel. Şi ai fost ocupat. Totuşi, e foarte ciudat să văd sângele de pe cizme şi să-ţi simt mirosul aşa de plăcut... e o aromă discretă. Vetiver. E scump. O fărâmă de ambră cenuşie. Un pic de piper înţepător. Ah, căpitane! Ai... *împrumutat* uleiurile parfumate ale împăratului?

Bărbatul nu mai părea deloc amuzat.

— Aş zice că, din moment ce m-am priceput să ghicesc aşa de bine, merit şi un indiciu, căpitane.

Bărbatul oftă.

— Te duc să vezi un prizonier herrani.

Laptele se răscoli în stomacul lui Kestrel.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— De ce e important să-l văd?

Căpitanul ridică din umeri.

— Nu mi-a zis împăratul.

— Dar *cine* e?

Căpitanul își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu-mi plac surprizele, zise Kestrel, așa cum nici împăratului nu-i place să-i fie folosite uleiurile.

— E un nimeni. Nici măcar nu știm sigur cum îl cheamă.

Nu era Arin. Asta era tot ce putea gândi Kestrel. Nu putea fi el – guvernatorul Herranului nu era un nimeni. Dacă l-ar fi întemnițat, asta ar fi iscat un nou conflict.

Și totuși, în închisoare se afla cineva.

Gustul dulce al laptelui se acrise în gura ei, dar Kestrel zâmbi pe când se ridică.

— Să mergem.

Închisoarea capitalei se afla în afara zidurilor palatului, situată puțin mai jos pe munte, de cealaltă parte a orașului, într-o dolină naturală care fusese lărgită și fortificată, cu trepte spiralate ce păreau să coboare la nesfârșit.

Închisoarea era mică – se spunea că temnița imperiului de est era la fel de mare ca un oraș subteran –, dar mărimea ei se potrivea de minune cu împăratul valorian. Majoritatea răufăcătorilor erau trimiși la muncă în minele din nordul înghețat. Cei rămași erau cei mai periculoși și, curând, excutați.

Pe ziduri erau aprinse lămpi cu ulei, iar căpitanul o conduse pe Kestrel în josul primului rând de trepte întunecate

şi lipsite de aerisire. Rochia îi fâşâia în urmă. Lui Kestrel îi venea greu să creadă că nu era ea însăşi un prizonier condus spre celulă. Inima ei tresări o clipă la gândul că ar fi putut să fie prinsă săvârşind o nelegiuire şi închisă în beznă.

Căpitanul şi fata trecură prin dreptul unei celule. Degetele prizonierului erau încolăcite ca nişte viermi albi pe barele ferestruicii celulei. O voce gâtuită spuse ceva într-o limbă pe care Kestrel nu o recunoscu. Graiul suna peltic, iar fata nu-şi dădu seama din ce zonă ar fi putut proveni omul din celulă, până ce înţelese că aşa sună glasul unui om fără dinţi. Kestrel se dădu înapoi.

— Stai departe de bare, zise căpitanul. Pe aici, adăugă el, de parcă ar fi existat şi o altă direcţie decât tot în jos.

Când treptele se terminară în cele din urmă, Kestrel se simţi nesigură să păşească pe terenul drept. Coridorul mirosea a piatră umedă şi a canal. Căpitanul deschise o celulă şi o pofti pe Kestrel înăuntru. Fata ezită o clipă, convinsă deodată că omul voia să o prindă acolo. Mâna i se duse la pumnalul de la şold.

Căpitanul chicoti, iar sunetul declanşă un clinchet metalic în colţul celulei. Căpitanul ridică lampa, luminând un bărbat care şedea pe jos, trăgând de lanţurile cu care era prins de zid. Călcâiele lui goale zgâriară podeaua inegală pe când încerca să se tragă înapoi, departe de căpitan.

— Nu-ţi face griji, îi zise căpitanul lui Kestrel. E inofensiv. Uite.

Bărbatul îi trecu fetei lampa, apoi trase de un capăt liber al lanţului, să-l aducă pe prizonier mai aproape de zid. Omul se cutremură şi lăcrimă. Începu să se roage la toţi cei o sută de zei herrani.

Kestrel nu-l recunoscu. Ce uşurare! Apoi se simţi cuprinsă de o ruşine dezgustătoare. Ce conta dacă îl cunoştea

ori ba? Prizonierul avea să sufere. Kestrel îi vedea suferința în ochii luminați de lampă ai căpitanului.

Kestrel nu voia să stea. Nu putea privi. Se întoarse spre ușă.

— E împotriva regulilor împăratului, îi spuse căpitanul. A zis că trebuie să stai aici pe tot parcursul procesului. A zis că dacă nu cooperezi, va trebui să-i tai degetele omului, în loc să le jupoi doar de piele.

Ruga prizonierului se opri pentru o clipă, apoi, tremurătoare, cuvintele de rugăciune izbucniră iar.

Kestrel se simțea la fel ca vocea arzândă și slabă a prizonierului, ca sunetul unei rotițe strânse și apoi eliberate.

— Locul meu nu e aici, zise ea.

— Tu vei fi împărătească, răspunse căpitanul. Locul tău e aici. Sau ai crezut că a fi pe tron nu înseamnă decât rochii frumoase și baluri?

Căpitanul se asigură că lanțul era bine prins. Omul atârna de legăturile lui.

— Lampa, milady.

Căpitanul o chemă mai aproape.

Prizonierul înălță capul. Flacăra lămpii îi lumină ochii și, deși Kestrel știa că omul acela distrus nu era Arin – prizonierul era prea bătrân și avea trăsături prea firave –, inima ei se cutremură. Ochii bărbatului erau ca ai oricărui alt herrani, însă cenușii și limpezi, ca ai lui Arin, și i se păru deodată că era chiar Arin cel care încerca să rostească numele zeului milei, că *el* o implora să-i dea ceva ce ea nu știa cum să-i ofere.

— *Lampa*, spuse căpitanul iar. O să ne faci probleme așa de devreme, Lady Kestrel?

Fata înaintă. Atunci zări conturul unei găleți aflate lângă prizonier, plină de fecale și de urină. Kestrel văzu că mâna dreaptă a omului era înfășurată complet cu tifon.

Căpitanul scoase bandajul. Prizonierul își înghiți ruga.

Pielea de pe trei dintre degete era luată.

Kestrel văzu mușchii roz și dungile albe și lucioase ale tendoanelor. Stomacul i se răscoli, revoltat. Căpitanul trase o masă mică dintr-un colț întunecat al celulei și așeză mâna omului pe ea, cu palma în sus.

— Cum te cheamă? îl întrebă căpitanul.

Când bărbatul nu răspunse, valorianul își trase pumnalul și tăie în carnea de pe al patrulea deget. Sângele țâșni în sus.

— Oprește-te! îl imploră Kestrel. Oprește nebunia asta.

Prizonierul se zbătu, însă încheietura omului era țintuită ca de un piron. Căpitanul ridică iar pumnalul.

Kestrel îi prinse brațul și își înfipse cu putere degetele, iar chipul căpitanului păru să se deschidă – aproape cu lăcomie, luminat de o lucire care spunea că abia așteptase ca ea să dea greș. Despre asta era vorba. Kestrel picase testul împăratului fără a cunoaște măcar care îi erau criteriile. Fiecare ezitare era o bilă neagră pentru ea. Fiecare urmă de milă era pusă la răboj de căpitan, adunată pentru a fi înfățișată mai târziu împăratului, turnată în fața lui ca să poată spune: *Uite ce fetișcană prostuță. Ce voință slabă are. N-are stofă de conducător.*

Nu, Kestrel nu era potrivită pentru tron, dacă asta însemna să împărățești.

Fata nu știa ce ar fi făcut dacă prizonierul nu s-ar fi liniștit. Omul se holba la ea. Ochii lui erau deschiși larg, înlăcrimați. Omul părea șocat. O recunoscuse. Ea nu-l cunoștea. Dar expresia arzătoare din privirea lui era a cuiva care găsise o cheie familiară pentru un lacăt pe care era disperat să-l deschidă.

— Numele meu e Thrynne, șopti el în herrani. Spune-i că eu...

Căpitanul se eliberă din strânsoarea slăbită a lui Kestrel și se întoarse spre prizonier.

— Ba o să-mi spui tu însuți. Căpitanul vorbea herrani cu un accent pronunțat, însă fluent. E bine că ești gata să vorbești. Ei, și acum, Thrynne. Ce ziceai? *Ce* voiai să-mi spună?

Gura prizonierului se mișcă fără a scoate niciun sunet. Sângele izvora pe masă ca dintr-o fântână. Lama căpitanului luci.

Kestrel se calmase; prizonierul se uita la ea de parcă tocmai și-ar fi găsit mântuirea. Fata nu putea trăda încrederea omului, deși nu o înțelegea. Însă avea de gând să-l ajute și să se descurce cu orice i-ar fi solicitat privirea lui aprinsă de speranță.

— Nu-mi amintesc, răspunse Thrynne.

— Spune-mi sau te jupoi.

— Căpitane, interveni Kestrel. E confuz. Lasă-l o clipă...

— *Tu* ești confuză dacă ai impresia că poți să-mi împiedici interogatoriul. Tu ești aici ca să asculți. Thrynne, te-am întrebat ceva. Nu te mai uita la ea. Ea nu e importantă. Eu sunt.

Privirea lui Thrynne se muta de unul la altul. Icni guttural și grav, eliberând un geamăt slab, înăbușindu-și durerea. Bărbatul se concentră asupra lui Kestrel.

— Te rog, spuse el răgușit, el trebuie să afle.

Căpitanul jupui o bucățică de piele și o aruncă în găleată. Thrynne țipă; un țipăt frânt de icnete ce răsună în capul lui Kestrel cu ecou.

Fata se întinse spre căpitan și încercă să împiedice mâna care ținea pumnalul. Bărbatul o împinse ușurel la o parte, fără ca măcar să se uite, iar Kestrel căzu.

— Nu mă refuza, Thrynne, zise căpitanul. „Nu" nu mai există, ci doar „da". Înțelegi?

Prizonierul își mușcă buzele de durere.

— Da.

Kestrel se ridică.

— Căpitane...

— Liniște. Nu faci decât să înrăutățești situația. Apoi, adresându-i-se lui Thrynne, căpitanul continuă: Ce căutai să tragi cu urechea la ușile în spatele cărora avea loc o întâlnire privată între împărat și șeful Senatului?

— Nimic! Făceam curățenie. Eu fac curățenie.

— Asta mie-mi sună a „nu".

— Nu! Adică, da, da, ștergeam podeaua. Eu fac curățenie. Sunt servitor.

— Tu ești sclav, îl corectă căpitanul, deși împăratul eliberase un decret prin care se asigura emanciparea herranilor. Nu-i așa?

— Da. Sunt.

Kestrel își trăsese pumnalul pe ascuns. Dacă șeful gărzii imperiale continua să șadă cu spatele la ea, atunci poate că ar fi putut face ceva. Nu conta că nu era o luptătoare bună. Îl putea opri.

Poate.

— Și de ce, îi zise căpitanul lui Thrynne cu o voce domoală, ascultai tu la ușă?

Pumnalul tremură în mâna lui Kestrel. Simțea uleiul parfumat al împăratului pe trupul căpitanului. Se străduia să se apropie. Laptele băut la micul dejun își găsi drumul înapoi din stomac în gâtlejul ei.

Thrynne își rupse privirea de la căpitan, ca să se uite la ea.

— Bani, zise el. Aceasta-i anul banilor.

— Ah, zise căpitanul. Așa ne mai înțelegem. Ai fost plătit ca să asculți, nu?

— Nu...

Căpitanul coborî cuțitul. Kestrel vomită și pumnalul ei căzu undeva în umbră. Sunetul metalului care lovi piatra se pierdu în țipătul lui Thrynne. Kestrel se șterse la gură pe mânecă; nu se uită și-și apăsă palmele pe urechi. Abia dacă-l mai auzi pe căpitan zicând:

— Cine? Cine te-a plătit?

Însă din gura prizonierului nu mai veni niciun răspuns. Thrynne leșinase.

Kestrel ajunse în camera ei simțindu-se bolnavă. Infectată. Se îmbăie până ce-și simți pielea opărită, și-și lăsă rochia distrusă acolo unde o aruncase grămadă, pe podeaua băii. Apoi se urcă în pat, cu părul liber și umed, și începu să se gândească.

Sau cel puțin încercă. Încercă să se gândească la ce avea de făcut. Apoi observă că plapuma ei din fulgi, groasă, însă ușoară, tremura ca o ființă vie. *Ea* se cutremura din toate încheieturile.

Kestrel și-l aminti pe Coțcar, liderul herranilor. Arin îl ascultase, îl urmase. Îl iubise. Da, Kestrel știa că Arin îl iubise.

Coțcarul amenințase întotdeauna mâinile lui Kestrel; îi spusese că i le va rupe, că-i va tăia degetele, că i le va zdrobi cu ale sale. Păruse obsedat de ele, până ce făcuse un alt fel de fixație pentru ea. Kestrel simți iar acel fior rece de groază, când începuse să înțeleagă ce dorea el și ce ar fi făcut ca să-și atingă scopul.

Coțcarul era mort acum. Arin îl înjunghiase. Kestrel văzuse cu ochii ei. Îl văzuse pe Coțcar murind și se obișnuise cu gândul că bărbatul acela nu-i mai putea face niciun rău. Kestrel se uită la mâinile ei, acum întregi și nevătămate.

Nu erau jupuite, nu erau carne vie. Erau delicate, cu unghii scurte, păstrate astfel pentru a putea cânta la pian. Pielea-i era moale, iar aproape de baza degetului mare se afla un semn din naştere.

Kestrel credea că mâinile ei erau frumoase. Desfăcute pe pătură, mâinile păreau două unelte inutile. Ce putea face ea? Să-l ajute pe prizonier să scape? Asta ar fi necesitat o strategie ce depindea de ajutorul altora. Kestrel nu avea suficientă putere asupra căpitanului. Nimeni din capitală nu-i datora ei vreo favoare. Nu cunoştea secretele de curte. Era nouă în palat şi nu câştigase loialitatea nimănui, sau cel puţin nu suficient de mult cât să poată duce la capăt un plan aşa de nebunesc.

Şi dacă era prinsă? Ce i-ar fi făcut împăratul?

Şi dacă nu acţiona?

Nu putea sta cu mâinile-n sân. Faptul că nu făcuse nimic atunci, în celulă, îl costase deja prea mult pe bietul herrani.

Acesta-i anul banilor, zisese Thrynne. Vorbise de parcă aceste cuvinte îi erau adresate lui Kestrel. Era o expresie ciudată, însă familiară. Poate că însemna exact ce presupusese căpitanul: că Thrynne tocmai mărturisise că fusese plătit să strângă informaţii. Împăratul avea mulţi duşmani şi nu toţi erau străini. Era posibil ca un rival din Senat să-l fi angajat pe Thrynne. Dar pe când plapuma din fulgi îşi contenea tremurul, transformându-se într-o movilă albă ca zăpada peste genunchii aduşi la piept ai lui Kestrel, ea îşi aminti vorbele dădacei ei herrani: „Acesta-i anul stelelor."

Kestrel era mică. Enai avea grijă de genunchiul ei julit. Kestrel nu fusese o fetiţă neîndemânatică, dar se străduise întotdeauna prea mult şi asta îi adusese tot felul de lovituri şi vânătăi.

„Ai grijă", îi zisese Enai, înfășurând tifonul. „Acesta-i anul stelelor."

Vorbele i se păruseră așa de ciudate fetiței de atunci, iar Kestrel ceruse o explicație.

„Voi, valorienii, marcați anii cu numere", îi răspunsese Enai, „dar noi îi numim după propriii noștri zei. Facem înconjurul panteonului: câte un zeu pe an, din cei o sută. Anul acesta stăpânește zeul stelelor, așa că trebuie să ai grijă la picioare și unde privești. Zeului ăstuia îi plac accidentele. Îi place și frumusețea. Uneori, când zeul e supărat sau pur și simplu plictisit, decide că cel mai frumos lucru e dezastrul."

Kestrel ar fi trebuit să găsească explicația ridicolă. Valorienii nu aveau zei, nu exista nicio viață de apoi sau vreuna dintre superstițiile herranilor. Dacă valorienii venerau ceva, atunci acel lucru era gloria. Tatăl lui Kestrel lua în derâdere ideea de soartă. El era generalul imperial; dacă ar fi crezut în soartă, zicea el, atunci ar fi stat în cort și ar fi așteptat ca țara Herranului să îi fie oferită într-o cupă frumoasă din cristal. În schimb, generalul o câștigase cu forța. Victoriile lui, spunea el, erau doar ale lui.

Dar copil fiind, Kestrel fusese fermecată de ideea existenței zeilor. Erau multe povești frumoase cu ei. Fata o rugase pe Enai să o învețe numele tuturor celor o sută de zei și ocupațiile lor. Într-o seară, la cină, când tatăl ei sparse o farfurie delicată sub apăsarea cuțitului, Kestrel zisese în glumă: „Ai grijă, tată. Ăsta-i anul stelelor." Bărbatul rămăsese nemișcat. Kestrel se speriase atunci. Poate că zeii chiar erau reali. Momentul era un dezastru total. Fetița văzuse atunci dezastrul în ochii furioși ai tatălui ei. Îl văzuse pe brațul lui Enai, a doua zi, sub forma unei vânătăi: o brățară lată și violetă, făcută de o mână mare.

Kestrel nu mai întrebase de atunci despre zei. Îi uitase. Probabil că exista și un zeu al banilor. Poate că acesta era anul său. Fata nu era sigură și nu înțelegea ce însemnătate avea acea expresie pentru Thrynne.

Spune-i, zisese Thrynne. *El trebuie să afle.* Căpitanul presupusese că Thrynne se referise la el. Poate că acesta era adevărul, însă Kestrel își aminti ochii cenușii și cum păruseră să o recunoască. Bineînțeles, omul fusese servitor în palat, iar servitorii știau cine e Kestrel, fără ca ea să îi cunoască după nume sau chip. Însă omul era herrani.

Să presupunem că Thrynne abia sosise la palat. Să presupunem că o recunoscuse din vremea când locuia în Herran, când viața nu era decât un lung șir de serate și dansuri și întâlniri la ceai, când cea mai mare grijă a ei fusese să fenteze dorința tatălui ei de a o înscrie în armată și ura lui pentru muzică.

Sau poate că Thrynne o recunoscuse din momentul în care se schimbase totul. După Revoluția Fulgilor de Nea. Când herranii capturaseră capitala, iar Arin pusese stăpânire pe ea.

El trebuie să afle, zisese Thrynne.

Încet, de parcă ar fi mișcat părțile mărunte ale unei mașinării periculoase, Kestrel înlocui un singur cuvânt cu un nume.

Arin trebuie să afle.

Dar ce?

Kestrel avea ea însăși întrebări pentru Thrynne. Avea să caute un mijloc de a-l ajuta și de a înțelege ce spusese, dar asta însemna că ar fi trebuit să-l viziteze singură... iar pentru un asemenea lucru avea nevoie de permisiunea împăratului.

— Mi-e ruşine de mine, îi spuse împăratului în dimineaţa următoare.

Kestrel şi demnitarul se aflau în vistieria personală a împăratului. Biletul său prin care accepta solicitarea fetei de a-l vedea şi stabilirea acelei încăperi ca loc de întâlnire păruseră a fi fost făcute cu bunăvoinţă. Dar împăratul era tăcut acum şi inspecta un sertar tras dintr-un perete căptuşit de la podea la tavan de alte asemenea sertare. Împăratul studia cu atenţie conţinutul sertarului, pe care Kestrel nu-l putea vedea.

— M-am purtat prosteşte în închisoare, zise Kestrel. Tortura...

— Interogatoriul, răspunse împăratul, cu privirea încă la sertar.

— Mi-a amintit de Revoluţia Fulgilor de Nea. De... ceea ce am trăit atunci.

— Ce ai trăit.

Împăratul îşi ridică privirea de la sertar.

— Da.

— Noi nu am discutat niciodată tot ce s-a întâmplat, Kestrel. M-aş fi gândit că, orice ar fi fost, ar fi trebuit să-l încurajezi pe căpitan în demersurile lui în loc să-i pui în pericol misiunea. Ori poate că avem o perspectivă diferită asupra a ceea ce ai suferit din cauza herranilor? Voi fi cumva nevoit să revizuiesc povestea fiicei generalului, care a scăpat din captivitate şi a traversat marea pe furtună ca să mă avertizeze în legătură cu revoluţia?

— Nu.

— Crezi că un imperiu poate supravieţui fără a folosi câteva metode necurate? Crezi că o împărătească va putea să se ţină departe de ele?

— Nu.

Împăratul închise sertarul. Pocnetul răsună la fel de tare ca un tunet.

— Atunci, ce a mai rămas de făcut decât să-mi exprim dezamăgirea? Dezamăgirea mea amarnică. Am avut o părere mai bună despre tine.

— Dați-mi voie să-mi îndrept greșeala, Maiestatea Voastră. Vă rog. Vorbesc herrani foarte bine, iar prezența mea l-a făcut pe prizonier gata să vorbească. Dacă ar fi să-l interoghez eu...

— E mort.

— Cum?

— Mort. Iar odată cu el s-au dus și informațiile pe care le avea.

— *Cum?*

Împăratul gesticulă iritat.

— Infecție. Febră. O găleată cu mizerii.

— Nu înțeleg.

— Închisoarea e făcută astfel încât prizonierii să nu poată recurge la suicid. Dar omul ăsta - Thrynne - a fost isteț. Devotat. Disperat. A avut acele calități ce ar putea face pe cineva să-și infecteze rănile deschise scufundându-le într-o găleată cu fecale.

Kestrel simți că iar o amenința greața. Și vina: în gât îi urcă un gust amar.

Împăratul oftă. Se așeză pe un scaun și îi făcu semn lui Kestrel să ia loc pe cel aflat vizavi de el. Fata se cufundă în fotoliu.

— Îi știi pe cei de teapa lor, Kestrel. Crezi că cineva ca el ar recurge la asemenea metode ca să protejeze un senator valorian care l-ar fi plătit ca să poată afla în ce fel să voteze?

— Nu, zise ea.

Orice alt răspuns i s-ar fi părut fals.

— Cine crezi că l-a angajat?

— Poate că cei din est. Pesemne că au spioni printre noi.

— Oh, cu siguranţă.

Împăratul fixă privirea fetei într-un fel ce spunea că nu aştepta un răspuns, ci dorea doar ca ea să confirme cu voce tare ceea ce el deja credea.

— A lucrat pentru herrani, zise Kestrel lent.

— Bineînţeles. Spune-mi, liderul lor e un om cu charismă? Nu l-am întâlnit niciodată. Dar tu ai fost prizoniera lui. Ai zice că acest nou guvernator este... fermecător? Are genul de putere care atrage oameni şi-i împinge să-şi asume riscuri extreme în numele lui?

Kestrel îşi înghiţi nodul din gât.

— Da.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Împăratul arătă spre sertarul pe care îl închisese. Adu-mi ce-i înăuntru.

În sertar se afla o monedă din aur, ştanţată cu efigia împăratului.

— Am ordonat seria asta în onoarea logodnei tale, zise el. Întoarce moneda.

Kestrel făcu întocmai. Ceea ce văzu acolo o înspăimântă. Era simbolul unor andrele încrucişate.

— Ştii ce este asta?

Kestrel ezită.

— Este semnul lui Jadis.

— Da. Cred că este povestea care te reprezintă perfect.

Jadis fusese o fată războinică dintr-o legendă antică valoriană. Un locotenent. Armata ei fusese înfrântă, iar ea fusese luată prizonieră de un luptător duşman care o dusese

în haremul lui. Îi plăceau toate femeile lui, dar bărbatul o îndrăgise în mod special pe fata valoriană. Însă războinicul nu era prost, așa că o chemase în pat dezbrăcată, astfel încât Jadis să nu poată ascunde vreo armă. Ba o și legase, cel puțin la început. Nu avusese încredere în mâinile ei.

Dar Jadis era o fată dulce și blândă și, cu timpul, pe când tabăra războinicului se mișca dintr-un loc în altul, bărbatul observă că tânăra se împrietenise cu celelalte femei din harem. Femeile o învățară să împletească. Uneori, când nu avea loc o bătălie, războinicul o vedea pe Jadis în fața cortului femeilor, tricotând ceva fără nicio formă. Războinicul se amuza știind că reputația valorienilor nu era nimic altceva decât un mit. Ce casnică era mica lui războinică!

— Ce-i asta? întrebă el.

— Este pentru tine, răspunse Jadis. O să-ți placă, ai să vezi.

Lucrușorul din lână se făcu din ce în ce mai mare în lunile care urmară și deveni un fel de glumă între ei. Războinicul obișnuia să o întrebe dacă lucrul ei de mână avea să fie o șosetă, o tunică ori o manta. Răspunsul fetei era mereu același:

— O să-ți placă, ai să vezi.

Într-o noapte, în cortul războinicului, la multă vreme după ce bărbatul nu o mai lega, omul se uită la fată.

— Știi ce bătălie va fi mâine?

— Da, răspunse Jadis.

Războinicul plănuia să lovească direct în inima Valoriei și urma, cel mai probabil, să fie victorios.

— Cred că mă urăști pentru asta.

— Nu.

Răspunsul fetei îl emoționă așa de tare pe războinic, încât ochii i se umeziră de lacrimi. Voia să plângă, cu fața lipită de pielea ei. Războinicul nu o credea.

— Iubirea mea, zise fata. Aproape că am terminat darul pentru tine. Lasă-mă să împletesc aici lângă tine. O să-ți aducă noroc mâine în luptă.

Asta-l făcu pe războinic să râdă, căci nu-și imagina cum s-ar fi așteptat Jadis ca el să poarte grămada aia de lână, urâtă și plină de noduri. Bărbatul se înveseli, amintindu-și cât de devotată fusese fata lucrului ei jalnic. Și ce dacă nu avea niciun pic de îndemânare? Era dovada ei de devoțiune.

Războinicul ieși în gura cortului și dădu ordin să fie aduse ustensilele de tricotat ale fetei.

Bărbatul puse obiectele pe pat și se bucură iar de trupul ei. După aceea, Jadis se apucă de lucru lângă el. Războinicului i se făcu somn, legănat de clinchetul andrelelor.

— Nu ai mai terminat? o necăji el.

— Ba da. Chiar acum.

— Dar *ce* e?

— Nu vezi? Nu-ți place? Vino mai aproape, iubirea mea.

Războinicul o ascultă pe fată, iar Jadis își implântă andrelele în gâtul lui.

Moneda apăsa greu în palma lui Kestrel. Rămăsese fără respirație.

Împăratul rosti:

— Vorbeam mai devreme despre perioada în care ai fost ținută captivă de Arin.

— N-a fost nimic la fel. Fata-și strânse degetele în jurul monedei. Eu nu sunt Jadis, adăugă.

— Nu? Am auzit că guvernatorul e un bărbat atrăgător.

— N-aș zice.

La început, nici nu crezuse altceva. Ce nenorocire că nu descoperise adevărata față a lui Arin, ce dezastru devenise totul când înțelesese, în sfârșit, și ce grozăvie că acum, când Arin nu mai era al ei, împăratul voia să-i cunoască secretele.

— Nu a fost niciodată iubitul meu. Niciodată.

Asta era adevărat. Tonul vocii ei sau felul în care strângea moneda pesemne că-l convinsese pe împărat.

Răspunsul lui fu blând:

— Te cred. Dar ce-ar fi dacă nu te-aş crede? Ar conta dacă sclavul a fost în patul tău? Oh, Kestrel. Nu te uita la mine aşa de şocată. Crezi că sunt vreun pudibond? Am auzit bârfele. Au ajuns la urechile tuturor. Împăratul se ridică şi se apropie de fată, bătând cu degetele în pumnul pe care Kestrel îl strânsese în jurul monedei: De aceea ai nevoie de Jadis. Acesta este un dar. Dacă cei din capitală cred că i-ai făcut favoruri guvernatorului din Herran, atunci dă-le de înţeles că totul a servit unui scop. Ai făcut o alegere când ai venit în faţa mea şi ai cerut independenţa Herranului. L-ai ales pe fiul meu. Ai ales cauza mea. Împăratul ridică din umeri, apoi continuă: Eu sunt un pragmatic. Nu aveam nicio dorinţă de a începe lupta cu Herranul când estul ne cheamă la el. Soluţia ta – noul statut de teritoriu independent al Herranului – a fost costisitoare politic în multe privinţe... însă valoroasă în altele. Iar din punct de vedere militar, a fost o decizie necesară. Ba mai mult, armata mă iubeşte acum că fiica generalului se va căsători cu fiul meu. Eu cred că ne înţelegem bine unul pe celălalt, nu? Eu voi avea o fiică suficient de inteligentă ca să se ocupe de imperiu într-o bună zi, iar între timp pot să mă bazez pe buna-credinţă a soldaţilor tatălui ei. Tu te alegi cu coroana şi cu iertarea tuturor... indiscreţiilor din trecut.

Kestrel îşi lăsă mâna în jos, cu pumnul desfăcut, dar nu suficient cât să lase moneda să-i scape.

— Te rog să-mi dai pumnalul tău, Kestrel.

Împăratul întinse palma deschisă.

— Poftim?

— Dă-mi pumnalul. Văzând că fata nu se clinteşte, împăratul adăugă: E prea simplu. Mireasa fiului meu trebuie să aibă unul mai ales.

— Tata mi l-a dat.

— Nu voi fi şi eu tatăl tău?

Împăratul tocmai făcuse imposibil un refuz din partea lui Kestrel. Fata-şi trase de la brâu pumnalul pe care-l adora. Îşi apăsă degetul mare pe rubinul încastrat în plăseaua cuţitului şi încrustat cu sigiliul ei: ghearele unei păsări de pradă. Kestrel apăsă buricul degetului suficient de tare cât să o doară. Apoi îi întinse arma împăratului.

Bărbatul aşeză pumnalul în sertarul în care se aflase moneda şi-l închise. O privi pe Kestrel. La şoldul împăratului lucea arma sa. Atinse linia aurită de pe fruntea fetei, semn că era femeie logodită.

— Eşti loială imperiului, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

Fata încercă să ignore teaca goală.

— Bun. Şi ce a fost în trecut rămâne în trecut, nu?

— Da.

Împăratul părea mulţumit.

— Nu vei arăta în niciun fel că nutreşti sentimente de simpatie faţă de Herran sau de guvernatorul lui. Dacă există aşa ceva, scapă de ele. Dacă nu, consecinţele vor fi pe măsură. Înţelegi?

Înţelegea. Kestrel ştia acum că vizita ei la închisoare nu fusese un simplu test sau o lecţie, ci o avertizare pentru ceea ce-i aştepta pe aceia care încălcau voia împăratului.

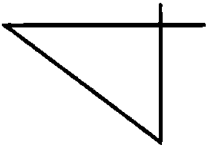

KESTREL AVEA CU EA MONEDA CU JADIS ORIUNDE mergea. Bănuțul se afla în buzunarul său în ziua în care-l găsi pe prinț în camera ei de muzică.

Kestrel fu surprinsă să-l vadă pe prințul Verex șezând la o masă pe care erau înșirate piesele unui joc estic. Tânărul își aruncă privirea spre ea, apoi se uită la piesele din marmură. Obrajii prințului se aprinseră și începu să se joace cu un tun în miniatură.

— Tărâmuri de Graniță e un joc pentru doi, zise Kestrel. Mă așteptai?

— Nu. Prințul puse jos piesa și-și încrucișă mâinile la piept. De ce te-aș aștepta?

— Păi, asta e camera mea.

Împăratul îi dăruise lui Kestrel un pian nou încă din primele ei zile la palat și ceruse să fie instalat acolo, în aripa imperială, susținând că acustica încăperii era excelentă. Afirmația nu era tocmai adevărată. În cameră se crea prea mult ecou, iar sunetul răsuna mai amplu decât era. Zidurile de piatră erau goale, iar mobila masivă. Rafturile nu erau decorate decât cu obiecte ce nu aveau nimic de-a face cu

muzica: astrolabi, seturi de jocuri, un soldat din lut, telescoape strânse.

— Camera ta, repetă Verex. Presupun că tot ce se află în palat poate fi al tău. Tata îți dăruiește tot imperiul. Poți la fel de bine să pui stăpânire și pe vechea mea cameră de joacă.

Prințul ridică din umerii încordați.

Privirea lui Kestrel căzu din nou pe soldatul din lut. Observă vopseaua ciobită a figurinei și locul privilegiat din centrul unui raft. Camera aceea era un loc rece și deloc îmbietor pentru un copil. Kestrel își aminti că și Verex își pierduse mama la o vârstă fragedă.

Se așeză în fața prințului.

— Tatăl tău nu mi-a *dat* camera asta, zise ea. A sperat probabil că am putea să o împărțim și să petrecem mai mult timp împreună.

— Doar nu crezi una ca asta.

— Dar iată-ne pe amândoi aici.

— Tu nu ar trebui să fii aici. Am mituit-o pe una dintre cameristele tale. Mi-a zis că aveai de gând să-ți petreci după-amiaza în bibliotecă.

— Una dintre slugile mele îți raportează *ție*?

— S-ar părea că, în ciuda reputației de a fi foarte inteligentă, fata generalului crede că e imună la spionajul mărunt de la curte. Nu s-ar zice că e așa de isteață, nu?

— Cu siguranță e mai isteață decât cineva care decide să dezvăluie faptul că a mituit-o pe una dintre cameristele ei. De ce nu-mi spui și numele fetei, Verex, pentru ca greșeala să fie completă?

Pentru o clipă, Kestrel crezu că prințul avea să răstoarne masa, trimițând toate piesele pe jos. Apoi își dădu seama ce făcuse Verex cât timp șezuse singur în fața jocului de

Tărâmuri de Graniță, la mare modă în rândul curtenilor. Piesele erau organizate ca pentru un începător. Verex exersase.

Expresia rănită de pe chipul lui era mai grăitoare decât orice cuvânt.

— Mă urăşti, zise Kestrel.

Verex se lăsă greu în fotoliu. Părul lui blond şi ciufulit îi căzu pe faţă şi el îşi frecă ochii precum cineva care se trezise prea devreme.

— Ba nu. Urăsc toate *astea*. Verex arătă spre lucrurile din jur. Urăsc faptul că te foloseşti de mine ca să ajungi pe tron. Urăsc faptul că tata crede că e o idee grozavă.

Kestrel atinse o piesă de joc. Era un cercetaş.

— I-ai putea spune că nu doreşti să te căsătoreşti cu mine.

— Oh, i-am spus.

— Poate că niciunul dintre noi nu prea are de ales. Kestrel observă curiozitatea care se aprinse pe chipul lui şi-şi regretă imediat vorbele. Apropie cercetaşul de general şi spuse: Îmi place jocul ăsta. Mă face să mă gândesc că imperiul de est apreciază poveştile bune la fel de mult pe cât iubeşte războiul.

Privirea lui Verex spunea că observase schimbarea bruscă de subiect.

— Tărâmuri de Graniță e un joc, nu o carte, comentă el.

— Ar putea fi *ca* o carte, dacă ar exista posibilităţi mereu schimbătoare pentru finaluri diferite, iar personajele ar putea face alte şi alte alegeri neaşteptate. Tărâmuri de Graniță mai e şi un joc înşelător. Face jucătorul să creadă că ştie povestea oponentului. De exemplu, ce se întâmplă cu un jucător neexperimentat, începătorul care nu observă capcanele ce i se întind.

Expresia lui Verex se mai îmblânzise, şi Kestrel aranjă piesele de Tărâmuri de Graniță în poziţie iniţială şi le mută

în diverse feluri, explicându-i lui Verex cum un începător ar putea câștiga jocul lăsându-se intenționat pradă unei capcane doar ca să pună la cale o cursă proprie. Când generalul verde îl dărâmă în cele din urmă pe cel roșu, Kestrel zise:

— Am putea exersa împreună.

Ochii mari ai lui Verex sclipiră deodată.

— Și prin „a exersa" vrei de fapt să zici că ai să mă înveți.

— Prietenii joacă asemenea jocuri între ei tot timpul fără a se gândi că exersează sau că învață, că vor câștiga ori vor învinge.

— Prietenii.

— Nu am prea mulți.

Kestrel avea o singură prietenă. Îi era un dor teribil de Jess. Fata se mutase în insulele de sud cu familia ei, din motive de sănătate. În trecut, Jess își petrecea timpul într-o casă micuță pe care o avea familia ei pe malul mării, pe coasta caldă, sudică a Herranului, însă Edictul Solstițiului de Iarnă ordona ca toți coloniștii valorieni să-și cedeze proprietățile din Herran. Coloniștii fuseseră despăgubiți de împărat, iar părinții lui Jess cumpăraseră o nouă casă în insule. Însă Kestrel citea dorul de casă în scrisorile fetei. Kestrel îi răspundea și ea. Cele două prietene își scriau des, însă scrisorile nu erau suficiente.

Verex împinse generalul roșu căzut cu cel verde, ascultând pocnetul mărunt al marmurei pe marmură.

— Am putea fi prieteni, dacă îmi vei explica de ce *tu* nu-i spui tatălui meu că nu mă dorești de soț.

Însă Kestrel nu-i putea explica.

— Tu nu mă vrei, zise Verex.

Pe Kestrel nu o lăsa inima să mintă.

— Ai spus că nu ai de ales, continuă el. Ce-ai vrut să zici?

— Nimic. Vreau cu adevărat să mă căsătoresc cu tine.

Verex se înfurie iar.

— Atunci hai să vedem care-ți sunt motivele, spuse și începu să le enumere pe degete. Vrei imperiul și un soț pe care-l poți manipula la fel de ușor ca pe piesele astea de joc.

— Nu, răspunse Kestrel.

Pe de o altă parte, de ce nu ar fi crezut Verex în imaginea pe care și-o crease despre ea: însetată de putere și lipsită de inimă? Doar asta credea și Arin.

— Vrei să te distrezi. Astfel încât, la balul nostru de logodnă, să mă poți privi pierzând jocul de Tărâmuri de Graniță în timp ce toți nobilii și guvernatorii din colonii vor râde cu tine.

— Bal? Toți guvernatorii? Ești sigur? Nu mi-a pomenit nimeni nimic despre așa ceva.

— Tata îți zice *tot*.

— Ba nu. Jur, nu am știut nimic de bal.

— Deci se joacă și cu tine. Tata e un om cu două fețe, Kestrel. Dacă tu crezi că te adoră, ar trebui să te gândești mai bine.

Kestrel își aruncă mâinile în sus.

— Ești imposibil. Nu mă poți invinui pe mine că împăratul mă preferă *și* să susții în același timp că nu sunt altceva decât o jucărie pentru el.

Kestrel se ridică și se îndreptă spre ușă, căci vedea că scurtul moment de liniște dintre ei se și risipise, iar mintea ei o luase iar din loc. Un bal de logodnă. Cu toți guvernatorii. Arin venea. Arin avea să fie acolo.

— Mă întreb de ce nu te-a anunțat tata, zise Verex. Poate că a vrut să te ia prin surprindere, ca să vadă exact ce este între tine și noul guvernator al Herranului?

Kestrel se opri și se întoarse.

— Nu e *nimic* între noi.

— Am văzut moneda cu Jadis. Am auzit bârfele. El a fost sclavul tău preferat înainte de revoltă. Te-ai luptat într-un duel pentru el.

Ea întinse mâna să se sprijine de un raft, ca să nu-și piardă echilibrul. Simțea că avea să se prăbușească.

— Știu de ce te căsătorești cu mine, Kestrel. O faci pentru ca toată lumea să uite că după revoltă, pe *tine* nu te-a întemnițat nimeni, spre deosebire de toți ceilalți valorieni din Herran. Ai fost cu totul specială, nu? Pentru că erai *a lui*. Toată lumea știe ce erai.

Amețeala îi trecu lui Kestrel. Înșfăcă soldatul de lut de pe raft.

Văzu imediat pe chipul lui că ea ținea ceva ce prințul prețuia. Ar fi putut să zdrobească jucăria, să o trântească la pământ. Putea să-l distrugă pe Verex la fel cum îl distrusese tatăl lui.

Așa cum Kestrel își distrusese propria inimă. Fata simți deodată piesele acelea sparte ale inimii ei, de parcă iubirea ar fi fost un obiect, ceva la fel de fragil ca un ou cu coaja de un roz imposibil de gingaș. Văzu înăuntru gălbenușul sângeriu zdruncinat. Simți așchiile cojii înțepându-i gâtlejul și plămânii.

Kestrel așeză soldatul la loc pe raft și se asigură că vocea îi era limpede atunci când îi adresă prințului ultimele cuvinte înainte de a ieși din cameră:

— Dacă nu vrei să-mi fii prieten, atunci vei regreta că-mi ești dușman.

Kestrel se retrase în apartamentul ei și-și trimise cameristele la alte treburi. Acum nu mai avea încredere în niciuna

dintre ele. Apoi se aşeză lângă o fereastră mică, prin care se strecura lumina slabă. Moneda cu Jadis părea ştearsă în palma ei.

Acesta-i anul banilor, îşi aminti ea. Într-adevăr, plănuise să meargă în bibliotecă mai devreme, exact aşa cum îl informase pe Verex una dintre cameristele ei. Sperase să poată citi despre zeii herrani, dar se răzgândise. În bibliotecă se găsea un număr neînsemnat de volume; încăperea servea mai mult ca loc de întâlnire pentru curtenii ce se strângeau uneori pentru a bea o ceaşcă de ceai sau pentru ofiţerii care consultau câte una dintre miile de hărţi. Biblioteca ar fi fost ideală dacă ea ar fi dorit să studieze vreo hartă sau să socializeze... sau dacă ar fi vrut să o vadă cei de la curte citind cărţi herrani. Astfel, se întorsese din faţa uşilor masive ale bibliotecii.

Acum, Kestrel se ghemui în fotoliul din catifea, încercând să se concentreze la cuvintele conversaţiei purtate cu Verex şi nu la resentimentele ce păreau să transpară în urma ei. Fata întoarse moneda o dată şi încă o dată. Împăratul. Jadis. Împăratul. Jadis. *E un om cu două feţe*, zisese Verex despre tatăl său. Kestrel se gândi la sintagma aceea în timp ce studie ambele feţe ale monedei. *Cu două feţe*: expresia arunca un cârlig în puţul întunecat al memoriei ei şi se agăţă de ceva.

Herranii credeau că un anume zeu nu era stăpânul unui singur lucru, ci al unui întreg domeniu de idei asociate lui, de acţiuni şi obiecte. Zeul stelelor era, sigur, zeul stelelor, dar şi al accidentelor, al frumuseţii şi al dezastrelor. Zeul sufletelor... Kestrel înghiţi dureros amintindu-şi-l pe Arin cum îl invoca pe zeul acela, ce stăpânea iubirea. *Sufletul meu e al tău*, spusese el. *Ştii că îţi aparţine.* Chipul lui fusese aşa de deschis, de sincer. Ba chiar speriat de ceea ce spunea. Kestrel

fusese şi ea înspăimântată de cuvintele lui, ce dăduseră glas propriilor ei trăiri.

Chiar şi acum o speriau.

Moneda. Kestrel se strădui să se concentreze la monedă.

Zeul banilor era înşelător, îşi amintea ea acum. Zeul acesta avea două feţe, ca şi bucăţica de aur din palma ei. Uneori era bărbat, alteori femeie. *Stăpâneşte vânzarea şi cumpărarea,* îi povestise Enai, *ceea ce înseamnă că stăpâneşte negocierile. Şi lucrurile ascunse. Nu poţi zări ambele feţe ale unei monede în acelaşi timp, nu-i aşa, copilă? Zeul banilor păstrează întotdeauna un secret.*

Zeul banilor era şi zeul spionilor.

ARIN ÎȘI AMINTI.

La început îi fusese uşor să fie spionul Coţcarului.

— În tine am cea mai mare încredere, îi murmurase la ureche conducătorul revoltei după ce-l vânduse fiicei generalului. Tu eşti adjunctul meu, flăcăule, şi, între noi fie vorba, îi vom îngenunchea pe valorieni.

Totul mersese ca uns.

Cu excepţia...

Cu excepţia faptului că fata generalului devenise interesată de Arin. Era o oportunitate servită de zeii înşişi, însă chiar şi în acele prime zile ca sclav, Arin intuise – în mod inconfortabil, la fel ca o durere surdă, electrică, la fel ca scânteile ce pocnesc când îţi scoţi hainele iarna – că interesul ei avea să ducă la pierzania lui.

Iar Arin era Arin: îşi forţase norocul, aşa cum făcea întotdeauna.

Obiceiul ăsta prost se înrăutăţise când o întâlnise pe ea. Zicea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Încălca regulile, iar ea îl privea făcând-o şi nu spunea mai nimic despre aceste încălcări.

Și asta, decisese Arin, era pentru că nu-i păsa ce făcea el.

Apoi fusese cuprins de un impuls periculos, ale cărui riscuri ar fi trebuit să le vadă – chiar *le-ar fi văzut* dacă ar fi fost capabil să recunoască față de sine însuși ce anume îl făcea să vrea să o scuture pe Kestrel, să o trezească, deși ochii fetei erau deschiși.

De ce i-ar fi păsat ei de ceea ce făcea un sclav?

Arin avea să o *facă* să-i pese.

Arin își aminti.

Își aminti cum nu putea dormi noaptea în colibele sclavilor din cauza muzicii ce-și croia cale prin beznă, plutind deasupra domeniului, dinspre vilă, acolo unde fata cânta și tot cânta, fără să-i pese că Arin era obosit, pentru că ea nu știa că era obosit, pentru că nu se gândea deloc la el.

Arin fusese biciuit de către administratorul valorian pentru o greșeală măruntă. A doua zi, Kestrel îi ordonase să o însoțească la o petrecere. Mândru, Arin strânsese din dinți în fața durerii ce-l seca la fiecare mișcare. Dungile arzătoare de pe spatele lui se deschiseră și sângerară iar. Kestrel nu avea să observe, el n-avea de gând să o lase să observe și să-i dea satisfacție.

Și totuși, Arin era curios să știe dacă ea auzise măcar de biciuire. Privirea lui îi scrută chipul, dar nu citi pe fața ei niciun pic de stânjeneală.

Kestrel nu știa. Arin era sigur că și-ar fi dat seama. Vina era o emoție pe care Kestrel nu știa cum să o ascundă.

Departe de el, așezată pe un divan din brocart, ținând o farfurioară și ceașca de ceai, Kestrel își dezlipi privirea de la el, se întoarse spre un lord și râse la ceva ce spusese acesta.

Inocența ei era înnebunitoare.

Kestrel ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să afle ce făcuse administratorul. Ar fi trebuit să fie conștientă că era doar vina ei, indiferent dacă dăduse ori nu ordinul, dacă știa ce se întâmplase sau nu. Inocentă? Ea? Niciodată.

Arin își trase și mai sus gulerul înalt al cămășii, ca să ascundă o rană ce i se întinsese ca un șarpe pe gât.

Nu voia ca ea să știe.

Nu voia ca ea să vadă.

Dar:

Uită-te la mine, se pomeni el gândind furios. *Uită-te la mine.*

Kestrel își ridică ochii și-l privi.

Amintirile erau ciudate, ca o rețea de urme de bici, suprapunându-se una peste cealaltă, lăsând dâre arzătoare care poate că ar fi semănat cu un model rațional dacă nu ar fi fost atât de evident că fuseseră lăsate de o mână sălbatică, ce nu cunoștea măsură. Urmele erau aprinse de emoții.

Arin ardea, înțepat de mii de ace.

— Arin, zise Tensen, în timpul întâlnirii lor cu trezorierul herrani, care părea chiar mai mohorât decât de obicei, unde-ți umblă mintea? N-ai auzit nimic din ce am spus.

— Repetă.

— Împăratul a pus să fie bătută o nouă monedă, ca să sărbătorească logodna.

Arin nu voia să audă nimic despre logodnă.

— Cred că ar trebui să o vezi, zise Tensen.

Arin luă moneda și nu-și dădu seama de ce credea Tensen că ar fi trebuit să o vadă.

Tensen îi spuse povestea lui Jadis.

Arin scăpă moneda.

Își amintea.

Își amintea când se schimbase.

O văzu pe Kestrel dăruind o floare unui copil pe care toți ceilalți îl ignorau. O urmări pierzând voioasă un joc de cărți în fața unei bătrâne valoriene de care lumea râdea, fără a se mai obosi măcar să-și ascundă batjocura, pentru că, spuneau ei, era prea senilă ca să mai înțeleagă.

Arin stătuse în spatele lui Kestrel în timpul acelui joc. Îi văzuse cărțile bune.

Îi văzuse sinceritatea față de el. I-o oferise ca pe o cupă de apă limpede pe care Arin o băuse până la fund.

Lacrimile ei, lucind în beznă.

Mintea ei aprigă: o creatură suavă, dar cu gheare ascuțite și bătăioasă.

Arin o văzu pe Kestrel pășind între el și pedeapsă ca și cum nu ar fi însemnat nimic, în loc să însemne totul.

— Arin? răsună vocea lui Tensen, de dincolo de amintiri.

Arin își aduse aminte de zilele dezolante de după plecarea ei, după ce Kestrel îi dăduse decretul ce proclama Herranul teritoriu independent și îi spusese despre logodna ei. „Felicită-mă", îi ceruse ea. Arin nu o crezuse. O implorase. Ea nu-i dăduse ascultare. „Oh, Arin", îi zisese Sarsine în perioada ce urmase, în care el refuzase să părăsească încăperile unde trăise Kestrel. „La ce te-ai așteptat?"

Durere. La asta se rezumase totul.

— Arin, zise iar Tensen, iar Arin nu mai putu să-l ignore. Pentru ultima dată, ai de gând să mergi sau nu în capitală?

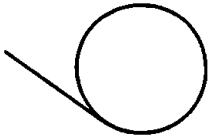

OFICIALII ŞI NOBILII ÎNCEPUSERĂ SĂ SOSEASCĂ în capitală, pregătindu-se de bal. În fiecare zi, în grajdurile imperiale erau aduse alte şi alte perechi de cai minunaţi, şchiopătând din cauza călătoriei grele pe drumurile îngheţate de gerul iernii.

Deşi Kestrel subliniase dificultăţile create invitaţilor de călătoria întreprinsă pe timp de iarnă, împăratul păruse să considere observaţia ei ca fiind lisită de importanţă. Îi invitase, aşadar trebuiau să vină. În apartamentele pentru musafiri ale palatului, ce urmau a fi ocupate ceva vreme, fură aprinse focuri: după bal aveau să se ţină petreceri şi evenimente până la nuntă.

Într-o după-amiază, Kestrel luă o trăsură şi traversă oraşul până în port, având alături de ea pe una dintre însoţitoare, care tremura de frig. Nu exista niciun motiv pentru care această fată să nu fi fost tocmai cea mituită de Verex, însă Kestrel aşezase blănuri pe genunchii amândurora şi o încuraja să-şi apropie picioarele de cărămida fierbinte de pe podeaua trăsurii.

Înaintau lent prin oraş. Drumurile erau abrupte şi înguste, făcute mai puţin pentru a servi populaţiei şi mai mult

cu scopul de a încetini înaintarea dușmanului spre pantele ce duceau la palat.

Nu sosise nicio navă nouă. În orice caz, Kestrel nu ar fi trebuit să aștepte una herrani. Era sezonul furtunilor verzi. Nicio persoană întreagă la minte nu ar fi navigat între peninsula Herran și capitală.

Vântul din golf mușca din buzele lui Kestrel.

— Ce căutăm noi aici? întrebă camerista, clănțănind din dinți.

Kestrel n-ar fi putut spune că era în căutarea navei care-l adusese pe Arin. Era destul de târziu pentru el să pornească în călătoria mai lungă, dar mai sigură prin trecătoarea din munți ce fusese eliberată după tratatul încheiat cu Herran. Balul urma să aibă loc la finalul săptămânii. Majoritatea invitaților sosiseră deja, dar nu și Arin.

— Nimic, răspunse Kestrel. Am vrut să admir peisajul.

Fata clipi: acesta era singurul semn de enervare pentru că fusese târâtă până în port. Însă Kestrel nu avea voie să se deplaseze fără însoțitor. Primise sute de cadouri de logodnă - un toc făcut din fildeșul unei balene cu colți, un zar din rubin, de la un lord din colonii care auzise despre pasiunea lui Kestrel pentru jocuri, ba chiar și o tiară pliabilă, pentru călătorii... Lista darurilor frumoase era una lungă, dar Kestrel le-ar fi dat bucuroasă pe toate în schimbul unei singure ore de singurătate în afara palatului.

— Hai să mergem, zise ea, fără a se mai întoarce spre port.

Kestrel lua cina cu senatorii. Peste marginea paharului de vin, îl privea pe șeful Senatului, care arăta ciudat de bronzat pentru anotimpul rece, cum îi șoptea ceva împăratului.

De ce trăgeai cu urechea la uşile în spatele cărora avea loc o întâlnire privată între împărat şi şeful Senatului? îşi aminti cum îl întrebase căpitanul gărzilor pe Thrynne.

Deodată, lui Kestrel i se păru că paharul ei nu era plin cu vin, ci cu sânge.

Împăratul îşi ridică privirea şi o surprinse pe Kestrel uitându-se la el şi la şeful Senatului. Împăratul ridică o sprânceană.

Kestrel îşi întoarse privirea. Bău vinul până la fund.

Tatăl ei trimisese o scrisoare în care-şi scuza absenţa. Nu putea ajunge la bal. Era ocupat să lupte la graniţa cu câmpiile de est. *Îmi pare rău*, scria generalul Trajan, *dar am primit ordine.*

Kestrel nu mai citi a doua oară rândurile puţine şi negre. În schimb, fixă cu privirea tot spaţiul gol lăsat pe acea singură foaie de hârtie. Albul său îi ardea ochii. Kestrel lăsă scrisoarea să cadă.

Nici nu-i trecuse prin cap că propriul ei tată ar fi putut să nu vină – până în momentul în care avusese scrisoarea în mâini şi o desfăcuse.

Ce speranţă orbitoare! Ce dezamăgire cumplită! Ar fi trebuit să ştie.

Îşi aminti acum ultimul cuvânt al scrisorii: *ordine*. Kestrel se întrebă cât de departe mergea ascultarea pe care o dădea tatăl ei împăratului. Ce ar fi făcut generalul în celula lui Thrynne? Oare cuţitul lui ar fi tăiat la fel de uşor ca al căpitanului, sau chiar mai rău? Ori poate deloc?

Dar când Kestrel se gândea la tatăl ei şi şi-l imagina în rolul căpitanului, Thrynne nu se afla în temniţă. Ea era cea încătuşată. *Ce căutai tu să negociezi viaţa unui sclav cu împăratul?* întreba generalul.

Kestrel își scutură capul și din minte îi dispăru imaginea închisorii sau a tatălui ei. Privea pe o fereastră, într-una din camerele care dădeau spre grădina interioară a palatului, cu fața la barbacana pe unde puteau pătrunde vizitatorii.

Își așeză palma pe geam și topi gheața. Poarta turnului era închisă.

Vino de la fereastră, îl auzi pe general ordonându-i.

Ea rămase unde era. Sticla se aburi.

„Nu" nu mai există, Kestrel. Nu există decât „da".

Vederea se înceţoşase.

Kestrel plecă de la fereastră. Oricum nu era nimic de văzut.

Zilele se scurseră una câte una.

La curte avu loc un spectacol, cu un cântăreț herrani. Vocea lui era acceptabilă, însă mai înaltă decât a lui Arin. Mai subțire. Kestrel se înfurie de felul în care glasul acela necunoscut abia reușea să atingă registrul lui Arin. Muzica era inferioară, încâlcită. Nu avea nimic din puterea și elasticitatea mlădioasă a vocii lui Arin.

Kestrel păstrase cu sfințenie amintirea cântecului lui Arin. Era ca mierea în stupul inimii ei. Pe când spectacolul continua, Kestrel începu să se îngrijoreze că muzica pe care o auzea acum avea să înlocuiască amintirea vocii lui Arin. El n-avea să-i mai cânte niciodată. Ce-ar fi fost dacă mai târziu nici nu ar mai fi reușit să-și amintească faptul că-i cântase odată? Fata-și prinse degetele de marginea scaunului și strânse tare.

Spectacolul luă în cele din urmă sfârșit. Audiența întâmpină tăcerea cântărețului cu o tăcere încă și mai profundă. Nu aplaudă nimeni – nu pentru că ar fi judecat calitatea

muzicii, găsind-o nesatisfăcătoare, ci pentru că nu vedeau de ce ar fi aplaudat un sclav, chiar dacă-şi aminteau că herranii îşi recâştigaseră drepturile. Iar Kestrel, care nu uitase niciodată cine era şi cine nu era acel om, nu avu nicio clipă intenţia să aplaude.

Chiar şi muzica ei îndrăgită îi ridica probleme. Pianul nu mai reuşea să o mângâie, iar atunci când îi oferea pace, liniştea se dovedea a fi scurtă şi înşelătoare. Kestrel începu să improvizeze, încercând să facă melodia cât mai dificilă. Însă notele se îmbrânciră unele pe altele, se împletiră, lăsând spaţii pe care ea nu le mai putea umple.

Nu era o improvizaţie. Improvizaţiile erau pentru solişti.

Acela era un duet.

Nu, nu chiar un duet... ci doar o jumătate.

Kestrel trânti capacul peste clape.

Kestrel inventase o nouă versiune a jocului Muşcă şi Înţeapă, pentru o singură persoană. Juca cu o fantomă. Juca împotriva ei înseşi. Cimitirul de oase – teancul de plăcuţe lăsate pe masă după ce fiecare jucător îşi trăgea mâna – se micşoră până ce toate piesele rămaseră cu faţa în sus, ca un adevăr final pe care Kestrel ar fi trebuit să fie capabilă să-l decodeze. Tigrul îşi dezvelise dinţii. Păianjenul îşi ţesea pânza. Şoarecele, peştele-piatră, vipera, viespea... gravurile negre de pe plăcuţele de fildeş deveniră deodată clare, apoi se înceţoşară în faţa ochilor ei.

Kestrel amestecă piesele şi încercă iar.

Kestrel o invitase pe Jess la bal. Scrisoarea o implora practic pe Jess să vină. În scurt timp sosi şi răspunsul fetei:

normal că avea să fie prezentă. Jess îi promitea că avea să stea cu Kestrel cel puțin o săptămână. Kestrel se simți teribil de ușurată.

Însă ușurarea nu dură prea mult.

Kestrel bea ceai în saloanele palatului alături de fiicele și fiii ofițerilor de rang înalt. Mânca aperitive aranjate pe bucățele de pâine albă, care aveau un gust oribil din cauza cretei care îi dădea culoarea. Kestrel își spunea că gâtul îi era uscat și strâns din cauza pâinii și nu a dezamăgirii, tot mai mare cu fiecare zi ce trecea fără a-l aduce cu ea pe Arin.

În ultima dimineață de dinaintea balului, când cei care urmăreau starea vremii la palat anunțară că o furtună ce se apropia dinspre munți avea să blocheze trecătoarea spre Herran cu zăpadă înaintea de sfârșitul zilei, Kestrel se afla pe un piedestal, în timp ce croitoreasa ei fixa cu ace o aplicație din dantelă cu fir de argint pe rochia de bal.

Era ultimul retuș. Kestrel privi în jos, la valurile de material. Culoarea satinului era incertă. Uneori semăna cu o perlă scoasă din scoica ei. Apoi lumina dinspre fereastră se stingea și rochia devenea întunecată, plină de umbre.

Kestrel obosise să-și petreacă atâtea ore pe piedestalul croitoresei, obosise să se gândească la toți acei ochi care aveau să o urmărească atunci când va intra în sala de bal, la toate bârfele ce făceau înconjurul palatului cu privire la detalii atât de minuțioase precum rochia ei. Kestrel auzise chiar că unii puseseră pariuri. În funcție de rochia ei, unii aveau să câștige averi, în timp ce alții aveau să și le piardă pe ale lor.

Kestrel își ridică ochii de la rochie ca să privească norii grei de zăpadă ce se strângeau pe cer. Se uita ca și cum

fereastra ar fi fost ultima ei portiță de scăpare, iar fiecare nor o piatră în zidul care să o blocheze.

Croitoreasa era herrani. Femeia fusese eliberată alături de ceilalți de-un neam cu ea când împăratul semnase edictul, în urmă cu două luni. Kestrel habar nu avea de ce rămăsese Deliah în capitală în loc să se întoarcă în Herran. Nu o întrebase niciodată, iar Deliah vorbea foarte rar. Și în acea zi fusese tăcută – la început. Prindea acele în tăcere și cu precizie, însă ochii ei cenușii se îndreptară la un moment în sus, privind direct la Kestrel.

Kestrel citi curiozitatea în felul în care privirea femeii întârzia asupra chipului ei. În ea se citea așteptarea, o întrebare.

— Ce este, Deliah?

— Nu ai auzit?

— Ce să aud?

Deliah se jucă cu tivul.

— A sosit reprezentantul herrani.

— Cum?

— A sosit în dimineața asta, pe cal. A traversat trecătoarea în ultima clipă.

— Scoate-mi rochia.

— Dar nu am terminat, milady.

— *Scoate-o.*

— Doar câteva...

Kestrel își smulse materialul de pe umeri. Ignoră țipătul mărunt al lui Deliah, înțepăturile acelor și zornăiturile firave ale boldurilor răspândite pe podeaua de piatră. Kestrel se dezbrăcă, își trase hainele de zi și dădu fuga spre ușă.

REPREZENTANTUL AȘTEPTA ÎN SALONUL DE PRIMIRE, o figură singuratică, pierdută în camera vastă și boltită. Omul era un herrani în vârstă; trupul lui firav se sprijinea greoi într-un toiag.

Kestrel șovăi. Încetini pasul. Nu se putea abține să nu privească peste umărul bărbatului, căutându-l din privire pe Arin.

El nu se afla acolo.

— Am crezut că vremurile barbare ale imperiului valorian s-au dus de mult, zise omul sec.

— Cum? întrebă Kestrel.

— Ești desculță.

Ea privi în jos și abia atunci realiză că îi înghețau picioarele, că uitase de existența pantofilor când ieșise din camera de probă și alergase pe holurile palatului, în văzul tuturor curtenilor și al gărzilor care păzeau salonul de recepție.

— Cine ești? vru să știe Kestrel.

— Tensen, ministrul herrani al agriculturii.

— Și guvernatorul? Unde e?

— Nu vine.

— Nu... Kestrel își apăsă fruntea cu palma. Împăratul a trimis o *invitație*, spuse ea. La o ceremonie oficială. Iar Arin *refuză*?

Furia i se aduna ca un ghem, strat peste strat, ca și rochia de bal de pe ea – era furioasă pe Arin, pe felul în care se condamna singur la o moarte politică.

Kestrel era furioasă pe ea însăși. Pe picioarele ei goale, pe felul în care erau o dovadă – dovada pură, nudă, rece – a speranței sale, a nevoii de a vedea un om pe care ar fi trebuit să-l uite.

Arin nu venise.

— Am parte de privirea asta dezamăgită tot timpul, spuse Tensen pe un ton voios. Nimeni nu e încântat să-l întâlnească pe ministrul agriculturii.

Kestrel se concentră în cele din urmă la chipul omului. Ochii lui verzi erau mici, dar isteți, iar pielea lui brăzdată de riduri părea mai smeadă ca a ei.

— Mi-ai scris.

Vocea fetei suna încordată.

— Mi-ai spus că avem multe de discutat.

— Oh, da.

Tensen flutură neglijent din mână. Lumina lămpii făcea să strălucească inelul simplu de aur pe care îl purta.

— Ar trebui să vorbim despre recolta de nuci. Dar mai târziu.

Ochii lui lunecară încet spre soldații valorieni aliniați de-a lungul zidurilor, apoi întâlniră privirea lui Kestrel și rămaseră fixați asupra ei.

— Mi-ar fi de folos câteva păreri în legătură cu niște treburi ce privesc Herranul. Dar sunt un om bătrân, milady, și mă dor toate de la călărit. Cred că mi-ar prii puțină odihnă în intimitatea camerei mele. Ai putea să-mi arăți unde se află?

Kestrel înțelese mesajul. Nu era oarbă să nu vadă felul în care bărbatul îi arătase că discuția lor ar fi putut fi ascultată și nici surdă să nu audă invitația lui codată de a vorbi mai deschis în apartamentul lui. Însă Kestrel se lupta cu nodul din gât, așa că răspunse doar:

— A fost grea călătoria?

— Da.

— Și zăpada. Ninge deja?

— Da, milady.

— Trecătoarea se va închide.

— Da, zise Tensen domol, înțelegându-i dezamăgirea.

Kestrel își dădu seama că omul pricepuse acea notă oribilă din vocea ei și că o recunoscuse a fi tonul cuiva care se lupta cu lacrimile.

— Așa cum ne așteptam, adăugă el.

Însă Kestrel nu se așteptase la asta: la speranța stupidă și crudă ce-i pedepsea pe cei care așteptau persoane deja pierdute. La ce bun?

Nu servea la nimic.

Aparent, și Arin știa asta. O știa mai bine ca ea, căci altfel speranța lui, egală cu a ei, l-ar fi condus acolo.

Kestrel își îndreptă spatele.

— Îți poți găsi camerele și singur, domnule ministru Tensen. Am alte lucruri mai importante de făcut.

Fata ieși cu pași mari din salon. Marmura străbătută de nervuri era rece sub picioarele ei: un lac înghețat, străbătut de fisuri de care lui Kestrel nu-i păsa.

Plecă. Nu-i păsa.

Deloc.

Jess aranjă rochia de bal a lui Kestrel, se dădu înapoi, își lăsă capul într-o parte și o privi cu atenție.

— Eşti agitată, nu-i aşa? întrebă Jess. Pari crispată.

— Nu am dormit bine azi-noapte.

Era adevărat. Kestrel îi ceruse lui Jess să vină mai devreme din casa din oraş şi să-şi petreacă noaptea de dinaintea balului în camerele ei din palat.

Kestrel şi Jess împărţiseră patul aşa cum făceau uneori pe când erau copile, în Herran, şi vorbiseră până când tot uleiul din lampă arsese.

— Ai sforăit, zise Kestrel.

— Ba *nu*.

— Ba da. Ai sforăit aşa de tare, că mi s-au plâns şi oamenii din vis.

Jess râse şi Kestrel se bucură că minciuna ei nevinovată fusese crezută. Râsul îndulci chipul lui Jess şi-i umplu golurile din obraji, atrăgând atenţia de la cearcănele întunecate de sub ochii ei căprui. Jess nu mai arătase bine de când fusese otrăvită în seara revoluţiei herrani.

— Am ceva pentru tine, zise Jess, deschizând cufărul şi scoţând o legăturică de catifea. E un cadou de logodnă, adăugă în timp ce desfăcea pachetul. L-am făcut pentru tine.

În catifea era înfăşurat un colier din flori înşirate pe o panglică neagră. Petalele mari, deschise, erau făcute din fărâme mătuite de sticlă de chihlimbar şi rotocoale delicate de corn. Culorile erau estompate, dar mărimea florilor şi felul în care erau înşirate le făceau să pară aproape sălbatice.

Jess legă panglica în jurul gâtului lui Kestrel. Florile se loviră, clincănind, una de alta şi se aşezară pe corsetul rochiei.

— E frumos, zise Kestrel.

Jess aranjă colierul.

— Înţeleg de ce eşti tulburată.

Zăngănitul florilor se opri. Kestrel îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia.

— N-ar trebui să spun asta, zise Jess.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Kestrel. Privirea era directă, neînduplecată.

— Urăsc faptul că te căsătoreşti cu cineva din familia imperială. Urăsc faptul că ai să ieşi din camera asta şi ai să te prezinţi la balul de logodnă. Cu *prinţul*. Tu ar trebui să fii sora mea. Ar trebui să fii soţia lui Ronan.

Kestrel nu-l mai văzuse pe Ronan din noaptea Revoluţiei Fulgilor de Nea. Ea îi scrisese, apoi arsese toate scrisorile. Îi trimisese o invitaţie de a veni la curte, dar invitaţia fusese ignorată. Jess îi spusese că Ronan se afla acum în oraş. Se înhăitase cu nişte tineri rebeli. Apoi Jess refuză să mai vorbească, iar Kestrel, care-l iubise pe Ronan atât cât fusese capabilă să iubească şi care-i ducea dorul, nu mai îndrăzni să întrebe nimic.

Încet, Kestrel îi zise lui Jess:

— Ţi-am mai spus. Împăratul mi-a propus să mă căsătoresc cu fiul lui. Nu am putut refuza.

— Nu? Toată lumea ştie cum ai adus în Herran furia armatei imperiale. I-ai fi putut cere orice împăratului.

Kestrel rămase tăcută.

— E din cauză că tu nu *vrei* să refuzi, zise Jess. Tu nu faci niciodată nimic din ce nu vrei să faci.

— E o căsătorie din motive politice. Pentru binele imperiului.

— Ce te face să crezi că *tu* eşti persoana cea mai potrivită?

Kestrel nu mai văzuse niciodată atâtea resentimente în ochii lui Jess.

— Oricum, Ronan nici nu vrea să mă mai vadă în faţa ochilor, zise Kestrel domol.

— E adevărat.

Jess părea să-şi regrete cuvintele aspre, apoi să-şi regrete părerea de rău. Tonul îi rămase glacial.

— Sunt bucuroasă că el nu va fi aici în noaptea asta. Cum a putut împăratul să-i invite pe *herrani* la bal?

— Doar pe unul. Un singur herrani.

— E dezgustător.

— Jess, ei nu mai sunt sclavi. Sunt membri independenți ai imperiului.

— Acum răsplătim crimele cu libertatea? Rebelii aceia au omorât valorieni. I-au omorât pe *prietenii* noștri. Urăsc împăratul pentru edictul lui.

Erau cuvinte primejdioase.

— Jess...

— El nu știe. Nu a văzut cât de sălbatici au fost sclavii. Eu am văzut. Ai văzut și *tu*. Așa-numitul guvernator te-a ținut ca pe un fel de jucărie...

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Jess se încruntă, cu privirea în podea. Vocea ei răsună grav.

— Niciodată nu vrei.

Kestrel stătea alături de Verex în fața ușilor închise ale sălii de bal, ascultând vocea mândră a împăratului. Kestrel nu putea distinge cuvintele, dar percepea ritmul sigur. Împăratul era un orator talentat.

Verex își ținea capul plecat și mâinile îndesate în buzunare. Era îmbrăcat în stil militar formal: în negru din cap până-n picioare, cu trese aurii ce reflectau linia orizontală, lucitoare de pe fruntea lui Kestrel. Pumnalul lui prins în curea și bătut cu nestemate se asorta cu al ei. Împăratul îi dăduse în cele din urmă fetei pumnalul promis, și era, într-adevăr, minunat – bătut cu diamante și uluitor de ascuțit. Însă era prea greu și-i atârna la șold.

Kestrel își dorea ca împăratul să se oprească din vorbit. Stomacul fetei se prăbușea și se ridica în ritmul vocii lui. Kestrel își îngropă unghiile în palme.

Verex își târșâi cizma pe podea.

Ea îl ignoră. Își atinse o petală de sticlă de pe colier. Petala părea fragilă.

Vocea împăratului se opri. Ușile se deschiseră larg.

Era ca-ntr-o halucinație: mulțimea ca o masă de culori, căldura, aplauzele, fanfara.

Apoi vuietul se stinse, căci împăratul luase iar cuvântul și pesemne că se oprise din nou la scurt timp, căci Kestrel auzi liniștea deplină ce se lăsă în sală imediat înainte ca Verex să o sărute.

Buzele lui erau uscate. Politicoase.

Kestrel știuse la ce să se aștepte, cunoștea planul și făcuse tot ce-i stătea în puteri să se detașeze cât mai mult de ea însăși când avea să vină vremea. Însă mintea ei nu putea fi amorțită pentru totdeauna. Rațiunea îi spuse să rămână calmă, să nu se tragă deoparte; până la urmă, un sărut nu era chiar atât de rău – doar un gest fără însemnătate, ca o foaie goală de hârtie. Și totuși, Kestrel era alertă și cunoștea gustul propriilor sale minciuni.

— Îmi pare rău, zise Verex în șoaptă în timp ce se retrase.

După aceea, dansară în fața tuturor.

Sărutul o paralizase. La început, nu înțelese cuvintele lui Verex, apoi, când le pricepu în cele din urmă, i se păru că erau propriile ei vorbe, spuse vechii Kestrel, aceleia care renunțase la Arin. *Îmi pare rău*, își zise ea. *Iartă-mă*, spusese ea. Kestrel crezuse că știa care avea să fie prețul alegerilor ei, însă când o sărutase prințul înțelesese brusc că avea să plătească pentru tot restul vieții.

— Kestrel?

— Îmi pare rău, repetă Kestrel în timp ce se învârteau pe podeaua sălii de bal.

Picioarele prinţului nu erau deloc făcute pentru dans, însă el se mişca abil, precum cineva care învăţase să danseze sub ameninţarea armei.

— Comportarea mea nu a avut scuze, zise Verex. De aceea pari atât de nefericită?

Kestrel studie tresele de pe uniforma prinţului.

— Poate că există un ultim motiv pentru care eşti hotărâtă să te măriţi cu mine, continuă Verex.

Arcuşurile violoniştilor coborâră jos de tot pe coarde.

— Tata te are cu ceva la mână, zise prinţul.

Kestrel îşi ridică privirea şi şi-o coborî la loc. Verex trase mâinile lor îngemănate spre pieptul lui. Mulţimea murmură şi oftă la unison.

Verex ridică din umeri.

— Aşa e tata. Dar cu ce...?

— Verex, oare sunt o alegere chiar atât de rea?

Prinţul zâmbi uşor. Dansul era pe sfârşite.

— Nu eşti chiar atât de rea.

— Atunci, hai să ne punem de acord şi să facem ce e mai bine, răspunse Kestrel.

Verex se plecă şi, înainte să poată decide Kestrel dacă prin gestul său prinţul încuviinţase sau pur şi simplu marcase finalul dansului, trecu mâna ei unui senator. Apoi urmă un alt dans şi un alt senator, iar în final, fata se răsuci în braţele ministrului de Finanţe.

După aceea, chipurile şi titlurile nu mai însemnară mare lucru.

În cele din urmă, Kestrel păşi greşit dinadins astfel încât cineva o călcă pe degete. Îşi linişti partenerul care continua

să se scuze, cuprins de groază, dar ceru o clipă de odihnă şi se asigură că şchiopătează uşor pe când se îndreptă spre un scaun aflat în colţul unde şedeau cei care jucau.

Kestrel alese un scaun poleit, aşezat mai departe de celelalte, dar nu trecu mult timp şi cineva îşi trase fotoliul alături şi ea n-avu încotro decât să întreţină conversaţia şi să zâmbească, deşi muşchii obrajilor săi erau încordaţi la maximum.

Kestrel n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Toţi ochii erau îndreptaţi spre prinţul moştenitor, care şedea la masa de Tărâmuri de Graniţă, vizavi de un locotenent de rang înalt din garda oraşului.

Jocul se îndrepta spre un final umilitor pentru prinţ. Locotenentul capturase deja multe dintre piesele de joc ale lui Verex, aliniind figurinele verzi într-un rând ordonat. Generalul prinţului era izolat de trupe şi flancat de soldaţii locotenentului. Piesele de sticlă pocneau în timp ce se deplasau şi se doborau una pe cealaltă la pământ.

Ochii lui Verex se ridicară şi întâlniră, în colţul opus al camerei, privirea lui Kestrel. Tânărul atinse într-o doară cu degetul infanteria lui verde.

Era doar un joc. Ce conta dacă Verex făcea mişcarea greşită şi pierdea?

Însă Kestrel se gândi la Arin, care nu răspunsese la chemarea împăratului, şi se întrebă ce urma să piardă din cauza gestului sfidător.

Se gândi la posibilitatea de a cădea la pace cu Verex. Se uită ţintă în ochii prinţului şi clătină din cap abia perceptibil.

Tânărul îşi ridică mâna de pe infanterie şi o aşeză asupra cavaleriei.

Kestrel îşi înlătură o scamă invizibilă de pe rochie cu două degete, mişcându-şi mâna înainte, departe de trup.

Verex deplasă cavaleria cu doi paşi înainte.

Şi continuară aşa, iar îngâmfarea de pe chipul locotenentului se stinse pe când armata lui Verex continua să avanseze şi să producă distrugeri semnificative. Verex se uită la tatăl lui, care-şi făcuse apariţia la marginea mulţimii. Când ochii întrebători ai prinţului se întoarseră iar spre Kestrel şi ea văzu că speranţa readusese lumina în ei, nu o lăsă inima să-l ignore. Continuă să-i ofere sugestiile ei tăcute, iar prinţul continuă să le accepte.

Generalul verde îl dărâmă în cele din urmă pe cel roşu.

Mulţimea izbucni în urale pentru prinţ. Împăratul îşi încrucişă braţele la piept şi se legănă pe vârfuri, amuzat, cu ochii la fiul lui.

Însă nu dezaprobator.

Kestrel îl auzi pe Verex refuzând un alt joc. Spectacolul se terminase şi curând atenţia oamenilor avea să se întoarcă asupra ei. La o altă masă se desfăşura un alt joc, între fiica unui senator şi Risha, prinţesa din est ce fusese răpită de copilă şi crescută la palatul imperial ca ostatic cu privilegii.

Kestrel se aşteptase ca Risha să fie bună la Tărâmuri de Graniţă, dar, din câte se vedea, prinţesa poseda (ori întreţinea) o pricepere mediocră. Nu erau de aşteptat surprize la acea masă. Un pic mai încolo, jucau ministrul herrani – Tensen, îşi aduse aminte Kestrel – şi un baron valorian neînsemnat, care acceptase probabil să joace cu Tensen doar pentru plăcerea de a-l învinge de faţă cu toată lumea. Îi priveau mulţi, iar ochii spectatorilor se holbară plini de satisfacţie când Tensen uită în ce fel se mişca o piesă sau păru să aţipească între două mutări. Batjocura atrăgea interesul oamenilor, însă nu avea să le capteze atenţia prea mult timp.

După aceea, mulţimea avea să se întoarcă la ea.

Kestrel simți că se sufocă doar la gândul că trebuia să se prefacă bucuroasă de logodna ei. Și totuși, nu avea încotro. Avea să danseze toată noaptea, până în zori, până ce ultimul petrecăreț părăsea sala de bal, iar pantofii ei aveau să fie distruși și inima fărâmată.

Kestrel se ridică. Împăratul nu o privea, cel puțin nu în acest moment. Ochii lui erau fixați asupra fiului său. Fata păși printre invitați, spunându-le tuturor celor care o opreau că promisese un dans altcuiva. Sala de bal era ticsită de oameni. Fețele se înghesuiau în jurul ei ca niște marionete prinse pe bețe și mânuite de copii.

Cumva, Kestrel reuși să le ocolească și traversă sala spre un loc în care aerul era mai răcoros. Acolo nu se oprise nimeni. Nu era nimic de văzut sau de făcut. Zona era folosită doar pe vreme bună, când balcoanele de pe coridor erau deschise spre grădinile de sub ele. Fiecare balcon era acum separat prin draperii grele de coridor, iar Kestrel știa că obloanele din sticlă atașate de fiecare balustradă fuseseră trase și închise în sezonul rece. În ciuda încercărilor de a ține frigul afară, răcoarea se strecura pe sub draperiile din catifea și învăluia picioarele încălțate în conduri ale lui Kestrel.

Fata-și aruncă repede privirea peste umeri, ca să se asigure că nu se afla nimeni în apropiere care să o vadă, și se strecură în spatele unei draperii, trăgând-o în urma ei.

Balconul era un soi de cutie, iar pereții lui de sticlă arătau ca gheața neagră: felii înghețate de noapte. Lumina din sala de bal contura marginea draperiei și lucea în dreptul tivului, însă Kestrel abia dacă-și putea zări mâinile.

Atinse un ochi de geam. Ferestrele acelea aveau să fie deschise în ziua nunții ei. Copacii de sub balcoane urmau să fie înfloriți, iar aerul înmiresmat de florile de ceroma.

Iar Kestrel avea să se înăbuşe. Ştia prea bine că avea să urască mirosul florilor de ceroma pentru tot restul vieţii, de-a lungul domniei ei, pe când avea să poarte copiii soţului ei şi chiar când urma să fie bătrână, iar spectrele alegerilor ei o vor bântui.

Un sunet brusc îi întrerupse gândurile. Inelele de lemn ale draperiilor alunecau pe galerie. Lumina crescu în spatele lui Kestrel.

Cineva trecuse dincolo de catifea.

Omul trăgea deoparte draperia şi păşea pe balconul lui Kestrel – aproape, şi mai aproape, în timp ce ea se întoarse iar draperia se legănă, apoi se opri. Bărbatul ţintui catifeaua de tocul uşilor. O prinse sus de tot, la nivelul ochilor săi cenuşii, aproape argintii în umbrele balconului.

Era acolo. Sosise.

Arin.

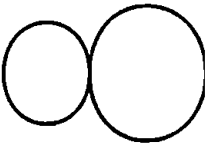

KESTREL UITASE. CREZUSE CĂ-ŞI AMINTEA BINE trăsăturile feţei lui. Felul plin de neastâmpăr în care stătea nemişcat. Felul în care o privea direct în ochi, ca şi cum fiecare clipire reprezenta o alegere irevocabilă.

Kestrel simţi că prin vine îi curge pulbere neagră, nu sânge. Cum de putuse uita senzaţia arzătoare care o încerca de fiecare dată când se afla în faţa lui? Arin o privi şi ea ştiu că amintirile sale fuseseră doar o iluzie.

— Nu pot fi văzută cu tine, zise Kestrel.

Ochii lui Arin străfulgerară. Trase draperia în urma lui. Balconul închis se scufundă în beznă.

— E mai bine? întrebă el.

Kestrel se retrase până ce tocul pantofului se lovi de balustradă, iar omoplaţii ei goi atinseră sticla. Aerul se schimbase. Era cald acum. Şi mirosea, în mod ciudat, a apă de mare.

— Marea, reuşi ea să îngaime. Ai venit pe mare.

— Mi s-a părut mai înţelept, decât să-mi caut moartea călărindu-mi calul prin munţi.

— Calul *meu*.

— Dacă-l vrei pe Javelin, n-ai decât să vii acasă şi să-l ceri.

Fata clătină din cap.

— Nu pot să cred că ai traversat marea.

— Tehnic vorbind, căpitanul a traversat-o, blestemându-mă tot timpul. Cu excepţia momentelor când mi-a fost rău. Atunci a râs de mine.

— Am crezut că nu vii.

— M-am răzgândit.

Arin se sprijini de balustradă, alături de ea.

Era prea mult. Arin era prea aproape.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai ţine departe.

— Ah, a grăit împărăteasa. Atunci, trebuie să mă supun.

Totuşi, Arin nu făcu decât să-şi întoarcă spre ea capul. Lumina de dincolo de draperie trasa o dungă subţire pe obrazul lui, ca o cicatrice luminoasă.

— Te-am văzut. Cu prinţul. Pare un pic cam acru, chiar şi pentru cei mai binevoitori.

— Nu ştii nimic despre el.

— Ştiu că l-ai ajutat să trişeze. Da, te-am urmărit. Te-am văzut jucând Tărâmuri de Graniţă. Poate că alţii nu au observat, însă eu te cunosc.

Vocea lui se înăspri.

— Zeilor, cum poţi respecta pe cineva ca el? Îl vei face de râs în faţa poporului.

— Nu aş face aşa ceva.

— Nu ştii să minţi.

— *Nu* o voi face.

Arin tăcu. Apoi:

— Poate că nu intenţionezi să o faci.

Se îndepărtă uşor, iar dunga de lumină nu-i mai atinse chipul. Trupul lui era cufundat în umbră, însă ochii lui

Kestrel se obișnuiseră cu întunericul și-l văzu pe Arin sprijinindu-și capul de geam.

— Kestrel...

Inima ei tresări de emoție și-i făcu gura să i se încleștеze într-o tăcere teribilă. Însă el nu-și continuă fraza, ca și cum numele ei nu era un nume, ci o întrebare.

Sau poate nu asta intenționase Arin, iar ea interpretase greșit și auzise întrebarea doar pentru că numele ei rostit de gura lui o făcea să-și dorească să fie ea răspunsul la orice.

Ceva din interiorul ei îi dădea ghes. Îi împungea sufletul. *Spune-i*, îi zicea glasul dinăuntrul ei. *Trebuie să știe.*

Însă cuvintele sunau groaznic, iar mintea ei nu putea pricepe din ce motiv – așa de tentată era de a-i spune lui Arin că logodna ei reprezentase prețul plătit pentru independența herranilor.

— Nu vreau să vorbesc despre logodnicul tău. Arin se îndepărtă de balustradă și rămase drept, suficient de înalt cât să arunce o umbră asupra fetei, dacă în jurul lui ar fi fost lumină. Caut informații.

— Bârfe, Arin? întrebă ea detașată, jucându-se pe întuneric cu colierul până ce clinchetul agitat al florilor de sticlă o făcu să se oprească.

— Caut un servitor herrani. A dispărut.

Kestrel își aminti de Thrynne. *Spune-i. El trebuie să afle.* Acestea fuseseră vorbele bietului om torturat.

— Ce înseamnă el pentru tine? întrebă Kestrel.

— E un prieten.

— L-ai putea întreba pe administratorul palatului.

— Te întreb pe tine.

Lui Kestrel nu-i venea să creadă. Simplul *fapt* că Arin se interesa de soarta lui Thrynne era atât de nechibzuit.

Nu conta că nu era atât de încrezător încât să admită întregul adevăr: că Thrynne fusese un spion trimis să culeagă informații despre împărat și probabil că fusese prins. Chiar și așa, era limpede că Arin era genul de persoană care arunca importanța siguranței la gunoi. Niciun om care ținea la viața lui nu ar fi cerut informații despre soarta unui spion de la viitoarea noră a împăratului, care-l trădase deja o dată.

Însă Arin nu era persoana care să țină prea mult la propria viață.

Ce-ar fi făcut el dacă ar fi știut adevărul despre logodna lui Kestrel?

Unde-i onoarea mea? o întrebase el odată. Fata nu știa ce însemna onoarea pentru Arin. Credea că nu însemna același lucru ca pentru tatăl ei: un sentiment monumental, sculptat în marmură. Nu, onoarea lui Arin era un lucru viu. Kestrel îi simțea mișcările. Fata nu-i întrezărea chipul – poate că avea mai multe fețe –, dar credea că onoarea lui Arin era genul de emoție care îți tăia respirația și te făcea să-ți muști buzele până la sânge.

Dacă îi mărturisea adevărul lui Arin, el ar fi distrus pacea pe care o cumpărase ea. Aproape că nici nu mai conta dacă el o iubea. Arin nu ar fi permis nimănui să fie prins într-o capcană pentru a-și câștiga el propria libertate. Ar fi găsit o cale să pună capăt logodnei ei... iar ea i-ar fi permis să o facă.

Kestrel simțea iar tentația de a se lăsa pradă lui, de a cădea odată cu el, de a-și pierde orice urmă de rațiune.

Asta avea să iște un scandal și în cele din urmă războiul.

Kestrel trebuia să păstreze secretul. N-avea decât să se mintă singură. Putea fi rece. Putea fi distantă. Chiar și cu el.

Cât despre Thrynne... Kestrel avea un plan.

— Prea bine, răspunse. Spune-mi numele prietenului tău. Îți voi zice tot ce știu ca răsplată pentru protecția oferită

după Revoluţia Fulgilor de Nea. Un valorian îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

Arin rămase nemişcat.

— Nu mi-am dat seama că aş fi făcut ceva ce merită răsplătit. Tot ce am făcut, am făcut pentru tine.

— Exact. Aşa că hai, întreabă. Eu îţi voi răspunde. Va fi echitabil.

— Echitabil? Dacă insişti să vezi aşa lucrurile, atunci noi doi nu ne vom încheia niciodată socotelile.

— Vrei să obţii informaţii sau nu?

— Ce vreau eu... Arin murmură cuvintele, apoi îşi stăpâni vocea şi glasul îi deveni mai limpede. Numele prietenului meu e Thrynne. Face curăţenie. Se ocupă în mare parte de podele.

Arin descrise trăsăturile omului.

Kestrel se prefăcu că se gândeşte.

— Nu. Îmi pare rău. Nu-mi amintesc să fi văzut pe cineva ca el.

— Poate dacă te gândeşti mai bine...

— Mă îndoiesc. Sunt sute de servitori şi de sclavi în palat. Cum să-i cunosc pe toţi?

— Deci nu ai nimic să-mi dai.

— Când ţi-am dat eu ceva?

Arin vorbi încet:

— Odată, demult, mi-ai dat atât de multe.

— Ei bine, spuse Kestrel, oricât de plăcută ar fi discuţia asta, aş vrea să mă întorc la petrecere.

Fata păşi spre draperie. Mişcarea lui fu rapidă. Arin îi blocă drumul, punându-şi mâinile de ambele laturi ale balustradei, de o parte şi a alta a trupului ei. Nu o atinse, însă era suficient de aproape încât ea putu vedea forma întunecată a gurii lui şi lucirea mânioasă din ochi.

— N-am venit doar pentru asta, spuse el.

Kestrel simțea mirosul mării pe pielea lui devenind mai puternic: sărat și înțepător.

— Kestrel, nu ești tu.

Ea se lipi de geamul rece.

— Nu știu la ce te referi.

— Tonul ăsta detașat... crezi că nu-l recunosc? Așa vorbești când pregătești o capcană. Sau când te ascunzi în spatele propriilor cuvinte. Și știu că felul în care mi-ai vorbit *nu-ți stă în fire*. Zi ce vrei despre mine, despre ce s-a întâmplat între noi, despre forma soarelui și culoarea ierbii și alte adevăruri lumești pe care ai vrea să le negi. Neagă totul până ce te vor străfulgera zeii. Dar nu poți pretinde că nu te cunosc.

Acum, trupul lui era suficient de aproape ca aerul dintre ei să se miște ca o ființă vie pe pielea lui Kestrel.

— Eu... m-am gândit la tine.

Vocea lui slăbi.

— M-am gândit la faptul că tu niciodată nu m-ai înșelat.

Hohotul lui Kestrel răsună sugrumat. Scurt și neîncrezător.

— Lasă-mă să reformulez, zise Arin. Poate că m-ai păcălit pe mine, dar cel puțin ai fost onestă față de tine însăți. Uneori chiar și față de mine. Nu ai fost niciodată *falsă*.

— Uiți că am trimis armata tatălui meu să o zdrobească pe a ta?

— Am știut că așa vei face. Știai și tu că știu. Unde-i minciuna? N-am simțit niciodată că m-ai fi mințit. Te rog, Kestrel. Te rog. Nu minți.

Fata strânse piatra rece a balustradei.

— Știi ceva despre Thrynne? întrebă el.

— Nu. Acum lasă-mă să trec.

— Nu am terminat. Kestrel... tu chiar vrei să te căsătorești cu prințul?

— Credeam că nu dorești să discuți despre el.

— Dorința și nevoia sunt două lucruri diferite.

Gura lui se mișca aproape de a ei.

— Spune-mi. Logodna asta a fost alegerea ta? Pentru că eu nu o cred atâta timp cât nu o aud din gura ta.

Sticla lipită de spatele fetei o ardea ca o făclie înghețată. Kestrel se cutremură. Arin era atât de aproape. Tot ce trebuia să facă era să-și desprindă degetele de pe balustradă și să se lipească de el. Părea a fi un gest inevitabil, ca o cupă prea plină gata să se reverse.

Obrajii lui neraşi şi aspri îi atinseră pe ai ei.

— Îl vrei? Chiar îl vrei? întrebă Arin.

— Da.

— Dovedește-o, îi șopti Arin la ureche.

Căldura lui trecu în ea. Palmele îi scârțâiră pe sticla de lângă capul ei.

— Arin. Kestrel abia mai putea vorbi. Lasă-mă să trec.

Buzele lui se lipiră de gâtul fetei, alunecară în sus pe piele.

— Dovedește că-l dorești, murmură el, cu gura îngropată în părul ei.

Sărutul lui traversă obrajii fetei. Îi atinse fruntea, apoi se opri direct pe dunga aurie care-i marca statutul de fată logodită.

— Îl vreau, zise ea, însă vocea îi era vocea unui înecat.

Sărutul lui aştepta acolo, aproape de buzele ei.

— Mincinoaso, şopti el.

Mâna fetei se ridică între ei și-l împinse. Kestrel era tulburată, speriată de felul în care-l respinsese. Simți deodată o poftă nebună – și o furie nesfârșită față de această foame pe care și-o stârnise singură.

— Am zis *să mă lași*. Sau ai să mă ții aici împotriva vrerii mele?

Arin se dădu înapoi. Cizmele lui zgâriară podeaua. Kestrel nu-i putea zări expresia feței, ci percepu doar felul în care-și trase brațele pe lângă corp și rămase nemișcat. Arin își acoperi chipul ca și cum nu ar fi fost deja ascuns de întuneric. Murmură ceva în pumni, apoi își lăsă mâinile să-i cadă neputincioase.

— Îmi pare rău, spuse el.

Smulse draperia într-o parte și dispăru.

Lumina o orbi pe Kestrel. Fata clipi. Avea genele umede, iar ochii, prea plini acum de lumină, erau înceţoşaţi.

Când i se potoliră bătăile inimii și putu să vadă, să respire și să gândească iar, Kestrel ieși cu grijă înapoi pe coridor.

Era pustiu. Acum putea auzi muzica și simți cum o cuprinde ura. Întregul ei viitor se afla acolo, în sala aceea sufocantă de bal. Kestrel se întrebă dacă durerea din interiorul ei avea să dispară vreodată și dacă nu cumva avea să se simtă chiar și mai rău atunci când suferința avea să treacă.

Trebuia să se întoarcă la bal. Cu siguranță, oamenii îi remarcaseră deja lipsa. Pesemne că împăratul se întreba deja pe unde umbla. Kestrel păși încet de-a lungul coridorului spre sala de bal.

Aproape că ajunsese în dreptul ușilor deschise, când cineva ieși. Tensen o privi o dată. Omul deschise ochii larg și clătină din cap, păşind spre ea atât de grăbit, încât vârsta și bastonul lui păreau să nu mai aibă nicio însemnătate.

— Nu poți intra acolo, zise el.

— Trebuie.

— Nu. Trebuie să găsești o oglindă. Una retrasă. Căci Arin tocmai ce a traversat sala ca o furtună, cu buzele acoperite de luciu. Poate că oamenii vor crede că e de la vin și nu de la uleiul aurit, dar se vor răzgândi când te vor vedea pe tine.

Degetele lui Kestrel țâșniră automat la frunte și la simbolul logodnei, pe care Arin îl sărutase cu doar câteva momente mai înainte. Fata își atinse părul răsfirat în bucle libere.

Oare cum arăta?

Asemenea cuiva care avusese o legătură secretă?

— Exact, zise Tensen sumbru.

— Vino, spuse Kestrel, întorcându-se pe drumul pe care-l parcursese până la ușile sălii.

— Să vin cu tine?

— Noi doi trebuie să vorbim.

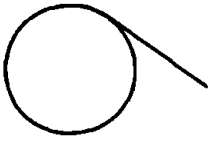

KESTREL ÎL CONDUSE PE TENSEN ÎNTR-UN SALON mic şi gol, unde ardeau lămpile şi focul. Tensen închise uşa în urma lor.

— Blocheaz-o cu bastonul, zise Kestrel, arătând spre cârligul unei tapiserii ce se afla la acelaşi nivel cu mânerul uşii. Din moment ce tot nu-ţi trebuie.

Tensen o privi cu mâhnire înainte să-şi aşeze capătul curbat al bastonului în jurul mânerului uşii şi capătul drept prin cârlig.

— Nu o să ţină dacă va vrea cineva să intre.

Fata-l ignoră. Se apropie de o oglindă aflată deasupra şemineului, pe poliţa căruia se afla o vază mare cu flori de seră.

Poate că era din cauza trandafirilor care-i acopereau gâtul până la bărbie în reflexia din oglindă, poate că era din cauza faptului că păşise grăbită pe hol, însă chipul lui Kestrel era ca un boboc înroşit de floare. Obrajii îi erau aprinşi. Buzele erau de un roşu sângeriu, chiar dacă Arin nu le atinsese. Pupilele ochilor erau dilatate. Colierul de la Jess era stricat, petalele din sticlă sparte atârnau moi de panglica lor, zdrobite de presiunea dintre ea şi Arin.

Reflexia lui Kestrel o fixă pe fată din oglindă. Avea aerul unei cutii periculoase ce fusese deschisă și nu mai putea fi închisă la loc. Arăta total compromisă.

Părul nu era nici pe departe cel mai rău aspect din înfățișarea ei. Într-adevăr, cocul strâns sus la spate se desfăcuse; din loc în loc scăpase câte o șuviță, dar părul lui Kestrel era oricum prea scurt pentru coafuri complicate, ceea ce însemna că asemenea accidente se întâmplau tot timpul. Înfățișarea lui Kestrel era de obicei puțin dezordonată; fata obișnuia să-și prindă mereu părul la loc singură.

Problema cea mai mare era dunga aurie de pe frunte, care devenise acum o pată.

— Ai praf aurit și ulei cu tine? întrebă Tensen.

Kestrel se uită exasperată la reflexia lui din oglindă. Nu avea un sac de mână cu ea. Unde credea bărbatul că ar fi putut ține asemenea lucruri? Cosmeticele se aflau pe măsuța ei de toaletă.

— Voi găsi una dintre cameristele tale în sala de bal, propuse Tensen. Ori poate ai o prietenă de încredere? Cineva care-ți poate aduce tot ce ai nevoie?

Kestrel se gândi la cât de mult ar fi durat. Se gândi că una dintre însoțitoarele ei îi raporta totul lui Verex. Se gândi la Jess și la reacția sa când ministrul herrani al agriculturii avea să se apropie de ea, la bal, cu rugămintea de a o ajuta pe Kestrel să arate iar decent.

— Nu, zise Kestrel. Adu-mi o lampă.

Expresia de pe chipul lui Tensen era dezaprobatoare. Nu vedea cum lampa i-ar fi fost de ajutor fetei și credea că-și pierde timpul. Cu toate astea, Tensen făcu ce-i ceru Kestrel.

Kestrel stinse lampa și o așeză pe poliță șemineului ca să se răcească. Cu pumnalul, fata tăie o bucățică de material din tivul juponului, recunoscătoare pentru rochia cu

multe straturi pe care o purta. Scoase trandafirii din vaza de ceramică, aşeză codiţele lor umede pe poliţa şemineului şi înmuie bucăţica de mătase în apă. Apoi îşi şterse fruntea cu cârpa şi, amintindu-şi de sărutul lui Arin, apăsă mai tare. După aceea aruncă deoparte cârpa. Îşi desfăcu colierul, găsi cele mai lucitoare petale din ambră şi le zdrobi pe suprafaţa poliţei cu fundul vazei până ce se făcură pulbere. Fata-şi cufundă un deget în uleiul lămpii şi icni scurt când simţi arsura. Totuşi, nu aşteptă ca durerea să treacă. Fata trasă o linie orizontală deasupra sprâncenelor. Acum urma praful aurit. Kestrel îşi înmuie degetul în praful de sticlă.

— Te vei tăia, zise Tensen, deşi dezaprobarea îi dispăruse de pe chip.

— Voi fi atentă, spuse ea, presând praful deasupra liniei trasate cu ulei.

Fata aranjă şuviţele rebele de păr, trandafirii se întoarseră în vaza lor, vaza fu repusă pe şemineu, în faţa oglinzii, iar Kestrel şterse resturile de pulbere de pe poliţă cu cârpa umedă. Aruncă bucata de mătase şi colierul în foc.

— Ei bine? îl întrebă ea pe Tensen, întorcându-se spre el.

— Excelent.

Kestrel clătină din cap.

— Eşti optimist.

Linia de frunte lucea, însă nu era defel aurie.

— Mereu eşti aşa de optimist? întrebă ea. Cred că da, altfel nu mi-ai fi scris şi nu mi-ai fi dat de înţeles că avem de discutat.

— Mă înşel?

— Uiţi că sunt mai sus în rang ca tine. *Eu* voi pune întrebările. *Tu* vei răspunde. Ministre Tensen, unde ai fost înainte de Războiul Herran, de acum zece ani?

Sclavilor nu le plăcuse niciodată această întrebare. Kestrel văzuse cum unii strângeau din dinți când o auzeau. Dacă emoțiile puteau fi redate prin sunete, atunci pesemne că sentimentul născut de acea întrebarea ar fi sunat la fel cum sunaseră petalele de sticlă zdrobite de vază.

Însă Tensen zâmbi doar.

— Am fost actor.

— Presupun că a fost o experiență utilă pentru un spion.

Tensen nu se simți deloc tulburat să fie numit astfel. Părea plăcut surprins de conversație.

— Sper că rolul meu nu e așa de evident pentru toți.

— „Sper" este cuvântul-cheie, din moment ce guvernatorul tău a dat semne că nu va fi aici în seara asta, iar dacă trimitea pe cineva în capitală în locul său, atunci trebuia să fie o persoană cu valoare politică pentru el, cineva de încredere, inteligent și un bun observator. Te-ai chinuit ceva să pari mai neputincios decât în realitate, dar nu ești deloc un bătrân pe punctul de a aținea.

— Păi, chiar *sunt* în vârstă. Măcar atâta lucru e adevărat.

Kestrel pufni nerăbdătoare.

— Chiar ești ministrul agriculturii?

— Vreau să cred că sunt capabil să joc mai multe roluri.

— Și ești într-adevăr foarte optimist dacă tu crezi că împăratul nu va observa, mai ales când știe prea bine că există spioni herrani în palat.

Zâmbetul de pe chipul lui Tensen se șterse.

— Ce știi *tu*, milady?

— Știu că această discuție se va încheia acum dacă nu-mi faci o promisiune.

Tensen ridică din sprâncene.

— Promite-mi că Arin nu va afla niciodată că noi doi am discutat, zise ea. Poți să-ți dau informații. Poți să le transmiți

mai departe guvernatorului tău. Dar nu trebuie să știe că am vreo legătură cu ele.

Tensen o privi gânditor. Își trecu degetele încovoiate peste spătarul sculptat al scaunului și-și țuguie buzele ca și cum ar fi descoperit ceva nelalocul lui în decorațiunea scaunului.

— Știu că prezența ta în casa lui Arin după Revoluția Fulgilor de Nea a fost o situație... complicată.

— Nu am vrut să mă aflu acolo.

— Poate că nu la început.

Kestrel răspunse încet:

— N-aș fi putut niciodată să rămân.

— Milady, nu e treaba mea să știu ce-ți doreai sau ce puteai sau nu să faci. Însă purtarea ta mă surprinde. Dacă ești suficient de îngăduitoare față de guvernatorul meu – sau față de cauza lui – încât să-mi împărtășești informații, atunci de ce nu poate afla Arin? Am jurat pe zeul loialității că-l voi servi cu devoțiune. M-ai face să-mi încalc jurământul.

— Știi cum am scăpat din portul orașului tău?

— Nu.

— Arin m-a lăsat să plec, zise ea, chiar dacă asta a însemnat practic să invite armata valoriană să dărâme zidurile orașului. Așa că promite-mi, pentru că este în interesul *tău* ca Arin să nu afle niciodată. Nu poți avea încredere că guvernatorul va alege mereu siguranța țării... sau chiar pe a lui.

Tensen rămase tăcut.

— Înțelegi? insistă Kestrel. Înțelegi că motivul pentru care m-ai oprit să intru în sala de bal este același pentru care nu-i poți spune lui Arin că ai informațiile de la mine? Hai să nu ne prefacem că nu știi de ce arătam așa și de ce nu puteam intra în sală arătând așa.

Privirea lui Kestrel căzu asupra propriilor ei mâini. Își dorea să și le poată ocupa cu ceva. Își imagină că ținea unul

dintre trandafirii de pe polița șemineului. Aproape că putea simți textura bobocului, catifeaua lui arcuită, la fel de amețitor de moale ca și draperia de pe balcon.

— Eu și Arin nu vom putea fi niciodată împreună, zise ea încet. Legătura noastră e periculoasă. E mai bine să păstrăm distanța unul față de celălalt.

— Da, răspunse Tensen. Înțeleg.

— Promiți?

— Ai avea încredere că-mi voi ține promisiunea?

— Cred că voi fi capabilă să te distrug dacă nu o respecți.

Tensen râse, nu tocmai neîncrezător, ci ca un vârstnic ce râde de îndrăzneala unui tânăr.

— Atunci, vorbește, milady. Îți dau cuvântul meu.

Kestrel îi spuse despre Thrynne și despre ce spusese sărmanul om torturat.

Ministrul își apăsă gura cu palma, iar cu un deget își boți ridurile de sub un ochi. Mâna lui se strânse în pumn pe când asculta mai multe, acoperindu-și încă gura. Arăta ca și cum era pe cale să vomite.

Mâna îi căzu moale.

— Tu crezi că Thrynne avea să-i spună ceva important lui Arin. Ce a auzit Thrynne în timpul întâlnirii împăratului cu șeful Senatului?

— Nu știu.

— Ai putea afla.

Dar Kestrel se îndrepta deja spre ușă.

— Nu.

Tensen își depărtă mâinile.

— Ce rău ar face?

Ea clătină din cap la absurdul întrebării.

— Ți-e teamă că vei afla încă și mai multe? zise Tensen. Am înțeles că-ți plac jocurile.

— Ăsta nu-i un joc.

— Şi totuşi, ai jucat aşa de bine până acum. Te joci chiar şi acum.

Kestrel îşi aşează mâna pe bastonul care bloca uşa.

— Genul ăsta de conversaţie nu va mai avea loc niciodată. Nu sunt unul dintre oamenii tăi. Am propria mea ţară şi reguli... şi nu am niciun motiv să-ţi devin spion.

— Atunci de ce-mi spui toate astea?

Kestrel ridică din umeri.

— Valorienii nu respectă sacrul, însă noi onorăm ultima cerinţă a unui muribund. Ţi-am spus ce ştiu de dragul lui Thrynne.

— Doar de dragul lui?

Kestrel îi întinse bastonul lui Tensen.

— Noapte bună, ministre! Distracţie plăcută mai departe la bal.

Verex o găsi pe Kestrel într-unul dintre colţurile sălii de bal, umplându-şi un pahar cu apă cu lămâie şi gheaţă, în care pluteau rămurele de mentă.

— Unde ai fost? Şi de ce îţi torni singură băutură? Uite.

Verex luă polonicul de cristal din mâna fetei şi turnă. Însă Kestrel nu-l urmărea pe prinţ. Mintea ei se afla încă pe un balcon ascuns de draperii, plină de amintirea mişcărilor calde, de felul în care aproape că se lăsase dusă de val, legănată încolo şi-ncoace...

Verex aşeză cupa rece în mâna fetei. Apa cu lămâie şi mentă avea un gust străin: înţepător de dulce şi limpede.

Prinţul întârzie umplând un pahar şi pentru el. Mişcările lui erau încordate. Părea să fie constant pe punctul de a spune ceva.

— Mulțumesc, șopti el în cele din urmă.

— Pentru ce?

Inima lui Kestrel mustea de trădare. Oare Verex nu simțea? Nu-și dădea seama? De ce îi mulțumea?

— Pentru jocul de Tărâmuri de Graniță. M-ai ajutat să câștig.

Kestrel uitase.

— Ah, a fost o nimica toată.

— Sunt sigur că pentru *tine*, zise el cu amărăciune.

Privirea lui rătăci prin sală, apoi se opri asupra împăratului. Verex bău.

— Nu te-am putut găsi mai devreme. Te-am căutat peste tot.

Cupa lui Kestrel era rece și umedă în mâna ei. Fata își trecu repede un deget peste picăturile de condens. Era conștientă că unii curtenii stăteau pe aproape, păstrând o distanță politicoasă. Oamenii se apropiau.

— Te-a încolțit vreun senator? întrebă Verex. Obișnuiesc să facă asta. Vor încerca să-ți câștige favorurile pentru a-l influența pe tata. Ei bine, Kestrel? Unde ai fost? Și ce... Prințul se încruntă, uitându-se mai de aproape la chipul fetei. Semnul de pe frunte s-a șters, remarcă el.

— Ah, făcu ea. Mă doare capul.

Kestrel își frecă fruntea pe când toți curtenii erau cu ochii pe ea, și-și mânji linia aurită. Spera ca gestul să pară obișnuit, absent, ca și cum ar fi fost ceva ce făcuse toată noaptea.

Arin se plimba prin apartamentul pe care avea să-l împartă cu Tensen. Camerele nu erau nici mici, nici mari, nici luxoase, nici sărăcăcioase. Arin crezuse că administratorul palatului avea să le dea herranilor o locuință jignitoare, dar apartamentul părea să fi fost ales special pentru a transmite mesajul că herranii pur și simplu nu contau.

Arin își lepădă cămașa. Era încă devreme, nu se făcuse miezul nopții. Balul se învârtea încă în jurul propriei sale axe jucăușe. Tensen nu se întorsese.

Arin putea simți parfumul lui Kestrel. Aroma dăinuia pe cămașa lui, amestecată cu mirosul mării. Îndoind cămașa – ori mai bine zis întinzând-o pe spătarul unui scaun, ca și cum ar fi fost o ființă vie ce avea nevoie de mângâiere –, Arin găsi o gaură la cusătura de la umăr. Băgă un deget în crăpătură și blestemă.

Ei, era o cămașă veche. Purtase cele mai bune haine pe care le avea. Le smulsese din cufăr în momentul în care sosise la palat și le aruncase pur și simplu pe el, încheindu-și iute manșetele, căci știa că întârziase la bal. Poate cămașa se rupsese atunci, când se îmbrăcase în mare grabă.

Oricum s-ar fi întâmplat mai devreme sau mai târziu. Toate hainele lui erau vechi de zece ani. Fuseseră ale tatălui său. Îi veneau rău lui Arin, și chiar și după ce fuseseră modificate tot erau prea strâmte. Tatăl lui Arin fusese un bărbat elegant, de proporții frumoase. Dacă ar fi stat în acel moment alături de Arin, nimeni n-ar fi ghicit că cei doi erau rude.

Arin își apăsă chipul cu mâna. Simți oasele care-l făceau să arate așa de diferit. Pe obraji simți asprimea bărbii.

Cât de ridicol trebuie să fi arătat lângă acei curteni rafinați, cu hainele lui nepotrivite și fața nerasă.

Cât de necizelat, cât de grobian.

Cât de nelalocul lui.

Arin deschise un brici, umplu ligheanul și umezi săpunul. Încercă să se bărbierească fără să se uite prea atent la propriul chip în oglinda lavoarului.

O mică zgârietură făcu spuma roz de sânge.

Arin continuă să se radă, mai atent de data asta, până ce termină, se clăti şi-şi turnă apă peste capul plecat. Îşi ridică din nou capul, picurând de apă. Faţa-i era curată.

Uneori, Arin putea să-l întrezărească pe băiatul care fusese înainte de război. Când se întâmpla asta, pe Arin îl cuprindea durioşia, ca şi cum copilul ar fi fost cu totul altcineva şi nu o parte din el. Băiatul nu-l acuza pe Arin că exista, în timp ce el dispăruse, dar când tânărul îl surprindea dând târcoale, zăbovind de obicei în spatele privirii, întorcea mereu capul, ascunzându-se şi simţind o mică înţepătură, ca o ciupitură de brici.

Faţa lui Arin era umedă, iar părul lui părea mai negru din cauza apei. Se înfioră, simţind deodată acele iernii. Căută ceva de îmbrăcat şi-şi trase o cămaşă de noapte şi un halat.

Arin se simţi iar la fel de tulburat ca atunci când stătuse în faţa draperiilor din balcon. Draperia se legănase încet după plecarea lui Kestrel şi Arin îi atinsese uşor mişcarea delicată. Îşi aminti chipul înfricoşat al fetei când privise peste umăr înainte de a dispărea dincolo de catifea.

Şi apoi acolo, în beznă, alături de ea... Arin îşi simţi gâtul uscat, ca şi cum i-ar fi fost sete. *Dovedeşte-o*, îi spusese el – cuvinte mustind de dorinţă, pline de un soi de încredere înşelătoare, ce venea şi-l părăsea, apoi se întorcea şi iar pleca, în valuri atât de repezi, că Arin nici nu apuca să mai ţină pasul. *Dovedeşte că-l doreşti.* Kestrel îl respinsese.

Putea jura că simţise în ea aceeaşi dorinţă ca şi a lui, impregnată în pielea ei ca o mireasmă. Doar nu se înşelase, nu? Dar apoi, Arin îşi aminti cum fugise Kestrel din casa lui, din Herran. O văzu iar în port: cu mâna pe armă, cu o sclipire în ochi. Asta îl distrusese. *El* făcuse asta, *el* o minţise, o păcălise, îi omorâse pe cei dintr-un neam cu ea,

ucisese acel unic lucru care-o făcuse pe Kestrel să își deschidă inima în fața lui în seara Balului Iernii... înainte să știe de trădarea lui.

Bineînțeles că ea alesese pe altcineva.

Cineva ciocăni la ușă.

— Arin? zise Tensen. Pot să intru?

Nu, voi Arin să răspundă, și dacă s-ar fi aflat încă în fața oglinzii și și-ar fi văzut fața, probabil că *ar fi spus-o*, căci reflexia lui ar fi arătat neîncredere și slăbiciune, două lucruri pe care Arin le disprețuia. N-ar fi permis nimănui să-l vadă astfel.

Tensen ciocăni din noi.

Părul umed al lui Arin era rece. Un izvoraș înghețat i se prelinse pe gât. Arin se uscă, frecându-și părul scurt cu un prosop, în timp ce sta cu spatele la oglindă. Apoi merse să deschidă ușa.

Tensen îl privi scrutător pe Arin, ceea ce-l făcu pe bărbatul mai tânăr să strângă din dinți. Însă Tensen îi zâmbi, trase un scaun și se așeză ușor.

— A fost epuizant. Și de folos, zise el.

— Ce-ai aflat? întrebă Arin.

Tensen îi povesti tot ce știa despre Thrynne.

— Zeilor! exclamă Arin.

— Nu, Arin. Șterge-ți expresia aia de pe chip. Thrynne știa prea bine ce riscă atunci când a venit în capitală. A făcut-o pentru Herran.

— Eu i-am cerut să o facă.

— Cu toții facem alegeri. Tu ce ai alege: binele Herranului sau pe al tău?

Răspunsul lui Arin veni rapid:

— Al Herranului.

Pentru un moment, Tensen nu mai scoase nicio vorbă, ci doar îl privi gânditor pe Arin, precum cineva care cumpănea o întrebare dificilă. Lui Arin nu-i plăcea acea expresie, îl irita, dar înainte să spună ceva, Tensen continuă:

— *Mie* ce mi-ai spune să aleg?

— Nu aș putea alege în locul tău.

— Nu, ce ai vrea să aleg pentru *tine*? Să zicem că ai fi fost în locul lui Thrynne – întemnițat, dacă nu chiar mai rău –, iar intervenția mea te-ar fi ajutat, dar ne-ar fi periclitat țara. Ce-ai fi vrut să fac?

— Să mă lași acolo.

— Da, zise Tensen încet. Asta m-am gândit și eu că vei răspunde.

Arin își trecu degetele prin părul umed și trase până ce-l duru pielea capului.

— Ești sigur de informație?

— Sursa mea e bună.

— Cine e?

Tensen flutură din mână.

— Nu e cineva important.

— Dar cine?

— Am promis să nu spun. Nu face un bătrân să-și încalce promisiunea.

Arin se încruntă, dar comentă scurt:

— Ăsta nu-i anul banilor. *Ce* i-a auzit Thrynne pe împărat și pe șeful Senatului discutând?

— Nu știu.

— Voi afla.

— Ai grijă, Arin. S-ar putea să găsesc eu însumi o cale.

— Cum așa?

Tensen zâmbi.

— Un nou recrut.

Bătrânul refuză să dea mai multe detalii. Își găsi o poziție confortabilă pe scaun și schimbă subiectul atât de brusc, că Arin simți că amețește.

— Ei bine, eu cred că sunt un cuplu fermecător.

— Ce?

— Prințul și Lady Kestrel.

Arin știa la ce se referise Tensen.

— Sărutul lor a fost drăgălaș, zise maestrul spionilor. Ai zice că hotărârea de a se căsători a fost făcută doar pentru a forma o alianță politică – *eu* sigur am crezut asta, până ce i-am văzut sărutându-se.

Arin rămase cu ochii fixați asupra bătrânului.

— Pesemne că ai ratat momentul, zise Tensen. S-a întâmplat la începutul balului. Dar, sigur, tu ai întârziat.

— Da, răspunse Arin într-un târziu. Am întârziat.

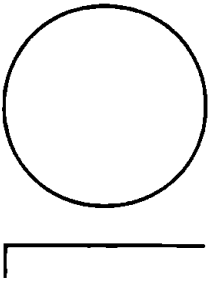

KESTREL SE STRECURĂ ÎN PAT ÎN ZORII ZILEI. Picioarele o dureau de la atâta dans. Îşi agăţă pumnalul în cârligul lui pe stâlpul patului. Se înfioră, mai mult din cauza oboselii decât a frigului, şi se cuibări sub pături, alături de Jess. Cealaltă fată era adormită, ghemuită pe o parte.

— Jess, şopti Kestrel. Ţi-am stricat colierul.

Jess întinse mâna şi o prinse pe a lui Kestrel.

— Îţi voi face altul, şopti ea. Cu ochii încă închişi, Jess se încruntă. L-am văzut la bal, spuse.

— Pe cine?

Însă Kestrel ştia prea bine despre cine era vorba, iar Jess adormi la loc.

Un grup ales de curteni şi demnitari aflaţi în vizită fură invitaţi să bea alături de Kestrel ciocolată caldă în Grădina de Iarnă în dimineaţa care a urmat balului. Doamnele erau înfăşurate în blănuri albe şi cenuşii, în timp ce bărbaţii preferau blana de samur, cu excepţia câtorva tineri care purtau blana roşcată în dungi a unui tigru din est. În curtea interioară, deschisă, a grădinii, mărginită la capătul sudic de un labirint mereu verde, ardeau mangaluri.

Kestrel sosise târziu şi neînsoţită. În ciuda somnului deloc îndestulător, se trezise la doar câteva ore după răsărit pentru că trupul ei ştia că nu avea de ales. Jess încă dormea. Kestrel trase de timp în vreme ce se pregătea, schimbându-şi rochia de două ori şi sperând ca Jess să se deştepte. Însă prietena ei nici nu se clinti, iar Kestrel ezită să o trezească. În cele din urmă, plecă singură.

Deşi lacheii din Grădina de Iarnă ar fi trebuit să anunţe prezenţa lui Kestrel când sosi, fata îi mitui să-şi ţină gura. Îşi trase blănurile albe mai aproape de faţă şi se plimbă singură pe o alee mărginită de arbori pe care creşteau ciorchini de fructe mici, roz şi roşii. Fructele erau otrăvitoare, însă frumoase, presărate ca nişte note muzicale colorate pe ramurile întunecate. Kestrel îi privi printre copaci şi îi ascultă pe petrecăreţi.

Mulţi se plângeau din cauza băşicilor căpătate de la dans.

— O să-mi îngrop picioarele goale în zăpadă, ca să amorţească! strigă o doamnă din coloniile insulelor sudice.

— Oh, nu, zâmbi un tânăr şugubăţ. Lasă-mă să le încălzesc eu.

Scena părea simpatică şi amuzantă şi... falsă. Cine ştia dacă tânărului galant chiar îi plăcea doamna în cauză – sau dacă îi plăceau doamnele în general. Kestrel nu era singura persoană de la curte care plănuise să se căsătorească cu cineva pe care nu-l dorea.

Kestrel îl putea vedea pe împărat aşezat în centrul curţii interioare, alături de un mangal mare, şi înconjurat de senatori. La capătul îndepărtat al curţii, aproape de labirintul verde, Verex stătea aplecat asupra unei table de Tărâmuri de Graniţă. Prinţesa din est şedea vizavi de el. Chipul ei era blând în timp ce execută o mişcare neînduplecată.

Herranii nu fuseseră invitați la acest eveniment exclusivist. Kestrel nu avea de ce să-și facă griji că ar întâlni privirea lui Arin... sau că nu o va întâlni.

Însă Arin ar fi putut veni oricum; îi stătea în fire să apară neinvitat, nu-i așa?

Kestrel descoperi că se apropiase de un arbore. Își ținea mâinile pe scoarța lui. Coaja era argintie și netedă ca hârtia în unele locuri, aspră în altele. Fata-și trecuse degetele peste striațiile și nodurile scoarței așa cum fac orbii ca să ghicească un obiect. Când se gândi la asta, Kestrel își dădu seama că încerca să înțeleagă dacă dorea să-l vadă pe Arin acolo, în Grădina de Iarnă, sau nu. Ce întrebare neroadă! Simplul fapt de a lua în considerare oricare dintre cele două posibilități era o prostie chinuitoare, din moment ce ea hotărâse că niciuna dintre variante nu ar fi trebuit să conteze.

Așa că nu conta nici faptul că unghiile ei scurte găsiseră o fisură în scoarța copacului. Nu conta că era din ce în ce mai agitată în timp ce cojea o bucățică de scoarță, într-o buclă lungă, sau că era nefericită, desfăcând șuvița de lemn ca un papirus cu un mesaj opac pe care nu-l putea citi.

Apoi se uită la coaja copacului și se gândi la pielea jupuită a lui Thrynne. Lăsă scoarța să-i cadă din mână. Bucățica de lemn pluti către pământ. Kestrel își ridică privirea și-l văzu iar pe împărat.

Ieși dintre copacii otrăvitori. Pașii ei erau tăcuți pe potecă. Primul grup de curteni, strânși în jurul unui mangal, nu o observară.

Lady Maris, fiica șefului Senatului, murmura ceva ce stârni chicote nestăpânite din partea amicilor ei.

— ...dacă toți ar arăta așa, i-aș elibera și eu, zicea Maris. Sau poate că l-aș face sclavul *meu*.

Kestrel călcă dinadins pe o crenguță căzută. Lemnul trosni. Maris își ridică privirea. Amicii ei păliră și-și înăbușiră râsul, însă ochii lui Maris erau sfidători.

— Dorești ciocolată, Lady Kestrel? întrebă ea. E fierbinte.

— Da, mulțumesc.

Kestrel se alătură doamnelor, care-i făcură loc, trăgându-se deoparte.

Maris ridică vasul cu ciocolată de pe suportul lui de deasupra mangalului și-i turnă lui Kestrel, care acceptă ceașca mică și sorbi. Abia când lichidul îi fripse limba, își dădu seama Kestrel de măsura exactă a furiei sale. Clocotea ca o licoare neagră, amară și cumva chiar dulce. Kestrel zâmbi.

— Lady Maris, tatăl tău arată foarte bine. E așa de bronzat. Ați fost într-un loc însorit?

— Oh, nu vorbi cu mine despre asta! se tângui Maris dramatic. E mult, mult prea oribil!

Celelalte femei se relaxară, văzând că lady Kestrel nu avea chef să-și ia revanșa. Și, până la urmă, de ce ar fi fost supărată? păreau să spună expresiile de pe chipurile lor. Nu făcuseră decât să bârfească nevinovat. De fapt, Lady Kestrel ar fi trebuit să fie mulțumită să audă complimentele pentru guvernatorul herrani. Nu poate să-i fi fost așa de rău ca prizonieră a lui, nu? Doamnele păreau să vadă o altă fațetă a monedei cu Jadis.

Kestrel le privi în timp ce gândeau toate astea și-și aranjau blănurile pe umeri, bându-și ciocolata.

— Puteți crede că tata a plecat în insulele sudice fără mine? zise Maris. O călătorie de lux spre zările albastre, în timp ce unicul lui copil se ofilește aici, în gerul iernii. Deși puteți fi sigure că dacă *eu* aș fi plecat, nu aș fi lăsat soarele să-mi înnegrească pielea. Te face să pari așa de necioplit! Ca un muncitor în docuri. Serios, ce-o fi fost în capul tatei?

Kestrel nu ar fi trebuit să o întrebe pe Maris despre șeful Senatului. Ar fi trebuit să se țină departe de tot ce avea legătură cu el. Își jurase să nu se mai implice în treburile herrani.

Și totuși, se înfuriase. Încă era furioasă.

Și totuși, șeful Senatului era bronzat.

Și totuși, era ceva neobișnuit.

Mintea ei continua să se întoarcă la micul detaliu, ca un deget care freacă un defect de pe un sul de mătase sau scoarța netedă a arborilor cu fructe otrăvitoare.

Dar și ce dacă șeful Senatului era bronzat? Călătoria întreprinsă în insulele sudice putea să explice culoarea închisă a pielii lui foarte simplu. Kestrel își zise încă o dată să o lase baltă.

Însă nu-și ascultă rațiunea.

— Se găsesc multe lucruri plăcute în insulele sudice, comentă Kestrel. Sunt sigură că tatăl tău ți-a adus daruri.

— Nu, răspunse Maris. Nemernicul! Oh, îl iubesc tare mult, dar n-ar fi putut să se gândească un pic și la mine? N-a putut să-mi ia un cadou mic?

— Nu ți-a adus nimic? Dar în insulele sudice găsești olandă, parfum, zahăr, ceai de muguri argintii...

— Oprește-te! Nu-mi aminti! Nu suport!

— Sărmana de tine, zise plină de duioșie una dintre prietenele ei. Dar gândește-te, Maris. Acum, petitorii tăi au o varietate mai mare de cadouri din care să aleagă și să-ți facă pe plac.

— Așa e, nu? Și *ar trebui* să-mi facă pe plac.

— Asta fac tinerii în capitală? întrebă Kestrel. Fac cadouri?

— Oh, da... deși adeseori cer ceva în schimb.

— Un sărut! țipă o doamnă.

— Sau răspunsul la o ghicitoare, zise alta. Ghicitorile sunt foarte la modă. Iar răspunsul este întotdeauna „iubirea".

Avea sens, dat fiind faptul că la curte era plin de tineri care preferaseră să se căsătorească decât să intre în armată. Până la vârsta de douăzeci de ani, orice valorian trebuia fie să lupte pentru imperiu, fie să înceapă să facă moștenitori. *Sunt viitorii soldați*, obișnuia să spună tatăl ei. *Imperiul trebuie să crească*, adăuga el, iar Kestrel se întreba dacă așa gândea orice alt general, sau doar tatăl ei vedea într-un copilaș gingaș imaginea unei viitoare ființe suficient de dure încât să poată ucide. Apoi Kestrel se speria la gândul că ar putea deveni ca tatăl ei, iar el știa că spusese ceva greșit, așa că rămâneau amândoi în tăcere.

— Nu, am auzit și alte ghicitori, zise o fată, atrăgând atenția lui Kestrel înapoi la conversație. Sunt unele care au alte răspunsuri: o oglindă, o lumânare, un ou...

— Îmi place ghicitorile, zise Kestrel. Spune-mi una.

— Este o ghicitoare pe care nu o pot dezlega deloc, spuse fata ce ședea lângă Maris. Sună așa: *Sar, fără să am picioare ca să aterizez, capul meu din cârpă e plin cu nisip. Nu am aripi, totuși încerc să zbor... ce sunt?*

Kestrel își puse frișcă. Nu mai era furioasă. Adevărul era că, la fel ca tatăl ei, știa cât de plăcut era să folosești anumite arme. Kestrel sorbi din ciocolata înălbită. Frișca era rece și moale pe buzele ei.

— Maris cunoaște răspunsul la ghicitoare, zise ea.

— Eu? se miră tânăra. Ba deloc. Nu pot ghici.

— Nu? Răspunsul este: un nerod.

Zâmbetul lui Maris se stinse. Urmă un moment de tăcere, întrerupt doar de clinchetul delicat al ceștii pe care

Kestrel o așează pe tavă. Își strânse blănurile albe în jurul trupului și se îndepărtă.

Kestrel o observă pe prințesa din est făcând o mișcare la masa de Tărâmuri de Graniță. Călărețul ei sări peste piesele lui Verex ca să ucidă un genist. Verex râse. Sunetul o surprinse pe Kestrel. Părea așa de fericit. Kestrel ar fi mers la masa lor ca să afle o dată pentru totdeauna ce fel de jucător era prințesa și de ce râsese așa Verex. Însă împăratul surprinse privirea lui Kestrel și o chemă la el.

— Avem o problemă, îi zise împăratul imediat ce ea se apropie. Vino să ne ajuți.

Senatorii care-l înconjurau erau de rang înalt și aveau cu toții locuri în Forum. Kestrel li se alătură, mulțumită că șeful Senatului stătea cu spatele la grupul fiicei lui.

— Problemă? repetă Kestrel. Nu-mi spuneți că ați rămas deja fără ciocolată.

— E o chestiune mai serioasă, zise el. E vorba de câmpiile barbare.

Kestrel își aruncă privirea către prințesa din est, dar Risha era acaparată de jocul ei cu Verex, iar împăratul vorbise astfel încât să nu poată fi auzit. Risha era la fel de grațioasă pe cât era de frumoasă. Părul ei negru era împletit după moda valoriană. Purta inele, deși un estic adevărat și-ar fi lăsat degetele neîmpodobite, iar contrastul aurului cu pielea ei ciocolatie era uluitor. Prințesa era cam de aceeași vârstă cu Kestrel. Poate că Risha nu-și amintea prea multe despre viața ei de dinainte de a fi răpită. Poate că se obișnuise cu traiul în capitală și o considera căminul ei. Kestrel nu știa ce ar fi gândit fata dacă l-ar fi auzit pe împărat referindu-se la patria ei ca la o „problemă", iar la poporul ei ca la niște „barbari". Kestrel își aminti, jenată, că și ea îi numise barbari

înainte, doar pentru că așa obișnuia să facă toată lumea – ceea ce părea să însemne ceva, deși valora foarte puțin.

— Tatăl tău ne-a scris că oamenii din câmpie se dovedesc a fi destul de abili, zise împăratul. Triburile din est, aflate la granița noastră, sunt pricepute la atacurile-surpriză. Dispar când generalul își pornește armata împotriva lor.

— Ardeți câmpiile, sugeră o senatoare, care slujise sub conducerea tatălui lui Kestrel. Sunt uscate în momentul ăsta al anului.

— E pământ bun, răspunse împăratul. Aș vrea să-l transform în ferme. Incendiul mi-ar strica bunul câștigat.

Și i-ar omorî pe locuitori, se gândi Kestrel, deși acesta era un aspect pe care nu-l aminti nimeni. Câmpiile erau întinse și așezate suficient de mult spre nord, în Dacra, astfel încât în perioada aceea a anului nu ploua prea mult. Soldații valorieni aveau să pună focul în timp ce câmpenii dormeau. Probabil că oamenii s-ar fi trezit și ar fi fugit spre râu, dacă aveau timp, însă incendiul avea să se răspândească rapid prin ierburile uscate și probabil că ar fi fost deja târziu pentru ei. Locuitorii câmpiilor aveau să fie arși de vii.

Urmă o discuție despre riscurile la care se supuneau trupele în cazul unui incendiu. Însă dacă soldații nu aveau să fie în pericol, atunci misiunea urma să se termine cu o victorie semnificativă, argumentă șeful Senatului. Câmpiile se aflau la nord de delta unde-și avea curtea regina din est. Dacă Valoria captura câmpiile, atunci i-ar fi încolțit pe sălbatici în marginea de sud-est a continentului.

— Și-apoi, nu mai e decât o chestiune de timp, zise împăratul, până ce Valoria să pună stăpânire pe întregul continent.

— Atunci să ardem ierburile, zise senatoarea care fusese în serviciul militar. Oricum, focul e benefic solului. În cele din urmă.

Kestrel o privi pe Risha răsturnând una dintre piesele mai puțin importante ale lui Verex. Risha se cutremură, învelită în blănurile ei. În est nu era niciodată frig. Oare detaliul acesta mai supraviețuia în amintirea Rishei, sau îi fusese transmis la fel ca și lui Kestrel, ca o informație ce venea de la altcineva? Prințesa fusese foarte tânără când o capturaseră, la fel de tânără ca și Kestrel când familia ei se mutase din capitală în noul teritoriu cucerit al Herranului. Poată că Risha nici nu-și aducea aminte de casă.

Kestrel văzu Herranul și grădina de acolo, semințele de sub degetele ei de copil, pe când dădaca le apăsa în pământ.

Văzu o câmpie acoperită de flăcări, corturi arzând până la schelet, apoi prăbușindu-se. Părinții aveau să-și prindă în brațe copiii. Aerul avea să devină înecăcios, fierbinte și negru.

— Kestrel? zise împăratul. Tu ce crezi? Tatăl tău ne-a scris că l-ai sfătuit bine mai înainte.

Fata clipi. Deasupra Grădinii de Iarnă, cerul era alb. Din copaci cădeau fructele fatale.

— Otrăviți caii.

Împăratul zâmbi.

— Interesant. Zi mai departe.

— Oamenii câmpiilor se bazează pe caii lor, zise Kestrel. Au nevoie de laptele lor, de piei, de carne, îi folosesc la vânătoare... Omorâți caii și triburile nu vor mai fi capabile să supraviețuiască fără ei. Vor merge spre sud pe jos, ca să se refugieze în deltă. Câmpiile vor fi ale voastre. O să cosiți iarba și-o veți trimite ca să hrăniți caii noștri. Puteți însămânța pământul imediat.

— Și cum sugerezi să otrăvim caii?

— Prin apă, propuse senatoarea care fusese în armată.

Asta ar fi putut ucide și oamenii. Kestrel scutură din cap.

— Râul e lat și rapid. Orice otravă am folosi ar fi diluată. În schimb, cere-i tatălui meu să-și trimită cercetașii ca să afle unde pasc caii. Stropiți ierburile cu otravă.

Împăratul se lăsă pe spate în jilțul lui. Aburul din ceașca lui cu ciocolată îi acoperi chipul în timp ce-și înclină bărbia, mijind ochii la Kestrel.

— Foarte frumos, Lady Kestrel. Tu rezolvi orice problemă aș avea. Mi-ai dăruit câmpiile curate și nepătate în schimbul simplei otrăvi. E foarte frumos din partea ta că în același timp minimizezi și pierderile umane în rândul dușmanilor noștri.

Kestrel nu spuse nimic.

Împăratul sorbi din ciocolată.

— L-ai văzut vreodată pe tatăl tău luptând? Ar trebui. Mi-ar plăcea să te văd măcar o dată luptând sub un stindard negru. Aș vrea să te văd luptând cu adevărat.

Kestrel nu era în stare să întoarcă privirea împăratului. Își ridică ochii și observă că prințul și Risha tocmai plecau de la masa de joc. Cei doi dispărură în labirintul verde. Kestrel înțelese acum de ce părea Verex așa de fericit. Se întrebă dacă toată curtea știa despre el și despre prințesă. Presupuse că da.

— Oh, făcu împăratul, alene, herranii vor să stea de vorbă cu tine, Kestrel. Au înaintat o cerere oficială.

Cuvintele lui părură să planeze în aer mai mult decât era posibil. Kestrel avea sentimentul ciudat că împăratul cânta la pian și că tocmai lovise o coardă disonantă ce câștigă fascinația tuturor celor care ascultau.

— Nu mă mir, zise ea calm. E normal ca herranii să vrea să discute cu mine uneori. Am fost numită emisarul lor.

— Da, ar trebui să îndreptăm situația. Ești prea ocupată pentru o asemenea datorie plicticoasă. Vor fi anunțați că ai

renunțat la poziție. Nu va mai fi nevoie să te mai întâlnești cu niciunul dintre herrani.

Când Kestrel se întoarse în apartamentul ei, patul era gol și făcut. Cufărul lui Jess dispăruse.

Însă Jess promisese. Vizita ei ar fi trebuit să dureze mai mult de atât. Abia dacă se văzuseră și acum Jess *plecase* în felul ăsta și atât de curând...

Kestrel trase de un șnur de mătase. Când cameristele intrară în salonul lui Kestrel, ea întrebă:

— Unde e scrisoarea mea?

Fetele se uitară încurcate una la cealaltă.

— De la prietena mea, zise Kestrel. Pentru mine. Nu-i stă în fire să plece fără să lase vorbă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi una dintre fete răspunse:

— Domnișoara a pus să-i fie trimis cufărul la casa ei din oraș.

— Dar *de ce*?

Tăcerea lor grăia destul de limpede că nimeni nu avea un răspuns. Kestrel își strânse buzele.

— E târziu, spuse o fată. Nu ar trebui să te schimbi într-o rochie nouă, pentru după-amiază? Ce vei purta?

Kestrel dădu din mână așa cum adeseori îl vedea pe împărat făcând, deși nu intenționase. Gestul similar o supără.

— Nu-mi pasă, răspunse ea scurt. Alegeți voi.

Cameristele dădură fuga să se apuce de treabă, punând blănurile la locul lor și făcând parada rochiilor. În timp ce fetele țâțâiau nemulțumite de unele materiale și le pipăiau pe altele cu încântare, Kestrel se întreba ce ar fi ales Jess. Împinse gândul ăsta din minte.

Însă se simțea de parcă ar fi lăsat din mână o piesă de Muşcă şi Înțeapă doar ca să tragă o serie de alte piese mai proaste. În mintea ei se aflau Arin, pe balconul de catifea, Grădina de Iarnă, glacială din cauza absenței lui, fructele roz şi roşii ale copacilor şi sfatul îngrozitor dat împăratului.

Kestrel ştia ce avea să se întâmple după ce mureau caii celor din est.

Îşi imagina valurile galbene-verzui de iarbă. Bâzâitul ticăitor al lăcustelor. Cadavrele cailor ce putrezeau în soare.

Câmpenii aveau să flămânzească. Copiii lor aveau să fie chinuiți de foame şi să plângă după laptele de iapă. Câmpenii ar fi trebuit să meargă pe jos spre sud, spre oraşul reginei lor din deltă. Mulți aveau să cadă pe drum. Unii nu aveau să se mai ridice niciodată.

Asta urma să se întâmple, şi totul din cauza lui Kestrel. Ea realizase dezastrul.

Dar oare nu era mai bine? Oare alternativa nu fusese mai rea?

Alternativa aproape că nici nu mai conta, pentru că nu o împiedica pe Kestrel să se simtă îngrozită de ceea ce făcuse.

Una dintre cameriste țipă.

Fata deschisese un alt şifonier. Un roi de molii mascate zburară afară. Se loviră cu aripile de lămpi şi se ridicară panicate, învârtindu-se în spirale cenuşii. Aripile lor prăfoase începură să pâlpâie oranj şi trandafirii în timp ce moliile se amestecau cu tapiseriile.

— Au distrus hainele!

O fată prinse câteva molii cu palma în aer. Una căzu pe covor şi rămase nemişcată. Aripile ei se făcură roşii cu vârfuri albe, imitând exact modelul covorului. Moliile mascate se puteau camufla chiar şi când erau pe moarte.

Kestrel se lăsă pe vine şi ridică insecta. Picioarele păroase şi moi se agăţară de ea. Aripile roşii se făcură ca pielea lui Kestrel.

Cameristele continuară să vâneze moliile cu ferocitate. În capitală, moliile erau distrugători foarte comuni în orice gospodărie, iar aceasta nu era prima oară când insectele mâncaseră un dulap întreg, plin de haine scumpe. Judecând după numărul de molii, larvele trebuie să se fi îngrăşat din mătăsurile lui Kestrel timp de cel puţin o săptămână. Fetele uciseră toate moliile, până la ultima, zdrobindu-le de perete. Moliile mascate lăsară în urmă pete de o culoare incertă pe ziduri. Aripile rupte îşi pierdură camuflajul.

— Plecaţi toate! le zise Kestrel fetelor. Trimiteţi servitorii să cureţe dulapul.

Niciuna dintre fete nu se gândi să întrebe de ce era nevoie să plece *toate*. Niciuna nu întrebă de ce nu putea Kestrel să cheme pur şi simplu servitorii trăgând de şnurul clopoţelului. Priviră cu satisfacţie şi supărare la carnagiul aripilor prăfoase şi plecară.

Când rămase singură, Kestrel deschise dulapul mai larg şi găsi o manta pe care colcăiau larve de molie. Cu pumnalul, Kestrel tăie fâşia de material acolo unde larvele erau mai dese. O aduse la masa de toaletă ticsită de parfumuri şi uleiuri şi borcane cu creme. Kestrel scoase un vas cu săruri de baie şi aruncă pe fereastră tot ce conţinea, apoi puse fâşia de material, cu tot cu larve, în vasul golit şi-l acoperi uşor, astfel încât aerul să poată încă pătrunde. Ca să se asigure, Kestrel tăie o cruciuliţă în centrul plutei cu vârful pumnalului. Apoi aşeză vasul în spatele celorlalte recipiente de pe masa de toaletă şi aranjă sticlele astfel încât să-l ascundă.

Kestrel se lăsă moale în scaunul ei, gândindu-se la creaturile ce se hrăneau cu materialul din vas. Deja erau grase. Curând aveau să devină molii.

Iar atunci, Kestrel avea un plan pentru ele.

Intră în birou și-i scrise un bilet ministrului herrani al agriculturii.

KESTREL AȘEZĂ CEAȘCA PE FARFURIOARA EI.

— Nu am cerut să te văd pe *tine*, zise ea.

— Păcat.

Arin se așeză pe scaunul aflat vizavi de masa ei din bibliotecă, într-un fel insuportabil de familiar. Ca și cum scaunul ar fi fost dintotdeauna al lui.

Se lăsă moale în scaun, își înclină capul pe spate și o privi pe sub gene. Lumina dimineții îi aprindea profilul.

— Ești îngrijorată, Lady Kestrel?

Arin vorbi în valoriană. Accentul îi făcea vocea să sune mai aspru. Arin mereu pronunța „r"-ul prea velar, astfel că atunci când vorbea în limba ei toate cuvintele lui sunau gutural.

— Te temi de ceea ce voi spune... sau face? Arin zâmbi amar. Nu e nevoie. Mă voi comporta ca un domn.

Trase de manșetele cămășii. Atunci observă Kestrel că mânecile hainei lui Arin erau prea scurte și încheieturile îi erau la vedere.

O durea să vadă rușinea pe care o încerca Arin și felul brusc în care se dezvăluise. În lumina aceasta, ochii lui cenușii

erau prea limpezi. Postura lui denota încredere, cuvintele lui fuseseră tăioase, dar ochii lui erau nesiguri. Arin își făcu iar de lucru cu manșetele, de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu ele – sau cu el. *Nu*, ar fi zis Kestrel. *Ești perfect*, voia să spună. Își imagină scena: cum ar fi atins ea una dintre încheieturile dezgolite ale lui Arin.

Gestul n-ar fi dus la nimic bun.

Kestrel era neliniștită și înfrigurată. Stomacul ei parcă fusese umplut cu fulgi de nea.

Își așeză mâinile în poală.

— Oricum, nu e nimeni aici, zise Arin, iar bibliotecarii sunt printre rafturi. Ești destul de în siguranță.

Era prea devreme pentru cei de la curte să sosească în bibliotecă. Pe asta se bazase Kestrel și pe faptul că oricine ar fi sosit și ar fi văzut-o cu ministrul herrani al agriculturii nu ar fi fost foarte interesat de o asemenea întrevedere.

Prezența lui Arin însă era cu totul altă poveste. Abilitatea lui de a-i tulbura planurile și conștiința ei de sine era de-a dreptul frustrantă. Kestrel răspunse:

— Se pare că ăsta e un obicei al tău, să apari acolo unde nu ai fost invitat.

— Iar tu te-ai obișnuit să pui oamenii la locurile lor. Însă oamenii nu sunt niște piese de joc. Nu îi poți aranja ca să-ți convină ție.

Unul dintre bibliotecari tuși.

— Vorbește mai încet, șuieră Kestrel. Nu mai fi așa de...

— Supărător?

— Sincer, da.

Zâmbetul lui Arin se contură rapid, deschis și surprins.

— Aș putea fi și mai rău, răspunse el încet, pe un ton schimbat.

— Sunt sigură.

— Ți-aș putea spune în ce fel.

— Arin, cum te simți tu aici, în capitală?

El o privi țintă în ochi.

— Aș prefera să continuăm discuția de dinainte.

Kestrel își potrivi degetele în jurul butonilor care fixau pielea verde de tăblia mesei. Pipăi cu grijă fiecare cui rece, mic și tare. Tăcerea din interiorul ei era la fel ca acele piuneze: ceea ce fixa ea era ceva pur – un sentiment la fel de fragil ca mătasea, ce flutura sus de tot în văzduh la auzul vocii lui.

Dacă ea și Arin ar fi continuat discuția de mai înainte, atunci mătasea avea să se rupă și să plutească în aer, să filtreze lumina și să arunce la pământ o umbră colorată.

Oare ce culoare ar fi avut mătasea emoțiilor ei? se gândi Kestrel.

Cum ar fi fost să-i dea drumul, să o lase să se umfle sus, deasupra ei?

— Nu a fost o întrebare falsă, zise ea domol. Capitala trebuie să fie ciudată pentru tine.

Arin o studie, de acum gânditor.

— Ție așa ți se pare?

— N-ar trebui.

— Ai fost crescută în Herran. Ăsta nu e căminul tău.

— E țara mea.

Chipul lui Arin se ascunse în spatele trăsăturilor pe care Kestrel le știa prea bine. El ridică din umeri scurt și sorbi din ceai.

Șovăitoare, Kestrel întrebă:

— Se poartă frumos cu tine aici?

O panglicuță de abur se roti în jurul feței lui. Arin bău din ceașcă și o coborî, cu un gest la fel de firesc ca al oricărui alt

curtean. Mâna lui însă era mâna unui muncitor, iar ceaşca de porţelan, pictată cu flori şi stropită cu aur, părea nelalocul ei. Arin se încruntă, cu ochii la ceaşcă.

— Câteodată mă gândesc că era mai uşor să fiu ignorat. Aici, nimeni nu mă ignoră. Şi chiar dacă toţi par să mă ignore, de fapt nu o fac *cu adevărat*. Felul în care *evită* să mă privească îi face să pară că în realitate se holbează. Când eram sclav în Herran, nimeni nu se uita niciodată la mine. Nimeni nu se uită la un sclav. Arin aşeză ceaşca pe farfurioara ei; porţelanul clincăni brusc. Kestrel, spuse el, când s-a întâmplat? Mă tot întreb când am făcut acel lucru pe care nu ai putut să-l înţelegi. A existat oare ceva mult prea grav pentru a fi iertat? Minciunile...

— Şi eu aş fi mințit.

— Revoluţia herrani. Am pus-o la cale luni întregi. Am complotat împotriva *voastră*.

— Înţeleg de ce ai făcut-o.

— Atunci e vorba despre prietenii tăi. Despre neamul tău. Despre otravă. Moartea lui Benix. Boala lui Jess. A fost vina mea. Mă învinovăţeşti.

Kestrel clătină din cap – nu pentru a-i nega cuvintele, ci pentru că nu era atât de simplu.

— Uneori, răspunse ea, îmi imaginez că sunt tu. Îmi imaginez viaţa ta şi cum am schimbat-o noi. Şi ştiu prea bine cum ai răspuns la rândul *tău*. Aşa că da, te învinovăţesc... şi nu prea. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut la fel. Poate chiar mai rău.

— Atunci *ce* nu poţi înţelege?

Vocea lui se făcu aspră.

— A fost... sărutul? Din bucătărie. A fost un gest de neiertat?

— Arin.

— N-ar fi trebuit să te sărut.

— *Arin.*

— Îmi pare rău, Kestrel. Îmi pare rău. Zi-mi ce pot să mai spun.

Nu nefericirea lui Arin o făcu pe Kestrel să rămână fără cuvinte, ci vocea lui, ceea ce se afla în spatele ei: acel izvor de cântec ce susura încontinuu, pe care Arin încerca să-l stăvilească, să-l blocheze și să-l îngroape. Fusese secretul lui. Kestrel simțise povara secretului încă de când îl cumpărase pe Arin. El era un cântăreț. Totuși, Arin își negase darul, îl ascunsese. Secretul lui păruse așa de vital, așa de bine păstrat, încât Kestrel nu-l forțase niciodată să iasă la suprafață și nu-i trecuse prin minte să se întrebe dacă nu cumva Arin mai ascundea și altceva.

Arin aștepta ca ea să vorbească. Un ceas din bibliotecă bătu și sunetul o readuse pe Kestrel din trecut. Un gând nou îi înțepă pielea de teamă.

Chiar dacă Arin nu-i cunoștea secretele, el le simțea. Era ca și cum le-ar fi putut auzi foșnind în inima ei întunecată. Kestrel decisese că nu avea să-i spună adevărul niciodată. Și totuși, cu doar un moment mai devreme, îi vorbise prea deschis, precum cineva care spera ca el să-i ghicească tainele.

Kestrel întâlni privirea nerăbdătoare a lui Arin. Se gândi la piunezele din masă și la forța de care fusese nevoie pentru a fi împinse în lemn. Se gândi la tentație și la alegerea înțeleaptă și la faptul că timp de șaptesprezece ani, înainte de a-l întâlni pe Arin, ea știuse mereu care era varianta mai bună.

— Te iert. Kestrel încercă să sune nonșalantă, aproape plictisită. Poftim, te simți mai bine? Decizia mea de a mă căsători cu prințul nu are nimic de-a face cu faptul că te

învinovățesc. Nu totul se rezumă la tine. Pur și simplu vreau altceva.

Arin o fixă cu privirea.

— Serios, Arin. Am șansa de a conduce, într-o bună zi, jumătate din lumea cunoscută nouă. Nu e prea greu de înțeles.

Arin se întoarse să privească pe fereastră. Lumina se făcuse mai puternică acum și-i înălbea chipul.

— Din moment ce suntem sinceri unul cu celălalt, zise Kestrel, mi-ar plăcea să-mi spui de ce te afli aici în locul lui Tensen. El te-a trimis?

— Nici nu ți-a citit biletul, spuse Arin, cu chipul îndreptat spre fereastră. Ți-am văzut sigilul și am deschis scrisoarea.

— Presupun că ar trebui să te cert. Kestrel ridică un umăr, într-un gest elegant. Deși presupun că aș putea la fel de bine să-ți spun și ție.

Arin se întoarse spre Kestrel.

— Ce să-mi spui?

— Că nu mai sunt ambasadorul imperial al Herranului.

— Dar ai fost de acord. A fost parte din înțelegerea pe care a semnat-o împăratul. E *lege*.

— Legea e dictată de sabie. Împăratul ține sabia, nu tu, iar dacă el zice că nu mai e nevoie să port povara unei funcții obositoare, atunci cine suntem noi să ne opunem? Hai să nu ne certăm. Ceaiul e bun, nu-i așa? Un pic prea aromat însă. Nu cred că-l voi termina.

Expresia de pe chipul lui Arin devenise primejdioasă.

— Deci vom discuta despre *ceai*?

— Ai prefera ciocolata?

— Iar când te voi vedea data viitoare, va trebui să-ți admir pantofii uimitori și mănușile din piele de căprioară?

Căci ce altceva ai mai avea de discutat? Nu te plictiseşte viaţa de viitoare împărătească?

Arin începuse iar să vorbească în propria lui limbă, însă Kestrel nu-l mai auzise niciodată folosind tonul acela. Vocea lui era preţioasă şi tăioasă. Ironiza felul în care vorbeau curtenii.

— Poate că putem discuta la ceai despre crimele preaiubitului tău imperiu. Aş putea să admir formele iscusite din zahăr întărit şi să-ţi dau o lebădă mică şi dulce într-o lingură. Ai putea să o aşezi, înotând, în ceaşca ta în timp ce ne prefacem că masacrul din est nici nu are loc. Şi poate că voi aminti în trecere cum locuitorii insulelor din sud sunt încă sclavi, iar triburile din tundra de nord au fost anihilate acum multă vreme. Tu vei spune că sclavii din sud o duc mai bine sub obladuirea imperiului decât atunci când erau liberi. Uită-te la toată apa curată extrasă din munţi prin apeductele imperiale, vei zice tu. Nu-i aşa că e minunată? Cât despre triburile nordice, ele oricum nu au fost aşa de multe încă de la început.

Glasul lui Arin se gâtui. Batjocura dispăruse.

— Iar eu aş putea să-ţi spun că Herranul are resurse aşa de puţine, că oamenii vor începe în curând să flămânzească. Suntem săraci, Kestrel. Deocamdată consumăm din proviziile neîndestulătoare de grâne şi aşteptăm recolta de nucă şi veşti despre cât de mult îşi doreşte împăratul să ne fure din ea. Ce-ar fi să te întreb dacă ai asemenea informaţiei? Vei spune probabil că îţi aminteşti cum dădaca ta herrani îţi cocea pâine cu nucă. Poate că ai şi vizitat vreodată capătul sudic al peninsulei Herran, acolo unde creşte arborele de nucă, şi-ţi aminteşti cum soarele arde acolo tot timpul anului. Vei zice toate astea pe un ton detaşat, de parcă am povesti ceva, când de fapt ceea ce împărtăşim e ceea ce oamenii

tăi fură de la ai mei. Eu îţi voi cere să-mi spui cât va trebui să mai trăim din ce ne rămâne după dijma împăratului. Tu vei răspunde că nu ştii. Nu ai nicio intenţie să afli vreodată.

Kestrel se ridicase de pe scaun.

— Atunci voi tăcea, zise Arin, iar tu vei amesteca în ceai. Vei bea şi voi bea şi eu. Gata. Aşa o să fie?

Kestrel se simţea ameţită.

— Pleacă, şopti, deşi ea era cea care stătea în picioare.

Arin nu se mişcă de la masă. Rămase cu privirea pironită asupra ei, cu maxilarul strâns, iar Kestrel nu putea să înţeleagă cum de acea aşteptare înverşunată şi credinţa aceea mânioasă mai puteau fi încă pe chipul lui Arin. *Nu mă dezamăgi*, păreau să spună ochii lui. *Nu te dezamăgi pe tine însăţi.*

Kestrel plecă de la masă.

— Eşti mai bună de atât, strigă el în urma ei.

Un bibliotecar ieşi dintre rafturi să-i atragă atenţia. Kestrel se îndepărtă. Arin continuă:

— Cum de nu poţi să te ruşinezi de consecinţele vieţii pe care ai ales-o? Cum de nu te simţi goală pe dinăuntru?

Ba da, gândi ea când deschise uşile bibliotecii şi le lăsă să se închidă cu un bufnet în urma ei. *Mă simt pustiită.*

Kestrel tremura când se aşeză la masa ei de toaletă. Blestemat fie Tensen! Blestemat să fie pentru că nu-şi primea singur scrisorile sau pentru că dormise până târziu, în timp ce Arin scotocise prin corespondenţa lui. Ea fusese discretă în felul în care se exprimase în bilet – erau la curtea imperială şi singurele secrete puse pe hârtie erau *menite* să devină subiect de bârfă –, dar dacă nu fusese suficient de atentă?

Era mai bine dacă-şi regândea planul. Kestrel nu putea avea încredere în Tensen că-l va ţine din scurt pe Arin.

Fusese o proastă să se gândească numai că ar putea deveni noul spion al ministrului agriculturii. Ce fel de maestru al spionilor îi lăsa pe alţii să aibă acces la scrisorile lui?

Şi apoi, ce fel de spion în devenire îşi marchează scrisorile cu propriul sigiliu? Ce greşeală prostească!

Kestrel se uită la sticlele de pe măsuţa de toaletă şi-şi imaginä cum ar fi sunat dacă le-ar fi trântit pe toate la pământ: ce pocnet imens, minunat!

Însă după câteva momente, se calmă şi se întinse cu grijă după un vas ascuns în spatele celorlalte.

Kestrel părea să privească vasul din mâinile ei ca şi cum ar fi fost foarte îndepărtat.

Eşti mai bună de atât, zisese Arin.

Degetele ei se strânseră în jurul vasului. Îl apropie. Zâmbi crispată; un zâmbet la fel de fragil ca sticla dintre degetele ei.

Larvele de molie se preschimbaseră în coconi. Pe mătase se vedeau cocoloaşe umflate.

Kestrel puse vasul la locul lui. Avea să aştepte până ce moliile ieşeau din coconi. N-avea să dureze prea mult. Atunci avea să acţioneze.

Kestrel motivă că nu se simte bine: probabil că răcise din cauză că-şi petrecuse prea mult timp în Grădina de Iarnă, după bal. Verex nu o vizită, însă îi trimise un bilet amabil, alături de o fiolă cu un medicament.

Împăratul nu dădu nicio veste.

Kestrel îi scrise lui Jess: era o scrisoare jucăuşă, plină de întorsături voioase de frază, menită să o dojenească pe Jess pentru că o părăsise pe Kestrel la nevoie. Aveau loc prea multe petreceri şi erau prea mulţi oameni plicticoşi. Jess o lăsase fără apărare.

Am nevoie de prietena mea, scrise Kestrel. Apoi observă cum neliniștea i se citea în scrisul de mână ascuțit. Kestrel se simți cuprinsă de o teamă rea că fusese *abandonată*, că o jignise fără știrea ei pe Jess.

L-am văzut, îi spusese Jess. Îl văzuse pe Arin la bal.

Dar apoi cuprinsese mâna lui Kestrel pe întuneric. Sigur că Jess n-ar fi făcut asta dacă ar fi ghicit cum își petrecuseră Kestrel și Arin timpul pe când curtenii dansau.

Poate că vederea lui Arin o speriase pe Jess. Kestrel nu o putea învinovăți. Jess fusese martoră la niște lucruri pe care Kestrel nu le văzuse în noaptea Revoluției Fulgilor de Nea. Iar Jess știa prea bine că evenimentele fuseseră cauzate de Arin.

Kestrel scrijeli cu stiloul peste ultimul rând al scrisorii, până-l acoperi de tot.

Mi-e dor de tine, surioară, scrise ea în loc.

Răspunsul lui Jess veni greu. Era scurt. Jess era obosită, se explica în scrisoare, iar starea ei de sănătate era mai proastă decât se crezuse inițial. *Când vei primi scrisoarea asta, noi vom fi plecat deja înapoi în sud*, scria Jess. Toată familia avea să plece. Jess regreta.

Era un fel de explicație. Dar Kestrel se regăsi recitind scrisoarea în salonul ei pustiu, căutând în cuvintele sale vreo urmă de afecțiune, ca și cum iubirea lui Jess ar fi fost încapsulată undeva într-un *i* cu două puncte sau în bara decorativă ce traversa ultimul cuvânt ale ultimei propoziții. Hârtia din mâinile lui Kestrel părea subțire.

Înfrigurată, Kestrel sfărâmă ceara sigiliului între degete. Încercă să nu se gândească la faptul că nici măcar nu mai apucase să o vadă pe Jess încă o dată înainte de plecare. Încercă să nu se gândească la cât de pustie devenise deodată camera.

Kestrel se limită la acele părţi ale apartamentului care erau absolut private: dormitorul şi garderoba. Iar într-o zi, deşi era imposibil să fi auzit fâlfâitul unor aripi aşa de mici, Kestrel ridică fruntea şi se îndreptă repede spre măsuţa de toaletă, eliberând calea printre sticle; apoi văzu moliile ieşind din coconi în vasul lor. Unele se chinuiau să iasă din cocoloaşele lor. Altele se agăţaseră de sticlă, cu aripile libere, sau se strânseseră cu capetele în jos pe fundul dopului de plută, făcându-se castanii.

Kestrel aprinse o lumânare. Când moliile ieşiră cu toatele şi lumânarea se topi, Kestrel turnă ceara topită peste dopul vasului. Îl sigilă bine, astfel încât să nu pătrundă nici pic de aer.

Dură o zi până ce muriră moliile. După aceea, Kestrel le dădu de veste cameristelor ei că se simţea mult mai bine.

12

ÎN GALERIA DE ARTĂ A PALATULUI SE ȚINEA O recepție. Toată lumea fu invitată să admire colecția de artă furată a împăratului. Tatăl lui Kestrel îi spusese odată fetei că militarii aveau ordine să cruțe orice formă de artă în decursul ravagiilor pe care le făceau în orașe. „Nu i-a plăcut că am dărâmat palatul herrani când am invadat", spusese generalul și apoi ridicase din umeri. „Dar a fost o mișcare militară corectă."

Tatălui ei nu-i fusese niciodată teamă de împărat, prin urmare Kestrel își spunea că nici ei nu trebuia să-i fie. De aceea, sub privirile tuturor invitaților care se învârteau în jurul statuilor și al picturilor, Kestrel își croi drum spre Tensen. Câțiva ridicară amuzați din sprâncene – *Nu se poate ține departe de herrani, nu?* auzi Kestrel –, însă împăratul era momentan întors cu spatele și ea nu avea nevoie decât de câteva momente. Își băgă mâna în buzunarul rochiei.

Tensen stătea în dreptul unui peisaj furat din insulele de sud. Arin nu era cu el. Întârzia. Poate că nu avea să sosească deloc, dată fiind conversația pe care o avuseseră.

Pictura aleasă de Tensen înfățișa câmpuri pline de pânzeturi întinse la soare, ca să se albească, și de flori indigo cultivate pentru vopseluri.

— Lady Kestrel, începu Tensen, încântat.

Kestrel însă îl întrerupse.

— Văd că știi să apreciezi un peisaj bun, zise ea. Știai că florile astea sunt pictate cu vopsea indigo adevărată? Ele reprezintă vopseaua în sine și sunt *făcute* cu vopseaua însăși.

Kestrel începu să vorbească mult și tare despre artă. Văzu cum câțiva curteni din apropiere, la început interesați să tragă cu urechea la conversație, începură să se plictisească și se îndepărtară. Kestrel își domoli treptat tonul vocii pe când Tensen aștepta, privind-o cu ochii lui verzi curioși – și aprinși de speranță precaută. Chiar dacă nu văzuse niciodată biletul furat de Arin, nu-i era prea greu să-și dea seama că ea dorea să discute ceva mai mult decât artă.

Fata-și scoase mâna din buzunar.

— Ce detalii splendide, spuse ea, arătând la tablou. Uite, poți vedea practic fiecare petală.

Cu o mișcare lină din degete, fata așeză o molie moartă pe marginea de jos a picturii, acolo unde pânza atingea rama. Molia se agăță de pânză. Aripile sale se făcură violet și ea deveni parte din tablou.

Tensen se uită mai întâi la molie, apoi o privi pe Kestrel. În șoaptă, fata spuse:

— O să aflu ce a auzit Thrynne. Și când voi afla, îți voi lăsa o altă molie aici. Vino în galerie în fiecare dimineață. Îmi place mult lucrarea asta. Caută molia. Așa vei ști când trebuie să mă vezi.

— Unde?

— În afara palatului.

Însă Kestrel nu cunoştea foarte bine oraşul şi nu ştia cum să se exprime mai exact.

— În oraş există o tavernă care serveşte herranii...

— Apoi îl serveşte şi pe căpitanul spionilor gărzii. Împăratul pesemne că ştie cu ce te ocupi, Tensen. Momentan nu face nimic ca să te împiedice, pentru că aşteaptă să vadă ce ştii şi ce vei face cu acele informaţii.

Kestrel îşi aruncă iar privirea la împărat. Prinţul Verex se apropiase de el şi îi vorbea foarte aprins, roşu la faţă. Profilul împăratului afişa o plictiseală sardonică.

— Şi atunci, unde? întrebă Tensen.

Kestrel îl văzu apoi pe împărat luând un pahar de vin de pe tava unei servitoare care apoi dispăru în mulţime, de parcă şi ea ar fi fost o molie mascată. *Nimeni nu se uită la un sclav*, spusese Arin. Asta-i dădu o idee lui Kestrel.

— Cum e adusă la palat mâncarea proaspătă?

— Personalul de la bucătărie o cumpără în piaţa din oraş, de la tarabele negustorilor şi din Uliţa Măcelarilor.

— Da. Acolo. Ne vedem la Uliţă. Dacă te îmbraci ca un servitor, nimeni n-o să se uite de două ori la tine.

— Mireasa prinţului atrage, fără-ndoială, multe priviri.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Kestrel era nerăbdătoare să pună la punct cel mai complicat detaliu al întâlnirii: *ora*. Uite, spuse.

Arătă în josul tabloului şi îi explică lui Tensen că ar trebui să-şi imagineze că acolo se afla marginea îndreptată a unui ceas şi că timpul se mişca de-a lungul ramei, de la răsărit la apus. Locul în care se afla molia avea să indice ora întâlnirii lor de a doua zi.

— Dacă mai observă altcineva molia? întrebă Tensen.

— E doar o molie. Un parazit obișnuit. Nu înseamnă nimic.

— Ar putea-o găsi vreun servitor înainte să o văd eu și să o arunce.

— Atunci voi presupune că asta este exact ce s-a întâmplat dacă nu te găsesc în prăvălie la ora stabilită. Serios, Tensen. Vrei să te ajut sau nu?

Kestrel înțelegea îndoiala omului, însă o supăra, și o deranja cu atât mai mult pentru că avea sentimentul neplăcut că ar juca o partidă deja pierdută. Câștigătorul își cunoaște, de obicei, întreaga strategie, însă Kestrel nu putea vedea decât o mișcare și, poate, pe cea următoare.

Vocea lui Verex răsuna din ce în ce mai puternic. Kestrel nu putea să audă ce îi spunea împăratului, dar capetele celorlalți curteni se întorseseră deja spre ei, înainte ca Verex să dea buzna afară din galerie.

— Se zice că prințul nu e de acord cu ceea ce se întâmplă în est, șopti Tensen.

Kestrel nu voia să se gândească la est.

— Sclavii spun că prințesa din est îi e ca o soră lui Verex, adăugă Tensen. Au fost crescuți împreună – la început – după ce a fost răpită.

Privirea lui Kestrel porni automat în căutarea fetei și când o văzu stând în capătul celălalt al sălii, sângele lui Kestrel se făcu precum gheața. Kestrel își simți pulsul încetinind. Își imagină sângele care-i trecea prin vine devenind roz, apoi din ce în ce mai translucid. Subțire, gâlgâind ca apa.

Nu din cauza Rishei păli Kestrel și nici din cauza tablourului micuț, de origine estică, pe care-l privea prințesa ca și cum ar fi fost agățat pe lună. Kestrel își spuse că nu era tulburată din cauza durerii de pe chipul Rishei.

Însă în galerie nu mai era nimic altceva care să o facă pe Kestrel să se simtă atât de vinovată.

— Valorienii au fost victorioşi în câmpiile estice, zise Tensen. Ai auzit? Nu? Ei bine, ai fost bolnavă. Tatăl tău a otrăvit caii triburilor şi a capturat câmpiile. A fost o mişcare foarte rapidă.

Kestrel încercă să ignore cuvintele ministrului. O privi pe prinţesa care stătea singură.

Kestrel avea să meargă la ea. Avea să-l lase pe Tensen şi molia indigo şi să-şi croiască drum printre curteni, trecând printre sculpturile din steatit furate din tundra din nord; simţea că dacă nu se ducea la ea în acel moment, urma să devină ca statuile: netedă, rece, dură.

Înainte să poată face vreo mişcare, altcineva apăru alături de prinţesă.

Era Arin. Îi vorbi cu blândeţe Rishei. De fapt, Kestrel nu avea de unde să ştie că îi vorbea cu blândeţe, nu de la acea distanţă, acoperiţi fiind de tumultul vocilor celorlalţi curteni. Însă Kestrel ştia. *Ştia*, căci vedea compasiunea în ochii lui şi în arcuirea dulce a gurii lui. Arin nu avea cum să-i adreseze altceva decât vorbe consolatoare tinerei femei. Se aplecă spre ea. Risha îi răspunse şi Arin atinse cu trei degete mâna fetei.

Şi de ce nu ar fi putut Arin să jelească alături de Risha? Şi el îşi pierduse familia; valorienii îi luaseră totul. Bineînţeles că asta era ceea ce-l atrăgea spre pierderea suferită de prinţesă. Durerea lor comună crea un soi de adăpost în jurul lor, în care Kestrel nu ar fi avut niciodată acces.

Oricum, ce i-ar fi putut ea spune Rishei?

A fost vina mea.

Sau: *Ar fi putut fi şi mai rău.*

Era la fel de stupid pe cât ar fi fost să-i mărturisească adevărul lui Arin. Kestrel n-avea decât să-şi înghită cuvintele şi să tacă şi să înghită iar, până ce măruntaiele ei aveau să se umple de tot ceea ce nu putea rosti.

Se întrebă dacă Arin avea să-şi ridice privirea şi să o vadă uitându-se la ei. Însă ochii lui rămaseră pironiţi asupra Rishei.

Lui Kestrel i se părea că viaţa ei luase forma unui cuţit pliat, iar inima ei era o lamă ascunsă într-un trup din lemn.

— Ar fi mai bine să pleci, zise Tensen brusc.

Kestrel uitase că stătea lângă ministru, că erau înconjuraţi de curteni şi că intenţionase ca discuţia ei cu Tensen să fie cât mai scurtă cu putinţă şi să evite să fie observată de împărat.

Care acum îi fixa cu privirea din partea cealaltă a galeriei.

Furia împăratului părea să clocotească. Toţi curtenii din preajmă o simţiră şi se îndepărtară.

— Aşteaptă, îi zise ea lui Tensen, deşi împăratul îşi făcea loc prin mulţime în direcţia lor.

— Nu cred.

— *Aşteaptă*. De ce a otrăvit tata caii celor din est?

— Care e motivaţia voastră, a valorienilor? Victoria, normal. Acum, te rog să mă scuzi...

— A fost ideea lui? A împăratului? Sau... ce spun oamenii?

Câţi ştiau despre rolul pe care-l jucase ea în capturarea câmpiilor?

— Celor de la curte nu le pasă cum sau de ce a făcut-o generalul Trajan. Ei doar se bucură de rezultat.

— Mulţumesc, spuse Kestrel, însă Tensen deja plecase.

Împăratul se apropie de ea. Fata încercă să nu întindă mâna către noul ei pumnal cu diamante sau să-şi dorească

să-l fi avut pe cel dăruit de tatăl ei și pe care i-l luase împăratul. Mulțimea se dădu la o parte, lăsând în jurul celor doi un loc uriaș.

— Ți-am spus să stai departe de herrani, șuieră împăratul.

— Ba nu.

Vocea ei era un miracol. Calmă și egală. Nu se putea să fie glasul lui Kestrel.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus exact aceste cuvinte.

— M-am exprimat foarte limpede.

Mâna împăratului coborî pe brațul ei. Celorlalți curteni, gestul ar fi putut părea afectuos. Ei nu vedeau cum împăratul își înfipsese degetul mare în cotul lui Kestrel și-i zdrobea carnea.

La început, durerea fu destul de mică. Un gest răutăcios, aproape copilăresc. Nu părea ceva serios, ceea ce îi dădu lui Kestrel curajul să mintă.

— Asta e ceea ce i-am spus ministrului Tensen. L-am anunțat că nu mai sunt ambasadorul imperial al Herranului. Nu asta ți-ai dorit? Am considerat că ar fi politicos să-l informez pe ministru în persoană.

— Sunt surprins că nu i-ai spus guvernatorului.

— Nu vreau să vorbesc cu guvernatorul.

— Nu? Nu ai vorbit cu Arin?

Unghiile împăratului erau ascuțite.

Kestrel aproape că-și înțelese greșeala, însă o altă parte din ea insistă că nu putea da greș în ceea ce-l privește pe împărat. Mintea îi deveni greoaie, ca umplută de plumb. Îi spunea să nege. Și, deși înțelese deodată cu ce greșise, frica îi paraliză gândurile și o păcăli, spunându-i să mintă suficient de tare încât să-și facă minciuna adevăr.

— Nu, îi spuse Kestrel împăratul. Bineînțeles că nu.

— Bibliotecarii mei mi-au spus cu totul altceva, şopti împăratul.

Bărbatul o ciupi şi mai tare. Durerea se făcu mai intensă şi-i străpunse frica. Îi ţintui picioarele la podea.

— Mi-ai încălcat porunca, Kestrel. Mi-ai încălcat-o de două ori.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare rău.

Împăratul îi dădu drumul. Unghia degetului său era însângerată.

— Nu, nu-ţi pare rău, zise el. Dar o să-ţi pară.

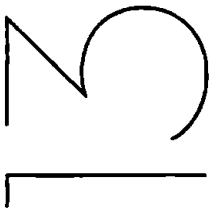

CU TOATE ACESTEA, ÎMPĂRATUL NU FĂCU NIMIC.

Groaza lui Kestrel creştea pe zi ce trecea. Pe braţul lui Kestrel, în interiorul cotului, era o rană cu coajă în formă de semilună şi o vânătaie violet. Era imposibil ca pedeapsa ei să fie doar asta.

Scrisorile pline de falsă voioşie ale lui Kestrel pentru Jess rămaseră fără răspuns. Atunci, ea se gândi că era posibil ca împăratul să fi pus mâna pe ele, însă chiar dacă asta o durea, răzbunarea împăratului tot nu ar fi fost satisfăcută doar cu atât. Cu siguranţă i se pregătea ceva mai rău.

Kestrel văzuse cum se comporta cu alţii. Un soldat fusese recent găsit vinovat că dezertase, iar părinţii lui – membri de vază ai societăţii – ceruseră îndurare. Dezertarea era o formă de trădare. Pedeapsa pentru trădare era moartea. Printre curteni se zvonea că, de data asta, era posibil ca soldatul „să meargă în nord" – ceea ce însemna că era trimis într-unul dintre lagărele de muncă din tundră. Însă părinţii lui sperau la ceva mai bun de atât. Aurul lor ajunsese în buzunarele cui trebuia. Depuneau periodic petiţii pentru împărat, cerându-i să-i elibereze fiul. Împăratul zâmbise şi le

spusese că avea să se mai gândească. Îl amuza să aştepte şi să-i privească pe oameni zvârcolindu-se în jurul cuţitului implântat de tărăgănarea lui.

Kestrel simţea ruşine pentru propria greşeală. Vina instinctivă de a fi fost prinsă. Mai rău, în inima ei îşi făcuse loc o nesiguranţă alunecoasă şi rece ca un ţipar. Ce credea că face, cu moliile ei şi cu promisiunile trădătoare pentru Tensen?

Kestrel se gândi la ce ar fi spus tatăl ei dacă ar fi ştiut.

Se gândi la temniţă şi la degetele jupuite ale lui Thrynne.

Dar poate că împăratul punea la cale o pedeapsă potrivită pentru un copil, cum ar fi să-i interzică lui Kestrel accesul la pian.

Poate că avea să o umilească la curte.

Poate că scrisorile furate *fuseseră* suficiente.

Vânătaia lui Kestrel păli. Coaja rănii căzu.

Nesigură, Kestrel decise în cele din urmă că împăratul nu avea să riște să-i facă ceva cumplit fiicei generalului Trajan.

Kestrel lua cina cu împăratul în fiecare zi. Bărbatul se prefăcea amabil, ba chiar grijuliu. Se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Kestrel încetă să-şi mai facă griji pentru o lovitură care nu mai sosea.

Poate că nu avea să sosească niciodată.

Pentru Arin, palatul imperial era o mare cutie plină cu trucuri arhitecturale. De fapt, nu mai conta câte holuri închise existau. Nu-i păsa de multitudinea ameţitoare de camere de relaxare. Ignora modul în care scările înguste şi spiralate se puteau deschide în mai multe direcţii.

În cele din urmă, palatul nu era decât o clădire, iar în orice clădire, servitorii erau găzduiţi în acelaşi loc: cel mai rău din toată casa.

Așa că atunci când Arin porni în căutarea croitoresei lui Kestrel, descoperi că nu era greu de găsit. Coborî scările. Intră într-un spațiu întunecos și urmă curenții de aer stătut și căldura insuportabilă. Se apropia de focurile cuptoarelor din bucătărie. Aerul mirosea a năduşeală și a ceapă prăjită.

Servitorii herrani erau îndatoritori. Prea îndatoritori. Ochii lor luceau. Ar fi împărțit orice cu el. Fețele lor se întristau când erau întrebați doar despre o simplă croitoreasă. Chiar și sclavii din alte teritorii cucerite, ale căror limbi Arin nu le vorbea și care munceau conform unor ierarhii tensionate și misterioase cu nou eliberații herrani, îl priveau pe Arin cu o expresie ce se apropia de venerație.

Eșecul lui Arin părea să ardă înăuntrul lui. Era ca o otravă ce se absorbea pe măsură ce timpul trecea. Servitorii herrani voiau să li se povestească felul în care Arin reușise să prăbușească un munte peste trupele valoriene. Cum îl salvase pe ministrul Tensen în timpul atacului asupra unei moșii? Oare ministrul fusese amenințat de săgeata unei arbalete sau de un pumnal aruncat?

Poveștile nu aveau nicio valoare. Tot ce făcuse Arin în timpul Revoluției Fulgilor de Nea până la ultimul lui moment în fața generalului valorian nu schimbase absolut nimic. Poporul lui aparținea încă imperiului.

— Deliah, le reaminti el herranilor strânși în bucătăria cea mai mare. Unde e?

Atelierul ei se afla într-o secțiune mai frumoasă a palatului, la parter, într-o cameră cu suficientă lumină pentru a face să lucească sulurile de materiale. Când intră Arin, Deliah cosea, iar în poala ei se afla o pânză bogată, de culoarea vinului negru. Gura îi era plină cu bolduri. Deliah le scoase încet, unul câte unul, când Arin puse întrebarea.

— Vreau să știu cine te-a mituit, zise el.

— Nu asta am crezut că mă vei întreba.

— Am fost în oraș.

Arin ura palatul. Se simțea mai bine în oraș, deși nici acolo nu-i plăcea foarte mult, căci nu reușea să scape de sentimentul că se afla pe un teritoriu inamic. Astfel că umbla pe străzi și se ținea la adăpostul aleilor dosnice.

— Există o tavernă..., începu el.

— Știu despre care vorbești. E singurul loc unde îi servesc pe herrani.

— Servesc pe toată lumea – mai ales pe pariori și pe cei care țin pariurile. Dacă *eu* ar fi să pariez pe ceva, aș paria pe faptul că fiecare curtean din palat te vânează ca să le spui ce va purta doamna ta la nuntă. Răsplata ar putea fi uriașă.

Deliah își înfipsese boldurile în pernuța prinsă la talia ei. Acum se opri și-și trecu un deget peste smocul tare de ace argintii.

— Nu suflu nimănui nimic despre rochia de nuntă. Nu iau mită. Nici măcar de la tine.

— Nu am spus că ai face asta. Nu asta vreau. Spune-mi doar cine au fost cei care te-au întrebat.

— Dacă-ți dorești o listă, să știi că va fi lungă.

— Atunci spune-mi cine *nu* te-a întrebat.

Fata încă vorbea cu prudență.

— De ce?

— Pentru că aceea e persoana care știe deja.

Deliah atinse iar acele.

— Șeful Senatului, zise ea. Majoritatea curtenilor întreabă ei înșiși, chiar și cei importanți. Nu vor să riște ca altcineva să afle ceea ce cred ei că voi spune. Dar nu l-am văzut niciodată pe șeful Senatului. Chiar și fiica lui, Maris, vrea să

afle. Ea m-a mituit spunându-mi că aş putea lucra pentru ea. Deliah râse scurt. Îmbrac familia imperială. Împăratul nu m-ar lăsa niciodată să plec.

Privirea ei îl provoca pe Arin să-i promită că ceva avea să se schimbe, că el avea să facă o schimbare posibilă pentru ea.

Vina arzătoare a lui Arin se răci şi formă un ghemotoc negru, ca o piatră dură, arsă.

Dădu să plece.

— I s-a întâmplat ceva, zise Deliah brusc.

Arin se opri.

— Ce vrei să spui?

— Înainte să vii – cu câteva săptămâni înainte –, cameristele lui Lady Kestrel mi-au adus o rochie. Era albă cu auriu. Şi foarte murdară. Tivul fusese târât prin ceva, nu ştiu sigur prin ce. Chiar şi spatele rochiei şi poala erau murdare. Pe o mânecă era vomă, iar câteva cusături se rupseseră.

Gura lui Arin se uscă precum iasca.

— Însoţitoarele ei voiau să ştie dacă pot salva rochia, continuă Deliah. Mi-a fost imposibil. Era distrusă. Am rupt rochia aia fâşii.

Arin se forţă să vorbească.

— Când?

— Ţi-am spus.

— Kestrel a fost cu cineva în ziua când a purtat rochia aia?

Deliah îşi îndepărtă mâinile într-un gest neajutorat.

— Nu ştiu *exact* când a purtat-o sau cu cine se afla. Va trebui să le întrebi pe cameristele ei, dar nu te-aş sfătui să faci aşa ceva. Prinţul o mituieşte pe cel puţin una dintre ele şi doar zeii ştiu câte dintre ele dau raportul împăratului.

— Trebuie să ştii mai multe.

— Ți-am spus tot.

— Tu o vezi mereu. Când îi iei măsurători... îi vezi pielea. A fost... rănită?

Arin își aduse aminte, cu durere, de chipul lui Kestrel după ce fusese atacată de Coțcar.

— Vânătăi. Cicatrice. Orice. Ai văzut ceva la momentul ăla sau după aceea?

— Nu, zise Deliah.

Arin se liniști, dar apoi croitoreasa adăugă:

— Din ceea ce am putut vedea. În decursul ultimei săptămâni nu am mai văzut-o.

— Stai cu ochii pe ea.

— Nu pot face una ca asta. Nu pot continua să-ți dau raportul. Împăratul...

— *Eu* sunt guvernatorul Herranului.

Deliah îl privi cu milă.

— Știm amândoi cât de mult valorează asta.

Arin își acoperi ochii și clătină din cap.

— Dă-mi cel puțin de știre dacă mai observi ceva... ciudat.

Ea ridică din umeri.

— Nimic neobișnuit. Ordine pentru o nouă rochie de zi. Retușuri mici. Plângeri în legătură cu dăunătorii care tot intră în garderobe și mănâncă materialele. Lucruri de felul ăsta.

Deliah încă avea expresia aceea pe chip, iar Arin voia să se apere, să spună că singurul motiv pentru care era interesat de tot ce făcea Kestrel era că fiica generalului punea ceva la cale, că rochia distrusă era dovada a ceea ce el nu putea vedea, dar *trebuia* să vadă, căci Kestrel avea un talent special de a unelti, uneori era chiar ea cea care trăge sforile, alteori forța lucrurile până ce descoperea ceea ce era menit să fie ascuns.

Arin voia să insiste că dacă vreun secret o privea pe Kestrel, atunci îl privea și pe împărat și devenea, automat, treaba Herranului. De aceea îi cerea ajutor lui Deliah. O făcea pentru țara lui. Doar pentru asta.

Nu deoarece era îngrijorat pentru Kestrel.

Nu datorită dragostei.

Nu din cauză că descrierea rochiei îl făcuse pe Arin să încerce să-și imagineze orice lucru posibil care îi fusese făcut lui Kestrel în timp ce o purtase sau orice ar fi încercat ea să facă.

În cele din urmă, Arin nu reuși să mărturisească nimic. Rămase tăcut în timp ce dădea să iasă din atelierul croitoresei.

— Ține la tine, zise Deliah brusc. Știu asta.

Era o minciună atât de brutală, că semăna aproape cu o glumă crudă.

Arin râse.

Mintea lui Arin se întunecase și probabil că de aceea nu observă că de acum și holul era în beznă. Toate lămpile, în afară de una, arseseră. Ultima lampă pâlpâia în uleiul ei.

Arin nu fusese atent la drumul pe care-l alesese. Intenționase să se întoarcă în apartamentul lui, dar coridorul acesta nu se afla în apropierea acelei aripi. Se trezi într-o parte dezafectată a palatului, pe pereții căreia atârnau tapiserii zdrențuite, care – după câte își dădea el seama – preamăreau cuceririle valoriene de acum un secol, când Herranul se afla încă în floarea gloriei, iar Valoria era doar o țărișoară, locuită de războinici nespălați cărora le plăcea sângele atât de mult, că-și tăiau propria carne ca să-l obțină.

Tapiseriile erau grotești. Poate că Arin s-ar fi amuzat, dacă ar fi avut chef să se amuze, de cât de nepricepuți erau

valorienii la a crea lucruri frumoase. Ei doar le furau, le forțau să fie ale lor, dar nu fuseseră nicicând în stare să aducă frumosul la viață.

Și totuși, asta-l făcu pe Arin să se gândească la mâinile lui Kestrel săltând pe clapele pianului, gonind iute, apoi la rochia distrusă, astfel că, pierdut în propriile-i gânduri, continuă să păşească mai departe pe coridorul întunecat, de parcă ar fi putut scăpa de propriile gânduri, şi, în cele din urmă, se izbi de un zid gol.

Arin blestemă. Se uită la tâmplăria rotită de pe tavan şi încercă să nu îl jignească pe zeul celor rătăciți. În schimb, se concentră la sculpturile în lemn de la capătul holului şi observă o linie bizară, rigidă care întrerupea modelul de pe tavan. Miji ochii, în lumina lămpii ce sta să se stingă, şi surprinse o licărire pe tavan. Metal. Sus de tot era o dungă din metal care traversa orizontal plafonul – nu, nu *traversa*. Linia era *încastrată* în tavan.

Arin era aşa de preocupat să-şi dea seama ce putea fi acel lucru, că nu observă umbra care se strecură spre el, apoi se opri în spatele lui.

Auzi un zăngănit metalic. Linia de sus prinse viață – o poartă din fier ce se prăbuşi din lăcaşul ei de pe tavan.

Poarta lovi podeaua din piatră şi-l prinse pe Arin la capătul închis al coridorului. Şi chiar dacă el se rotea deja pe călcâie, cu adrenalina pompându-i în vine şi zbârnâindu-i în creier, tot nu văzu cum umbra din spatele lui deveni un bărbat viu. Nu-i văzu chipul.

Urmă un curent de aer. Arin fu împins înapoi în grătar şi apoi nu mai văzu nimic.

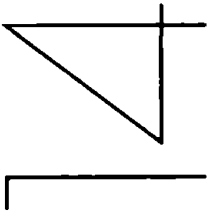

ARIN ZĂCEA PE PODEAUA DIN PIATRĂ. GÂTUL LUI era îndoit într-o poziție dureroasă, sprijinit de ceva tare și rece. Îi trebuiră câteva secunde înainte să gândească *poartă*, apoi *ambuscadă*.

Nu se mișcă, nu deschise ochii. Nu avea cum să fi fost leșinat prea mult timp, pentru că simți niște mâini care-l căutau de arme. Arin nu purta un pumnal la șold. Era un obicei prea valorian. Însă cuțitul îi fu scos din cizmă. Atacatorul se aplecă asupra lui, îngenunchindu-i pe piept. Atât de greu. Aerul îi ieși tot din plămâni.

Capul lui Arin zvâcnea și se stăpâni cât putu să nu leșine iar. Greutatea de pe pieptul lui se mișcă.

— Hai să te facem chipeș, zise omul, așezând vârful unei lame pe buzele lui Arin.

Pumnul lui Arin se lansă în sus și lovi obrazul omului. Îl împinse pe atacator și, de acum treaz, se ridică în picioare. Nu avea să se mai lase doborât.

Atacatorul se scutură, revenindu-și din șocul loviturii lui Arin. Lampa îi lumina părul. Omul era blond. Valorian. Era îmbrăcat în uniformă neagră, militară.

Și era bine înarmat. Avea câte un cuțit în fiecare mână și o sabie scurtă la brâu. Unul dintre cuțite era al lui Arin.

Trebuia să-l recupereze.

Arin era încă prins între atacator și poartă. Nu se afla într-o poziție ideală. Omul se repezi asupra lui Arin cu mâna în care ținea cuțitul lui, iar Arin se feri. Cuțitul zgârie poarta din spatele lui și țâșniră scântei. Lovind metalul în loc să se îngroape în carne, atacatorul își pierdu echilibrul, și Arin se năpusti prin golul creat de mișcarea prea largă și greșită a omului, își împinse un genunchi în sus și-l împlântă în abdomenul bărbatului, îi apucă încheietura mâinii și se luptă până-și recuperă cuțitul.

Dar nu înainte ca atacatorul să spintece aerul cu propriul lui pumnal.

Cuțitul era frumos. Arin văzu arma scânteind și cumva îl fascină, făcându-l să se gândească la el când nu avea timp de gânduri. Arin nu se dădu la o parte suficient de repede și lama îi crestă fața.

Durerea se întinse de la frunte la obraz și sângele cuprinse ochiul stâng al lui Arin. Clipea, pe jumătate orbit, disperat să știe dacă o persoană al cărei ochi fusese scos din orbite mai putea încă să clipească. Plângea cu lacrimi de sânge. Chipul i se deschisese. Simțea aerul care-i pătrundea carnea prin rană și mâna lui se ridică instinctiv către tăietură.

Gestul îl salvă, căci, fără să vrea, Arin bloca o a doua lovitură, care-i tăie antebrațul. Asta îl aruncă într-o parte și, șocat, Arin nu fu în stare să se opună și se lovi de zidul lung al coridorului.

Își scăpase cuțitul, însă mâna lui pipăia zidul chiar pe când mintea lui îi spunea să nu fie prost, căci nu avea să găsească acolo nicio armă.

Mâna lui Arin cuprinse lampa stinsă prinsă în zid şi o smulse din suportul ei, apoi o sparse în capul celuilalt. Auzi un ţipăt şi apăsă cioburile în carnea duşmanului.

Acum, lupta era a lui. Acum, Arin îşi amintea fiecare truc rău pe care îl învăţase cu pumnii, cu coatele şi cu picioarele şi uita că nu fusese niciodată antrenat să ţină o armă, în afară de vremea când era abia un băieţandru, iar braţul acelui băiat tremurase sub greutatea unei săbii mici, de copil. Micul Arin implorase să nu fie obligat să lupte. Ce ştia Arin despre sabia pe care o smulsese din teaca duşmanului? Ce ştia Arin despre pumnalul valorian care apăru în mâna lui de parcă un zeu l-ar fi pus acolo? Ce putea face el pe când ambele lame se roteau prin beznă, iar valorianul striga „Te rog", în timp ce Arin îl înjunghia ca şi cum atacul ar fi constituit o artă, arta *lui*?

Trupul lui Arin puse stăpânire pe mintea lui şi, cu toată graţia din lume, îl tăie pe celălalt, curmându-i viaţa.

Unde dispăruse respiraţia lui Arin?

Gâfâia. Cu un ochi bun, Arin se uită la valorianul măcelărit de la picioarele lui şi dădu drumul sabiei. Încercă să înlăture bezna roşiatică din partea stângă a feţei sale. Sângele continua să curgă. Nu conta cât împingea deoparte Arin perdeaua de sânge care curgea întruna, tot nu reuşea să vadă nimic.

Renunţă.

Încă ţinea pumnalul valorian. Îl ţinea într-un fel bizar, de parcă i-ar fi aparţinut, ceea ce era imposibil. Şi totuşi, degetele lui îl prinseseră strâns şi refuzau să-i dea drumul.

Respiraţia încă îi cutremura trupul, iar durerea încă îl ardea, însă Arin ridică pumnalul în lumina slabă.

Cunoştea lama.

Cum putea să o cunoască?

Pumnalul era ușor și bine echilibrat. Nu fusese croit pentru o mână puternică. Arin fusese fierar; recunoștea calitatea atunci când o întâlnea. Tija era simplă, dar robustă. Plăseaua era bătută în aur, dar nu prea mult – nimic nu îngreuna pumnalul sau îl făcea să fie mai puțin eficient.

Și era iubit. Cineva avusese mare grijă de lama care-i deschisese chipul lui Arin.

Dar nimic din toate astea nu explica de ce mâna lui Arin ținea cuțitul așa de strâns. El se încruntă, apoi șterse sângele de pe plăsea. Sub roșul lichidului se zărea altceva roșu. Un rubin.

Era un sigiliu.

Sigiliul pumnalului înfățișa ghearele încovoiate ale unui vindereu.

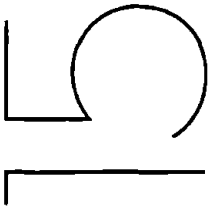

DE ÎNDATĂ CE TENSEN ÎȘI REVENI DE PE URMA șocului de a fi văzut sângele lui Arin picurând pe covorul din apartamentul lor, bătrânul deveni remarcabil de calm.

— Dă-mi voie să văd, zise el și-l împinse pe Arin ușurel pe un scaun.

Arin își ținea cârpa murdară la față. În holul întunecat, își rupsese o mânecă a cămășii și și-o apăsase pe rana ce pulsa. De atunci nu o mai îndepărtase de pe față. Lui Arin îi era teamă să știe ce se afla dedesubt. Îl durea totul prea tare ca să-și dea seama exact cât de grav fusese rănit.

— Arin.

Tensen încercă să-i îndepărteze degetele de pe față. Arin oftă și-l lăsă să-și facă treaba. Se gândi la alte lucruri, precum percepția adâncimii și cum ar fi să lupte fără un ochi. Se gândi la chipul unui monstru.

Rana începu să sângereze nestingherită. Sângele intră în gura lui Arin și îi curse pe gât în timp ce Tensen îl cerceta.

— Deschide, zise Tensen.

Genele lui Arin era lipicioase de sânge.

— Deschide, zise din nou Tensen.

Când văzu că Arin ezita, ministrul aduse un urcior cu apă de la baie şi îl turnă pe chipul lui Arin.

Arin şuieră de durere şi se înecă. Se ghemui în scaun, ud leoarcă şi tremurând ca un animal când degetele lui Tensen atinseră colţul ochiului şi îi deschiseră pleoapele.

Arin întrezări o undă de lumină, apoi sângele începu iar să curgă.

— A ratat ochiul, spuse Tensen. Ai o tăietură de la mijlocul frunţii, prin sprânceană şi în obraz. Pleoapa e doar uşor zgâriată. Dar osul sprâncenei a fost lovit foarte tare.

Arin fu străbătut de un val de uşurare.

Tensen scoase o batistă curată şi i-o potrivi pe partea stângă a feţei.

— Ai nevoie de cusături. Şi... – bătrânul studie cu mai multă atenţie mâna dreaptă a lui Arin, strânsă pe coapsă – ... o pensetă.

Cioburile lămpii. Intraseră adânc în palma lui atunci când forţase în sus poarta de fier ca să scape din capcană.

— Pesemne că zeul norocului te iubeşte, zise Tensen.

— Nu vorbi aşa.

— Fii recunoscător zeilor, Arin, sau s-ar putea să nu mai fie aşa de îngăduitori cu tine la următoarea tentativă de asasinat.

— Nu cred că a vrut să mă omoare. Sau cel puţin nu la început.

Hai să te facem chipeş, zisese omul. Arin avea sentimentul că faţa lui fusese o coală de hârtie menită să poarte un mesaj. Arin îi spuse toate astea lui Tensen şi adăugă că atacatorul purta însemnele gărzilor palatului. Dar nu zise nimic de pumnal sau de sigiliul lui.

Arin vârâse cuţitul în cizmă, chiar dacă nu se potrivea deloc în teaca propriului său pumnal. Simţea lama valoriană

zăngănind de fiecare dată când își mișca piciorul. Mânerul se ițea din cizma lui Arin, însă el își trăsese cracul pantalonilor mai jos, ca să-l ascundă.

Tensen începu să se ocupe de el. Lovitura fulgerătoare care rănise antebrațul lui Arin fusese amortizată de lâna jachetei. Tensen curăță rana, o înfășură strâns și o lăsă în pace. Apoi începu să frece săpunul în palme până făcu o spumă albă și tremurătoare, ale cărei bule pocneau vesel. Era minunat norișorul alb de spumă. Mirosea a flori văratice; era ca un poem aerian și arăta foarte inocent. Însă Arin știa ce avea de gând să facă Tensen cu el.

— Asta o să fie foarte plăcut, zise Tensen, apoi spălă rana adâncă de pe fața lui Arin cu spuma de săpun.

Senzația fu ucigătoare. Săpunul pătrunse în rană și linse carnea lui Arin cu o limbă de foc. Arin nu mai putea respira. Simțea că dacă respiră, avea să izbucnească în țipete.

Tensen clăti tot, apoi adăugă mai mult săpun și mai multă apă. Când termină, Arin zăcea moale în scaunul lui și fu infinit de recunoscător când Tensen apăsă o cârpă curată pe tăietură. Focul de pe fața lui se mai potoli. Arin își ținu ochii închiși și se acomodă din nou cu durerea veche, cunoscută și mocnită, ca și cum s-ar fi scufundat într-o cadă cu apă călduță. Cât de suportabilă era acum durerea aceea, cât de reconfortantă – ca un prieten de care Arin aproape că se îndrăgosti.

Însă Tensen continuă să se tot plimbe prin apartament, iar Arin știu ce urma să se întâmple. Își deschise ochiul bun și-l văzu pe Tensen sterilizând un ac în flacăra unei lămpi cu ulei.

— Nu, spuse răgușit Arin. Ad-o pe Deliah.

— Tu nu ești o rochie.

— Fă-o, zise el, deşi îl văzuse pe Tensen cosând răni pe câmpul de luptă.

De aceea fusese de acord să ia cu el un om în vârstă în fiecare misiune militară din Herran – datorită acestui lucru şi a febrilităţii din ochii verzi ai lui Tensen, a vocii lui oneste când jurase să facă totul pentru patria lui.

Tensen avea un talent actoricesc de a deveni orice îşi propunea să fie. Dacă trebuia să interpreteze rolul unui doctor, atunci îşi îndeplinea misiunea. Ministrul obişnuia să glumească spunând că asta se datora faptului că mai demult jucase rolul un doctor într-o piesă de teatru. Lui Arin nu-i păsa de unde proveneau aptitudinile lui Tensen, ci doar le aprecia. Însă tot nu avea să-l lase să-i coasă faţa.

— Nu cred că e înţelept ca Deliah să afle, zise Tensen.

— Crezi că putem ţine *asta* secret?

Tensen zâmbi scurt, dând de înţeles că Arin avea dreptate. Arin nu avea să mai arate niciodată la fel ca înainte. Ministrul se duse după Deliah.

Când se întoarse cu ea, pânza de pe faţa lui Arin era îmbibată de sânge, iar el aproape că adormise. Deliah îl privi pe Arin sumbru şi uşor iritată, ca pe un copil care s-a rănit făcând exact ceea ce îi fusese interzis să facă. Expresia de pe faţa ei o făcea să semene un pic cu mama lui Arin. Asta-şi imaginează el în timp ce croitoreasa bagă aţă în ac şi-şi aşează mâinile reci pe chipul lui fierbinte. Când mijea ochiul ce lăcrima, lui Arin nu-i venea greu să-şi vadă mama. Acul intra şi ieşea. Se auzea torsul aspru al aţei. Durerea parcă-l strângea. Tensen tampona sângele astfel ca Deliah să vadă mai bine, apoi totul o lua de la capăt. Un fulger cusut pe obrazul lui.

Poate pentru că jumătate din chip parcă nici nu-i mai aparţinea, poate pentru că voia din răsputeri să uite ce făcea

Deliah sau pentru că avea nevoie să creadă că lucrurile ar fi putut sta şi mai rău, Arin se gândi la bătaia pe care o primise în ajunul zilei când Kestrel îl cumpărase. Dădea pietrişul cu lopata alături de alţi sclavi puşi să aştearnă un drum nou pentru valorieni. Îşi ţinea capul în jos. Era cuminte... până ce auzise pe cineva încăierându-se.

Arin ridicase privirea. Doi valorieni târau un om din est spre ceilalţi sclavi. Muncitorii herrani începură să murmure. Din ceea ce auzise Arin, sclavul din est reuşise să evadeze cu câteva zile în urmă. Tocmai fusese prins.

Legea valoriană privind sclavii care fugeau era destul de clară.

Arin se aruncase înainte şi urlase la valorieni. Îi blestemase.

Stăpânii lui din ziua aceea nu pricepeau limba lui Arin prea bine; altfel, pedeapsa lui ar fi fost mai rea. Supraveghetorul îl pocnise pe Arin în faţă. Valorienii le ordonaseră herranilor să-l ţintuiască pe băiat la pământ. O făcuseră. Îl îmbrânciseră pe pietriş şi supraveghetorul îl lovise iar. Însă chiar şi căzut la pământ, Arin tot reuşise să-i vadă pe stăpâni pregătindu-l pe fugarul din est, apucându-l de păr şi trăgându-i capul pe spate.

Esticul surprinsese privirea lui Arin în timp ce unul dintre valorieni tocmai îşi scotea pumnalul.

— Nu-ţi face griji! îi strigase sclavul lui Arin în herrani, care nu se deosebea cu mult faţă de limba din Dacra. Împăratul va primi ceea ce merită.

Apoi valorienii îi retezaseră urechile şi nasul.

— Gata, spuse Deliah, tăind aţa. Treisprezece cusături, două capete: unul pe frunte şi unul pe obraz. Am lăsat ochiul în pace.

Sângele se prelingea vesel. Arin deschise ochiul stâng, care-l înțepa. Cu ambii ochi deschiși și curați, Deliah nu mai arăta deloc ca mama lui. Fata-și spălă mâinile înroșite într-un lighean.

— Bună treabă, spuse Tensen.

— Să nu-mi mai cereți să fac asta, le zise ea și plecă.

Tensen își trase un scaun lângă Arin, se așeză și începu să scoată cioburile din mâna dreaptă a tânărului. După tot ce simțise mai devreme, noua senzație era bizar de satisfăcătoare.

— Deliah mi-a împărtășit niște lucruri interesante mai devreme, zise Arin.

Penseta lui Tensen prinse o bucată mare de sticlă și o scoase.

— Cum așa?

Tensen lăsă ciobul să cadă pe colțul unei mese din apropiere.

Arin îi povesti ce-i spusese fata. Bătrânul ascultă. Cioburile pătate de sânge formară o grămăjoară.

— Merită investigat, continuă Arin.

— Nu cred că rochia aleasă de Lady Kestrel reprezintă prioritatea Herranului.

Arin își încordă mâinile și tresări simțind cum cioburile îi intră mai mult în carne. Tensen, care se oprise cu penseta ridicată în aer, îl privi glacial, ca și cum ar fi vrut să spună că Arin primise ceea ce merita.

— Greșești, îl contrazise Arin. Faptul că șeful Senatului știe probabil despre rochie e un fapt important. Cu câștigul de pe urma pariului, șeful Senatului ar putea cumpăra o mică insulă și niciun ban nu ar veni din vistieria imperială. Thrynne i-a auzit vorbind pe împărat și pe șeful Senatului. Dacă împăratul făcea rost de vreun favor, răsplătindu-l pe șeful Senatului cu un pont vizavi de pariul perfect? Trebuie să aflăm ce favor i-a cerut.

Tensen împunse o aşchie micuţă către suprafaţa palmei lui Arin şi o inspectă.

— Şi rochia distrusă, continuă Arin. Kestrel e cumva în pericol.

— Vomă pe o mânecă şi murdărie pe genunchi? Hai să nu fim dramatici. Poate că doamna a băut ceva mai mult vin şi s-a împiedicat în timp ce se plimba, ameţită, prin Grădina de Iarnă. Nu ne priveşte.

— Pune ceva la cale, insistă Arin. O simt.

Tensen aşeză penseta pe masă.

— Ţi se pare că vezi ceea ce vrei să vezi.

— Ba nu. Nu are niciun sens. Nu vreau să aibă necazuri.

— Dar poate că ai vrea să o ştii *la ananghie*. Nefericită în noua ei viaţă. Ce-ai face atunci, Arin? Ai salva-o?

Arin nu răspunse.

— Mie mi se pare fericită, spuse Tensen.

— Cusăturile rochiei erau rupte. Fustele erau murdare. În Grădina de Iarnă nu e pic de noroi. Grădina e pavată cu piatră. Cum de s-a murdărit?

Tensen rămase cu privirea aţintită asupra lui.

— Arin. Nu vrea să par crud şi ştiu că tu consideri important ceea ce ţi-a mărturisit Deliah, dar din ceea ce îmi spui nu reuşesc să disting decât obsesia ta pentru mireasa prinţului şi pentru hainele ei favorite.

Arin închise gura. Se cutremură, cuprins deodată de un fior rece de îndoială.

— Te rog, continuă Tensen. Lasă spionajul pe seama mea.

— Dar nu ai aflat nimic de când mi-ai spus despre Thrynne.

— Toate la timpul lor.

— Ce face noul tău recrut? El ştie ceva? Arin văzu expresia lui Tensen schimbându-se uşor. Sau este o *ea*?

— Nu încă. Am încredere că vom afla ceva destul de curând.

— Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place cât de bucuros eşti fără motiv, cu privire la o persoană al cărei nume nu-l cunosc.

— Eu îmi numesc informatorul Molia.

— Vreau un *nume*.

— Înţeleg. Îţi faci griji dacă ne putem încrede în această persoană. Nu-ţi mai face sânge rău. Molia e foarte dispusă să ne dea tot ce avem nevoie.

Arin lovi cu mâna bună în masă.

— O să te trimit înapoi în Herran. Jur că am să te trimit cu următoarea navă dacă nu îmi spui cine e informatorul. *Acum*.

Tensen adună cioburile risipite la loc în grămăjoară şi se relaxă pe scaun. Ochii lui mici şi verzi luceau.

— Am observat că ai vorbit cu prinţesa Risha noaptea trecută.

Apoi tăcu, iar tăcerea începu să-i grăiască lui Arin.

— Da, zise el încet. Era supărată.

— Bineînţeles. A fost tragic ce s-a întâmplat în câmpii. Oamenii de acolo s-au refugiat în capitala din est. Au murit sute dintre ei pe drum.

— Vrei să-mi spui...?

— N-o fi uşor să fii chiar tu cuţitul ţinut la gâtul alor tăi. De aceea a fost Risha răpită de mică. Împăratul poate să-i aducă suferinţă reginei din est cât ai clipi. Sunt suprins că nu a ucis-o deja pe sora mai mică a reginei – dar poate că e o carte pe care nu o poate juca decât o dată. Pesemne că

aşteaptă momentul potrivit. Mă întreb ce gândeşte Risha cât timp aşteaptă el.

Arin cugetă la ce spunea ministrul lui – sau ceea ce *credea* el că spune. Îi trecu prin minte atunci că poate era înţelept să-şi suspecteze propriul spion, care fusese angajat să înşele. Iar Tensen fusese actor înainte de război. Dar Arin nu vedea niciun motiv pentru care Tensen ar fi pretins că Risha era Molia. Arin *putea* înţelege de ce fata ar fi fost dispusă să lucreze împotriva imperiului.

Bătrânul îl privi cu ochi blânzi. Arin simţi deodată o nevoie arzătoare de blândeţe. Era cuprins de o sentiment oribil, familiar, al cărui prizonier fusese timp de zece ani. Arin se săturase. De ce nu putea trece peste acea senzaţie? Nu mai era un copil. Nu putea să se mai simtă singur.

Pierderea de sânge îl făcu pe Arin să ameţească. Gândurile lui păreau să plutească şi să se îndepărteze.

Tensen se ridică şi-i aduse tânărului un bol cu apă proaspătă, iar Arin îşi cufundă mâna dreaptă în el.

— Risha e foarte frumoasă, comentă ministrul.

— Da, răspunse Arin. Este.

Îi era greu să gândească. Arin era atât de obosit.

— Păi, eu mă culc, zise Tensen. Asta dacă nu cumva trebuie să-mi pregătesc bagajele pentru o călătorie neaşteptată peste marea cea tulburată de furtună.

— Nu. Mergi la culcare.

Tensen zâmbi şi-l lăsă singur.

Arin rămase pe scaun o vreme îndelungată. Se gândi la ce ştia, la ce credea că ştie şi la ce ştia că nu ştie. Apoi se gândi din nou la toate.

Gândurile lui începură să prindă forme bizare. Îşi fluturară aripile şi îşi luară zborul. Arin se trezi purtat pe acele aripi şi adormi.

Visă molii care i se târau pe față. Picioarele fluturilor deveniră cusături negre. Moliile depuseră ouă așezate într-o linie lungă pe fruntea lui și peste obraz. Din ouă ieșiră pui.

O visă pe Kestrel, apoi pe Risha.

Visă cum Kestrel devenise Risha, cum soarele se preschimbase deodată în lună și nu mai știa dacă era orbit de lumină sau de întuneric.

Infecția se instală în rană. Febra cuprinse devastatoare trupul lui Arin.

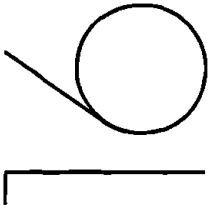

NIMENI NU SE UITĂ LA UN SCLAV, ZISESE ARIN. Kestrel însă începuse să-i studieze cu mare atenţie pe ai ei, în special o femeie care nu era defel sclavă, ci o servitoare plătită, selectată de valorieni ca să-i fie lui Kestrel însoţitoare. Era un semn al aristocraţiei să fii servit de unul din acelaşi neam cu tine; în schimb, femeile valoriene, însoţitoare ale doamnelor din înalta societate, primeau un salariu bun, iar rochiile lor albastre, de servitoare, erau tivite cu alb.

Kestrel nu-şi amintea numele femeii, însă era cam de aceeaşi înălţime cu ea şi avea aceleaşi măsuri. Avea să fie potrivită.

Într-o dimineaţă, nu cu mult după recepţia din galeria imperială, Kestrel aranjă să rămână singură cu servitoarea şi vărsă un pahar mare de apă pe ea.

— Îmi pare atât de rău! exclamă Kestrel. Oh, sunt *aşa* de stângace!

— Nu-i nimic, milady, zise femeia, care se înroşise la faţă. Nu e decât apă.

— Dar e *udă*. Cred că te simţi tare inconfortabil. Uite, schimbă-te cu asta, zise Kestrel.

Şi îi oferi una dintre rochiile ei, atent aleasă, cu o croială simplă, fără ornamente, însă din material scump.

— Nu aş putea accepta, zise servitoarea.

— Ba cum să nu! Şi o vei păstra. Crezi că-mi va lipsi? Nu, mă insulţi de crezi una ca asta. Hai, intră în garderobă.

Servitoarea se codi, însă Kestrel îi aşeză rochia în braţe. Expresia de pe chipul femeii se schimbă când ea începu să se gândească mai bine. Kestrel aproape că îi putea citi gândurile. Chiar dacă ar fi lucrat un an întreg, femeia tot nu şi-ar fi putut permite o asemenea rochie. Era o comoară. Avea să o poarte şi să arate uluitor. Sau poate că avea să o vândă. Era din catifea. Avea să obţină un preţ bun.

Servitoarea plecă să încerce rochia lui Kestrel. Când intră iar în salon, Kestrel îşi dădu seama că femeia abia se abţinea să nu se învârtă şi să simtă fusta legănându-se pe trupul ei.

— Îmi vine de minune, zise femeia. Sigur pot să o păstrez?

— Bineînţeles.

Şi zicând asta, Kestrel luă rochia de muncă a însoţitoarei de pe braţul ei îndoit.

— Oh. Trebuie să-mi duc rochia la menajeră.

— O să mă ocup eu.

— Dar nu se poate...

— Insist.

Kestrel zâmbi. Mai târziu, avea să se scuze faţă de menajeră spunându-i că habar nu avea unde lăsase rochia şi că va plăti costurile.

După ce plecă servitoarea, Kestrel luă rochia umedă în dormitor şi o uscă lângă foc, ascunzând-o în fundul unui dulap plin cu haine de vară care aveau să rămână împachetate pentru încă două sezoane.

Era posibil ca aceea să fi fost camerista care îi raporta lui Verex sau, chiar mai rău, căpitanului gărzilor sau împăratului.

Dar Kestrel nu credea că un schimb de rochii ar fi trecut drept un eveniment important. Erau doar toanele unei stăpâne generoase.

Kestrel aştepta o noapte în care nu avea să fie chemată la vreo petrecere. Trecu mult timp până la o asemenea ocazie. La palat se ţineau mereu cine festive, nopţi de jocuri şi întreceri amicale de scrimă, desfăşurate în faţa unui public ce aplauda. Se aştepta de la mireasa prinţului să fie prezentă la toate aceste evenimente.

Guvernatorul Herranului nu se simţea însă presat de asemenea chestiuni.

Arin nu participă la niciuna dintre serate. Trecuse mai mult de o săptămână de când Kestrel îl zărise în galeria de artă. Kestrel nu mai îndrăzni să ceară veşti despre el. O singură dată, când fata întâlni privirea lui Tensen în mulţimea de curteni, ministrul clătină din cap.

Kestrel se hotărâse să păstreze distanţa dacă nu avea nicio informaţie pentru Tensen – mai ales după ce se întâmplase ultima dată. Kestrel încă simţea unghiile împăratului îngropându-se adânc în pielea ei.

Împăratul nu-şi pusese în aplicare ameninţarea – sau cel puţin asta credea Kestrel. Însă dispoziţia lui se înrăutăţise. Întreaga curte simţea schimbarea. Kestrel nu fu singura uşurată când în sfârşit se ivi o seară în care nimeni nu mai trebui să-şi pună hainele de gală şi să se strângă în jurul împăratului. O atmosferă de vacanţă pusese stăpânire pe palat. Se auzeau zvonuri despre amanţi care aveau să se întâlnească pe ascuns în labirintul Grădinii de Iarnă, ca să-şi dea sărutări îngheţate. Unii curteni jurau că aveau să meargă devreme la culcare şi să-şi lipească tălpile de cărămizile încinse.

Kestrel avea şi ea planuri. În noaptea aceea, fata îşi şterse semnul de logodnă de pe frunte şi-şi legă o eşarfă peste păr.

Își puse rochia de muncă, albastru cu alb, și căută o pereche de pantofi comozi.

Se văzu în oglindă și ezită. Trăsăturile ei păreau cumva mai mărunte. Chipul îi era mai palid.

Mi-ai încălcat porunca, îl auzi din nou Kestrel spunând pe împărat.

„Nu" nu mai există, ci doar „da", ziseră căpitanul și tatăl ei într-un singur glas.

Și totuși:

Tu ești mai bună de atât, spunea Arin, și apoi Kestrel își auzi propria voce, oferind cel mai mare preț pentru a-l cumpăra. Își auzi glasul calm și socotit cu care îl convinsese pe împărat să otrăvească armăsarii celor din est. Vina se învolbură în ea.

Kestrel plecă din apartament. Merse cu capul plecat și pași repezi.

Nu o văzu nimeni pe Lady Kestrel. Aristocrații adunați pe holuri nu-i aruncară nicio privire. Servitorii se uitară la ea, însă tot ce văzură fu un chip cunoscut, fără nume, ceea ce nu era deloc ciudat într-un loc populat de sute de servitori și de sclavi.

Era doar o cameristă. Mersul ei puțin prea mândru trecu neobservat, ca și faptul că se pierdu printre camerele servitorilor, ca și cum ar fi fost o fată nouă la palat.

Sevitoarea-și strânse eșarfa pe cap și ieși într-una dintre curțile din spatele bucătăriei. Trecu pe lângă gărzile palatului, care o ignorară. Deși femeile care nu făceau parte din armată nu aveau voie să se umble neînsoțite, prea puțini se sinchiseau dacă o servitoare încălca regulile. Nimeni nu o băga în seamă.

Kestrel intră în orașul înghețat.

*

— În sfârşit, zise Tensen. O noapte fără nimic de făcut. Îl măsură cu privirea pe Arin, care stătea întins pe un divan din apropierea şemineului din salon. Arăţi mai bine. Aproape că poţi ieşi în societate.

— Mă îndoiesc.

— Păi, nu mai ai febră, nu? Iar umflătura de pe faţă s-a retras. Nu mai arăţi aşa de buhăit. Mai odihneşte-te o noapte, Arin, şi după aceea te poţi întoarce în luptă. Nu-i poţi evita pe cei de aici la nesfârşit. În plus, reacţiile lor s-ar putea să ne ofere răspunsuri.

— Da, tresăririle lor ascunse şi dezgustul vădit ne vor oferi o grămadă de informaţii.

— Vei stârni ceva agitaţie. E bine, pentru că astfel pornesc tot felul de bârfe şi ipoteze... şi uneori iese la suprafaţă şi adevărul.

— Sunt surprins că ai nevoie de *mine*. Credeam că ai acces la informaţii. Unde ţi-e Molia, Tensen?

Ministrul nu răspunse.

Arin se ridică şi se apropie de foc. Era încă slăbit din cauza febrei, iar mişcările lui erau nesigure. Inima focului era roşie ca rubinul încastrat în pumnalul pe care Arin îl ţinea în cizmă.

— Nu ştii încă nimic despre cine a pus la cale atacul?

Tensen ridică din umeri.

— Împăratul nu e mulţumit. Şi cred că ştiu şi de ce. Tu eşti viu, iar atacatorul tău nu mai e.

— Nu avem nicio dovadă că împăratul ar fi ordonat atacul.

— Însemnele gărzilor de pe cel mort nu sunt dovezi suficient de bune?

— Dacă a fost împăratul, atunci de ce nu face nimic? De ce nu spune nimic?

— Cred, zise Tensen, că nu vrea să recunoască eşecul. Ministrul îşi miji ochii verzi. Ce te face să crezi că *nu* a fost împăratul? Ai şi alţi duşmani pe care nu-i cunosc?

— Nu. El a fost.

— Aşadar, îţi place doar să-mi faci zile negre.

— E una dintre calităţile mele.

Tensen se ridică de pe scaun.

— O să vizitez galeria de artă.

— Mergi des acolo.

— Am jucat rolul unui cunoscător de artă o dată, la festivalul de teatru herrani, în urmă cu cincisprezece ani. Obiceiurile vechi nu se uită.

— Atunci pesemne că-ţi place să studiezi toate lucrurile frumoase ale împăratului.

Tensen se opri cu mâna pe clanţa uşii şi-şi aruncă privirea înapoi la Arin.

— Poate că nu mă crezi, dar unii oameni te vor respecta mai mult pentru felul în care arăţi acum. Împăratul va regreta că şi-a pus amprenta asupra ta. Pregăteşte-te pentru mâine, Arin. E timpul să ieşi din apartament. Te simţi destul de bine şi nu mai ai nicio scuză să eviţi oamenii.

Arin răsuci în minte cuvintele ministrului mult timp după ce acesta plecă. Se gândi la visele lui febrile, pe care nu şi le mai putea aminti, deşi îi umpluseră mintea cu un soi de urgenţă. O nerăbdare.

În cizma lui Arin se afla o teacă, în teaca lui se afla pumnalul lui Kestrel, iar pe crestătura pumnalului era sângele lui uscat.

În capitală exista o tavernă; în tavernă şedea un contabil, iar în mâinile sale se afla un registru cu pariuri.

Arin îşi trase haina de iarnă, se asigură că avea cu el tot ce îi trebuia şi porni spre oraş.

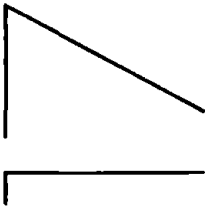

FRIGUL ERA ÎNSUFLEȚITOR. ÎNȚEPA OBRAJII LUI Kestrel şi o făcea să alerge pe străzile înclinate. Lui Kestrel îi venea să râdă. Lăsase palatul în spate, cocoţat pe colina lui, iar ea se afla aici, traversând străduţele şerpuitoare ale cartierului de bogătaşi, cu vile semeţe şi lămpi ce ardeau ca nişte torţe. Pavajul era acoperit de gheaţă marmorată. Trăsurile mergeau încet, dar Kestrel iuţi pasul. Trecu lunecând prin cartier. Nu voia să se afle acolo.

Voia să ajungă pe străzile înguste şi murdare ale Mărginimii şi să simtă mirosul de peşte de pe chei. Avea să ajungă şi acolo.

Am vrut să mă simt liber, îi zisese Arin odată, pe când se aflau în Herran. Kestrel trase aerul îngheţat în plămâni şi aerul păru să curgă nestingherit, aşa că şi ea se simţi nestingherită, aerul păru să curgă viu, aşa că şi ea se simţi vie.

Kestrel se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă nu se mai întorcea la palat.

Îşi strânse braţele la piept. Intrase într-un cartier mai întunecat al oraşului. Lămpile se împuţinaseră şi curând nu se mai văzu niciuna. Kestrel apuca pe orice stradă ce cobora,

căci acela era drumul spre mare. Străzile deveniră o rețea de ulicioare: Mărginimea.

Kestrel ocoli o pisică ce se profila în umbră. Aici, gerul căpăta sunet. Răsuna din clădirile înghesuite, se spărgea sub forma zgomotelor ce răzbăteau dincolo de ușa deschisă a unei taverne. Kestrel văzu firma pe care era desenat un braț rupt și privi cum un bărbat ce părea valorian ieși împleticindu-se în stradă și vomită. Omul ridică ochii, se șterse la gură și se holbă la Kestrel fără să pară că o vede cu adevărat. Apoi, bărbatul miji ochii. Privirea lui era încețoșată, dar își recăpăta claritatea.

— Te cunosc de undeva? zise el.

Kestrel plecă repede.

—Nu arăți prea bine, zise contabilul de pariuri.

Femeia avea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor și-și urcase picioarele încălțate în cizme pe masă. Îl studie pe Arin pe deasupra vârfurilor metalice ale încălțărilor.

Era devreme pentru o asemenea agitație la taverna Brațul Rupt, însă tocmai sosise o corabie, iar marinarii se îmbătaseră deja. Într-un colț, niște soldați valorieni se certau din cauza unui joc de Mușcă și Înțeapă.

Femeia care ținea registrul de pariuri era însă calmă și se legăna liniștită cu scaunul, privind scena, fumând și așteptând. Oamenii veneau la ea.

— Vrei să pui un pariu? îl întrebă ea pe Arin.

Femeia era cam de vârsta lui Arin sau poate un pic mai mare și doar pe jumătate valoriană. Părul ei, lăsat liber, era de o culoare ce se întâlnea uneori la valorieni, care o numeau „roșcatul războinicilor", însă ochii ei negri și tenul cafeniu-deschis indicau o moștenire nordică.

Arin zâmbi. Surâsul trase dureros de cusături.

— Nu vreau, zise el, decât un cuvânt.

— Doar atât? Aş zice că eşti genul care vrea mai mult decât e bine pentru el. Rana e nouă pe faţa ta.

— Vreau să văd pariurile.

Femeia suflă un nor de fum.

— Am avut dreptate. Tu chiar *eşti* nebun. Nimeni nu vede pariurile dacă nu... îmi cere foarte frumos.

— Pot să cer frumos.

Femeia arătă spre scaunul liber de lângă ea.

Arin se aşeză.

— Pot să-ţi dau informaţii.

Roşcata ridică din umeri.

— Nu am de ce să te cred.

— Aş putea lucra pentru tine.

— Nu-mi poţi da ce vreau eu. Eu fac afaceri de una singură. Sigur, am nişte bătăuşi, ca să le amintească oamenilor că trebuie să plătească. Ai fi bun pentru asta. Dar, să-mi fie cu iertare, nu e suficient pentru ceea ce îmi ceri tu.

Arin ezită, apoi băgă mâna în buzunar. Deschise palma. În mâna lui se afla un cercel de smarald, cu piatra de mărimea unui ou de pasăre. Fusese al mamei lui.

— Asta ajunge? întrebă el.

Încântarea lui Kestrel se stinse cam pe când ajunse pe chei. Îşi pusese cât de multe straturi putuse îndesa pe sub rochia de muncă, dar tot începuse să tremure în timp ce se apropia de casa căpitanului de port. Sub cizmele ei trosneau pietre şi scoici.

Intrarea casei era cu faţa la mare şi la faleza ei luminată de torţe. Kestrel merse prin spatele clădirii, ascunzându-se

în umbrele de acolo. Îi auzi pe marinari glumind pe când intrau în casă ca să-şi lase numele căpitanului de port, care le înscria pe toate în registrul lui. Omul nota tot ce intra şi ieşea din port – marinari veniţi la mal pentru un scurt concediu în oraş şi nave care ancorau. Scria punctul de plecare al navelor şi bunurile pe care le cărau.

În registrul lui spera Kestrel să găsească ceea ce dorea să ştie despre nava şefului Senatului. Politicianul nu adusese din călătoria lui în insulele din sud niciun fel de cadou luxos pentru fiica lui. Poate că se zgârcise sau fusese supărat pe Maris... sau poate că pe nava lui nu-şi găsise loc niciun fel de astfel de obiect – ceea ce era, cu adevărat, un lucru de mirare, din moment ce singurul scop al unei călătorii în insule era de a te întoarce cu câte ceva din minunăţiile de acolo.

Şi dacă şeful Senatului *nu* fusese în insule? Se putea să fi călătorit în altă parte, într-un alt loc unde soarele strălucea fierbinte chiar şi iarna, suficient de fierbinte cât să-i bronzeze pielea. Dacă mersese în capătul sudic al peninsulei Herran, acolo unde creşteau nucile? Fata-şi aminti de neliniştea lui Arin privind recolta şi cât din ea avea să ia împăratul. Poate că şeful Senatului mersese în secret ca să estimeze cât de bogată avea să fie recolta.

Kestrel aşteptă până ce marinarii plecară din casă şi depăşiră curba falezei care-i ducea în oraş. Apoi se întinse după o piatră încastrată cu scoici mici, o cântări în mână şi sparse una dintre ferestrele din spate ale casei căpitanului.

Din interiorul casei se auzi un bufnet: un scaun, înclinat pe spate, căzuse pe toate cele patru picioare ale sale.

Urmă pocnetul cizmelor grele. O uşă erodată de apa mării şi de vânturi prinse a scârţâi în balamale. Paşi ce crănţăneau pietrele sub cizme se apropiară.

Kestrel era sigură că omul își trăsese pumnalul. Cuțitul ei era și el la vedere. Alesese cel mai simplu pumnal pe care-l avea și-și înfășurase cuțitul decorat într-o eșarfă, dar tot i se părea că poate vedea vârfurile ascuțite ale diamantelor ițindu-se prin material. Căpitanul portului dădu colțul casei. Era un bărbat masiv – un fost soldat, ca mai toți căpitanii. Omul ținea o sabie, nu un pumnal, dar nu o văzu încă pe Kestrel.

Dacă ea nu reacționa cum trebuie, pesemne că avea să piardă. Dacă se lupta cu omul acesta, putea muri... sau putea fi arestată. Avea să fie adusă în fața împăratului și nevoită să-și explice acțiunile.

Marea înghețată curgea în sângele lui Kestrel, îi inunda venele.

Luă o altă piatră și o aruncă în umbră. Piatra aterizâ departe, pe plajă.

Căpitanul se întoarse instinctiv să vadă de unde venise sunetul.

Kestrel îl lovi pe căpitan în ceafă cu mânerul pumnalului.

Contabilul fluieră.

— Chiar *știi* cum să surprinzi o fată. Femeia atinse smaraldul din palma lui Arin. De unde știu eu că e adevărat?

— Asta e riscul pe care ți-l asumi. Oferta mea nu e valabilă decât în noaptea asta. Ia-l și dă-mi ce vreau... sau n-ai decât să te îndoiești de mine și voi pleca.

Arin își închise mâna în jurul cercelului. Arin vedea că femeia își dorea cu sete să vadă iar bijuteria. Femeia arăta exact așa cum se simțea și el.

— Cerceii vin în perechi, zise ea. Unde e celălalt?

— S-a pierdut.

— Mai ai suprize ca asta?

— Nu.

Ochii ei negri sclipeau în strălucirea lumânărilor cu papură. Chiar dacă în tavernă zgomotul crescuse în intensitate de când cei doi începuseră să vorbească, Arin avea sentimentul că lucrurile se potoleau: lumea părea să se audă înăbuşit, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia, aşteptând decizia femeii. Spera cu disperare că roşcata avea să accepte. Îşi dorea cu disperare ca ea să spună *nu*.

— Dă-l încoace, spuse femeia.

Mâna lui Arin nu se clinti. Apoi, încet, dădu drumul bijuteriei. O lăsă să alunece, verde şi lucitoare. Ţinea amintirea cu vârfurile degetelor: chipul mamei noaptea, încadrat de două stele verzi, gemene. Femeia îşi aşeza palma pe fruntea lui şi-i binecuvânta visele. Apoi mama din amintire îşi ridică palma de pe chipul lui şi Arin deschise mâna, lăsând cercelul să cadă între degetele doritoare ale contabilului.

Kestrel târî trupul inconştient al căpitanului. O dureau braţele, iar genunchiul ei beteag părea să ţipe, protestând, dar Kestrel îşi înfipse călcâiele în pietre şi trase până ce-l aduse pe om la adăpostul umbrelor întunecate din spatele casei. Apoi, abia respirând, fata intră în casă, încuie uşa şi se îndreptă ţintă spre registrul lăsat deschis pe biroul bărbatului.

Kestrel răsfoi paginile până ajunse la înregistrările făcute la începutul iernii. Găsi nava şefului Senatului – *Maris*.

Punctul de plecare: insulele sudice. Bunuri: niciunul. Kestrel lăsă pagina din mână şi foaia flutură în jos.

Kestrel greşise să suspecteze că şeful Senatului călătorise în Herran şi nu în insule. Aceea era dovada.

Cu ce altceva era posibil să se fi înşelat? Pulsul lui Kestrel începu să se înteţească din cauza fricii de ea însăşi, de alegerile

făcute, de siguranța ei. Bătăile inimii lui Kestrel zburară una pe lângă cealaltă, atingându-se, ca paginile unei cărți.

Oare meritaseră toate minciunile îndrugate lui Arin, dacă nu putea să vadă adevărul? Kestrel crezuse că știa ce era mai bine pentru Arin. Poate că cele mai mari minciuni ale ei erau cele pe care și le spunea singură.

Dar apoi...

Kestrel răsfoi iar registrul. Dacă șeful Senatului îl mințise pe căpitanul de port? Dacă omul înregistrase informații false în catalogul lui?

Fata găsi cele mai recente notițe. *Maris* se afla ancorată în doc. În registru era înscris numărul danei. Kestrel lăsă registrul deschis pe birou, exact așa cum îl găsise, apoi scotoci prin sertarele biroului până găsi o pungă plină cu arginți. O șterpeli, trase sertarul și-l lăsă să cadă pe jos, răsturnându-i conținutul. *Ai auzit că șeful portului a fost atacat?* și-i imagină ea spunând pe cei din garda orașului. *Un simplu caz de tâlhărie.*

Kestrel ieși din casă și se îndreptă spre chei.

— Înțelegi că nu mai poți pune pariuri după ce te uiți în registru? Nu la mine, niciodată, zise femeia în timp ce ascundea smaraldul.

Acum își luase o postură serioasă, redevenise femeie de afaceri. Scaunul avea toate cele patru picioare înfipte ferm în podea. Femeia scoase un caiet subțire din buzunarul interior al jachetei.

— Te interesează ceva în mod deosebit?

— Arată-mi ce ai despre nuntă.

Femeia ridică o sprânceană, ceea ce-l făcu pe Arin să se întrebe dacă știa cine este el. Roșcata găsi lista și-i întinse carnetul lui Arin, ținându-și degetul mare între copertele lui.

Pariurile erau legate de noaptea nunții și foarte detaliate. Pariorii etalau curiozitate și o imaginație care-l făcea pe Arin să-și dorească să nu fi citit niciodată înregistrările.

— Nu asta, zise el. Nu la asta m-am referit. Vreau să văd pariurile în legătură cu rochia.

Acum, ambele sprâncene ale roșcatei se ridicară, arătând un soi de plictiseală disprețuitoare. Femeia întoarse câteva pagini și-i întinse iar carnetul.

Arin văzu pariul depus de șeful Senatului. Se afla chiar în mijlocul altor note despre rochie. Și alții ghiciseră aceeași culoare pe care pariase șeful Senatului – roșu –, dar nimeni altcineva nu mai pariase pe numărul de nasturi, pe linia decolteului, pe lungimea trenei, pe stilul tecii...

Arin examină paginile iar. Greșise cu ceva. Trecuse prea repede peste numele pariorilor, căutându-l pe cel al șefului Senatului și încercând să scape de amintirea primelor înregistrări pe care le citise. Acum văzu că demnitarul nu era singurul care descrisese în detaliu rochia de nuntă. Altcineva pariase pe aceleași lucruri, destul de recent.

Arin bătu cu degetul în numele pariorului:

— Cine e?

Roșcata se uită în registru.

— Un genist de la palat. Femeia se ocupă de alimentarea cu apă. Apeducte. Canale. Ceva de genul ăsta.

Arin închise carnetul și i-l dădu înapoi.

— Asta-i tot? întrebă ea.

— Da, răspunse Arin. Apoi adăugă: Dacă vrei să-ți dau un pont, să știi că pariul acela e corect.

Femeia-și trase cizma în sus, astfel încât ajunse pe șezutul scaunului, în timp ce un picior îi atârna în jos, iar celălalt era așezat în poziția perfectă ca să-și sprijine un cot pe genunchi, să-și lase bărbia în palmă și să se uite în sus, la Arin.

— Cred că m-ai plătit prea mult. Ce-ar fi să-ţi dau ceva în plus înainte să pleci?

Marinarii se plimbau pe chei. Kestrel se ţinu departe, frecându-şi braţele cu mâinile ca să se încălzească. Valurile izbeau laturile corăbiilor mari, comerciale, ancorate la cheiurile ce se întindeau departe în marea întunecată şi sticloasă.

Kestrel îşi ţinea privirea asupra unei anumite nave. Văzu mai mulţi marinari de pe *Maris* coborând de pe vas tropăind, gata să-şi înceapă permisia pe mal, însă îi lăsă să se îndepărteze.

Apoi Kestrel zări ţinta perfectă. Bărbatul se plimba singur. Avea obrajii aprinşi de frig şi de băutură. Paşii lui voioşi ezitau un pic. Omul fredona o melodie.

— Marinare, strigă ea când bărbatul se apropie, nu vrei să joci cărţi cu mine?

Bărbatul se opri, apoi se apropie, şi Kestrel îşi dădu seama că omul nu era deloc beat. Ochii lui erau atenţi, iar chipul părea deopotrivă prietenos şi şiret. Marinarul băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o pipă. După felul lent şi atent în care o încărcă, Kestrel ştiu că omul nu avea să fie un oponent uşor de învins.

Cu atât mai mult avea să-i placă lui Kestrel jocul.

— Ei bine? zise ea. Joci?

Omul zâmbi apreciativ.

— Absolut.

Cei doi ieşiră de pe faleză şi păşiră pe plaja stâncoasă, unde găsiră câteva lădiţe de lemn adunate la un loc. Era limpede că cineva abandonase un joc mai devreme: se vedeau câteva sticle goale de vin şi scrum împrăştiat de tutun.

Kestrel se aşeză.

— Presupun că ai un pachet.

— Marinarii sunt mereu pregătiți.

Omul se așeză și el, își aprinse pipa și trase din ea până ce tutunul prinse a luci. După aceea, marinarul își scoase punga.

Kestrel zise:

— Hai să jucăm pentru altceva.

— Speram să spui asta.

— Nu te gândi la lucruri neruşinate, marinarule. Miza sunt întrebările şi răspunsurile.

— Pot pune întrebări neruşinate?

— *Dacă* vei câştiga.

— Te avertizez că sunt destul de bun.

Kestrel zâmbi.

— Eu sunt şi mai bună.

Roşcata se cocoţă în poala lui Arin. Femeia-şi aşeză genunchii în dreptul şoldurilor lui şi-şi înălţă degetele îmbibate de mirosul tutunului către maxilarul lui. Îi dădu capul pe spate. Ochii ei negri sclipiră în jos către el, iar părul ei roşcat alunecă peste obrazul lui. Şuviţele de păr erau reci pe cusături. Arin se gândi la faţa lui distrusă şi la cum, în acel moment, nu simţea că i-ar fi fost prea urâţită.

— Aş vrea să pariez *eu* pe ceva, zise ea, aplecându-se să-i şoptească la ureche.

Mâinile lui Arin îi cuprinseră talia.

— Pari dezamăgit, zise Kestrel.

Marinarul îşi azvârli cărţile peste mâna câştigătoare a lui Kestrel, etalată pe lada de lemn.

— Am sperat la ceva mai distractiv decât să-ţi răspund că da, *Maris* a fost plecată în sudul Herranului în urmă cu o lună. Nu pot, cel puţin, să pierd într-un mod *interesant*?

Râsul lui Kestrel sună glacial în gerul iernii.

— Am putea juca pentru haina ta.

— Ah, drăguţo, de ce nu trecem direct la partea unde tu câştigi şi eu ţi-o dăruiesc?

Arin o ridică pe roşcată de pe genunchii lui şi o aşeză cu blândeţe pe scaunul ei.

— E trist, zise ea, să vezi cum cineva acţionează împotriva propriului său interes.

Câteodată, Arin se simţea ca şi cum ar fi fost încă în stăpânirea lui Kestrel. Se gândi la arginţii pe care fata îi plătise pentru el. Le simţi greutatea teribilă. Nu putea ierta preţul plătit care-i apăsa tare şi lucitor pe inimă. Cât timp ajunsese să o cunoască pe Kestrel, în Herran, arginţii plătiţi păruseră să se scufunde încet în ape nesigure. Apoi venise un curent cald de apă şi el fusese împins în sus. Argintul zăcea jos de tot, iar gândul de a se scufunda după el semănase cu gândul la înec. Însă uneori – mai ales de la încheierea tratatului, mai ales de când se afla în blestematul ăsta de oraş şi mai ales acum – arginţii păreau a fi foarte aproape. Lucind ca o comoară.

Şi totuşi, Arin ştia încotro îl trăgea inima. Se întoarse de la roşcată.

— Îmi cunosc interesele, îi spuse el.

Femeia zâmbi, sprijinindu-şi iar cizmele pe masă.

— Într-o zi le vei cunoaşte mai bine.

Arin plecă de la masă. Ieşi din tavernă şi dispăru în noapte.

Marinarul se ridică şi-i oferi, gentil, mâna lui Kestrel. Fata îl lăsă să o ridice. Marinarul îşi înfăşură haina în jurul umerilor ei şi îndesă materialul lăsat liber într-un fel aproape fascinant.

— Dulce servitoare de la palat, nu vrei să vii pe mare cu mine?

— Aș scufunda nava. Nu-ți dai seama? Aduc ghinion.

— Exact pe gustul meu! Marinarul o sărută cu foc pe obraz, apoi alergă peste stânci, până pe faleză. Înghețț! strigă el.

Bărbatul alergă în direcția orașului, se dezlănțui și începu să cânte melodia pe care o fredonase mai devreme. O cânta cu glas puternic, din adâncul inimii. Cântecul era mai mult sau mai puțin intonat corect și lui Kestrel îi plăcea să-l audă lunecând peste valurile ce se spărgeau de mal, întrerupt de respirația gâfâită a marinarului care alerga.

Nu era un glas frumos. Nu era glasul lui Arin: o licoare densă, ce umplea paharul până la buză. Însă era vesel. Kestrel se înveseli ascultându-l și se gândi la recunoștința oamenilor pentru orice li se dădea.

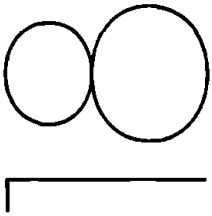

KESTREL OBȚINUSE CEEA CE DORISE. ERA TIMPUL să se întoarcă la palat, însă picioarele ei se mișcau încet, se târau cu greu pe panta dealului.

Kestrel nu voia să se întoarcă și începu să contemple refuzul: îl simți ca pe un nod tare și dureros în gât. Rămase în fața podului înalt peste râul care curgea dinspre munte și-și schimba brusc direcția prin oraș. Kestrel ar fi trebuit să-l traverseze. Ar fi trebuit să coboare pe celălalt mal și să-și croiască drum prin cartierul de artistocrați, cu lămpile lui cu sticlă romboidală.

Însă n-o făcu.

Kestrel atinse balustrada din fier forjat ce însoțea râul. Metalul rece îi arse mâna. Kestrel își trase palma peste balustradă în vreme ce merse – mai întâi încet, apoi repede, fugind – pe marginea apei, fără niciun alt scop decât acela de a vedea unde o ducea... atâta timp cât noua destinație era departe de locul în care ar fi trebuit să se afle.

Un genist. Arin sui câteva trepte înguste ce ieșeau din Mărginime. La capătul lor, se întoarse ca să privească orașul.

Luminile lămpilor erau risipite în beznă ca niște bijuterii împrăștiate pe o bucată de catifea neagră.

Pentru Arin, pariurile privind rochia de mireasă erau clare. Deși Tensen se îndoise, Arin avusese dreptate: șeful Senatului era plătit cu informații valoroase. Îi făcuse o favoare împăratului. Dar ce?

Iar dacă genistul fusese plătit la fel, atunci *ce* făcuse?

Arin auzi sunetul apei repezi. Râul.

Își aminti că acolo se afla un canal, unde râul se îngusta și se domolea. O serie de ecluze, proiectate chiar de genistul acela.

Arin găsi râul și-i urmă firul.

Kestrel se opri în fața ecluzelor. La început, se minună de construcția lor, de felul în care o serie de porți se puteau deschide sau închide ca să ridice sau să scadă nivelul apei, astfel încât o barjă să-și poată livra mărfurile.

Ce invenție! Ce minte ascuțită trebuie să le fi proiectat!

Când Arin ajunse la ecluze, văzu că acolo mai era și altcineva. O servitoare de la palat, ce stătea cu spatele la el. Fata era valoriană; prin lumina slabă a unei lămpi îndepărtate, Arin vedea tivul alb al fustei ei albastre ce se ițea de sub haină. Părul îi era acoperit cu o eșarfă. Fata era adăpostită în umbră, devenind ea însăși un ghemotoc mic de întuneric.

Cumva, inima lui tresări la imaginea asta. Băiatul ce fusese odată, acela pe care Arin îl surprindea câteodată cu coada ochiului în oglindă, îi șopti ușor, timid: *singuratică*. Spuse: *frumoasă*.

Dar imaginea nu era o pictură. Era o persoană. O străină valoriană cu care el nu voia să aibă de-a face, îmbrăcată în rochia ei de la palat, care-i amintea lui Arin de tot ce-i luase imperiul.

Arin îi zise băiatului să plece.

Merse mai departe. Urmări canalul până ce făcu un cot. Chiar dacă ar fi întors privirea, nu ar mai fi putut să o vadă pe servitoare.

Cu cât Kestrel se uita mai mult la ecluze, cu atât începu să se simtă ca râul. Simţi că se cutremură. Lucrurile începură să se umfle în spatele stăvilarelor. A minciunilor de fier pe care ea singură le închisese şi încuiase bine.

Kestrel auzi nişte paşi: era doar un alt hoinar nocturn. Paşii încetiniră, dar nu se opriră; trecură mai departe şi deveniră un ecou slab, apoi ecoul se stinse.

Şi ea avea să plece. Kestrel nu putea să evite la nesfârşit palatul.

Ceva îl făcu pe Arin să se întoarcă. Mâna vreunui zeu? Nu putea şti. Însă picioarele lui începură să calce pe vechile urme înainte de a-şi da seama ce face. Trupul lui era aprins, viu şi insistent.

Mintea lui Arin zumzăia de neînţelegere în vreme ce mărea pasul. De ce simţea nevoia de a se întoarce? O servitoare de la palat, stând singură lângă canal, nu reprezenta deloc un mister. Nu mai avea ce vedea.

Dar:

Grăbeşte-te, îi ziceau picioarele.

Grăbeşte-te, îi zicea inima.

Servitoarea însă plecase.

Arin continuă să o caute. Când ajunse în locul în care canalul înainta în râu şi un pod îşi arcuia spatele în beznă, el îşi aminti de pantofii servitoarei: cizme negre de duel. De ce

purta o servitoare încălțări ce făceau parte din vestimentația ceremonială pentru un duel valorian?

Doar dacă nu cumva nu avusese altceva mai confortabil. Lui Arin i se năzări imaginea ciudată a unei servitoare fără chip ce răscolește printr-un maldăr de pantofi eleganți, în căutarea a ceva confortabil.

De ce se gândea la așa ceva?

Apoi mai era și pumnalul ei. Nu era un fapt neobișnuit ca o servitoare să aibă cuțit – toți valorienii purtau –, dar nu-și țineau mânerele înfășurate în pânză. Astfel nu-l mai apucau bine. Arin nu putea găsi niciun motiv pentru care oricine ar fi acoperit astfel plăseaua... doar dacă nu era nevoie să îl ascundă.

Arin fugea acum. Tăietura de pe față îl ustura din cauza transpirației.

Deși nu văzuse mâinile fetei, Arin își imagina amintirea lor.

Vedea niște degete palide și mlădioase. Își aminti cum se întinseseră să le atingă pe ale lui. Le simțea alunecându-i pe sub cămașă, peste piele. Le văzu lovind clapele negre și albe, alergând asupra lor și făcând muzică, apoi încetinind melodia și prefăcând-o într-un vis.

Când Arin văzu cu adevărat mâna fetei prin întuneric, așezată pe o balustradă, în apropierea podului, crezu că era o fantomă a imaginației lui. Degetele ei se mișcau pe balustradă, cântau o melodie neauzită.

El cunoștea acel gest.

El cunoștea acea mână.

Arin încetini. Ea era cufundată în gânduri. Nu-l auzi venind, iar dacă l-o fi auzit, pesemne că nu i-a păsat. Tot ce conta era râul. Tot ce conta era muzica din capul ei. Fata privea în beznă.

Arin se apropie în tăcere. Îi şopti numele în tăcere şi îi atinse mâna goală şi rece în tăcere. Îi atinse steaua mică şi neagră, semnul din naştere, de la baza degetului mare.

Nu voia să o sperie. La început, Arin crezu că nu o speriase. Simţi încremenirea din ea înainte să se întoarcă şi să se uite la el. Simţi că-l recunoscuse. Însă când Kestrel îl privi în cele din urmă în ochi, se retrase brusc, de parcă nu l-ar fi cunoscut. Îşi smulse mâna dintr-a lui şi o ridică – spre el, crezu Arin, să se ferească de el. Să nu-l mai vadă.

O speriase până la urmă. De pe buzele ei se scurse un ţipăt. În ochi îi apăru groaza.

În faţa ei stătea un monstru. Arin îşi aminti acum.

El era monstrul.

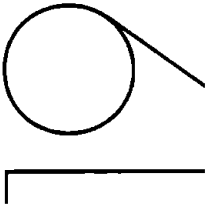

KESTREL ÎL VĂZU PE ARIN TRESĂRIND ŞI DÂNDU-SE înapoi brusc din faţa mâinii care se ridicase ca să-l atingă. Mâna căzu ca şi cum ar fi fost arsă.

Ea păru să simtă cuţitul care-l rănise pe el. O străpunse şi lovi un punct vital, iar Kestrel se prăbuşi în interiorul ei. Şocul o împiedica să vorbească. Durerea îi aspira tot aerul din piept.

Degetele lui Arin atinseră cele două cusături care uneau marginile unei tăieturi lungi pe partea stângă a feţei lui.

— Ce ţi s-a întâmplat? şopti ea.

Arin îşi acoperi rana, însă Kestrel văzuse deja cât era de mare. Văzuse pielea palidă ce trăgea de aţa neagră. Văzuse cum îl schimbase. Cum încerca el să o ascundă.

— Arin, spune-mi.

El rămase tăcut.

— Te rog.

Arin se lăsă pe vine, iar Kestrel nu înţelese gestul până nu îl văzu trăgând un pumnal din cizmă.

Pumnalul ei. Iubitul ei pumnal, cu greutatea lui perfectă şi sigiliul încrustat în rubinul de pe mâner. Pumnalul ei, pe care împăratul i-l luase cu câteva săptămâni în urmă.

— Asta, zise Arin şi-i dădu cuţitul lui Kestrel.

Îmi pare rău, îi spusese ea împăratului.

Nu, nu-ți pare rău. Dar vei regreta.

Kestrel scăpă pumnalul la pământ.

Arin îl ridică.

— Ai grijă. O să strici lama. Se întâmplă să știu că are un ascuțiș frumos și temeinic. Ai zice că valorienii au mai mult curaj decât să angajeze pe cineva care să mă atace într-un colț întunecos.

— Arin, nu am fost eu.

— Nu am spus că ai fost.

Dar era furios și vorbea aspru.

— N-aș putea face așa ceva.

Arin simțise pesemne că ea stătea să plângă, că pumnalul din mâna lui devenea o pată neclară printre lacrimile ei.

Arin vorbi mai blând.

— Nu cred că ai făcut-o tu.

— De ce?

Glasul ei tremură și se sparse.

— Aș fi putut plănui totul. Ăla e pumnalul meu. E sigiliul meu. De ce crezi ceea ce spun? De ce te-ai încrede în mine?

Arin se sprijini de balustradă, cu brațele îndoite pe fier și ținând pumnalul deasupra apei. Kestrel îi zărea chipul din profil. În cele din urmă, el zise:

— Am încredere în tine.

— N-ar trebui.

— Știu, murmură el.

Ea auzi încordarea din glasul lui. Ochii lui o fulgerară și Kestrel văzu că Arin știa că îl auzise. Trupul lui se mută într-o poziție nonșalantă.

— Logic vorbind, zise el degajat, ideea că ai fi tocmit pe cineva să mă atace nu are prea mult sens. Nu știu ce motiv ai avea.

— E posibil să fi vrut să pun capăt bârfelor.

— Ar fi păcat. Îmi plac bârfele.

— Nu glumi. Ar trebui să dai vine pe mine. Trebuie.

Arin clătină din cap.

— Nu-ți stă în fire să trimiți pe altul să-ți facă treburile murdare.

— Poate m-am schimbat.

— Kestrel, de ce încerci să mă convingi de vina ta?

Pentru că e vina mea, voia ea să zică.

— Acum o clipă insistai că nu ai nimic de-a face cu asta, spuse Arin, iar lucrul ăsta are sens. Vrei să-mi zici de ce ți-a luat împăratul pumnalul? Pe cine a vrut să pedepsească cu el? Pe mine doar... sau și pe tine?

Kestrel nu putea vorbi.

— S-ar putea să fiu chiar flatat, continuă Arin, dacă n-ar durea așa de tare complimentele împăratului.

Își îndreptă spatele și-i întinse iar pumnalul.

— Nu, zise ea tăios.

— Nu e vina cuțitului.

Kestrel se înecă cu tortura ei. Cu vina ei, cu încrederea lui.

— Dacă-mi dai pumnalul, o să-l arunc în râu.

Arin ridică din umeri și băgă cuțitul la loc în cizmă, apoi se întoarse spre ea.

Rana se curba ușor pe obrazul lui ca o jumătate de zâmbet, însă gura lui era gravă pe când o privi măsurându-l din ochi.

— Sunt sigur că noua mea înfățișare e fascinantă din multe puncte de privire, dar nu vreau să mai vorbesc despre ea. Aș vrea în schimb să vorbesc despre asta, zise Arin, arătând spre eșarfa lui Kestrel și coborând apoi cu degetul prin aer la hainele ei, până la cizmele negre. Kestrel, ce tot faci?

Ea uitase ce purta.

— Nimic.

Arin își ridică sprâncenele întunecate.

— A fost o provocare, răspunse ea. Fata unui senator m-a provocat să ies din palat fără însoțitoare.

— Mai încearcă, Kestrel.

Ea șopti:

— Mă plictisisem să stau închisă în palat.

— Asta o cred. Dar mă îndoiesc că e tot adevărul.

Arin o privea cu ochii mijiți, cercetând-o. Degetele lui alunecară de-a lungul balustradei în timp ce el se apropie. Întinse mâna spre gulerul hainei de la marinar și îl dădu deoparte.

Lumea se făcu vie și luxuriantă, încetini și se opri.

Arin își coborî capul. Cusăturile zgâriară obrazul lui Kestrel. Arin își îngropă fața în spațiul dintre gâtul ei și gulerul hainei și respiră în el. Căldura o inundă pe Kestrel.

Ea își imagină gura lui desfăcându-se, atingându-i pielea. Dinții lui Arin, dezveliți într-un surâs. Și-și mai imagină ceva, văzu ce ar fi făcut ea, cum ar fi uitat de sine, iar totul i-ar fi scapat de sub control și s-ar fi destrămat ca o panglică frumoasă de pe mosorul ei. Imaginea asta o susținu. Nu se putea mișca.

Ea simți când Arin îi percepu nemișcarea. Arin ezită. Își ridică fruntea și o privi. Pupilele lui erau uriașe.

Arin îi dădu drumul.

— Miroși a bărbat. Se depărtă de ea și întrebă: De unde ai haina asta?

Vocea lui Kestrel nu tremura la fel de mult pe cât îi tremura trupul.

— Am câștigat-o.

— Cine a fost victima de data asta?

— Un marinar. La cărți. Mi-era frig.

— Ești tulburată, Kestrel?

— Deloc. Ea-și domoli vocea. Să fiu cinstită, el mi-a dat-o.

— Ce mai seară! Te strecori afară. Iei hainele marinarilor. De ce am însă impresia că asta nu e tot?

Kestrel ridică din umeri.

— Îmi place un joc bun de cărți. Curtenii nu oferă prea multe.

— Care a fost miza partidei tale târzii?

— Ți-am spus. Haina.

— Mi-ai spus că ți-a *dat-o*. Ai mai spus și că ai câștigat. *Ce* ai câștigat la cărți?

— Nimic. Am jucat doar ca să mă distrez.

— Un joc cu tine fără miză? Asta nu se întâmplă niciodată.

— Nu văd de ce. Odată am jucat cu tine pe chibrituri.

— Așa e.

Arin închise pentru o clipă ochii. Kestrel văzu dunga subțire, aproape verticală, care marca pleoapa lui stângă. Rana parcă-i arse inima.

Arin o privi. Ochii lui cenușii îi căutau chipul. Kestrel se simțea ca o pradă sub lumina lor. Arin zâmbi. Nu era un zâmbet adevărat și se alungea în partea stângă a feței lui.

— Te provoc la un joc de Mușcă și Înțeapă. Joci?

Kestrel se întoarse iar spre râu.

— Ar trebui să pleci din capitală.

— Să plec într-o călătorie pe marea furtunoasă, fără companie? Cât de tentant!

Ea nu răspunse.

— Nu vreau să plec, zise Arin. Vreau să joc cu tine. Un singur joc.

Exista tentație și exista alegerea înțeleaptă, dar lui Kestrel îi era din ce în ce mai greu să facă alegerea corectă.

— Când? reuși ea să șoptească.

— Cu prima ocazie ce se iveşte.

Nu era niciun set de Mușcă și Înțeapă prin apropiere. Kestrel avea timp să se pregătească... deși nu înțelegea exact ce anume presupunea asta. Nu era doar un joc? Doar unul?

— Prea bine, se auzi spunând.

— Câștigătorul ia tot, zise Arin.

Kestrel îl privi.

— Care e miza?

— Adevărul.

Kestrel nu putea să accepte. Dar nici nu putea să refuze, căci asta ar fi însemnat să recunoască faptul că nu-și permitea să fie sinceră.

— Nu te încântă? zise Arin. Înțeleg. Poate că miza asta nu e suficient de mare. Cel puțin nu pentru tine. Așa e, nu? Eu ți-aș spune adevărul *meu* dacă mi l-ai cere. Știi asta. Nu vrei să câștigi ceva pe gratis.

Ochii lui o măsurară.

— Kestrel. Îmi ascunzi ceva. Și vreau să știu ce. Hai să zicem că dacă vei câștiga, voi face orice îmi ceri. Dacă-mi spui să plec din capitală, o să plec. Dacă nu vrei să-ți mai vorbesc vreodată, așa voi face. Tu numai cere-mi. Arin întinse mâna lui Kestrel. Dă-mi cuvântul tău că vei plăti cum se cuvine. Jură pe onoarea ta de valorian.

Kestrel încercă să nu privească mâna întinsă a lui Arin. Își trase gulerul hainei, ferindu-se de frig.

Era de neconceput să piardă. Dar dacă ar fi câștigat... îl putea trimite acasă pe Arin. Ar fi fost mai bine așa. Devenise prea periculos pentru el ca să mai rămână. Prea greu.

— Kestrel.

Îi atinse încheietura mâinii dezgolită. Încet, își strecură degetele în căldura din mâneca hainei. Pulsul ei se zbătea sub degetul lui Arin.

— O ultimă dată? întrebă el.

Degetele fetei se desfăcură ca și cum nici nu i-ar mai fi aparținut. Se deschiseră și le găsiră pe ale lui.

Lui Kestrel i se păru deodată că fusese ca o cameră goală și că toate dorințele ei se înghesuiau acum înăuntru. Se îmbulzeau: delicate, dichisite, atingându-și mătăsurile.

— Da, șopti ea.

Ochii lui Arin luceau în beznă. Mâinile lui erau fierbinți.

— Jură.

— Un valorian își respectă întotdeauna cuvântul dat.

— Hai.

Arin o trase după el, pe o alee ce cobora.

— Acum?

— Ai prefera să joci la palat? Mă întreb unde ar fi mai bine: în apartamentul meu sau în al tău?

Kestrel îi dădu drumul la mână și-și frecă palma, încercând să scape de senzația atingerii lui.

Arin o văzu și expresia de pe chipul lui se schimbă.

— Vom juca mai târziu, zise ea.

Atunci își dădu Kestrel seama că probabil acceptase să joace din pură plăcere sau de dragul câștigului amar de a-l trimite pe Arin din capitală, însă o parte mai slabă din ea acceptase și din cauza speranței furișate că ar putea să piardă.

— Mai târziu, repetă ea.

— Nu. Acum.

— Nu putem rătăci prin Mărginime sperând să găsim un set de Mușcă și Înțeapă.

— Nu-ți face griji, zise Arin. Știu eu un loc.

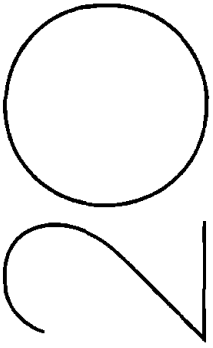

ARIN SE ÎNTREBA DACĂ FEBRA DE PE URMA RĂNII trecuse cu adevărat. Se simţea surescitat.

Era din cauza tulburării.

Arin o conduse pe Kestrel înapoi în Mărginime. Pasul lui era mai mare decât al fetei, aşa că îl făcu mai mic, astfel că în cele din urmă ajunse să meargă săltând.

Arin nu mai ştia ce era adevărat şi ce nu. Ce era real? Dezgustul de pe chipul lui Kestrel când îl văzuse prima oară? Dar după aceea, lumina lămpii îi dezvăluise chipul. Arin văzuse pe faţa ei şocul şi durerea.

Sau aşa i se păruse. *Ţi se pare că vezi ceea ce vrei să vezi*, îi spusese Tensen.

Când Arin trăsese haina furată – ori poate împrumutată? câştigată? – de la gâtul lui Kestrel, aerul dintre ei se aprinsese de o senzaţie fulgerătoare. Doar nu se înşelase, nu? Dar apoi, Kestrel se prefăcuse iar într-o stană de piatră, ca atunci, în prima noapte, pe balcon. Poate că acele scântei nu existaseră decât în mintea lui Arin. Poate că erau genul de scântei pe care le vezi când te loveşte cineva în faţă.

Arin nu minţise când îi spusese că are încredere în ea. Însă încrederea era mereu însoţită de o strângere de inimă. Încrederea pe care i-o acorda lui Kestrel nu avea nicio logică. Arin cunoştea toate motivele pentru care lucrurile stăteau astfel. Încrederea lui era stupidă. Nesănătoasă. Dacă era să fie cinstit, Arin nu înţelegea prea bine de ce se încredea astfel. Nu era nici măcar sigur dacă acest impuls încăpăţânat izvora dintr-o speranţă reală sau era obiceiul unui cerşetor, care se învăţase să adoarmă cu mâna întinsă după mărunţiş.

Arin aruncă o privire peste umăr. Kestrel privea îngrijorată în jurul ei, la mizeria din canal, la lumina portocalie şi pâlpâitoare ce răzbătea dinspre torţele caselor de pariuri, la scările roase de vreme – bucăţi lucioase şi rele de gheaţă.

Kestrel îi observă privirea. Trase de eşarfă, ascunzându-şi obrajii de parcă el ar fi fost un străin. Ca şi cum Arin nu ar fi ştiut deja cine era ea şi se gândea că ar fi putut să-l păcălească cu deghizarea ei.

Deghizare! Arin se opri şi se minună la imaginea lui Kestrel îmbrăcată în hainele simple de servitoare. Părul ei luminos era ascuns. Chipul îi era curat. Fruntea nepătată. Linia aceea aurie blestemată dispăruse.

Simţi că pluteşte, că e luat pe sus de voioşie. Practic ameţit. Sentimentul îi umplu plămânii şi-l făcu să inventeze o poveste. O creaţie fantastică ce nu făcea decât să arate cât de mult i-o luase mintea razna.

Arin îşi imagină că ea era Molia lui Tensen.

Da, îşi zise Arin în batjocură, sigur că aşa era. Totul căpăta sens.

Uimit de uşurinţa cu care se putea minţi singur, Arin îşi depănă mica poveste absurdă. De fapt, indiciile lui Tensen despre Risha nu fuseseră decât nişte insinuări. Tensen nu

mărturisise nimic pe de-a dreptul. Iar Kestrel se afla într-o poziție ideală ca să strângă informații pentru spionul lui Arin, nu? Iubită la curte. Fiica generalului. Apropiată de împărat. Promisă fiului său. Tensen nu i-ar fi spus niciodată lui Arin dacă *ea* ar fi fost cu adevărat sursa lui.

Totul se potrivea de minune. Uită-te la ea acum. Uniforma de servitoare. Haina. Ceva misterios în ochii ei. Oh, da. Kestrel ar fi un spion minunat.

Și să nu uităm rochia distrusă pe care o descrisese Deliah, cu cusăturile rupte și voma și tivul murdar.

Oare nu-i stătea în fire lui Kestrel să se supună la riscuri?

Pentru ce? Pentru Herran?

Pentru *el*?

Zei ai nebuniei și ai minciunilor. Arin era nebun.

Râse cu voce tare.

Kestrel se oprise și ea. Văzuse cum fața lui se umplea de o veselie crudă și bizară înainte să-l audă râzând.

— Arin, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Arin scutură din cap, încă zâmbind. Totul. Nu știu.

— Ce e?

— O glumă. O prostie. Nimic real. Nu contează.

Kestrel ezista să insiste. Nu voia să mai audă hohotul acela lipsit de bucurie.

Continuară să meargă ceva timp pe sub firmele din lemn agățate deasupra localurilor ca niște drapele înțepenite. Kestrel se opri când își dădu seama unde o conducea Arin. Fata zări taverna de pe cealaltă parte a străzii; era cea cu imaginea unui braț rupt, sub care nobilul ce voma aproape că o recunoscuse, în ciuda deghizării.

— Nu pot intra acolo.

— Nu e suficient de pretenţios pentru tine?

În ochii lui Arin sclipeau încă luminile acelea răutăcioase.

— M-ar putea recunoaşte cineva.

— Ba nu.

— Arăt aşa de diferit în haine simple?

Fata-şi sesiză nota de jenă din voce şi se simţi cu atât mai ruşinată.

— Kestrel, încep să cred că te consideri o doamnă prea aleasă pentru a intra în Braţul Rupt sau că ţi-e prea teamă că vei pierde, ceea ce e de înţeles.

Kestrel se încruntă, apoi trecu în faţă.

În tavernă, lumina şi zgomotele se dezlănţuiau ca o furtună. Oamenii se îmbulzeau. Aerul era încărcat de fum de tutun, de mirosul gras al lumânărilor ieftine din seu şi de un iz ca de drojdie, umed, ce părea să se datoreze amestecului de alcool şi de năduşeală. Kestrel păşi prin mulţime.

— Ştii unde mergi? îl auzi ea pe Arin spunându-i amuzat la ureche.

Kestrel îşi croi drum mai departe. În apropierea tejghelei, fata reuşi să respire un pic mai bine, deşi, când se dădu mai aproape, văzu trei curteni beţi, gălăgioşi şi răvăşiţi. Pe unul dintre ei îl cunoştea pe nume. Bărbatul avea un rang înalt şi făcuse parte din grupul de apropiaţi ai împăratului la petrecerea din Grădina de Iarnă.

Kestrel îşi feri capul, de teamă să nu fie recunoscută. Privirea omului căzu asupra ei... şi apoi alunecă mai departe. Kestrel observă că el *nu* o văzu sau cel puţin nu văzu ceva care să-i atragă atenţia. Unul dintre tovarăşii lui râse la ceva ce spusese celălalt. Senatorul se întoarse spre ei. Cineva ceru, voios, un alt rând. Curtenii nici nu priviră în direcţia lui Kestrel.

— Te-ai oprit, îi şopti Arin la ureche.

Inima ei încă bătea ca nebună. Kestrel se întoarse aşa de brusc spre Arin, că se izbi de el. Mâna lui îi cuprinse umărul.

— Plec, zise ea.

— Ai promis. Un joc.

— Nu aici. Nu acum.

Strânsoarea lui Arin deveni mai fermă.

— Atunci cedezi şi eu câştig.

Bătăile inimii lui Kestrel îşi schimbară ritmul în urechile ei. Începură să bubuie mai tare, înteţite de atingerea lui Arin. Kestrel simţea tentaţia, şi mai simţea... ceva, care ar fi fost probabil alegerea bună, dacă nu l-ar fi uitat în clipa următoare.

Acel ceva îşi schimbă forma. Se întări înăuntrul ei. O îndemna să spună *da*, nesocotind refuzul, numind-o laşă. Lucrul bun îşi dădea mâna cu tentaţia.

— Eu nu cedez niciodată, zise ea.

Arin zâmbi.

Fata-l conduse într-un colţ îndepărtat unde se aflau mai multe mese. Mesele erau toate ocupate. Doi negustori valorieni şedeau la masa cea mai îndepărtată de senatori. Kestrel merse la negustori.

— Daţi-ne locurile voastre, zise ea şi puse pe masă punga cu bani pe care o şterpelise de la căpitanul de port.

Negustorii se uitară la pungă, apoi la fată şi deciseră să bea în picioare. Luară punga şi plecară.

— Cam fără menajamente, dar de efect, comentă Arin, pe când Kestrel ocupă un scaun, aşezându-se cu spatele la curteni.

Arin rămase în picioare. Kestrel crezu că avea să o tachineze cumva. Acea veselie îngheţată nu-i părăsise chipul,

dar se îmblânzise pe când îşi făcuseră loc prin tavernă. Arin arăta un pic obosit, ca un alergător la finalul cursei. Oricare ar fi fost gândul care-l frământase pe alee, dispăruse de acum... sau se dusese suficient de mult. Pe chipul lui rănit, Kestrel nu mai putea citi nimic.

Chipul lui drag, atât de drag ei, atât de drag încă. Dar cum era posibil să-i iubească chipul şi mai mult pentru că era distrus? Ce fel de persoană vedea suferinţa altuia şi-şi simţea inima deschizându-se încă şi mai larg şi mai cald decât înainte?

Era ceva în neregulă cu ea. Era greşit să atingi o cicatrice şi să o numeşti frumoasă.

Arin nu o mai privea. Atenţia îi fusese distrasă.

Kestrel îi urmări privirea şi văzu o roşcată cu ochi negri la o masă de alături, privindu-l rece pe Arin. Expresia lui nu se schimbase, dar ceva în el, da. Kestrel o simţi şi inima i se răsuci ca într-un nod.

Când atenţia lui Arin reveni la Kestrel, ea examina suprafaţa aspră a mesei.

— Mă duc să iau un set de Muşcă şi Înţeapă, zise el. Şi vin. Să iau vin?

Răspunsul era un „nu" categoric. Kestrel avea nevoie de raţiune ca să termine jocul pe care nu trebuia – *nu putea* – să-l piardă. Dar se simţi deodată oribil şi îşi dădu seama că fusese încordată încă de când o găsise Arin lângă râu. Acceptă.

Arin ezită, ca şi cum ar fi vrut să o sfătuiască mai bine. Apoi plecă de la masă.

Mulţimea îl înghiţi. Kestrel nu putea să vadă unde dispăruse.

Arin nu voia să o lase singură prea mult timp. Kestrel avea să atragă atenţia. Era în natura ei. Însă când se întoarse

cu vinul şi cu un set de joc, Kestrel şedea singură şi tăcută: o linişte aproape sinistră în mijlocului tumultului din tavernă.

Arin o zări înainte să-l vadă ea. Văzu că era nefericită. Îşi dădu seama că tocmai asta era ceea ce îl fermecase când o întâlnise pe canal, când crezuse că era doar o servitoare fără nume: sentimentul că străina aceea pierduse un lucru deosebit de preţios pentru ea, la fel cum era ceea ce pierduse el.

În mintea lui, Arin pierdu în faţa lui Kestrel la Muşcă şi Înţeapă şi renunţă la toate întrebările lui.

În mintea lui zise: *Spune-mi ce vrei.*

Iar ea răspunse: *Pleacă din oraşul ăsta.*

Ea spuse: *Ia-mă cu tine.*

Kestrel îşi ridică privirea. Când îi întâlni ochii – căprui foarte deschis, aproape auriu –, Arin ştiu că era un nerod. De o mie de ori nerod.

Trebuia să se oprească. Visele astea cu ochii deschişi îi provocau prea multă durere. De ce le dădea voie să-i cuprindă mintea? Fanteziile distorsionau totul. Arin se simţi ruşinat acum, amintindu-şi cum crezuse – chiar dacă fusese doar pentru o clipă – că tocmai Kestrel era Molia. Împinse la o parte minciuna plăcută din minte şi refuză să se mai gândească la ea. Gândurile astea îl făceau pe Arin să se simtă rupt în două, aşa cum îi era şi chipul: o parte era bună, iar cealaltă îl durea şi pulsa.

Arin se aşeză, puse jocul, sticla de vin şi paharul pe masă. Turnă.

— N-ai adus decât un pahar? întrebă ea.

Arin îi trecu paharul lui Kestrel.

— Mie nu-mi priește. Cum e?

— Oribil.

Însă Kestrel bău cu poftă.

Arin desfăcu setul de joc. Kestrel ridică una dintre plăcuțe, făcută din lemn aspru, și o roti între degete. Cu degetul mare, frecă mizeria de pe piesă. El o privi cum bea din nou.

Arin se gândi la rochia stricată pe care o descrisese Deliah. Tensen ignorase subiectul, fluturând nerăbdător din mână – un gest care-i spunea lui Arin că era ridicol să-și imagineze ceva cumplit. Vomă pe mâneca unei rochii? Ei bine, nu le plăcea curtenilor vinul? Arin văzuse o mulțime de valorieni care băuseră până căzuseră lați. Cât despre praful de pe tivul rochiei și cusăturile plesnite... ei bine, toți se mai împiedică uneori. Era adevărat că în Grădina de Iarnă potecile nu erau de pământ, însă Arin nu explorase tot domeniul palatului. Existau locuri unde nu putea merge. Kestrel s-ar fi putut împiedica oriunde.

Nici stângăcia, nici beția nu-i stăteau în fire lui Kestrel. Însă Arin o urmări cum scurgea paharul.

Poate m-am schimbat, zisese ea lângă râu.

Arin luă piesa de joc din mâna lui Kestrel și o amestecă printre celelalte plăcuțe, cu mai multă forță decât era nevoie. Jucătorii își traseră mâinile.

Piesele lui Arin erau jalnice. Singurul lucru care ar fi putut face jocul să nu fie o cauză pierdută era o pereche de șoareci, iar șoarecii aveau cea mai mică valoare. Restul pieselor lui erau o varietate de plăcuțe de Înțeapă – pe care Kestrel le juca cu plăcere și cu îndemânare. El, mai puțin.

Kestrel avea o mână bună. Arin știa asta. Trupul ei nu exprima nimic – sau mai degrabă se concentra să *nu* exprime nimic. Se schimbase fără a da niciun semn limpede că se schimbase. Kestrel devenea mai atentă.

— Kestrel.

Ea lăsă din mână o piesă și trase alta. Nu se uită la Arin. El observase – firește – cum evita să-l privească. Și nici nu

era de mirare. Pe Arin îl înţepa rana. Pielea din jurul cusăturilor îl mânca. Era tentat să tragă de ele.

— Uită-te la mine, zise el.

Kestrel se uită, iar Arin îşi dori deodată să nu o fi făcut. Îşi drese glasul.

— N-o să mai încerc să te conving să nu te măriţi cu el.

Kestrel puse încet noua piesă alături de celelalte ale sale şi o fixă cu privirea, fără să spună nimic.

— Nu-ţi înţeleg alegerea, zise Arin. Sau poate că o înţeleg. Nu contează. Tu aşa vrei. Asta mi-e clar. Întotdeauna ai făcut cum ţi-a plăcut.

— Oare.

Vocea ei era plată şi seacă.

El se aruncă înainte:

— Mă întrebam...

Arin avea o idee ce-l bântuia de ceva vreme. Nu-i plăcea. Cuvintele şedeau amare pe limba lui, dar învârtise gândurile acelea în capul lui de atât de multe ori, încât dacă n-ar fi spus nimic...

Arin se forţă să-şi privească iar piesele şi încercă să-şi dea seama care dintre cărţile de Înţeapă ar fi avantajat-o cel mai puţin pe Kestrel. Arin puse pe masă o albină. Îşi regretă decizia în clipa în care renunţă la carte.

Trase o carte mare de Muşcă. Asta ar fi trebuit să-l încurajeze, dar Arin avea sentimentul că zboară spre momentul inevitabil al victoriei lui Kestrel şi că răspunsul ei la întrebarea „ce-ţi doreşti?" avea să vină cât de curând.

— Am crezut...

— Arin?

Kestrel părea îngrijorată. Asta-l făcu pe Arin să se hotărască. Trase aer adânc în piept. Stomacul i se făcu de fier.

Trupul i se strângea într-un fel pe care îl cunoştea bine. Arin îşi încorda muşchii înainte să se arunce în apele învolburate. O lovitură în abdomen, notele cele mai grele, cele mai înalte sau joase pe care le putea cânta – stomacul lui ştia ce avea să susţină.

— Căsătoreşte-te cu el, zise Arin, dar fii a mea în secret.

Mâna fetei se ridică de pe piese de parcă ar fi ars-o. Se lipi de spătarul scaunului. Îşi frecă braţul, în spatele cotului. Bău restul de vin şi rămase tăcută.

În cele din urmă, zise:

— Nu pot să fac asta.

— De ce?

Arin simţi că obrajii îi iau foc de ruşine, de umilinţă; se ura pentru că întrebase. Rana îi ardea faţa.

— Nu e atât de diferit faţă de ceea ce ai fi ales şi înainte. Când m-ai sărutat în trăsură, pe drum spre Balul Iernii, te-ai gândit să fiu secretul tău. Asta dacă te-ai gândit la ceva. Aş fi fost unul dintre acei sclavi speciali, chemaţi noaptea târziu, când restul casei doarme. Ei? N-a fost aşa?

— Nu. Kestrel vorbea încet. N-a fost aşa.

— Atunci, spune-mi. Arin îşi pecetluia soarta cu fiecare cuvânt. Spune-mi cum a fost.

Kestrel zise încet:

— Lucrurile s-au schimbat.

Arin îşi întoarse brusc capul într-o parte, cu bărbia în sus, iar lumina prinse obrazul cusut.

— Din cauza *asta*?

Kestrel vorbi ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.

— Da.

Arin se trase în spate.

— Cred că o să beau ceva.

Se îndepărtă de masă, apoi își întoarse privirea peste umăr. Avu grijă ca vorbele lui să sune insultător.

— Nu atinge piesele.

Kestrel nu înțelegea. Furia lui nu avea niciun sens. Nu era clar că rana lui Arin era din vina ei și că se putea întâmpla ceva și mai rău?

Arin nu se întoarse.

Kestrel se gândi la lucrurile pe care ea nu le înțelegea. Se gândi că rana lui Arin mergea probabil mai departe de carne. Fata-și aminti întrebarea lui și răspunsul ei. Și le aminti din nou.

Încetul cu încetul, Kestrel începu să priceapă neînțelegerea. Pentru ea, *da*-ul era mesajul împăratului scrijelit pe chipul lui Arin. Pentru el, *da*-ul era cicatricea în sine, nu ce însemna ea. Arin era furios din cauza felului în care arăta... sau a felului în care credea că îl vedea Kestrel.

Pe Kestrel o cuprinse panica. Nu putea aștepta până se întorcea Arin. Trebuia să-l găsească. Trebuia să îndrepte lucrurile.

Arin își croise drum până la tejghea, unde aștepta acum ca să ceară al doilea pahar. Femeia valoriană de la bar îl ignora și servea pe altcineva. Când la bar veneau alți valorieni, îi servea pe ei. Femeia nu avea să ia comanda lui Arin dacă nu făcea o scenă – lucru pentru care Arin era pregătit.

În mintea lui, Arin o auzea încă pe Kestrel spunând *da*.

Tejgheaua era lipicioasă și mirosea a acru. Arin își fixă privirea asupra ei și se gândi la cercelul de smarald, la cum lucea: încântător, al lui. Sarsine îl găsise agățat de un covor gros, cu model, ce fusese rulat și depozitat într-o cameră

nefolosită din casa lui din Herran. Smaraldul fusese ca una dintre acele povești în care se arată un zeu. Arin jurase că nu avea să se despartă niciodată de el.

Și totuși îl dăduse, și acum înțelegea că de fapt nu voise să cumpere informația, ci încrederea. Arin nu se mai putea încrede în el însuși. Crezuse că pariurile din mâna contabilului fuseseră importante. Smaraldul păruse să-i promită că dacă această convingere se dovedea întemeiată, atunci Arin se putea încrede în toate celelalte convingeri ale sale.

Palmele lui Arin erau și ele lipicioase acum, întinse pe bar. Furia i se domoli. Și-o aminti pe acea Kestrel din Herran. Nu se mai gândi la cine devenise ea în ultima vreme și nu mai făcu greșeala din ce în ce mai frecventă de a și-o reimagina pe noua Kestrel – atât de valoriană, atât de comod instalată la curtea din capitală – ca fiind persoana care dorea el să fie.

Arin își aminti pur și simplu de ea așa cum fusese. El îi pusese acelei Kestrel aceeași întrebare pe care o pusese celei îmbrăcate în servitoare, iar ea dăduse același răspuns. Numai că de data asta, *da*-ul ei era și *nu*. De data asta, răspunsul ei era ca o cutie cu fund fals, iar înțelesul lui avea rădăcini mai adânci decât ce reușise el să priceapă.

O înțelesese greșit.

Arin se gândi că nu ar fi trebuit să plece de la masă. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să se întoarcă imediat.

Și Arin ar fi făcut întocmai dacă nu ar fi fost distras de un crâmpei de conversație de la o masă alăturată.

Un grup de senatori beau. La Brațul Rupt se strânseseră oameni tare diferiți în acea noapte, mai mult decât de obicei, când pragul i-l călcau doar câțiva curteni. Senatorii vorbeau despre est.

— ...o victorie impresionantă, zise unul. Exact genul de acţiune pe care aş aştepta-o de la generalul Trajan.

— Nu poate culege el toţi laurii, zise altul. Ideea a fost a fiicei lui.

— Serios?

— Am fost acolo. A fost o adunare în Grădina de Iarnă, în dimineaţa de după balul de logodnă. Bineînţeles, au fost invitaţi doar cei mai importanţi membri ai curţii. Câţiva dintre noi am discutat despre cea mai bună variantă de a cuceri câmpiile estice. Împăratul mi-a cerut chiar şi *mie* sfatul. Ideea mea a fost foarte bună, dacă-mi permiteţi să zic asta. Totuşi, nu vreau să se creadă că nu sunt un om generos. Înţeleg de ce împăratul a preferat planul lui Lady Kestrel. Ea i-a sugerat împăratului să otrăvească toţi caii. A zis că sălbaticii nu aveau să poată trăi fără ei. Am ştiut cu toţii că asta va funcţiona. Şi aşa a fost, nu?

Ceilalţi râseră.

— Pentru Lady Kestrel! zise senatorul, ridicând cupa.

— Pentru Lady Kestrel!

Kestrel se ridicase să plece în căutarea lui Arin, când auzi strigătele.

Oare fusese recunoscută?

Nimeni nu o privea pe servitoarea din colţ. Totuşi, Kestrel deveni agitată.

Nu-l vedea pe Arin. Se pierduse în mulţimea de oameni de la tejghea.

Sau plecase de tot din tavernă? Oare îl jignise chiar atât de tare?

Kestrel încerca să se liniştească spunându-şi că Arin nu ar fi lăsat jocul neterminat, când îl văzu ieşind din mulţime fără niciun pahar.

Arin își trase scaunul înapoi la masă.

— Arin... ce am zis mai devreme, despre rană...

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se așeză și-și rearanjă piesele.

— Dar trebuie să-ți spun. Arin, chipul tău...

— Nu-mi pasă de chipul meu!

Kestrel închise gura. Arin refuza să o privească. Ea se scufundă în scaun, cuprinsă de o groază ce-i întoarse stomacul pe dos și pe care încă nu o înțelegea.

— De ce beau senatorii ăia în cinstea mea?

Arin nu răspunse.

— Știi de ce?

Arin îi întâlni privirea cu hotărâre.

— Joacă.

— Până la urmă, n-ai mai luat niciun pahar.

Kestrel turnă vin în paharul ei, vărsând câteva picături. Șterse lichidul cu degetul mare, frecând tare sticla, și îi întinse paharul lui Arin.

El o ignoră.

Și astfel, Kestrel jucă și îl privi pe Arin aruncând jos piesele și cerând altele. Simți pulsul furiei lui. Arin era mai mânios decât atunci când plecase de la masă. Înverșunarea lui se făcuse mai rea, mai solidă. Era genul de furie ce te face să tremuri. Jocul ieși de sub controlul lui Kestrel.

În cele din urmă, ea se împăcă cu ideea că avea să piardă. Avea să-i spună adevărul lui Arin. Își jură că așa avea să facă. Totul putea fi explicat. Se temea de furia ce pusese stăpânire pe el și de ce ar fi putut el face cu adevărul. Însă tot avea să pună cărțile pe masă. Nu mai suporta să se ascundă.

— Tu i-ai spus generalului să otrăvească toți caii câmpenilor din est? întrebă Arin.

— Ce?

— *Așa ai făcut?*

— Da, spuse ea șovăitor, dar...

— Îți dai seama ce ai făcut? Sute de oameni – *nevinovați* – au murit în exodul spre orașul reginei.

— Știu. A fost oribil...

— Oribil? Copiii au murit de foame în timp ce mamele lor plângeau. Nu există cuvinte pentru așa ceva.

Vina se strânse nod în gâtul lui Kestrel.

— Pot să-ți explic.

— Cum poți să explici o crimă?

— Dar *tu* cum poți? răspunse ea, lăsând propria ei furie să curgă liberă. Și din cauza ta au murit oameni, Arin. Tu ai ucis. Mâinile tale nu sunt curate. Revoluția Fulgilor de Nea...

— *Nu e același lucru.*

Arin părea să se înece cu propriile lui cuvinte, iar Kestrel era șocată de cât de prost ieșise tot ce spusese.

— Am vrut să spun că ai avut motivele tale.

— Nici nu pot să vorbesc despre motivele mele. Nu pot să cred că le aduci în discuție, că îndrăznești să *compari*...

Glasul îi tremură, apoi coborî.

— Kestrel. Singura motivație a imperiului e dominația. Iar tu i-ai *ajutat*.

— Nu am avut de ales. Tata ar fi...

— Te-ar fi crezut slabă? Te-ar fi dezmoștenit pentru că nu ești fiica lui războinică, pregătită mereu cu un plan de atac? Tatăl tău!

Gura lui Arin se strâmbă.

— Știu că îți dorești aprobarea lui. Știu că te-ai mărita cu prințul ca să-i obții iubirea. Dar tatăl tău are mâinile pline de sânge. E un monstru. Ce fel de persoană hrănește un monstru? Ce fel de persoană *iubește* un monstru?

— Arin, tu nu mă asculți. Nu gândești limpede.

— Ai dreptate. Nu mai gândesc limpede de multă vreme. Dar acum înțeleg.

Arin împinse piesele la o parte. Mâna lui câștigătoare se împrăștie pe masă.

— Te-ai schimbat, Kestrel. Nu mai știu cine ești. Și nici nu vreau să știu.

Mai târziu, când Kestrel își aminti momentul acesta, ea zise lucrurile potrivite. În imaginația ei, el înțelegea.

Dar nu așa se petrecură lucrurile.

Furia lui Arin se prefăcu în dezgust. Era sătul. Kestrel își dădu seama. Își dădu seama din felul în care Arin se ridică iute, ca și cum ar fi vrut să nu se atingă de un lepros. O văzu în poziția umerilor lui când îi întoarse spatele, chiar dacă ea îl chemă înapoi. Arin se îndepărtă. Lăsă ușa tavernei să se trântească în urma lui.

În galeria de artă a palatului era liniște. Pesemne că și oasele sunt la fel de tăcute când zac îngropate în țărână, se gândi Kestrel.

Rămase în fața picturii lui Tensen mai mult decât era nevoie. În cele din urmă, fata așeză o molie pe rama tabloului. Își spuse genul de minciună care știe că e doar o amăgire. Kestrel decise că era mai bine dacă Arin o disprețuia.

Da. Tot răul fusese spre bine.

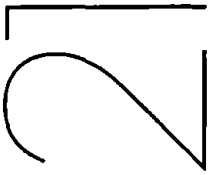

— ŞI CE E ATÂT DE URGENT ÎNCÂT TREBUIE SĂ TE întorci acum în Herran?

— Datoria mea în faţa Voastră, Maiestate, zise Arin.

— Vorbeşte atât de frumos, spuse împăratul către curtenii săi, iar senatorii şi lorzii şi doamnele îşi ascunseră rânjetele în aşa fel încât deveniră şi mai evidente.

Nu mai era nimic frumos la guvernatorul Herranului. Risha nu zâmbi. Din partea cealaltă a încăperii, Arin surprinse privirea prinţesei: gravă şi statornică.

— Nu ştiu ce să cred despre cererea asta, zise împăratul. Guvernatorule, ai fost tratat... *rău* aici?

Arin zâmbi cu partea tăiată a feţei.

— Nici vorbă.

Curtenii începură să şuşotească încântaţi. Scena era la fel de încântătoare ca o piesă de teatru. Chipul desfigurat. Batjocura subtilă a împăratului. Faptul că ambii se prefăceau că nimic nu era în neregulă.

— Şi dacă, de fapt, ne încântă prezenţa ta la curte? întrebă împăratul.

Arin păşi în lumină. Văzu, ca şi cum s-ar fi privit din afară, felul în care stătea în faţa împăratului în sala de

recepție ce reverbera. Arin nu mai dormise de când o lăsase pe Kestrel în oraș cu o noapte în urmă, însă se simțea extrem de lucid. Era conștient de felul în care soarele dimineții lumina firicelele de praf din jurul lui. Razele aruncau o lucire crudă asupra feței lui tăiate, scoteau în evidență hainele lui zdrențuite. Lumina se opri, întârziind asupra pumnalului prins la șoldul lui Arin și la mâna lui, strânsă în jurul plăselei și acoperind sigiliul. Lama era scoasă din teacă și avea două tăișuri. Bara verticală a plăselei era făcută să protejeze o mână mult mai mică decât a lui Arin și era prinsă în stil valorian. Totul era valorian la pumnalul acela.

Curtenii prinseră a murmura.

Fața lui.

Cine a făcut una ca asta?

Pumnalul ăla.

Al cui e?

E pumnalul unei doamne. Cum a ajuns la el?

Poate că l-a furat.

Sau... l-a primit în dar?

Arin aproape că putea auzi șoaptele.

— Primirea Voastră a fost mult mai generoasă decât m-aș fi putut aștepta, răspunse Arin.

Împăratul zâmbi puțin. Ochii lui nu părăsiră mâna lui Arin strânsă pe plăseaua pumnalului. Arin era bucuros. Se gândea că împăratul era mulțumit de logodna fiului său cu fiica generalului. Căsătoria aceea avea să-l facă pe Trajan parte din familia imperială... și avea să reînnoiască loialitatea soldaților față de împărat.

Însă existau și alte zvonuri. Nici măcar noua monedă care fusese bătută în cinstea logodnei nu le oprise. Era prima dată când Arin se gândea la bârfele despre el și despre Kestrel la rece. Se gândea la ele ca la o situație de care putea profita.

Da, Arin se baza pe faptul că dacă şi-ar fi ridicat mâna, descoperind plăseaua şi sigiliul pumnalului lui Kestrel, arma ar fi fost recunoscută de curteni. Oamenii ar fi fost şocaţi.

Arin putea face zvonurile să pară reale.

Un valorian îşi purta întotdeauna pumnalul cu el, cu excepţia momentelor când mergea la culcare sau se îmbăia. Indiferent dacă oamenii credeau că pumnalul fusese furat sau primit în dar, tot ar fi trebuit să ia în considerare cât de aproape se aflase Arin de Kestrel ca să-i ia arma.

— Oricât de mult mi-aş dori să rămân, zise Arin, trebuie să mă întorc dacă e să guvernez teritoriul Maiestăţii Voastre după placul vostru.

— Eşti un tânăr tare serios, nu?

— Da.

Arin îşi schimbă poziţia mâinii pe pumnal – nu ca să descopere sigiliul, ci ca să arate că ar putea să o facă.

Împăratului nu-i plăcu asta. Nici lui Kestrel nu i-ar fi plăcut dacă ar fi fost aici, nici lui Tensen, care plecase în galeria lui preaiubită în zori, unde probabil că se afla şi acum. Ministrului nu i-ar fi plăcut absolut nimic din ceea ce făcea Arin. Să-l şantajeze pe împărat? În faţa curtenilor?

Arin nu ar fi trebuit să aibă acel pumnal. Ar fi trebuit să fie mort sau mutilat într-un fel monstruos. Poate chiar amândouă. Arin se simţea bine să-i amintească împăratului de greşeala lui. Se simţea bine să-l ameninţe cu posibilitatea de a fi nevoit să explice curţii de ce pumnalul nurorii lui se afla la şoldul unui alt bărbat.

— Pot să plec? întrebă Arin.

— Dragul meu guvernator, ce întrebare! Îţi vom simţi lipsa, fără îndoială, dar n-am vrea să te ţinem aici cu forţa.

Arin crezu că avea să iasă din sală fără să menționeze cineva rana roșie și neagră ce i se întindea pe obraz. Însă împăratul zise, dulceag:

— Frumoase cusături.

După aceea, Arin fu lăsat să plece.

— Vânt în vele! strigă o voce în urma lui, în holul pustiu din fața sălii de recepții.

Arin se întoarse și o văzu pe Risha. Vorbele ei erau calde, dar aveau o notă prețioasă, ceea ce sugera că urarea ei era estică, dar o tradusese în valoriană.

— Mă bucur că pleci, zise Risha. Locul tău nu e aici, iar oamenii care nu aparțin acestui loc plătesc pentru asta.

Arin își atinse instinctiv obrazul tăiat și tresări. Apoi rânji. Fața lui nu mai era a lui, și ce? Poate că noua înfățișare i se potrivea mai bine. Poate că Arin fusese prea moale, prea încrezător, prea delicat, prea asemănător băiatului de dinainte de război, cel care îl făcuse să se întoarcă și să o găsească pe Kestrel stând sub lumina lunii, pe canal.

Arin era fericit că băiatul acela dispăruse. Era fericit că devenise o altă persoană.

— Nu știu cum suporți, îi spuse el Rishei în valoriană.

Cuvintele ieșiră încet și grele. Ura senzația limbii aceleia.

Risha se încruntă.

— Ce să suport? Să trăiesc la curtea imperială? Risha clătină din cap. Locul meu e aici.

Era periculos să-l menționeze pe Tensen sau informațiile pe care ministrul sugerase că Risha le-ar putea oferi. Acum erau singuri, însă ușile sălii de recepții se puteau deschide oricând.

— Mulțumesc, zise Arin repede, pe limba lui.

Risha îl privi confuză.

— Nu vorbesc herrani, îi aminti fata în valoriană.

Arin ar mai fi zis ceva, însă uşile sălii se deschiseră. Curtenii începură să iasă, aruncându-le priviri. Arin se întoarse şi plecă. Vorbele nerostite ardeau înlăuntrul lui. *Mulţumesc,* voise el să zică iar, gândindu-se la riscurile pe care şi le asuma Risha pentru un popor care nu era al ei.

Ce diferită era ea, se gândi Arin pe când se îndepărta. Gura îi era uscată şi avea un gust metalic, de parcă şi-ar fi muşcat limba.

Ce diferite erau Risha şi Kestrel.

Un peşte se zbătea pe tocător. Kestrel îl văzu pe negustorul de peşte lovind tare cu ciocanul. Fata tresări, deşi ştia că o servitoare nu ar fi fost tulburată de privelişte. O servitoare nu ar fi întors privirea de la balta roz de sânge îngheţat de la picioarele tarabelor din Uliţa Măcelarilor. O servitoare nu s-ar fi holbat la măruntaiele lucioase din canal, dându-şi seama că nu văzuse în viaţa ei cum arată un pui pe dinăuntru sau că nici măcar nu se gândise vreodată la asta.

Kestrel se forţă să se uite la mâlul din uliţă. De data asta, respiraţia i se tăie din cauza unui motiv ce se afla chiar acolo, în faţa ei, pe strada dezgustătoare, pe lemnul umed al ciocanului negustorului de peşte. Motivul nu se afla în taverna Braţul Rupt, în care mersese cu o noapte înainte, sau pe chipul rănit şi întors de la ea al lui Arin. Sentimentul de rău nu apăruse din cauza a ceea ce făcuse ea.

Kestrel îşi trase haina marinarului mai strâns în jurul trupului, ridică tivul alb cu albastru al rochiei şi păşi mai departe pe uliţă.

În fața ei alerga o fetiță valoriană. Codițele ei aurii, împletite, îi săltau pe umeri. Fata ținea de mână o păpușă din cârpe. Păpușa atrase atenția lui Kestrel, deși nu știu de ce până când fetița își prinse mama din urmă și îi ceru o altă jucărie pe care femeia o ducea în coș. Era un băiețel îmbrăcat în negru. Apoi Kestrel observă ața aurie cusută pe fruntea păpușii-fetiță și-și dădu seama pe cine reprezentau jucăriile.

Kestrel trecu pe lângă copilă și mama ei. Încercă să uite de păpușă. Îl căută pe Tensen.

Îl găsi inspectând un purceluș de lapte eviscerat, agățat de un cârlig la o tarabă.

— Oh, bun, zise el când o văzu pe Kestrel. Ai venit la timp. Cred că era cât pe ce să fiu nevoit să cumpăr porcul doar ca să salvez aparențele și cine știe cum aș fi reușit să bag *asta* în camerele mele pe ascuns.

Tensen și Kestrel se amestecară cu mulțimea de cumpărători – servitori în cea mai mare parte, trimiși să achiziționeze carnea proaspătă, de dimineață. Kestrel și Tensen își croiră drum până la capătul șirului de tarabe și urcară panta unui deal, acolo unde erau mai puțini oameni.

— Șeful Senatului a fost în sudul Herranului, îi spuse Kestrel. Nu mă pot gândi decât la un singur motiv. Împăratul i-a cerut să vadă ce-i cu recolta de nucă și să măsoare cât de mare va fi. Împăratul probabil plănuiește să o ia pe toată. Va ști dacă veți încerca să opriți ceva pentru voi.

Tensen arăta mai bătrân în lumina de afară. Ridurile lui păreau mai adânci, iar ochii aproape că nu mai aveau gene.

— Oamenii vor muri de foame.

— Am o idee, zise Kestrel domol.

Tensen așteptă. Când ea rămase tăcută, Tensen ridică din sprâncene.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, zise ea.

— E mai bine decât nimic.

— Nu sunt sigură.

Kestrel se gândi la caii de pe câmpiile estice. Îl auzi pe Arin spunând că fusese o *crimă*. Cuvântul acela pătrunsese cu gheare de fier prin glasul lui şi se înfipsese adânc în inima ei.

Tensen îşi aşează o mână pe umărul fetei. Deşi mâna omului era uşoară, iar palma generalului era grea, gestul îi aminti lui Kestrel de tatăl ei.

— Aţi putea strânge recolta mai devreme şi să o ascundeţi, îi spuse ea lui Tensen, dar să lăsaţi câteva nuci pe arbori. Apoi să le infectaţi. Alegeţi dăunătorii preferaţi. Viespi, gândaci, omizi... orice se înmulţeşte repede. Când împăratul va întreba de recoltă, nu va fi deloc vina voastră că nu veţi avea ce să-i daţi.

Zâmbetul lui Tensen deveni mai cald. Kestrel se întreba cum arătase tatăl tatălui ei sau al mamei ei şi dacă avusese un bunic care ar fi putut să o privească aşa cum o privea ministrul.

— Dacă împăratul nu vă va crede, nu va avea decât să vadă el singur câmpurile. Dar... s-ar putea să distrugă arborii. S-ar putea să flămânziţi la anul, când nu vor creşte decât viermi pe câmpiile voastre.

— O să ne facem griji pentru asta la vremea potrivită, zise Tensen.

Ministrul mijì ochii înţepaţi de lumina câtorva pete de zăpadă. Neaua începea să se topească.

— Arin a insistat să-i spun cine mi-a dat informaţiile despre bietul Thrynne.

Inima lui Kestrel tresări.

— Ce i-ai spus? Nu se poate să-i fi zis că am fost eu. Mi-ai promis.

— Nu-ți face griji. Știm amândoi ce înseamnă să minți cu bune intenții. Nu-ți voi divulga secretul. Am insistat ca informatorul meu să rămână anonim. L-am numit Molia. Nu te deranjează, nu? Că te-am numit după un fluture nenorocit?

Pe buzele lui Kestrel apăru un zâmbet.

— Nu mă deranjează să fiu o molie. Probabil că aș începe să mănânc mătase dacă asta ar însemna că pot să zbor.

Manșeta cămășii se destrămase în cele din urmă. Arin azvârli cămașa în cufăr, își desfăcu pumnalul ascuns în teacă, a cărui greutate mică îl tulbura. Nu-i plăcea să aibă pumnalul lui Kestrel cu el, dar nu-l încânta nici ideea de a-l trimite cu bagajele sau a-l lăsă în urmă. Se uită la cufărul deschis. Cămașa deșirată era aruncată deasupra celorlalte lucruri.

Arin puse pumnalul deoparte. Luă iar cămașa și trase de o ață. Așa se desfăcu la fel ca un fir țesut de un păianjen, iar Arin și-o înfășură pe deget până ce îi opri circulația. Arin smuci tare. Ața se rupse de pe cămașă. El rămase cu ochii pironiți asupra ei.

Gândul că o simplă ață putea ajuta Herranul era de-a dreptul nebunesc. Însă Arin ieși din cameră, o căută pe Deliah și îi ceru mai multe mosoare de ață de diferite culori.

— Miroși a pește, îi zise Arin lui Tensen când ministrul intră în apartament.

— Cred că sunt pantofii mei. Am călcat în ceva. Tensen ridică privirea și văzu lângă ușă cufărul închis, strâns în chingi. Arin, mă părăsești?

— Nu sunt de niciun folos aici.

— Crezi că vei face lucruri mai bune în Herran? Nu-mi place să fiu necuviincios, dar sigur ai înțeles de-acum că a fi guvernator nu înseamnă nimic mai mult decât a-i da împăratului orice îți cere. Vara ta s-a descurcat de minune în absența ta.

— Nu mă duc în Herran. Plec în est.

Tensen clipi, apoi se încruntă. Își trecu o palmă peste cufăr și se jucă cu chingile.

— Ce speri să găsești acolo?

— Aliați.

— Esticii nu-și fac aliați. Estul e est. Nu le plac străinii.

— Nu ți-am cerut sfatul.

— Nu, se pare că nu mi l-ai cerut. Pentru că dacă ai fi făcut-o, ți-aș fi amintit că cei care merg în acea țară nu se prea întorc, iar cei care totuși vin înapoi sunt schimbați.

— Mi-ar prinde bine o schimbare.

Tensen îl privi cu atenție.

— Ai fost plecat toată noaptea. Mă întreb ce a inspirat decizia asta.

— Tensen, ne aflăm deja în război. Trebuie să înfruntăm adevărul. Herranul va trebui să-și câștige independența față de imperiu, iar noi nu putem lupta. Însă estul are putere.

— Este ilegal pentru un străin să intre în Dacra.

— Nu sunt un străin oarecare.

Tensen își făcu mâinile căuș și le deschise larg, ca și cum ar fi împrăștiat semințe. Era gestul herrani care arăta scepticismul.

— Nu te îndoi de mine, spuse Arin.

— Nu de tine mă îndoiesc, ci de idee. Nu e sigură.

— Nimic nu e sigur. Nici să rămân aici nu e. Iar să mă duc acasă, ar fi de-a dreptul inutil. Când am venit aici, m-ai întrebat ce aș alege: pe mine sau țara.

— E adevărat, spuse Tensen încet. Așa am făcut.

— *Asta* e alegerea mea.

— O alegere ușor de făcut când nu știi exact ce te va costa.

— Nu contează dacă e ușoară sau nu. Contează doar că e *a mea*.

Tensen își țuguie buzele. Carnea flască de pe gâtul lui se cufundă ușor sub bărbia lui coborâtă. Brusc, ministrul își ridică privirea și și-o încrucișă cu a lui Arin. Tensen își scoase inelul de aur de pe deget.

— Ia asta.

— Nu pot.

— Vreau să-l iei.

— A fost al nepotului tău.

— De aceea vreau să-l iei tu.

— Tensen. Nu.

— Nu am voie să-mi fac griji pentru tine? Tensen nu se uită la inelul din palma lui întinsă, ci-și ținu ochii ațintiți asupra lui Arin. Vei merge în est indiferent de ceea ce spun eu, continuă el. Dacă tot nu o să-mi urmezi sfatul, atunci poți cel puțin să accepți darul unui bătrân.

Cu inima tot îndoită, Arin luă inelul. Îi încăpea pe degetul cel mai mic.

— Du-te, atunci.

Tensen bătu cu palma voios cufărul strâns în curele, într-un fel care părea să evite a arăta emoția momentului, făcând-o însă deopotrivă evidentă, căci evitarea punea în lumină momentul dificil al lui Tensen. Ministrul nu-l mai privi direct pe Arin. Tânărul aproape că-și dorea să nu fi

acceptat inelul. Îi amintea de smaraldul mamei lui şi-l făcea să se întrebe care durere era mai mare: să renunţi la ceva preţios sau să vezi cum îţi este luat. Într-o clipită – moment căruia Arin i-ar fi rezistat dacă ar fi putut –, el şi-o aminti pe Kestrel în tavernă, cum îşi muşcase buzele în timp ce el o acuzase. Păruse încolţită, prinsă în capcană.

Nu, prinsă *în fapt*. Aşa arăta vina.

— Opreşte-te în Herran în drumul tău spre est, zise Tensen şi Arin se bucură că ministrul îi distrase atenţia de la gândurile lui. Am o misiune pentru tine.

Tensen îi povesti lui Arin despre recolta de nucă.

— De unde ai informaţiile astea? întrebă Arin.

Tensen zâmbi.

— Te-ai întâlnit cu Molia, spuse Arin. În afara palatului. De-asta îţi miros încălţările a peşte.

— Ar fi trebuit să le curăţ, spuse Tensen amărât.

Arin încercă să şi-o imagineze pe Risha vorbind cu Tensen pe chei sau poate pe Uliţa Măcelarilor, dar nu reuşi.

— Când a avut loc întâlnirea asta? E aproape amiază. N-ai fost în sala de recepţii în dimineaţa asta.

Nici Kestrel nu fusese.

Arin se simţi deodată furios pe sine. Ştia exact încotro i se îndreptau gândurile. Nu-i venea să creadă. Chiar şi acum, când *ştia* ce făcuse Kestrel, când o auzise *recunoscându-şi* fapta cu gura ei, mintea lui Arin continua să-şi joace jocul crud preferat. Mintea lui Arin îşi dădu seama că Risha nu mirosise deloc a peşte. Sau cel puţin nu aşa ca Tensen. Cât de uşor ignora imaginaţia lui posibilitatea ca Risha să fi vorbit cu Tensen şi apoi să-şi fi schimbat pantofii înainte de a intra în salon. Nu, minţii nesupuse a lui Arin nu-i păsa de explicaţia aceea logică. În schimb, i-o înfăţişă lui Arin pe

Kestrel îmbrăcată în rochia ei de servitoare, întâlnindu-se cu Tensen, împărtășindu-i secrete.

— Oprește-te! izbucni Arin.

Tensen închise gura, nedumerit.

— Oprește-te numai.

Arin își apăsă degetele pe tâmple și le frecă puternic.

— Nu trebuie să-mi spui unde și când ai fost. Nu vreau să știu.

— Arin, te-am supărat eu?

— Nu.

— De ce ești furios?

— Sunt furios pe mine însumi.

Mâna lui Arin se mută la puntea nasului și-și înfipse degetul mare în colțul ochiului stâng. Ignoră durerea ascuțită ce-i cuprinse pleoapa zgâriată. Arin nu voia decât să alunge imaginea lui Kestrel.

— E o prostie.

Arin se simțea epuizat. Fusese bolnav, nu dormise. Trupul i se părea greu ca o piatră de moară.

— Pe toți zeii, Arin, așază-te. Pari gata să adormi din picioare.

Da, o minte obosită inventa lucruri neadevărate. Arin știa asta. Mâna îi căzu de pe față. Găsi un scaun, se așeză și se simți mai bine. Era mai concentrat.

— Am fost în oraș noaptea trecută, îi zise el lui Tensen. Am întrebat contabilul despre pariurile pentru rochia de mireasă. Genistul-șef al palatului știe cum să-și joace șansele.

Tensen îl ascultă pe Arin explicându-i ce aflase.

— Așa că dacă împăratul l-a răsplătit pe șeful Senatului pentru călătoria lui secretă în Herran cu un pariu de zile

mari, zise Tensen, e posibil ca genistul să beneficieze de o favoare similară.

— Află mai multe.

— Voi afla, dar ce ai vrea să fac cu ceea ce aflu? Doar știi că îmi va fi imposibil să-ți trimit un mesaj în orașul reginei din est.

— Există insula templului, răspunse Arin.

Dacranii aveau o singură zeiță și, din moment ce toți oamenii erau liberi să o venereze, străinii aveau voie să acoreze la malul unei insule sfinte aflate aproape de coasta de sud a țării. Locul era un mare nod comercial.

— Poți să-mi trimiți vorbă acolo.

— Chiar și așa, am risca să lăsăm mesajul să pice în mâini dușmane. Șoimii mesageri pot fi capturați, codurile pot fi sparte...

— În primul rând, cel ce va citi scrisoarea va trebui să știe că acela e un cod. Arin scoase săculețul cu mosoare. Ți-aduci aminte de Contabilul de Favoruri?

Orele trecură. Ora pentru prânz veni și se duse, iar Arin și Tensen ignorară foamea ce le rodea pântecul în timp ce sortară codul colorat, stabilind că fiecare culoare reprezenta o persoană, așa cum fusese cazul și cu ghemul de ațe al Contabilului în vremea când fuseseră sclavi. Arin legă un număr diferit de noduri pentru fiecare literă din alfabetul herrani. Dădu sens felului în care o culoare avea să se intersecteze cu alta și, în final, creă ceva care arăta ca o decorație ce putea fi prinsă pe o manșetă și purtată la vedere. O nouă modă. Pentru majoritatea oamenilor, împletitura ar fi arătat doar ca un ornament.

Negrul era pentru împărat, galbenul îi revenea prințului. Tensen alese verde pentru sine.

— Poftim. Arin îi întinse ministrului un mosor cu aţă gri. Pentru Molia ta. Apoi adăugă: Pentru Risha.

Tensen zâmbi.

Doar la final, când aproape fiecare curtean important primise o culoare, Tensen zise încet, într-un fel pe care Arin avea să şi-l amintească:

— Nu vrei o culoare şi pentru Lady Kestrel?

— Nu, nu vreau.

În ziua aceea, de la ferestrele lui Kestrel se vedeau drapelele ridicate de pe turn, suflând spre mare, purtate de vântul ce trebuie să fi fost cald. O ploaie măruntă – nu zăpadă – aburea vederea. Prima zi de primăvară avea să sosească mai curând decât îşi dorea Kestrel.

Apoi urma prima zi de vară şi nunta.

Singură, Kestrel scutură moliile moarte din plicul lor de hârtie pe o masă mozaicată din marmură. Îi dăduse lui Tensen jumătate din molii, în cazul în care el ar fi vrut vreodată să-i lase una pe tabloul din galerie.

Kestrel urmări moliile schimbându-şi culoarea după modelul mozaicului. Împinse apoi delicat un fluture cu degetul şi-l privi schimbându-se din nou.

Simţi deodată o furie enormă pentru că moliile reuşeau să se ascundă aşa de bine. Kestrel rezistă impulsului de a le zdrobi.

Nu putea oare să încerce să-i explice lui Arin purtarea ei? Noaptea trecută, Kestrel fusese cât pe ce să-i destăinuiască totul. Încă mai putea.

Nesigură, Kestrel mătură moliile la loc în plic.

Deliah sosi. Kestrel uitase că aceea era ziua în care îi erau luate măsuri pentru o rochie de zi. Femeia herrani prindea

ace în pânza din jurul trupului ei. Kestrel privea sticla ferestrei aburite de ploaie.

Deliah se opri din ce făcea.

— Cred că ar trebui să ştii că Arin a plecat azi, spuse ea. S-a îmbarcat pe navă când s-a pornit vântul.

Privirea lui Kestrel tresări în depărtare. Privi iar spre fereastră ca şi cum ar fi putut vedea portul, şi chiar mai departe, în larg, iar pe valuri, o corabie. Dar tot ce vedea Kestrel erau crenelurile palatului. Ploaia se oprise. Îşi ridicase vălul cenuşiu. Cerul era limpede acum şi brutal de senin.

21

CURTENII MAI TINERI FĂCEAU ZMEIE PENTRU orfanii din oraş ai căror părinţi muriseră în război. Pergamentul negru cerat era lipit de cadrele din lemn şi vopsit cu ochi aurii şi pene de păsări de pradă. Kestrel şi Verex aveau să ducă jucăriile la orfelinate în prima zi a primăverii.

În solarul uriaş, anexat palatului după invazia Herranului, ca şi cum împăratul ar fi asimilat întreaga istorie arhitecturală a noului teritoriu cucerit odată cu ţara în sine, Kestrel făcea un lănţug din hârtie pentru coada unui zmeu. La alte mese, curtenii discutau în şoaptă. Kestrel şedea singură. Degetele i se mişcau iute, dar se simţea ca şi cum altcineva le-ar fi făcut să se mişte, iar ea nu era decât păpuşa din cârpă pe care o văzuse în mulţimea din Uliţa Măcelarilor.

Kestrel se gândi la vizita pe care avea să o facă micilor orfani. Se gândi să le spună că părinţii lor făcuseră onoare imperiului. Se gândi la o navă ce se îndepărta tot mai mult de ea.

Degetele ei se opriră. În gât i se puse un nod. Kestrel ceru un nou set de culori şi începu să-şi acopere zmeul cu spirale verzi, albastre şi roz.

Kestrel auzi foşnetul mătăsos al rochiei unei femei care se aşează pe un scaun din apropiere.

— E foarte drăguţ, comentă Maris. Dar nu e în culorile armatei.

Kestrel îşi înmuie pensula în borcanul cu apă şi o zbătu zgomotos înăuntru, apoi o bagă în borcănaşul violet.

— Sunt copii, nu soldaţi.

— Da, sigur, ai dreptate. Aşa e mult mai vesel! Dă-mi voie să te ajut.

Kestrel îi aruncă o privire scurtă, însă Maris se mulţumi să picteze în linişte. După ce reuşi să-şi transforme al doilea zmeu într-un fluture bălţat, Maris zise:

— Prietena ta are un frate delicios. Povesteşte-mi despre el. E luat?

Kestrel îşi ridică pensula. Vopseaua îi picură pe mânecă.

— Cum?

— Lordul Ronan. Ce noroc că avem aşa de mulţi tineri nobili datorită cuceririi Herranului, nu? Tot teritoriul ăla nou, aşa de frumos împărţit de împărat acum zece ani, alături de titluri minunate. Ce păcat că nu mai avem pământul. Dar un lord rămâne un lord. Şi *ce* lord! Chiar ieri l-am văzut pe Ronan luptându-se în oraş şi...

— Ba nu. Nu se poate.

Ochii lui Maris străfulgerară.

— Nu e al tău ca să-l păstrezi sau să-l dăruieşti.

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu putem fi toate împărătese. Eu trebuie să mă mărit. Am aproape douăzeci de ani.

Vocea lui Maris se domoli.

— Nu vreau să merg la război.

— Am vrut să zic că trebuie să fi văzut pe altcineva în oraş. Kestrel încercă să vorbească pe un ton liniştit, dar

renunțase deja să-și mai creadă propriile vorbe. Ronan nu se află în capitală. S-a întors cu Jess și cu părinții lor în sud.

— Te asigur că e aici.

— Au plecat.

Buzele lui Kestrel amorțiseră.

— Pentru Jess, ca să se simtă mai bine.

Expresia de pe chipul lui Maris se schimbă. Kestrel văzu cum trece de la confuzie la o înțelegere curioasă înainte de a se stabili la o blândețe ce făcu stomacul lui Kestrel să se strângă.

— Lady Kestrel, zise Maris, te înșeli. M-am întrebat și eu de ce evită familia lor curtea, dar Jess și Ronan participă la multe evenimente în oraș. I-am văzut de câteva ori. Sunt în capitală de la balul de logodnă.

Kestrel merse la casa din oraș a lui Jess. Lacheul lui Jess îi primi cartea gofrată cu sigiliul ei personal și o pofti în salonul de primire, pe pereții căruia erau aliniate lănci lustruite și încrucișate. În cameră nu era fir de praf. Casa nu arăta ca și cum ar fi fost închisă.

— Doamna nu este acasă, zise lacheul.

— Dar familia locuiește aici? insistă Kestrel. Jess stă *de obicei* aici?

Lacheul se foi și rămase tăcut.

— Fratele ei este acasă? întrebă Kestrel.

Când lacheul tot nu răspunse nimic, Kestrel replică:

— Tu știi cine sunt?

Servitorul recunoscu apoi că Ronan nu avea un program stabil.

— De cele mai multe ori nu e acasă. Iar sora lui...

— Dacă nu e aici, atunci o să aștept în salon până ce se întoarce, spuse Kestrel, deși așa risca să-l întâlnească pe Ronan.

Lacheul se agită, nervos.

— Nu v-aş recomanda lucrul ăsta, milady. Cred că şi fratele, şi sora vor fi plecaţi ceva vreme.

— Voi aştepta.

Ceea ce şi făcu. Kestrel era hotărâtă să doarmă pe divanul din salon dacă era nevoie.

Focul mocnea încetişor. Ceaiul i se răci.

Kestrel şi-o aminti pe Jess încruntându-se prin somn. Îşi aminti cum zdrobise pe marmura şemineului petalele din sticlă de pe colierul dăruit de Jess.

Oare tăcerea lui Jess – absenţa, minciunile ei – se datorau darului distrus? Poate că erau din cauza jignirii aduse de Kestrel. Dar îi spusese lui Jess, iar Jess o iertase. Nu-i aşa?

Sau...

Ce-i spusese Ronan lui Jess? Kestrel crezuse că mândria băiatului avea să-l împiedice să-i spună vreodată surorii lui despre cererea în căsătorie de la Balul Iernii şi despre faptul că fusese refuzat, şi în favoarea cui.

Groaza muşca din inima lui Kestrel. Când ceasul bătu cea de-a treia oară de când aştepta, ea se sprijini de o pernuţă. Materialul mirosea vag a parfumul lui Jess. Era o floare albă din Herran. Floarea se deschise în amintirea lui Kestrel.

Mireasma era proaspătă.

Din salon, Kestrel putea vedea drumul. Îşi vedea propria trăsură şi însoţitoarea care o aştepta înăuntru.

Kestrel se lupta cu ceea ce înţelegea în cele din urmă. Nu voia să înţeleagă. Însă înţelegea... vedea clar cum Jess şezuse chiar pe canapeaua aceea când trăsura lui Kestrel oprise în faţa casei. Jess lăsase vorbă lacheului, apoi se retrăsese în altă parte a casei. Ea aştepta acolo. Aştepta să plece Kestrel.

Parfumul aduse lacrimi în ochii lui Kestrel.

— Mă voi întoarce în altă zi, îi zise ea servitorului când se pregătea să iasă, însă când se urcă în trăsură, Kestrel își aruncă privirea peste umăr și văzu un colț de pânză fluturând la fereastra de sus a casei.

Cineva trăsese draperia. Cineva o urmărea. Când Kestrel își îndreptă privirea spre fereastră, draperia căzu.

Pe când Kestrel păşea pe sub arcada turnului de pază, îi auzi pe soldații din garda palatului râzând.

— Unde o fi dispărut? întrebă unul dintre ei.

— La cotețe, răspunse un altul. Se joacă cu cățelușii în nămol. E locul perfect pentru ilustrul nostru prinț, dacă mă întrebi pe mine.

Kestrel se opri, se întoarse și se apropie de gărzi. Soldații nu erau speriați, pesemne pentru că în mintea lor Kestrel le împărtășea disprețul.

Ea-l privi pe soldatul care vorbise la urmă. Kestrel îl pălmui. În momentul de confuzie ce urmă, Kestrel își strânse mâna ce o durea și se îndepărtă.

Verex era băgat cu totul într-una dintre cuștile din adăpost, șezând pe o grămăjoară de fân murdar și hrănind un cățeluș cu o cârpă îmbibată în lapte. Cățelușul era moale și liniștit în mâinile lui Verex. Pielea lui era cutată și atârna, și ținea ochii închiși.

Când Verex o văzu pe Kestrel, aprope că păru el însuși un animal încolțit și prudent.

— Nu zice nimic, îi spuse el.

— Ce să zic?

— Orice ai avea de gând să zici.

Ea se aplecă peste bariera cuștii de lemn.

— Mă înveți cum să fac și eu asta?

Mâna ce ținea cârpa se ridică de uimire. Laptele picură pe cățel.

Kestrel intră în adăpost, se așeză pe paie, alături de Verex, și întinse mâna făcută căuș.

— Nu. Verex îi apropie fetei palma stângă de cea dreaptă, astfel încât cele două mâini formară un soi de coșuleț. Așa, îi zise.

Prințul mută puiul în mâinile lui Kestrel. Cățelușul emana o căldură moale, catifelată și lipsită de substanță. Tot trupul lui se mișca atunci când respira. Kestrel se întrebă dacă fusese și ea la fel pe vremea când nu era decât un bebeluș în brațele tatălui ei și dacă bărbatul simțise aceeași liniște și pace pe care le simțea ea ținând micuța creatură în brațe.

— E slab, zise Verex. Mama lui nu vrea să-l hrănească.

Prințul îi arătă lui Kestrel cum să bage cârpa cu lapte în gura cățelului.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Prințul se jucă cu un fir de fân.

— Oh, mi-am dat seama. Nu mi-a fost greu să înțeleg cu ce te are tata la mână. Verex surprinse privirea speriată a fetei și continuă: Cel puțin, nu atunci când îl cunoști așa de bine ca mine. Ar suci gâtul cățelului ăstuia chiar dacă maică-sa l-ar hrăni până la urmă. Lui nu-i plac ființele slabe. Însă iubește să descopere slăbiciuni. Iar acum, guvernatorul tău a plecat.

Kestrel își ținu ochii aburiți de lacrimi asupra cățelului.

— Nu la asta m-am referit. Nu asta am vrut să spun.

— Dar ăsta e adevărul. Îl iubești. Asta e slăbiciunea ta. Într-un fel sau altul, de aceea ai acceptat să te măriți cu mine.

Kestrel își trecu degetul mare peste una dintre urechile moi și îndoite ale cățelului. Se uită la pui; stătea cu ochii închiși, adormit chiar și când își sugea laptele.

— Nimănui nu-i place să fie folosit, spuse Verex.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă folosesc de tine.

— Sincer, *mă aștept* să fiu folosit. Așa e la curte. Nu m-am gândit niciodată... ei bine, sunt fiul tatălui meu, nu? Normal că nunta avea să-mi fie aranjată. Normal că nu aș fi putut alege. Știu că am fost furios. Știu că *încă* sunt furios și asta mă roade pe dinăuntru, dar... Kestrel, aș fi înțeles ce a fost cu logodna. Acum te înțeleg. Mi-ai fi putut spune *de ce*.

— Crezi că *de ce* contează cu adevărat?

— Tu nu crezi?

— Verex, am făcut ceva oribil.

Coastele cățelului se ridicau și coborau în timp ce Kestrel îi povesti lui Verex despre planul de a otrăvi caii din câmpiile de est și motivul pentru care sugerase asta.

Verex rămase tăcut. O mână tresări în fân. Kestrel se gândi că voia să-i ia cățelul, dar el nu mai făcu nicio mișcare.

— Am auzit că nu ești deloc de acord cu războiul din est, zise ea.

— Tata zice că sunt prea slab. Are dreptate.

— Ar trebui, cu atât mai mult, să mă condamni.

— Pentru că ești mai dură? Prințul își îndepărtă părul blond din ochi, astfel încât să o vadă mai bine pe Kestrel. Așa te vezi tu pe tine?

— Dacă n-aș fi sugerat otrăvirea, poate câmpiile nu ar fi fost arse până la urmă. Poate că armata nu ar fi făcut nimic.

Prințul râse cu cinism.

— Dacă n-aș fi vorbit cu tatăl tău, spuse ea, atunci cel puțin n-ar mai fi fost vina mea, indiferent *ce* s-ar fi întâmplat.

— Nu cred că ignoranța e același lucru cu nevinovăția. Prințul se sprijini pe spate în fânul foșnitor și urât mirositor. Eu cred că ai făcut tot ce ai putut. Risha va crede la fel când îi voi spune.

— Nu. Nu-i spune. Te rog.

— Eu îi spun tot, răspunse Verex simplu.

Privirea lui Kestrel căzu iar asupra cățelușului. Se întrebă cum ar fi fost să poată spune cuiva totul. Mângâie creatura catifelată.

— O să trăiască?

— Așa sper.

Un lichid fierbinte curse iute printre degetele lui Kestrel. Ea țipă. Urina cățelușului i se scurse pe mânecă. Verex își deschise larg ochii deja mari.

— Ai fost norocoasă.

— Norocoasă?

— Știi, cățeii nu fac doar pipi. Ar fi putut fi mai rău.

Kestrel zâmbi.

— E adevărat, zise ea. Ai dreptate.

Zâmbetul lui Kestrel se lărgi și deveni un hohot de râs.

Cameristele fură oripilate. Umplură cada și smulseră hainele de pe Kestrel. Dar Kestrel se simțea cuprinsă de acel sentiment de iertare pe care i-l dăduse Verex. Senzația de bine o făcea să plutească moale în apa caldă.

Kestrel ceru să fie lăsată singură. Apa se răci. Părul colorat în negru de umezeală i se întindea lucios peste sâni, ca o armură.

Arin o schimbase. Venise vremea ca ea să o recunoască.

Kestrel se ridică în picioare în cadă. Apa se scurse de pe trupul ei și ea se acoperi, rușinată într-un fel ciudat și absurd de propria sa goliciune.

Cum o schimbase Arin?

Fata se gândi la vara trecută şi cum i se părea că Arin încerca să-i deschidă ochii ca să vadă lumea. Se gândi la căţelușul catifelat şi orb şi la dorinţa ei de a nu fi auzit niciun plan legat de câmpiile estice, astfel ca acum să nu mai fi purtat responsabilitatea faptei sale.

Kestrel se gândi apoi că trebuia să deschidă ochii încă şi mai larg.

Privi în jur.

Pe trupul ei era un halat pluşat, căci mireasa prinţului avea nevoie de confort. Văzu vitraliile ferestrelor din baie, căci valorienii trebuiau să se înconjoare de frumuseţe. Pe degetele ei încreţite de apă luceau, umede, inele din aur. Războaiele generalului câştigaseră tot acel lux pentru fiica lui.

Şi apoi existau reguli. Reguli ce atârnau, invizibile, în aerul umed. Dar cine le stabilise? Cine decisese că un valorian îşi respectă întotdeauna cuvântul dat? Cine îl convinsese pe tatăl ei că imperiul avea nevoie să înghită cu totul alte ţări şi că sclavii reveneau de drept Valoriei?

Generalul îşi ţinea onoarea strâns, ca pe un obiect material, ceva ce nu îi putea fi luat. Kestrel îşi dădu seama că se mai întrebase şi altă dată cum era onoarea tatălui ei, şi cum era a lui Arin, însă tot nu descoperise ce formă prinsese a ei.

Era dezonorant, decise ea, să accepţi ideea altcuiva de onoare fără a sta la îndoială.

Kestrel se aplecă să atingă robinetul şi ţeava căzii. În casele herrani era apă curentă pentru fântânile arteziene, însă palatul imperial era împânzit de un sistem ingenios de ţevi ce pompau apă caldă de la sursele termale din munţi, care era mai departe încălzită cu ajutorul unui furnal şi împinsă la etajele cele mai de sus. Sistemul fusese inventat de genistul-şef, care proiectase şi canalele.

În ziua de după plecarea lui Arin, Tensen îi ceruse lui Kestrel să investigheze ceva.

— Genistul i-a făcut o favoare împăratului, spusese el. Ai putea afla despre ce e vorba?

Kestrel își ridică mâna de pe țeava caldă care ducea în podea și dispărea înăuntru. Fata merse la fereastră și rămase în lumina strălucitoarea a sticlei uluitor colorate. Mâinile ei luceau albastre și roz intens. Desprinse zăvorul și deschise larg fereastra. Totul era limpede și senin. Aerul era proaspăt. Kestrel putea simți mireasma aceea purtată de vânt, care avea să o ducă mai departe în viitor, spre o vreme călduroasă, parfumată de flori și copaci fertili ce se pregăteau să-și întindă brațele verzi.

Venea primăvara.

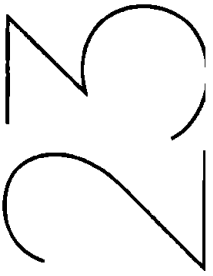

ÎN A ŞASEA ZI PE MARE, LUI ARIN NU-I MAI FU RĂU. În noaptea aceea, pe cer nu mai erau nori. Stelele împânzeau bolta. Corabia naviga lin.

Arin se afla pe punte, învârtind între degete pumnalul lui Kestrel. În cele din urmă, decisese să ia arma cu el. Sau cel puţin aşa-şi spunea.

Băgă pumnalul în teacă. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la mulţimea de stele ce se arcuiau deasupra lui ca o pată neclară şi strălucitoare.

Sarsine păruse extrem de obosită când Arin o văzuse în drumul lui dinspre capitală. Fusese îngrijorat din cauza chipului ei palid şi al ochilor încercănaţi.

Sarsine pufnise:

— E din cauza mâncării.

— Ce e neregulă cu ea?

— E prea puţină.

Apoi Sarsine oftase şi îi spusese că tot ţinutul Herranului suferea.

— Asta se va schimba, îi zisese Arin.

Îi explicase apoi cum să salveze recolta de nucă. Sarsine îi atinsese mâna în semn de mulţumire. Apoi îşi pironise ochii aprigi şi strălucitori asupra lui Arin.

— Uite ce ţi-au făcut, zisese ea.

— E o nimica toată.

Însă ea plânsese din cauza chipului său schimbat şi asta îl făcuse pe Arin să întristeze şi mai mult. O lăsase să plângă. Nu ştia ce altceva să facă.

Mai târziu, Sarsine îi zisese:

— Acum, spune-mi ce nu mi-ai spus încă.

Aşa că el îi povestise despre Kestrel. Arin îşi amintea acum scena, în timp ce privea peste oglinda neagră a mării.

Sarsine ascultase tăcută. Se aflau în biblioteca din casa familiei lui, nu în salon. Pianul lui Kestrel se afla în salon. Deşi nu-l vedea, instrumentul îi stăruia în minte: mare, lucitor. Supărător. Arin voia să scape de amintirea lui.

— Nu pare a fi aceeaşi persoană, remarcă Sarsine.

Arin îi aruncă o privire rece.

— O cunoşti mai bine decât mine, admise ea.

Arin clătină din cap.

— M-am păcălit singur.

Părea că rătăcise confuz o lungă perioadă de timp şi că ultimul lucru limpede pe care-l făcuse era să declare că acordul cu împăratul nu era decât un truc. Arin ştia că armata lui ar fi pierdut în acea zi, că valorienii spărseseră deja zidurile oraşului. Însă bătălia ar fi fost aprigă. Herranii ar fi luptat până la moarte şi ar fi dus cu ei în mormânt cât mai mulţi duşmani. Tratatul însemnase o victorie uşoară pentru împărat: o modalitate de a stoarce resursele Herranului fără a pierde niciun soldat valorian.

Ar putea fi un truc, dar îl vei alege, îi spusese Kestrel.

Pe atunci ningea. Zăpada se prinsese în genele ei. Arin se întreba de multe ori ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi întins mâna să o scuture. Își imagina fulgii topindu-se sub degetele lui. Îi era rușine să-și aducă aminte de asta.

Arin nu adormise pe puntea corabiei neobișnuit de liniștite, însă se simțea ca și cum ar fi visat. De parcă visele și amintirile și minciunile erau același lucru.

Tresări auzind un pește ce străpunsese suprafața apei. Habar nu avea de cât timp stătea acolo. Stelele se mișcaseră pe cer.

Înfrigurat și obosit, Arin coborî în cală.

Arin lăsă iarna în urma lui. Vântul se înteți și umfla velele, umplând pântecele pânzelor. Căpitanul herrani, care fusese un soi de legendă înainte de război, era încântat. Nava prinse viteză, tăind valurile.

Soarele deveni unt topit. Arin își scoase jacheta călduroasă, jerpelită, a tatălui său. Nu voia să o mai poarte.

Marea se făcuse de un verde uluitor de limpede. Arin văzu lumi întregi dedesubt. Peștii rupeau rândurile bancurilor și apoi se adunau ca la un semn, rearanjându-se ca piesele unui puzzle colorat.

La un moment dat, o creatură sări din apă. Înotătoarea ei dorsală era ca o scoică roz. Ființa scoase un fluier răsunător, apoi se scufundă iar sub valuri.

Arin se vindecă în cele din urmă și-și scoase singur ațele.

De acum, Arin naviga cu adevărat pe ape estice. Vântul, marea și soarele alungau mai ușor gândurile.

Deși nu întotdeauna. Într-o zi, când soarele lucea fierbinte pe cer, deasupra capului lui Arin, el văzu în apă ceva

ce luă drept umbra navei. Apoi, umbra masivă se mişcă şi lunecă într-un fel care nu avea niciun sens. Arin se holbă, dându-şi seama că umbra era de fapt o creatură marină monstruoasă care înota jos de tot, sub corabie. Nu înţelesese ceea ce văzuse.

În mintea lui Arin răsunară iar cuvintele lui Tensen: *Ţi se pare că vezi ceea ce vrei să vezi.*

Arin se gândi la Kestrel şi se întrebă dacă unele răni se vindecă vreodată. Inima îi bubuia în urechi. Era din nou ţintuit de propria-i mânie.

Dar ce vrea Tensen să vezi tu? îi şopti o voce. Gândul în sine era o insultă la adresa lui Tensen, care-l avertizase încă de la început în legătură cu obsesia lui pentru Kestrel.

Arin îşi dădea acum seama, cu neplăcere, că totuşi Kestrel fusese onestă cu el. Ea încercase mult timp să clarifice lucrurile. Trimisese trupele să atace forţele lui Arin după ce fugise din Herran. Îi spusese despre logodna ei. Nu îi răspunsese niciodată la avansuri – oricât l-ar fi durut pe Arin când se gândea la asta. Şi-apoi, când o întrebase despre atacul valorienilor asupra câmpiilor de est, ea nu făcuse nici cel mai mic efort să-şi ascundă implicarea. Vina fusese evidentă pe chipul ei.

Arin simţea soarele amiezii cum îl bătea în cap. Îşi forţă gândurile să se întrepătrundă, într-un soi de non-gândire: netedă şi lucioasă ca un scut.

Arin învârti pe deget inelul de la Tensen, dar nu-l scoase.

Nava străbătu apele de jad ale deltei, spre oraşul reginei din est. Apoi corabia nu avu unde să mai înainteze. Arin îi dădu inelul lui Tensen căpitanului. Îl înfăşurase într-o batistă tivită cu un cod ţesut, colorat. Mesajul îi transmitea lui Tensen că

Arin ajunsese în siguranță în orașul reginei. O minciună nevinovată. Mesajul era doar pe jumătate adevărat, dar Arin nu voia ca bătrânul să se îngrijoreze. Cât despre inel...

Arin cususe câteva cuvinte pe batistă: *N-aș suporta să pierd un asemenea dar.*

Apoi își prinsese la brâu pumnalul lui Kestrel, pe care ar fi dorit mai degrabă *să-l piardă.*

Arin fu coborât de pe punte într-o barcă. Tânărul se îndepărtă vâslind de nava ce avea să se întoarcă în Herran. Căpitanul avea să treacă mesajul și inelul în alte mâini. Exista un mic risc ca inelul să nu mai ajungă la Tensen. Ar fi putut fi interceptat de vreun valorian. Dar Arin știa că inelul nu era în siguranță la el, și nici nu-și făcea griji că bijuteria putea fi identificată, căci era foarte simplă.

Arin rămase cu fața la navă în timp ce vâsli mai departe. Când ajunse la un râu îngust tivit cu papură, nava dispăruse la orizont. Ploaia căzu de două ori, iscându-se din senin, udându-l pe Arin până la piele, apoi dispăru la fel cum sosise.

Râul se preschimbă în câteva canale șerpuitoare. Arin pătrunsese în orașul făcut din piatră albă și lucioasă. Deasupra fiecărui canal se aflau poduri mici, ca niște brățări pe brațul unei doamne. Undeva, un clopot începu să bată în turnul lui.

Arin tocmai ce începuse să navigheze în labirintul de apă al orașului... însă nu observase și privirile insistente. Pe canal alunecau ambarcațiuni zvelte și lustruite pe lângă care barca lui semăna cu o rață. Chiar dacă barca nu l-ar fi dat de gol că era străin, ar fi făcut-o pielea lui. Oamenii se opreau din treburile lor ca să se uite la el. O copilă ce spăla rufe în râu se sperie așa de tare, că dădu drumul cămășii pe care o ținea în mâini. Veșmântul pluti în canal și fu înghițit de apă.

Pesemne că vestea călătorise înaintea lui Arin sau săltase pe malurile canalului.

Niște ancore cu gheare țâșniră peste apă și prinseră barca lui Arin. Una dintre ele mușcă din brațul lui și trasă o dungă sângerie.

Ancorele traseră barca lui Arin la un debarcader, unde el fu iute prins.

24

ÎNCHISOAREA NU ERA ÎNGROZITOARE. ARIN AVEA o ferestruică cu vedere spre cer.

Arin încercase să explice, când îl ridicaseră din barcă, dar deşi limba lui semăna cu dacrana, esticii îl priviseră cu aceeaşi frustrare pe care o simţea şi Arin, ca şi cum pielea era tot ce-i împiedica să-l înţeleagă.

Ochii lor negri erau conturaţi în culorile apusului. Atât bărbaţii, cât şi femeile aveau părul tuns scurt şi purtau pantaloni şi cămăşi albe şi largi. Când ploaia începu să cadă brusc cu o violenţă care făcea picăturile să salte pe malurile pavate ale canalului, ţesătura albă şi udă a hainelor lăsă să se vadă muşchii bine conturaţi ai oamenilor.

Pumnalul lui Kestrel îi fu luat. La vederea armei imperiale, atmosfera se tensionă deodată. O femeie îi pusese o întrebare scurtă lui Arin.

— Uită-te la mine, răspunsese Arin. Nu sunt valorian.

Dacranii vedeau părul lui închis şi ochii cenuşii, herrani. Trebuie să fi ştiut că Arin fusese sclavul inamicilor.

Însă ultimul cuvânt pronunţat de el nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. Tensiunea crescu în intensitate.

— Vă rog, zise el. Trebuie să vorbesc cu regina voastră.

Oamenii îl înțeleseseră. Dar apoi se năpustiră asupra lui și-i traseră brațele la spate. Mâinile îi fură legate și îl târâră pe Arin departe.

În celula lui, Arin își trecu mâna peste dreptunghiul de cer. Blocă vederea, pe urmă descoperi iar peticul albastru și îl acoperi la loc. Apoi lăsă culoarea să îi pătrundă în minte. Zidurile clasei în care învăța în Herran avuseseră aceeași culoare. Arin se gândi la momentele în care tatăl lui venise să asculte lecțiile de logică și-i spusese tutorelui să plece. De acolo avea să continue el.

Plăcerea tăcută a acelor amintiri încercă să-i țină de urât lui Arin. Când sentimentul de bine trecu, Arin își dădu seama că era speriat.

Un străin înarmat cu un pumnal imperial, cerând să-i vorbească reginei?

Arin fusese așa de prost. Însă nu suficient de prost încât să ignore ce putea să-l aștepte de îndată ce ușile celulei urmau să fie deschise.

Arin își frecă obrazul și simți cicatricea umflată și sensibilă. Durerea nu-i era străină. Valorienii îi arătaseră cum putea fi trădat de propriul trup.

Când Arin fusese sclav în carierele de piatră, Coțcarul încercase și el să-i dea câteva lecții despre suferință. Era spre binele lui Arin, așa îi spusese Coțcarul. Arin trebuia să învețe să reziste durerii. Coțcarul tăiase antebrațul lui Arin cu o piatră ascuțită. Arin icnise văzând sângele. Se smulsese din strânsoarea Coțcarului. „Oprește-te", zisese el. „Te rog."

„Bine, bine." În cele din urmă, Coțcarul îi dăduse drumul. „Nici eu nu vreau să fac asta. Ce pot să zic? Îmi placi prea mult."

Iar Arin, care nu avea decât doisprezece ani, se simţise ruşinat şi recunoscător.

Aventura lui în celula temniţei din est avea mai multe finaluri, iar majoritatea nu erau bune. Arin nu ştia cum avea să reacţioneze în faţa torturii.

Îşi aduse aminte când îi mărturisise planul său lui Tensen. Îşi propusese să călătorească spre est, să câştige bunăvoinţa şi ajutorul reginei. Simplu. În amintire, propria lui voce suna aproape vesel.

Deşi nu întru totul.

Arin fusese *nerăbdător* să plece din capitală. Fusese disperat. Trebuise să scape, şi ştia de cine fugea. Cum putea Arin să aibă încredere în propriile instincte, când Kestrel îi demonstrase cât de îngrozitor se înşelase? Arin ar fi trebuit să ştie că vizita lui în est era o idee proastă. Jură că de acum încolo avea să pună la îndoială orice ar fi fost tentat să creadă.

De partea cealaltă a uşii celulei se auziră mai mulţi paşi care se apropiau.

Logica e un joc, auzi Arin în amintire vocea tatălui său. *Hai să vedem cum joci.*

În celula lui se afla o fereastră.

Orice prizonier ar fi fost atras de ea, ca o insectă atrasă de lumină. Aşa cum fusese şi el.

Oricine era cel care venea, se aştepta să-l găsească aproape de ferestruică.

Arin se îndepărtă.

Se poziţionă în direcţia spre care avea să se deschidă uşa. Când uşa se deschise şi vizitatorul pătrunse în celulă, Arin o trânti spre om. Îl trase pe celălalt aproape şi-şi petrecu un braţ peste gâtul lui, sufocându-l. Gardianul începu să strige pe limba lui.

— Dă-mi drumul, spuse Arin, deşi el era cel care-l ţinea strâns pe om. Scoate-mă de aici.

Dacranul şuieră. Zgârie faţa şi braţul lui Arin. Dădu să zică iar ceva, însă Arin îşi aminti abia acum că pe hol auzise paşii mai multor persoane.

În pragul celulei stătea un alt bărbat.

— Fă ceva! i se păru lui Arin că ar fi zis gardianul pe care-l ţinea încă în strânsoarea lui.

În mod ciudat, al doilea dacran nu se mişca deloc. Arin se uită în direcţia lui, neînţelegând ce-l împiedica pe om să intervină sau să negocieze libertatea prietenului său.

Bărbatul cel tăcut înaintă un pas. Chipul îi fu luminat. Arin îl apucă mai strâns pe paznic.

Faţa bărbatului din prag semăna cu un craniu. Îi lipsea vârful nasului, iar nările arătau ca două tăieturi anormal de largi. Cicatricea care îi brăzda buza de sus arăta că lama cuţitului alunecase în jos, ca să reteze nasul. Urechile omului nu erau nimic altceva decât două găuri.

— Tu, îi zise omul lui Arin, în herrani. Îmi amintesc de tine.

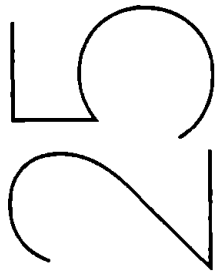

ZIUA DE DINAINTE DE A FI CUMPĂRAT DE KESTREL.

Sclavul din est care încercase să fugă.

Împăratul va primi ce merită, îi spusese el lui Arin.

— Văd că şi tu ai fost însemnat, zise dacranul, stând în pragul uşii. Dar tot nu eşti la fel de chipeş ca mine.

— Cine eşti?

— Interpretul tău. Ai de gând să-i dai drumul?

Bărbatul arătă spre gardianul care leşinase în braţele lui Arin.

— Ce-o să mi se întâmple dacă-l las?

— Ceva mai plăcut decât dacă refuzi. Haide, tinere. Crezi că regina mea s-ar fi obosit să trimită pe cineva care vorbeşte limba ta dacă ar fi vrut să-ţi facă rău?

Arin lăsă gardianul să alunece la podea.

— Bravo, zise omul cu faţă de craniu, ridicând o mână.

Arin crezu că bărbatul voia să-i atingă rana sau să-şi pună palma pe obrazul său, aşa cum făceau bărbaţii herrani. Gestul nu era potrivit cu un străin, darămite cu unul din altă ţară, însă Arin decise să-i dea voie celuilalt să-şi pună palma pe chipul lui.

Bărbatul purta un inel masiv, iar mâna nu se îndreptă spre faţa lui Arin, ci spre gâtul lui. Inelul îl înţepă şi-l împuse cu un ac mic ce-i înmuie sângele.

Trupul lui Arin se făcu precum plumbul. Bezna îl cuprinse cu totul, îşi deschise gura larg şi-l înghiţi.

Cineva plângea. Lacrimile erau calde pe fruntea lui, pe genele şi pe gura lui.

Nu plânge, încercă el să zică.

Te rog, ascultă, spuse ea.

Avea să asculte, cum să nu? De ce credea ea că nu avea să o asculte? Dar când Arin dădu să răspundă, doar aerul îi foşni în gât. Se gândi la frunze. Îşi aminti de pedeapsa zeului muzicii, care fusese închis în trunchiul unui copac pe parcursul unui ciclu al panteonului: o sută de ani de tăcere. Arin îşi simţi pielea plesnind şi preschimbându-se în scoarţă. Din el ieşiră crengi, iar pe crengi crescură frunze care-i astupau gura cu verdele lor. Vântul îi legăna crengile.

Arin deschise ochii şi apa picură în ei. Clipi şi îşi dădu seama că nu plânsese nimeni asupra lui. Se afla într-o barcă, sub un ropot de ploaie. Era legat şi stătea culcat pe spate, într-o ambarcaţiune îngustă, nu foarte diferită de o canoe, ce se mişca foarte încet.

Ploaia se opri. O libelulă cu aripi la fel de mari ca o pasăre lunecă deasupra lui. Insecta luci roşie pe cerul ce se făcuse brusc albastru.

Arin se întinse în legături.

Barca se mişcă şi o faţă se aplecă asupra lui. Chipul desfigurat al esticului era mai dezolant la lumina zilei. Omul plesni din limbă.

— Nu ţi-a trecut prin cap, micule herrani, că regina m-ar fi putut trimite pe mine să traduc un interogatoriu nu foarte prietenos? Eşti prea încrezător.

Bărbatul deschise cu unghia un mic compartiment de pe o latură a inelului. Omul îl atinse pe Arin, iar craniul şi cerul şi libelula roşie dispărură.

Împăratul era furios şi-şi manifesta mânia în anumite feluri.

Ministrului herrani al agriculturii, care fusese cel ce-i dăduse vestea despre recolta compromisă de nucă, împăratul îi trimise o invitaţie personală la o piesă de teatru despre cucerirea Herranului. Tensen avea un loc în primul rând şi fu împroşcat cu sânge de animal în timpul scenei ce înfăţişa uciderea familiei regale herrani.

Curtenii se folosiră de tot felul de vorbe linguşitoare să-l înveselească pe împărat, însă asta nu făcu decât să-l irite şi mai tare, atrăgând după sine consecinţe dezastruoase. Mulţi aristocraţi aflară brusc că fiii şi fiicele lor „deciseseră" dintr-odată să intre în armată şi fură trimişi în est.

— Nu-i sta în cale, îi zise Verex lui Kestrel.

— Nu e vina nimănui că viespile au distrus recolta. Nu poate da vina pe mine.

— El dă vina pe toată lumea.

Însă cu Kestrel, împăratul continua să fie blând – ba chiar iubitor, până în ziua când anunţă că ea avea să participe la parada militară de la sfârşitul săptămânii.

— Tatăl tău se întoarce acasă.

În mintea ei, Kestrel redeveni o fetiţă, poticnindu-se în timp ce se suia pe poneiul ei ca să iasă în întâmpinarea tatălui, ca să fie prima care-l vedea şezând brav în şaua calului

său, murdar, însă victorios. Purta o sabie miniaturală, pe care generalul o făcuse pentru ea. Generalul zâmbea şi îi spunea că e mica lui războinică.

— Ai grijă, Kestrel, zise împăratul. Poţi fi tu însăţi în preajma *mea*, bineînţeles. Nu e nevoie să ascunzi nimic. Însă societatea nu va înţelege fericirea de pe chipul tău, nu şi când tatăl tău e rănit.

— A fost rănit?

Kestrel întrebă de sute de ori, de mii de ori despre general, despre cât de gravă îi era starea, unde şi cum fusese rănit. Oare venea în Valoria ca să se odihnească sau ca să moară?

Împăratul ridică din umeri şi zâmbi, spunându-i că, de fapt, nu ştia.

Un şarpe negru unduia prin oraş. De pe meterezele palatului, Kestrel putea vedea scânteierile mici ale solzilor de aur. Se chinui să discearnă chipurile din primul rând de soldaţi îmbrăcaţi în negru. Era ca şi cum cineva i-ar fi ţinut mâna peste nas şi peste gură. Frica ei o lăsa fără aer.

Verex îi atinse uşor braţul.

Împăratul băgă de seamă, însă chipul lui rămase impenetrabil. Verex îşi privi sfidător tatăl, iar Kestrel se simţi un pic mai bine.

Batalionul urca muntele, în timp ce cizmele a o mie de soldaţi bubuiau în drumul pavat cu piatră. Drapelele negre şi fanioanele aurii, precum cozile de rândunică, plesneau în vânt. Kestrel scoase un ochean mic din buzunarul fustei.

— Nu se cuvine, spuse împăratul. Crezi că tatăl tău ar vrea ca tu să-i vezi chipul înainte ca el să-l zărească pe al tău? E un duşman, ca să te holbezi la el? Ai să arăţi respectul cuvenit prietenului meu.

Kestrel roşi şi puse ocheanul la loc.

Pe meterezele palatului nu se aflau decât ei trei: împăratul, prințul și doamna. Restul curtenilor se strânseseră în curtea interioară, înșiruiți conform rangului, stând nemișcați, în liniște. Mulți dintre ei știau ce însemna lupta. Restul doar credeau că știu. Însă toți stăteau în poziție de drepți.

Apoi Kestrel auzi trupele înveșmântate în negru apropiindu-se și văzu, în capul șirului, un singur bărbat pe cal, conducându-i pe ceilalți.

Inima lui Kestrel păru să elibereze ceva ce-și luă zborul în interiorul ei. Însemna că tatăl ei era bine. Nu se putea ca rana să fi fost așa de gravă, căci altfel generalul ar fi fost adus la palat într-o lectică.

Lui Kestrel nu-i mai păsa de demnitate. Fugi pe treptele de piatră ce coborau de pe metereze. Străbătu scările în goană, împiedicându-se de tivul rochiei, agățându-se de balustradă și blestemându-și pantofii cu toc.

Dădu buzna în curte tocmai pe când cornii prinseră a suna. Porțile barbacanei se deschiseră, greoaie, iar batalionul intră.

Generalul își conduse calul direct spre Kestrel. În inima lui Kestrel, sentimentul înălțător ezită. Chipul tatălui ei era cenușiu. Un bandaj mare îi înconjura pieptul, îmbibat de sânge.

Generalul își opri calul. Batalionul rămase nemișcat în spatele lui, iar liniștea zornăi asurzitoare între ziduri.

Kestrel păși spre general.

— Nu, zise tatăl ei.

Ea se opri. Bărbatul descălecă. Era agonizant să vadă cât de încet se mișca. Șaua calului era mânjită cu sânge.

Kestrel dădu iar să meargă la el. Și-ar fi dorit să-i ofere brațul. Bineînțeles, pe ascuns. Oare o fiică nu avea voie să

meargă la braţ cu tatăl ei? Omul însă ridică o mână protejată de mânuşa ei de fier.

Fata se apropie oricum.

— Lasă-mă să te ajut.

— Nu mă face de ruşine.

Generalul vorbise încet, printre dinţi. Nu îi auzise nimeni. Dar pe când generalul porni înainte, spre palat, iar ea se văzu silită să îl urmeze, Kestrel simţi că toţi ştiau ce-şi spuseseră şi că fiecare persoană strânsă acolo cunoştea absolut totul despre ea şi despre tatăl ei.

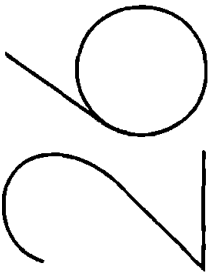

GENERALUL REFUZĂ MEDICAMENTUL.

— E o diferenţă foarte mică între un medicament şi otravă, zise el.

Cupa era în mâna medicului, nu într-a lui Kestrel, însă fata reacţionă de parcă ea ar fi fost cea acuzată.

— Nu te otrăveşte nimeni, îi spuse tatălui său.

— Nu asta vrea să zică, interveni Verex.

Toţi, inclusiv împăratul, a cărui uitătură semăna cu cea pe care i-o aruncase pe când se aflau pe meterezele palatului, îl priviră pe prinţ. Chipul medicului imperial însă exprima limpede respectul pentru Verex. Tatăl lui Kestrel miji ochii obosiţi şi se sprijini pe spate în patul pătat de sânge. Kestrel nu avea nicio idee ce exprima propriul ei chip.

— Aproape orice substanţă care are potenţialul de a vindeca poate face şi rău... depinde de cantitate, zise Verex. Chiar şi în cantitatea potrivită, generalului s-ar putea să nu-i placă efectele secundare.

— Nu face decât să prevină infecţia, zise medicul, şi să te adoarmă.

— Exact, răspunse tatăl lui Kestrel.

După felul în care se încrunta la cupă, generalul exprima destul de clar ce ar fi avut de gând să facă dacă medicamentul se apropia cumva de el.

— Trebuie să curăţ rana.

— Poţi face asta foarte bine cât sunt treaz.

— Te rog, tată, spuse Kestrel, însă generalul o ignoră.

— Prietene, interveni împăratul, mi-ai demonstrat puterea ta de mii de ori. Nu e nevoie să fii aşa de încăpăţânat.

— Aţi putea să îi daţi medicamentul cu forţa, sugeră Verex.

Toţi îl priviră oripilaţi.

— O să bei, îi spuse împăratul generalului Trajan. Îţi ordon.

Tatăl lui Kestrel oftă.

— Urăsc să fiu în minoritate, răspunse el şi bău.

Clipi greu şi-şi întoarse privirea spre Kestrel. Ea nu ştia dacă generalul dorea să vorbească sau doar să o privească, deşi nu ar fi ştiut ce voia tatăl ei să vadă, sau ce vedea. Kestrel însă îşi ţinu respiraţia, aşteptând un cuvânt. Măcar un gest. Un gest ar fi fost suficient.

Omul închise ochii şi chipul păru să i se mişte cu lentoare. Adormise.

Kestrel îşi dădu seama atunci că nu-şi văzuse niciodată tatăl dormind. Cumva, asta o făcu în final să lăcrimeze.

— Nu e atât de grav, zise împăratul, deşi expresiile de pe chipurile medicului şi al lui Verex păreau să-l dezaprobe. Vino. Nu mai plânge.

Împăratul îi întinse o batistă fetei, vorbindu-i cu blândeţe.

Verex îşi luă privirea de la ei.

După ce împăratul plecă, medicul îi zise lui Kestrel:

— Ar trebui să pleci şi tu, milady.

— Nu.

Medicul încercă să-și ascundă nemulțumirea plină de iritare.

— N-o să leșin, zise ea, deși nu avea încredere în propria promisiune.

— Te deranjează dacă rămân cu tine? întrebă Verex.

Întrebarea era sfioasă, însă reuși să pună lucrurile în mișcare. Astfel, medicul se apucă de treabă.

Verex îi vorbi lui Kestrel tot timpul. Descrise la ce folosea fiecare dintre instrumentele medicului și proprietățile antiseptice ale soluției de curățare.

— Rănile abdominale sunt periculoase, zise el, însă lama nu a atins niciun organ intern.

— De unde știi? întrebă Kestrel.

— Ar fi murit până acum, răspunse scurt medicul.

Rana era o tăietură lungă și adâncă și lăsa să se întrevadă straturile roz de carne, lunecând până jos de tot, în grăsimea gălbuie. Antisepticul medicului se făcu spumă în rană și sângele prinse a curge.

Kestrel simți deodată că o cuprinde un rău ce-o mătura de pe picioare. Avea să leșine până la urmă. Privi apoi chipul adormit al tatălui ei și se întrebă cine, dacă nu ea, avea să-l protejeze cât timp dormea. Kestrel ținu ochii deschiși și picioarele înfipte în pământ.

— Rana e prea adâncă pentru a coase, murmură medicul.

— O să o umple cu pansamente sterile, umede, explică Verex. Rana se va vindeca încet, dinăuntru spre afară.

Vocea prințului era puternică și sigură. Dădea speranță cuvintelor groaznice ale medicului.

— Serios, asta e cea mai bună cale de a preveni infectarea, căci rana poate fi curățată zilnic.

Medicul îl privi dintr-o parte pe prinţ.

— Nu sunt sigur că am nevoie de comentarii.

Însă Kestrel avea nevoie de ele, iar Verex ştia asta.

Când medicul termină şi sângele fusese curăţat, iar rana se afla ascunsă sub mai multe straturi de tifon, generalul i se păru lui Kestrel mai mare şi totuşi mai mărunt ca niciodată. Chipul lui păruse întotdeauna să fie tăiat în stâncă, acum însă arăta mai moale. Ridurile, ca nişte raze de soare, care se răspândeau din colţurile ochilor lui închişi erau albe ca nişte cicatrice subţiri. În părul lui castaniu nu se vedea niciun fir alb. Generalul fusese tânăr când se născuse Kestrel. Nici acum nu era în vârstă. Şi totuşi, arăta mai bătrân ca lumea.

Medicul plecă. Omul avea să se întoarcă, spuse. Verex îi aduse un scaun lui Kestrel, astfel ca fata să stea lângă patul tatălui ei, apoi prinţul nu mai ştiu ce să spună. Umerii lui plecaţi se încovoiară pe când o întrebă pe Kestrel dacă mai avea nevoie de el.

Fata clătină din cap.

— Dar... mulţumesc. Mulţumesc că m-ai ajutat.

Verex zâmbi, uşor surprins. Kestrel se gândi că probabil prinţul nu era obişnuit să primească mulţumiri.

Apoi rămase singură cu tatăl ei. Respiraţia lui era lentă şi egală. Mâna generalului zăcea cu palma în sus pe pat, lângă el, iar degetele lui erau uşor răsucite.

Kestrel nu-şi amintea când îl ţinuse ultima dată de mână. Oare pe când era copil? Sigur îl mai ţinuse de mână şi înainte.

Ezită, apoi îşi lăsă palma să se odihnească în palma lui. Cu cealaltă mână, Kestrel îi înnodă degetele cu ale ei.

Generalul se trezi în timpul nopţii. Lampa fusese micşorată. Ochii lui se deschiseră doar puţin şi luciră în lumina slabă,

apoi generalul îi deschise mai mult. O văzu pe Kestrel şi nu zâmbi, deşi poziţia gurii i se schimbase. Mâna lui se strânse în jurul degetelor ei.

— Tată.

Kestrel ar fi zis mai multe, dar generalul închise scurt ochii, ca şi cum ar fi vrut să spună *nu* fără să vorbească. Totuşi, mâna lui o ţinea în continuare strâns pe a ei.

Uşor, generalul zise:

— Uneori, uit că nu eşti soldat.

Generalul se gândea la momentul în care intrase în curtea palatului şi la felul în care fata îl întâmpinase. Kestrel zise pe un ton egal:

— Tu crezi că nu ştiu să mă port în preajma ta.

Generalul tăcu o clipă.

— Poate că eu sunt cel care nu ştie.

Urmă o altă pauză, suficient de lungă încât Kestrel să creadă că generalul nu avea să-i mai spună nimic, dar el vorbi din nou:

— Uite ce mare te-ai făcut. Îmi amintesc de ziua în care te-ai născut. Te puteam ţine cu o singură mână. Erai cel mai bun lucru din lume. Cel mai preţios.

Nu sunt şi acum, pentru tine? vru Kestrel să zică.

— Povesteşte-mi cum eram, şopti ea în schimb.

— Chiar şi atunci aveai o inimă de războinic.

— Eram doar un bebeluş.

— Nu, e aşa cum spun. Plânsul tău era aşa de aprig. Îmi strângeai degetul aşa de tare.

— Toţi bebeluşii plâng. Şi toţi se ţin strâns.

Generalul îi dădu drumul şi-şi trecu încheieturile degetelor peste obrazul lui Kestrel.

— Nu aşa ca tine.

*

Adormise la loc. În zori, când medicul veni să schimbe bandajul, durerea îl trezi pe general din somn.

— Mai vrei?

Medicul arătă spre cupa goală în care se aflase medicamentul. Generalul îl privi sumbru.

Când medicul plecă iar, tatăl lui Kestrel își frecă ochii. Chipul îi era tras de durere.

— Cât am dormit?

— Cam patru ore după ce medicul ți-a curățat prima oară rana. După aceea, te-ai trezit în timpul nopții și ai mai dormit trei ore.

Generalul se încruntă.

— M-am trezit în miezul nopții?

— Da, zise Kestrel, încurcată, dar simțind deja tensiunea și grija ce creșteau în ea, ca și cum ar fi așteptat o lovitură.

— Am... zis ceva nepotrivit?

Kestrel își dădu seama că el nu-și mai amintea să se fi trezit sau conversația pe care o avuseseră. Acum, nu mai știa dacă tatăl ei fusese sincer cu ea. Și chiar dacă fusese, dorise cu adevărat să rostească acele vorbe?

Până la urmă, generalul se aflase sub influența medicamentului.

O emoție ciudată își făcu loc în inima lui Kestrel, izvorând dintr-o rană mică pe care ea nu putea să o închidă.

— Nu, îi răspunse tatălui său. Nu ai spus nimic.

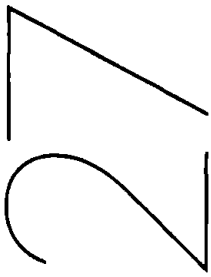

ARIN SE TREZI SIMȚINDU-SE URCAT PE CEVA TARE. Capul îi căzu cu un bufnet, iar lumea i se înfățișă ca un puzzle ciudat de cer și piatră și apă. Apoi vederea i se limpezi și Arin își dădu seama că se afla culcat pe un ponton din piatră și că esticul cu chip de craniu tocmai ce ieșea din barca îngustă ancorată la cheu. Omul mormăi ceva.

— Ce-ai spus? croncăni Arin.

Omul se aplecă pe vine și-l plesni ușor pe Arin de două ori pe obraz.

— Am zis că am nevoie de o roabă.

Oriunde urma să meargă, Arin voia să stea în picioare.

— S-a creat o neînțelegere.

— Străinii sunt ilegali în Dacra. Ai încălcat legile noastre când ai venit aici. Acum trebuie să plătești.

— Lasă-mă doar să-ți spun *de ce*...

— Oh, motive. Toți au motive. Nu-mi pasă de ale tale.

Esticul se uită în jos la Arin și, deși ochii lui nu fuseseră mutilați, lui îi veni greu să se uite direct la ei. Arin își aminti când îl văzuse pentru cele câteva minute în Herran. Își aminti cum sclavul fugar fusese târât pe drumul pe care

Arin era forțat să-l paveze. Un pumnal valorian lucise în soare. Arin își blestemase atunci stăpânii. Fusese bătut. Fața omului fusese întreagă, pentru ca o clipă mai târziu să nu mai fie.

— Ai fugit iar, zise Arin. Te-ai eliberat.

Omul își îndreptă spatele și-l privi pe Arin de la înălțime.

— Crezi că m-ai ajutat cumva în ziua aia?

— Nu.

— Bun. Pentru că am impresia că ți-au plăcut lanțurile, micule herrani. Altfel, ai fi luptat cu toată forța ta. Ai arăta ca mine acum.

Omul se aplecă să prindă frânghiile înfășurate în jurul pieptului lui Arin, iar Arin își dădu seama că bărbatul avea de gând să-l târască.

— Lasă-mă să merg.

— Bine.

Răspunsul rapid îl surprinse pe Arin, până ce omul scoase din săculețul atârnat pe spate pumnalul lui Kestrel și tăie frânghia care ținea gleznele lui Arin legate, privindu-l cu un rânjet pe buze.

Abia atunci Arin își dădu seama că nu-și prea putea simți picioarele. Avea să fie dificil să se ridice, iar mersul nu mai părea o idee bună.

Încheieturile mâinilor lui Arin erau legate în față. Frânghia era înfășurată în jurul pieptului și a bicepșilor. Arin decise că felul în care-l legaseră reprezenta o formă de respect pentru felul în care îl atacase pe gardian.

Esticul încă rânjea.

Arin se ridică încetul cu încetul în genunchi și se luptă să stea în picioare. La final, aproape că se prăbuși iar la pământ.

Tălpile îl înțepau ca împunse de mii de cuțite. Se clătină. Arin văzu iar pumnalul lui Kestrel în mâna esticului. Se

simți deodată furios pe ea, ca și cum *ea* l-ar fi drogat, l-ar fi legat și acum îl privea pe când încerca, fără sorți de izbândă, să meargă.

Arin își încleștă dinții până ce-l durură. Făcu un pas.

Dacranul zise ceva în limba lui.

— Ce? zise Arin.

Se mai poticni un pas. Își îndoi brațele la cot și-și ridică încheieturile legate. Asta îl ajută să-și păstreze echilibrul. Își îndoi degetele și le simți sănătoase. Își putea deschide și închide mâinile.

— Ce-ai zis? Repetă.

— Nimic.

— Spune-mi ce-ai zis.

— Vrei să știi? Învață-mi limba.

Bărbatul părea neliniștit, aparent din cauza a ceea ce spusese pe când Arin încerca să meargă. Esticul privi în jos și deschise săculețul, să pună pumnalul lui Kestrel la loc.

Arin recunoștea oricând o ocazie atunci când i se arăta.

Se împinse cu toată greutatea în celălalt, răsturnându-se cu el. Pumnalul se lovi de piatră. Bărbatul încerca să-l urnească pe Arin de pe el, dar Arin își înfipse genunchiul în stomacul dacranului și se rostogoli, ca să-și recupereze pumnalul.

Mai târziu, Arin avea să-și dea seama cât de norocos fusese. Însă deocamdată nici nu băgă de seamă. Pumnalul era în mâinile lui și-l mânuia, ținându-l de plăsea. Lama meșteșugit ascuțită tăie repede frânghia din jurul încheieturilor lui. Dacranul de-abia mai respira, întins la pământ și ținându-se de burtă. Arin se înălță asupra lui, fără să-și aducă aminte când sau cum reușise să se ridice în picioare; oare când își smulsese peste cap frânghiile ce-i legau pieptul? Frânghia zăcea grămadă pe debarcader. Arin se uită la sfori și la omul care-l fixa și el cu privirea.

De fapt, nu chiar.

Dacranul nu-l privea cu adevărat pe Arin. Privirea lui trecea peste umărul lui Arin.

Arin se întoarse şi văzu pentru prima oară unde se afla cu adevărat: era o insulă mare, în mijlocul râului. Debarcaderul era uriaş, mărginit cu ziduri scunde, festonate, din piatră translucidă. O cărare şerpuia de pe mal în interiorul insulei, spre un castel cu acoperişuri foarte înclinate ce luceau ca sticla.

Însă nu contau nici debarcaderul, nici cărarea şi nici castelul. Ceea ce era important se înfăţişa sub forma unor şiruri de gărzi îmbrăcate în alb, care-şi îndreptaseră micile arbalete rotite şi înarmate spre Arin.

— Bun, zise omul cu chip de craniu.

Se ridică şi întinse mâna, cerând înapoi pumnalul lui Kestrel.

Arin ura cât de tare îi displăcea să îl lase din mână.

Omul îl luă.

— Bun.

Înfrânt, Arin bombăni:

— Ai mai zis asta o dată.

Începu să plouă. Dacranul se uită la Arin printre picăturile lucitoare şi cenuşii.

— Nu. Asta am zis mai devreme, când te-ai ridicat în picioare şi ai mers.

Castelul arătase ca făcut din sticlă pentru că era clădit din aceeaşi rocă ciudată, translucidă. Prin ploaie, Arin putea vedea siluete întunecate de oameni ce se mişcau în spatele zidurilor din afară. Alte forme însă păreau să stea nemişcate în *interiorul* zidurilor.

Arin își șterse apa din ochi.

— Întotdeauna plouă așa de mult aici?

— Să vezi la vară, zise dacranul. E așa de cald, că unele dintre canalele din oraș seacă și mergem prin ele, ca pe niște drumuri mai adânci. Atunci ți-ai dori ploaia.

— N-o să mai fiu aici la vară.

Celălalt bărbat nu spuse nimic.

Pe când păşeau dincolo de poarta castelului, Arin încercă să desluşească ce se afla în ziduri.

— Alea dinăuntru sunt... statui?

— Sunt morții. Când Arin își întoarse privirea speriată spre dacran, bărbatul explică: Sunt strămoșii noștri. Da, știu că alte popoare îi ard pe cei dragi sau îi pun într-o groapă în pământ. Dar Dacra e o națiune civilizată.

Cei doi intrară în castel. Arin era așa de ud, că se simțea de parcă ploaia ar fi continuat să cadă asupra lui. Cizmele lui lipăiau.

Înăuntrul castelului, unele ziduri erau construite din mamură solidă, albă, iar altele din roca translucidă. Efectul obținut astfel era amețitor. Lui Arin îi venea greu să aprecieze spațiile și forma lucrurile din jur.

— Ei bine, spuse dacranul, unde sunt depuși morții familiei *tale*?

— Nu știu, răspunse Arin scurt.

Celălalt bărbat tăcu și asta-l făcu pe Arin să se simtă inconfortabil și supărat. Se întreba când avea să se oprească din a mai împărtăși informații ce nu ar fi trebuit spuse. Era un obicei prost.

Începuse odată cu ea. Arin putea jura că totul începuse cu Kestrel.

— În pământ, zise Arin, deși nu văzuse ce se alesese de trupurile părinților lui și al surorii sale. Noi ne îngropăm

morții, așa cum sunt sigur că știi dacă ai trăit în țara mea suficient de mult timp încât să-i înveți limba.

Dacranul nu recunoscu asta, sau că-l șicanase pe Arin cu întrebări ale căror răspunsuri le cunoștea. Asta-l înfurie și mai tare pe Arin.

— Nu ești mai civilizat decât sunt eu.

— Tu mi-ai cerut să mergi. Poftim, mergi. Ai cerut să vorbești cu regina. Vei vorbi. Ne-ai încălcat legile de trei ori...

— De trei ori?

Omul le enumeră, începând cu degetul cel mic.

— Ai pătruns în țara noastră. Porți arma dușmanului nostru. Și ai lovit un membru al familiei regale.

Arin se uită lung la el. Omul zâmbi ușor.

— Dar noi am fost politicoși, zise el.

— Cine ești?

Bărbatul îl conducea pe Arin pe un coridor pe ai cărui pereți erau aliniate picturi de mărimea palmei.

— Așteaptă.

Arin prinse brațul dacranului.

Esticul se uită în jos, la mâna lui Arin, apoi îl privi pe Arin într-un fel care-l făcu să-i dea drumul.

— De asemenea, nu ai voie să *atingi* un membru al familiei regale. Nu e o ofensă atât de gravă ca *lovirea*, dar chiar și așa... Nu știu ce va face sora mea cu tine. Regina nu te poate condamna la moarte de mai multe ori.

— Sora ta?

— Ultima ofensă primește o pedeapsă mai mică, deși nu cred că-ți va face plăcere.

Arin se opri, observând doar în treacăt că intraseră într-o sală cu o cupolă foarte înaltă.

— Dar dacă tu eşti fratele reginei, atunci eşti şi fratele Rishei.

Dacranul se opri şi el.

— Risha?

În noua sală era o energie tăcută care-l făcu pe Arin să nu mai continue.

Era o pândă prudentă, ce se vedea în ochii ageri ai gărzilor.

Era expresia aspră de pe chipul tinerei regine, care-l privea pe Arin ca şi cum i-ar fi pronunţat deja condamnarea la moarte.

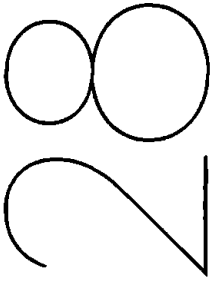

— NU MAI ROSTI NICIODATĂ NUMELE ĂLA, ŞOPTI omul cu chip de craniu.

Regina întrebă ceva, scurt şi rece, iar răspunsul fratelui ei fu lent şi complicat, marcat de pauze. Fiecare pauză făcea loc unei noi intonaţii.

Pesemne că ploaia se oprise. Acoperişul înclinat, făcut din roca translucidă, lucea luminat de soarele ce ieşise brusc din nori. O lumină prismatică se scurgea în sală. Arin privi chipul reginei schimbându-şi expresia pe când îşi asculta fratele. Ochii ei negri erau conturaţi cu nuanţe elaborate şi mijiţi. Regina îl opri.

— Aici trebuie să traduc, îi zise dacranul lui Arin, iar tu n-ai decât să speri că voi spune adevărul.

Regina zise:

— Ai încălcat trei dintre legile noastre...

Aici, fratele ei întrerupse traducerea ca să ridice patru degete.

— ...ceea ce te ţine în viaţă e curiozitatea noastră. Trebuie să o satisfaci.

Arin răspunse:

— Am o propunere...

— Nu, interveni bărbatul. Nu începe de aici. Nu-ți știm nici măcar numele.

Așa că Arin se prezentă, cu nume și rang.

— *Guvernator* este un titlu valorian, zise regina. Ești valorian.

Insulta mușcă adânc.

— N-o poți nega, spuse regina. Am auzit de tine. Arin al herranilor, care odată a mușcat din călcâiele stăpânilor lui, iar acum e iar un cățel docil. Nu ai jurat credință împăratului?

— Îmi încalc acum jurământul.

— Așa ușor rupi legămintele?

— Tu nu ai face la fel pentru poporul tău?

— Nu traduc asta, zise bărbatul cu chip de craniu. E insultător. Ești un pic cam sinucigaș, nu?

Nerăbdătoare, regina îi întrerupse. Îi spuse lui Arin să explice prezența unei arme valoriene în posesia lui.

— Îl am ca să-mi aduc aminte, zise el.

— Despre ce?

— Despre ceea ce disprețuiesc.

Regina se gândi la răspunsul lui Arin. Chipul ei era mai uscățiv decât al surorii ei, dar îi semăna mult. Uitându-se la regină, lui Arin îi veni ușor să simtă iar admirația pe care o nutrea pentru Risha și felul în care o îndrăgise din momentul în care Tensen îi mărturisise că fata era Molia lui.

Arin îi zise reginei:

— Știu că țara ta a suferit. Știu că țara mea e prea mică pentru a înfrunta singură imperiul. Dacă aș alege între imperiu și est, v-aș alege pe voi. Dă-i voie Herranului să vă fie aliat.

Regina își lăsă capul pe o parte.

— Cu ce ne-ați ajuta, mai exact?

— Lasă-ne să luptăm pentru tine.

— Şi în schimb noi să oferim protecţie micii tale peninsule, fără îndoială. Aşa cum ai spus şi tu, Herranul *este* mic. Soldaţii voştri n-ar îngroşa cu nimic rândurile noastre. *Vrei* ca oamenii tăi să fie carnea noastră de tun? Şi chiar şi aşa, cum ar funcţiona? Nici măcar nu vorbim aceeaşi limbă.

— Vom învăţa limba voastră.

Regina ridică o sprânceană, sceptică.

— O să-ţi demonstrez, zise Arin.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând.

— *Bun*, zise Arin, folosind singurul cuvânt dacran pe care îl cunoştea – acela pe care bărbatul cu chip de craniu i-l spusese pe debarcader.

Regina fu surprinsă, însă nu zâmbi. Iar ceea ce zise după aceea îl făcu pe Arin să se întrebe dacă nu cumva reuşise să o jignească profund.

— Hai să revenim la pedeapsa ta, spuse ea.

Pentru faptul că Arin avusese asupra lui o armă duşmană, i se interzicea să mai poarte o armă de orice fel.

Pentru că intrase pe teritoriul dacran, Arin nu mai avea voie să-l părăsească.

Pentru ofensele aduse împotriva lui Roshar, fratele reginei, partea vătămată avea dreptul de a alege forma de pedeapsă.

— O să te omor mai târziu, îi zise Roshar lui Arin după ce-l conduse în camera în care avea să locuiască. Am nevoie de timp să decid care e cea mai bună metodă.

Arin îl privi şi nu putu vedea nicio asemănare între chipul desfigurat şi cel al reginei sau al Rishei. Pesemne că Roshar prinse înţelesul privirii lui Arin – felul în care îl cerceta.

Roshar rânji dușmănos.

— Sau poate că voi găsi o pedeapsă mai bună decât moartea.

Arin își întoarse privirea.

Roshar începu să scoată lucrurile lui Arin din săculeț – cu excepția pumnalului – și le puse pe o masă. Erau acolo mâncare, apă și haine.

— Ce-i asta?

Roshar ridică pachetul cu mosoarele de ață.

— Un set de cusut.

Roshar îl aruncă pe masă, apoi se uită la toate lucrurile lui Arin de parcă ar fi putut găsi acolo un răspuns mai potrivit la o întrebare dificilă.

— Ai călătorit cale lungă.

— Da.

— Din capitala imperiului. Roshar continuă încet: Sora mea mai mică e bine?

— Da. Ea...

— Nu vreau să vorbesc despre ea. Vreau să știu doar cum se simte.

— Ai discutat despre ea cu regina când am intrat în sala aceea?

Roshar se uită la Arin de parcă ar fi fost nebun.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci ce i-ai spus reginei atât de mult timp?

— I-am povestit cu lux de amănunte toate infracțiunile tale.

— Nu, zise Arin. A sunat ca o poveste.

Roshar împinse cu degetul o sticluță cu apă.

— E clar că nu știi *nimic* despre țara noastră dacă te-ai obosit să aduci *asta*.

— De ce nu vrei să-mi spui ce i-ai zis?

Roshar continuă să împungă sticla, făcând-o să se clatine pe masă, apoi răspunse încet:

— Poate că i-am spus o poveste despre doi sclavi, dintr-o țară foarte îndepărtată, și despre cum unul dintre ei l-a ajutat pe celălalt.

— Dar nu te-am ajutat.

Arin își aduse iar aminte scena. Simți gustul de țărână în gură, simți pietrișul sub obraz. Auzi strigătele și simți rușinea.

— M-ai salvat, răspunse Roshar.

Arin nu pricepea. La început, crezuse că bărbatul fusese sarcastic. Dar în vocea lui Roshar fusese ceva, ca un dor arzător. Oare Roshar reinventase ceea ce se întâmplase cu adevărat? Poate că-și imagina o versiune a lumii în care cuțitul valorian nu-i atinsese niciodată fața. O ficțiune. O poveste cu final fericit.

— Îmi pare rău, spuse Arin precaut. Am încercat. Dar nu am putut face nimic.

— Ba ai făcut. Ai salvat în mine lucrul ăla care m-a făcut să fug din nou.

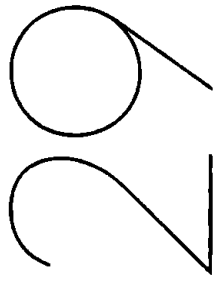

— VREAU SĂ FACI CEVA PENTRU MINE, ZISE TATĂL lui Kestrel.

Prima zi de primăvară venise şi trecuse. Kestrel pierduse majoritatea petrecerilor doar ca să stea cu tatăl ei în apartamentul lui, acolo unde se găsea în fiecare zi. Singurul eveniment la care participase fusese cel de la orfelinat, unde copiii se uitaseră cu îndoială la zmeiele colorate pe care ea le oferise.

— Nu sunt în culorile potrivite, îi spusese o fetiţă. Vreau unul negru.

După aceea, Verex scotocise printre zmeiele rămase.

— Pot să-l păstrez pe ăsta? Prinţul ridicase un zmeu vopsit în verde şi roz. E preferatul meu, adăugase el.

Kestrel zâmbise.

Acum, ea îşi privi atentă tatăl, care zăcea în pat, şi aşteptă să vadă ce avea să-i ceară.

— Vreau să mergi la cluburile de luptă din oraş, zise el, şi să recrutezi oameni pentru armată.

Kestrel îşi împinse scaunul de lângă pat. Lemnul scârţâi tare. Se jucă cu o bucată de dantelă de pe mâneca ei şi-şi

imagină că dezamăgirea sa era o aţă ce putea fi înnodată şi cusută bine. Aceasta era prima oară când generalul îi cerea ceva lui Kestrel, după toate acele ore în care fata şezuse lângă el. Oare ce sperase Kestrel că avea să o roage? Poate un pahar cu apă. Sau poate că i-ar fi plăcut să ştie ce se întâmplase cu pumnalul pe care i-l dăruise. Nu se poate ca generalul să nu fi observat că fusese înlocuit. Arma bălţată a împăratului era chiar acolo, sub nasul lui, prinsă la talia lui Kestrel.

Lui Kestrel i se părea imposibil să-i spună tatălui ei anumite lucruri dacă el nu întreba de ele.

Dar unele cuvinte îi veneau de la sine, căci erau încărcate de furie şi mai fuseseră rostite şi altă dată.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu armata.

— Kestrel!

— Uite cum ai ajuns din cauza ei.

— Mă voi vindeca.

— Şi data viitoare? O să continui să lupţi până ce vei muri, iar eu va trebui să aşez o farfurie goală la masă, pentru fantoma tatălui meu.

— Noi nu credem în fantome.

— Atunci nu-mi vei lăsa absolut nimic.

— Avem nevoie de mai mulţi soldaţi, zise el. Armata s-a împuţinat.

— Atunci nu mai încercaţi să cuceriţi alte teritorii.

— Nu asta e ceea ce-şi doreşte împăratul.

— *Tu* ce-ţi doreşti?

— Asta, răspunse generalul, e o întrebare prostească.

Oare generalul ştia exact ce cuvinte aveau să doară cel mai tare pentru că o cunoştea de când se născuse? Dar nu, nu timpul era ceea ce dădea o asemenea putere unui om. Arin o avea şi el. *Nu te mai cunosc,* spusese el. *Şi nici nu vreau să ştiu cine eşti.*

Dacă mergea la cluburile de lupte și recruta alți soldați pentru armată, atunci morțile lor nu aveau să fie din vina ei? Oare sângele celor pe care aveau să-i ucidă urma să-i păteze mâinile? Și jalea și mânia celor rămași în urmă – și asta era tot din cauza ei? Fata-și aminti de orfanii care-și doriseră zmeie negre.

— Recrutează-i singur, îi zise Kestrel tatălui ei.

Generalul nu spuse nimic în vreme ce ea se îndrepta spre ușă. În cele din urmă, tăcerea lui o opri pe Kestrel. Deși stătea cu spatele la el, Kestrel tot îl văzu pe tatăl ei zăcând rănit în patul său. Palid și tras la față. Obosit așa cum ea nu-l mai văzuse vreodată.

Dacă ea recruta alți valorieni... atunci asta l-ar fi ajutat pe general când se întorcea pe câmpul de luptă. Mai mulți soldați însemna că el avea să fie în siguranță pentru încă un an. Poate chiar doi.

Kestrel oftă și, cu spatele încă la el, zise:

— Nu știu de ce crezi că *eu* aș putea convinge pe cineva să intre în armată.

— Oamenii te iubesc.

— Ei te iubesc pe *tine*. Eu nu sunt decât fiica ta.

— Ai fugit din Herran. Ne-ai avertizat despre revoluție. Iar de acum cred că toată lumea știe cum am cucerit câmpiile estice.

— Mi-aș dori să-ți revendici acea idee.

— N-aș face niciodată una ca asta.

Kestrel se întoarse, își sprijini umerii de ușă și-și încrucișă brațele la piept. Se gândi la ultima rugăminte a lui Tensen.

— Îl știi pe genist?

— Pe Elinor?

Din patul lui, generalul o privi pe Kestrel cu ochii mijiți de durere. Conversația îl epuizase. Respira neregulat.

Dacă ar fi fost cu totul altă persoană, generalul ar fi cerut deja medicamentul.

— O cunosc un pic.

— Din timpul campaniilor în est?

Cu excepția câmpiilor, terenurile de acolo erau mlăștinoase, în special în sud, deși soldații valorieni nu ajunseseră niciodată în orașul reginei, din deltă.

— Da, și în Herran. De ce?

— Are o casă aici. M-am gândit că poate... după ce merg la cluburi, ai vrea să-i fac o vizită. Aș putea să o rog să se alăture regimentului când se întoarce în est. S-ar putea să ai nevoie de cineva pentru construcția podurilor sau a barajelor...

— Da, răspunse generalul și, dacă ar fi avut mai multă energie, ar fi părut amuzat. Am nevoie, spuse, dar ea e a împăratului acum, iar lui nu-i place să împartă ce-i al său. Nu-ți pierde timpul vizitând-o.

Kestrel făcu o pauză, apoi zise:

— Mă duc la cluburi cu o singură condiție.

— Ah.

Capul generalului se sprijini pe perna umedă.

— Un târg? Ce trebuie să fac acum?

— Ia-ți medicamentul.

Cluburile de luptă nu era grupuri foarte secrete. Existau patru asemenea cluburi în oraș și fiecare dintre ele punea la dispoziția tinerilor aristocrați sedii luxoase, menite pentru petreceri private, momente pasionale în camere tăinute – și, bineînțeles, lupte.

Fiecare club era echipat cu o varietate impresionantă de arme. Acolo se aflau încăperi încuiate pentru combatanți ce doreau să fie singuri și arene pentru meciurile menite să aibă audiență.

Toată lumea cunoștea cele câteva reguli ale clubului. Curăță-ți singur sângele. Banii înainte pentru pariuri. Accesul permis doar membrilor. Chiar și Lady Kestrel ar fi avut probleme la intrare dacă nu ar fi arătat inelul cu sigiliu al tatălui ei.

Cluburile o tulburau. Nu conta cât de mari erau lambriurile negre ce decorau pereții sau faptul că mobilele erau tapițate cu mătăsuri din insulele sudice. Camerele tot miroseau a vin, a sudoare și a sânge. Kestrel își aduse aminte de lupta cu Irex, în Herran. Cizma lui, scrâșnind pe genunchiul ei. Își aminti trupul greoi al Coțcarului țintuind-o la podea.

Gura lui Kestrel era uscată.

Ceru apă și fu servită, apoi își văzu de treabă.

După ce vizitase trei cluburi, Kestrel adunase vreo douăzeci de nume. Nu era prea mult. Câțiva dintre valorienii ce se înscriseseră o priviseră cu ochii aburiți de alcool sau de surescitare și hohotind. Alții se simțiseră flatați. O altă categorie – în special cei ce se apropiau de douăzeci de ani – fuseseră resemnați, pentru că imperiul avea să-i forțeze oricum în curând să aleagă între căsătorie și cariera militară. Dacă o femeie nu voia să contribuie la sporirea populației imperiului dând naștere la copii, atunci era nevoită să plece la război.

Într-unul din cluburi, două tinere se înscriseră împreună. Insistară să-și scrie numele pe același rând. Astfel, Kestrel își dădu seama că fetele formau un cuplu. Oamenii care iubeau în felul acela – sau care nu voiau să se căsătorească împotriva voinței lor – se alăturau de cele mai multe ori armatei. Kestrel le privi pe fete semnând și se gândi la propria ei căsătorie și, în cele din urmă, se simți mai rău decât înainte.

Kestrel luă lista înapoi și o puse în buzunarul fustei.

Într-un alt club, o luptă era în toi.

Arena mică era ticsită de oameni gălăgioşi, iar aerul era greu. Kestrel ajunsese târziu şi trebui să stea în spatele mulţimii. Privind peste umărul cuiva, fata reuşi să zărească pentru o clipă luptătorii. Amândoi erau bărbaţi, cu părul blond, legat la spate. Cel întors cu spatele la ea era zvelt şi iute.

Bărbaţii se luptau cu pumnii. Kestrel nu vedea arme în mâinile combatanţilor şi nici pumnale legate de trupurile lor, aşa că acela nu era un duel, ci o simplă bătaie amicală.

Bărbatul mai masiv izbi cu pumnul în chipul celuilalt, care scoase un strigăt. Mulţimea se înghesui înainte.

Kestrel urmă şi ea oamenii. Cunoştea strigătul acela. Putea jura că recunoaşte acea voce. Însă deschizătura prin care reuşise să-i întrezărească pe cei doi luptători se închisese. Acum nu mai reuşea să vadă nimic, iar oamenii ţipau, aşa că nu-şi mai dădea seama nici măcar dacă strigau numele cuiva.

Ea însă strigă un nume. Zgomotul îi înghiţi glasul. Kestrel îşi făcu loc cu coatele. Se împinse până ajunse în faţă. Bărbatul zvelt se ridica de la podea. Aplică o serie de upercuturi oponentului, îl trase de o ureche şi-l lovi în faţă.

Luptătorul masiv se prăbuşi. Omul nu avea să se mai ridice.

Mulţimea începu iar să strige, iar de data asta oamenii scandau *un nume*. Era acelaşi nume de pe buzele lui Kestrel, acelaşi pe care fata îl rosti din nou, iar când câştigătorul se întoarse cu faţa, îşi şterse sângele de la gură şi o văzu.

Ronan.

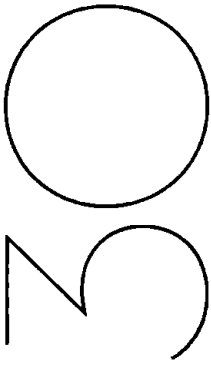

DUPĂ CE MULȚIMEA SE RISIPI, KESTREL ÎI SPUSE proprietarului clubului să-i găsească o cameră privată. Ronan era membru şi ar fi putut pune singur la punct aceste detalii, însă el nu făcu decât să o privească pe Kestrel şi să-i asculte instrucțiunile cu un oarecare amuzament sau cu aerul cuiva care e plăcut surprins de întâlnirea cu un vechi prieten. Însă zâmbetul lui era amar.

Ronan comandă o carafă de vin rece. De îndată ce el şi Kestrel rămaseră singuri, bău jumătate din vin dintr-o înghițitură.

— O întâlnire privată cu viitoarea împărătească, zise Ronan, desfăcându-şi fâşiile însângerate de pânză de pe noduri-le degetelor. Sunt onorat.

Îşi sprijini trupul înalt pe un scaun şi se uită în sus la Kestrel. Ronan avea buza spartă. Părul lui blond era desfăcut şi ud de transpirație, iar chipul lui delicat era învinețit. Îşi trecu un deget peste gura paharului până ce sticla prinse a zumzăi.

Când Kestrel era doar un copil, fratele mai mare al lui Jess o ignorase. Apoi, într-o seară, când Kestrel avea probabil

vreo cincisprezece, ea şi tatăl ei fuseseră invitaţi la o cină oficială în casa lui Ronan. La al treilea fel, Kestrel îl întrebase pe un senator dacă s-ar fi însurat cu toate iubitele lui în cazul în care ar fi avut voie să aibă mai mult de o soţie.

Kestrel nu intenţionase să-l supere pe senator, ci îşi manifestase doar curiozitatea. Nu-şi dăduse seama că soţia senatorului, de asemenea prezentă la cină, nu ştia despre existenţa amantelor. Kestrel fusese trimisă de la masă, ca să stea singură în apartamentul lui Jess.

Ronan îi adusese desertul pe ascuns. Mâncaseră împreună prăjituri pudrate, murdărindu-şi feţele cu zahăr, iar Kestrel râsese când Ronan imitase reacţia senatorului, umflându-şi obrajii şi ţinându-şi respiraţia până ce faţa i se înroşise.

După aceea, Ronan începuse să o bage în seamă.

Lui Kestrel îi era dor de prietenul ei. Îi era dor de el chiar şi acum, când şedea lângă el. Întreaga înfăţişare a lui Ronan respira un aer jucăuş şi nepăsător, cu excepţia ochilor reci şi obosiţi.

Ronan scurse tot vinul din cupă.

— Ce vrei, Kestrel?

— I-ai spus lui Jess?

Ronan îşi arcui o sprânceană.

— Dacă i-am spus lui Jess. Ronan învârti paharul, ţinându-l de picior. Ia să vedem. Dacă i-am spus lui Jess că zvonurile alea sunt adevărate, că toată toamna ai avut un iubit...

— Nu am avut.

— Aşa e. Totul a început în vară, când l-ai cumpărat. Mă întrebi dacă i-am spus toate *astea* lui Jess? Mă întrebi dacă i-am spus că ai preferat să-ţi cumperi un amant decât să te măriţi cu fratele ei? Poate că ne-am minunat cu voce tare ce a fost aşa de neplăcut la ideea de a te căsători cu mine încât

ai ales un sclav. Poate că i-am spus lui Jess: „Știu, știu. Și tu ai iubit-o. Dar în noaptea Balului Iernii ea nu a fost acolo când tu ai băut vinul otrăvit. Nu a fost acolo când te-ai înecat și ai vomat, iar eu te-am târât în spatele unei draperii, în timp ce sclavii ne înjunghiau prietenii. Kestrel nu a fost acolo când mi-am ținut în brațe sora muribundă. Deoarece Kestrel a plecat de la bal cu *el*." Ronan așează paharul de vin pe masă cu o precizie infinit de delicată. Nu, nu i-am spus toate astea lui Jess. E suficientă o inimă frântă în familie.

Kestrel simți în amintire gustul prăjiturilor pudrate cu zahăr.

— Ești tulburată, Kestrel?

Deși știa că Ronan nu aștepta cu adevărat un răspuns, Kestrel nu se putu abține să nu-i spună:

— Jess nu-mi răspunde la scrisori. Când o vizitez, servitorii îmi spun că nu e acasă. Dar este. Stă în camera ei și așteaptă să plec. Am crezut că poate...

— Am avut grijă să-i spun unele adevăruri dure. Ronan își împleti degetele, apoi le deschise larg și ridică din umeri. Te-ai gândit vreodată că supărarea dintre voi *ție* ți se datorează?

L-am văzut, îi spusese Jess când Kestrel intrase în pat lângă ea, în noaptea cu balul logodnei. Ce văzuse mai exact Jess?

— Ce e asta? întrebă Ronan iute, aplecându-se înainte ca să tragă de un colț de hârtie împăturită ce ieșea din buzunarul fustei lui Kestrel.

Scoase lista cu recruți.

— Nu-i nimic, spuse Kestrel, întinzându-se după hârtie.

Ronan trase deoparte foaia și o despături.

— Ohhh. Știu ce e *asta*. Uite, l-ai convins chiar și pe Caris să se înscrie. Ei, unde găsesc un toc?

— Nu, Ronan, nu o face.

Ţinând lista cu recruţi sus de tot, ca şi cum ar fi fost copii, Ronan caută prin cameră, cu o singură mână.

— Opreşte-te.

Kestrel îl smuci de braţ şi încercă să-i stea în cale. Ronan se feri şi se răsuci şi râse. Deschise sertarul unei măsuţe de scris şi găsi o carafă de vin în locul hârtiilor.

— Frumos, foarte frumos, dar nu e tocmai ce căutam...

Ronan trase de sertare şi exclamă încântat când găsi cerneală şi un toc.

Ronan, trimis la război. Ronan, sângerând în mocirlă.

Ochii lui Kestrel erau aproape în lacrimi.

— Te rog, zise ea, nu semna.

Ronan înmuie tocul în cerneală şi ţintui lista pe masă cu ambele mâini, ca şi cum ar fi putut zbura.

— Te implor, spuse Kestrel.

Ronan zâmbi şi semnă.

Însoţitoarea lui Kestrel aştepta răbdătoare lângă uşa clubului. Servitoarea nu spuse nimic pe când urcară în trăsură şi Kestrel dădu ordin să se întoarcă la palat. Dar o privi pe Kestrel desfăcând hârtia făcută mototol şi lăsând-o să-i cadă în poală.

Trăsura porni zgâlţâindu-se puternic şi se împinse pe panta muntelui.

— E murdară, zise însoţitoarea.

Se uita la listă.

Era împroşcată cu cerneală. Kestrel răsturnase călimara cu cerneală când îi smulsese lista lui Ronan. Pagina era murdară de nişte pete ruginii lângă numele lui; pesemne că degetele lui sângerau încă. Şi deşi servitoarea nu ar fi fost în stare să-şi dea seama, hârtia era puţin scorojită, ca atunci când e udată de apă sau transpiraţie - sau lacrimi.

Kestrel împături delicat pagina. Distrugând-o, n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Nu semnătura era importantă, ci actul semnării. Recruții aveau să se prezinte oricum la cazarmele din oraș. Își dăduseră cuvântul, iar martoră le fusese Kestrel. Valorienii își onorau întotdeauna cuvântul dat.

— Ce e aia? întrebă camerista.

— O listă de invitați.

Kestrel își imagină o masă lungă, fără invitați, pe care erau așezate farfurii goale, albe. *Ea* le pusese.

Dintr-odată, Kestrel se aplecă în față și bătu în sticla ce o separa de vizitiu. Se răzgândise, spuse.

Kestrel îi dădu vizitiului o nouă destinație.

— N-am știut că ești interesată de hidraulică, zise Elinor, pe când o sclavă din insulele sudice le servea un lichior rar, cu gust de caramel ars.

Era o băutură foarte scumpă.

Kestrel sorbi din paharul ei de cristal. Casa lui Elinor era modestă. Pereții erau vopsiți în loc să fie acoperiți cu tapet. O crăpătură lungă se întindea prin ipsosul dantelat de pe tavan.

Însă Elinor avea lichior scump. Într-un bol de pe o masă joasă de lângă divanul pe care ședeau femeia și Kestrel erau îngrămădite câteva fructe mărunte, spălăcite și dulci, de import. Bineînțeles, Elinor etalase cea mai bună mâncare și cea mai bună băutură pentru un vizitator de rangul lui Kestrel. Însă lichiorul și fructele păreau cam exagerate pentru cineva cu mijloacele ei financiare, judecând după starea casei. Tensen îi spusese lui Kestrel despre pariurile puse pe rochia ei de mireasă. Ea se gândi că fructele, lichiorul și chiar paharele de cristal putuseră să fie achiziționate pe credit de către o persoană care aștepta să primească o sumă mare de bani

în doar câteva luni. Nunta ce avea loc în prima zi de vară se apropia, până la urmă, cu paşi repezi.

Kestrel izbuti să zâmbească.

— Împăratul crede că ar trebui să fiu interesată de orice problemă a imperiului. Iar tatăl meu ţi-a lăudat abilităţile de luptătoare în război.

Chipul simplu al femeii se îmbujoră de mândrie.

— Nu ai luptat cu generalul în est? întrebă Kestrel.

— Cu ani în urmă.

Chipul lui Elinor îşi pierdu strălucirea. Când surprinse privirea întrebătoare a lui Kestrel, ea zise:

— Estul e un loc sălbatic. Poate că geniştii sunt, tehnic vorbind, membri ai armatei, însă eu, milady, nu am fost pregătită. Dacranii sunt luptători cruzi. Se presupunea că trebuie să construiesc poduri şi baraje, nu să lupt, dar stuful de pe râuri era înalt, iar în el mişunau tigri; acolo se ascundeau barbari înarmaţi cu săgeţi otrăvite de arbaletă. Tatăl tău a avut grijă să fiu în siguranţă. El m-a ţinut în viaţă.

Dacă împăratul o răsplătise pe Elinor, atunci oare favorul avea legătură cu ceva ce se întâmplase în est? Poate că nu avea nimic de-a face cu Herran.

Sclava sudică umplu iar paharul gazdei. Kestrel o privi. Fata era tânără, mai tânără decât Kestrel. Insulele sudice – Cayn Saratu, aşa cum le numiseră odinioară locuitorii lor – fuseseră unul dintre primele teritorii cucerite de Valoria. Tatăl lui Kestrel era locotenent pe atunci. Fata părea suficient de tânără ca să se fi născut în sclavie. Ea nu cunoscuse un alt fel de viaţă. Poate că nu auzise niciodată limba nativă sau poate că nu-şi cunoscuse nici măcar mama.

Deodată, lui Kestrel nu-i mai păsă dacă secretul împăratului se referea la Herran sau la est sau la vreun alt teritoriu,

ci își dori ca imperiul însuși să fie acea masă lungă ce-i obseda gândurile. Își dorea să răstoarne masa și să spargă de podea toate farfuriile goale.

Sclava se foi, jenată, și Kestrel își dădu seama că se holba la fata care zicea:

— Să mai torn, milady?

— Nu, mulțumesc.

— Presupun că nu-ți amintești de mine. Erai doar o fetiță când te-am văzut ultima dată. A fost imediat după colonizarea Herranului, zise Elinor.

Kestrel se uită iar la gazdă, la felul ei stăpân pe sine și inteligent de a se purta. Kestrel își aducea vag aminte că îngenunchease lângă fântâna arteziană din vila din Herran și picurase în apă vopsea roșie șterpelită din atelierul sclavilor. Fusese curioasă. Auzise un cuvânt la cina din noaptea precedentă, în timp ce tatăl ei vorbea cu invitata lui. *Diluție*. Era un cuvânt pe care fetița nu-l cunoștea.

— Am vopsit fântâna în roz din cauza ta, îi zise Kestrel femeii.

— Serios?

— Încercam să o fac roșie, dar nu am avut suficientă vopsea. Kestrel își apăsă degetul pe modelul din cristalul paharului și zise: De ce ai venit atunci în Herran? Ai trăit acolo?

— Nu, am proiectat apeductele orașului. Sistemul de alimentare cu apă al herranilor era prea primitiv.

— Ai fost recent în Herran?

— Nu, zise femeia, însă își mută privirea. De ce să mă duc?

— Oh, nu știu. Poate că îmi doresc să te fi dus și să putem vorbi despre asta. Uneori mi-e dor de casă.

Elinor se încruntă.

— Herranul e o colonie. *Asta* e casa ta.

— Herranul *a fost* o colonie. Acum e un teritoriu independent.

— Din mărinimia împăratului nostru.

Încet şi fără speranţă, aşa ca atunci când întinzi mâna după un lucru pierdut ce se aflase mereu sub ochii tăi înainte, Kestrel zise:

— Mi-e dor de păsările care cântă acolo în perioada asta a anului. Cărau fire de paie în ciocuri şi construiau cuiburi sub streşini. Mi-e dor de lumina pâlpâitoare a potecilor pentru cai.

Elinor o privi cu dezaprobare, însă lui Kestrel nu-i păsa. Cuvintele ei erau adresate lui Arin, care nu se afla acolo, lui Jess, care nu voia să o asculte, lui Ronan, care se pregătea să plece, şi tatălui ei, cu care împărţise casa. Vorbea pentru sclava din insulele sudice care fusese probabil născută, vândută şi crescută în capitală şi care nu-şi cunoscuse niciodată patria, iar astfel fusese prăduită, alături de toate celelalte lucruri, de dorul de casă.

— În crângul de portocali se afla un deal, zise Kestrel. Când eram mică, zăceam acolo la soare şi mă uitam la fructele ce atârnau în pomi ca nişte lampioane. Când am crescut suficient de mult ca să merg la petreceri, stăteam acolo cu prietenii mei aşa de târziu, încât şi licuricii mergeau la culcare.

— Ce drăguţ.

Vocea lui Elinor era însă rece.

— Herranul e frumos, murmură Kestrel.

— Problema nu a fost niciodată ţara, ci herranii. Apoi, ca şi cum niciuna dintre ele nu observase prăpastia enormă ce se căscase între ele odată cu vorbele lor, Elinor zise: Încearcă fructele, milady. Sunt foarte dulci.

*

Când generalul se simți suficient de bine ca să iasă din camerele lui, împăratul insistă să pregătească o sărbătoare. O luptă pe mare fu pusă în scenă în noaptea aceea, pe heleșteul artificial din Grădina de Primăvară. Două bărci mici fură pictate ca niște nave de război și umplute de curteni care aruncau artificii.

— Nu-ți place? întrebă împăratul, văzând că generalul Trajan nu aplauda.

— Artificiile irosesc pulberea neagră.

— Valoria are mai multă decât e nevoie. Dușmanii noștri nu vor fi niciodată în stare să egaleze tunurile pe care le avem noi. Resursele noastre de pulbere sunt vaste.

— Orice resursă are limite.

— Așa e mereu când se află în capitală, îi zise împăratul lui Kestrel pe un ton vesel. Nu e niciodată fericit în altă parte decât pe câmpul de luptă.

Kestrel voia să spună că generalul fusese fericit în casa lor din Herran. Adevărul era însă că tatăl ei locuise prea puțin acolo, iar fata nu îndrăznise niciodată să-l întrebe despre fericire.

Generalul se foi pe scaunul lui din fier forjat. Kestrel își dădea seama că plimbarea prin grădină îl epuizase.

Deși medicii de la curte îi pansau rana cu din ce în ce mai puțin tifon în fiecare zi, tăietura încă nu se închisese.

— Unde e Verex?

Kestrel își dorea ca prințul să se afle acolo.

Împăratul ridică din umeri.

O explozie de artificii urcă spre cer într-o coloană de aur și lumină mulțimea adunată în jurul heleșteului. Lumina trecu lucitoare peste chipul Rishei și al lui Verex, care ședea lângă ea, de cealaltă parte a lacului.

Împăratul îi văzuse și el. Kestrel începea să înțeleagă că furia împăratului tindea să se înfășoare strâns, ca pe un mosor, părând letargică, dar izbucnind în cele din urmă, în mod inevitabil.

— Am auzit că mi-ai vizitat genistul-șef, îi spuse el lui Kestrel.

Alte artificii explodară. Părea că bufnetul răsuna în pieptul lui Kestrel. Împăratul se uită la ea în același fel în care-și privise fiul: ca și cum nu-i plăcea ceea ce vedea.

Kestrel răspunse:

— M-am gândit că aș putea să o conving să i se alăture tatălui meu în est.

O explozie lumină fața împăratului de o lucire strălucitoare.

— Asta e decizia *mea*.

— A fost o simplă idee. În cele din urmă, nici nu am mai amintit de asta.

— Mi-a spus că ați avut totuși o conversație interesantă.

Mirosul de sulf era puternic. Fumul ardea plămânii lui Kestrel. Fata își dădu seama, după amenințarea din vocea împăratului, că își băgase *într-adevăr* nasul într-un secret legat de Elinor.

Kestrel se uită la tatăl ei. Generalul privea drept înainte, la un curtean beat ce tocmai se ridica în picioare într-una din bărci, se clătină și căzu în apă. Mulțimea râse.

Kestrel își ținu respirația. Artificiile pocneau și explodau înăuntrul ei. Așteptă ca împăratul să vorbească iar.

Kestrel își făcea griji că tatăl ei avea să spună că o îndemnase să nu meargă la Elinor.

— Poate capitala nu ți se pare suficient de distractivă, îi zise împăratul lui Kestrel. Am auzit că ți-e dor de Herran.

— De ce nu i-ar fi? zise scurt generalul Trajan. Doar a crescut acolo.

Cerul picură scântei verzi și roșii. Cei doi bărbați se priviră. Kestrel cunoștea expresia aceea de pe chipul tatălui ei.

Teama i se domoli și ea respiră din nou. Deși noaptea de primăvară era friguroasă, Kestrel se simți deodată cuprinsă de căldură. Simți protecția tatălui ei acoperind-o ca o mantie și fata se strânse între faldurile ei.

— Bineînțeles, zise dulceag împăratul, întorcându-se să privească un alt fitil ce era aprins.

5

CÂND RANA GENERALULUI SE ÎNCHISE ÎN CELE din urmă, împăratul îi dărui un ceas de aur.

Kestrel stătea alături de tatăl ei şi de împărat pe peluza de un verde spălăcit a Grădinii de Primăvară. Ţinte pentru arcaşi fuseseră instalate pe iarbă, iar curtenii trăgeau pe rând. Cerul era încărcat de nori ca frişca. Vântul sufla domol şi cald. Cameristele lui Kestrel îi împachetaseră hainele de iarnă şi scoseseră la lumină rochiile din dantelă şi voal.

Ea se gândi la Arin şezând în grădina lui dublă din Herran. Se întreba ce flori se deschiseseră pentru el.

Ceasul bătu ora exactă.

Generalul Trajan ridică din sprâncene.

— Cântă! exclamă el.

Împăratul părea mulţumit, iar Kestrel presupuse că era uşor să confuzi expresia de pe chipul tatălui ei cu surprinderea. Fata văzu însă linia ce-i contura gura într-un soi de stânjeneală.

— Nu fi geloasă, Kestrel, zise împăratul. Nu am uitat că vine ziua ta.

Kestrel împlinea optsprezece ani. Aniversarea ei era aproape de finalul primăverii: chiar înainte de nuntă.

— Mai sunt două luni și ceva până atunci.

— Da, nu e atât de departe. Trajan, insist să rămâi în capitală până se încheie nunta.

Generalul închise ceasul.

— Tocmai ce am cucerit câmpiile de est. Dacă vrei să le păstrăm...

— Locotenenții tăi se pot descurca și singuri. Abia te-ai vindecat. Doar nu te aștepți să conduci un regiment în bătălie și, sincer, nu-mi ești cu nimic de folos mort. Vei rămâne aici. Vom sărbători împreună ziua de naștere a lui Kestrel. Cu aerul cuiva care dădea glas celei mai bune idei din lume, împăratul adăugă: M-am gândit că ar putea cânta pentru curte.

Din depărtare se auzi zumzetul înăbușit al unei săgeți ce lovise pânza.

Generalul nu spuse nimic. Kestrel privi gura tatălui ei devenind mai rigidă.

— Are un dar pentru muzică, zise împăratul, la fel cum avea soția ta.

Faptul că generalul urâse pasiunea lui Kestrel pentru muzică fusese întotdeauna evident. Era jenant că fata iubea un instrument pentru care alții cumpărau sclavi care să-i distreze cântând la el. Unori însă, se gândi Kestrel, nu era vorba doar de asta. Pianul era rivalul lui. Generalul își dorise ca fiica lui să se înroleze în armată. Iar ea refuzase categoric. El își dorise ca ea să nu mai cânte și, din nou, Kestrel spusese *nu*.

Pianul devenise felul ei de a-l refuza pe general... sau cel puțin așa crezuse ea că percepea tatăl ei instrumentul. Însă abia acum, Kestrel își dădu seama că el ura să o audă cântând pentru că îl durea prea tare.

— Mărturisesc, continuă împăratul, că vreau să mă laud cu Kestrel. Vreau ca toată lumea să vadă ce talent are viitoarea mea noră.

Zâmbind, împăratul se scuză și merse să discute cu șeful Senatului.

Mâna generalului Trajan se strânse în jurul ceasului. Ce cadou stupid pentru un om care conducea atacuri nocturne, în care furișarea reprezenta diferența dintre viață și moarte!

— Dă-mi-l mie, zise Kestrel. O să găsesc o piatră numai bună pe care să-l scap.

Generalul zâmbi ușor.

— Când împăratul îți face un dar, e mai bine să-l porți. Aruncă o privire spre pumnalul de la șoldul lui Kestrel și adăugă: Uneori, ceea ce îți dăruiește este un fel de a spune că îi aparții.

Eu nu-i aparțin, voi Kestrel să replice, însă tatăl ei se și îndepărtase, traversând agale peluza pentru a saluta un ofițer de marină aflat în permisie.

Cineva tocmai atinsese centrul țintei. Fata auzi câteva aplauze răsfirate.

— O să tragi și tu la țintă?

Era Verex. Se apropiase fără ca ea să bage de seamă.

— Azi nu.

Vântul era înșelător și tatăl ei era acolo. Kestrel nu voia să rateze.

Verex îi oferi brațul fetei.

— Hai să vedem cine câștigă.

Pe când se plimbau împreună, Kestrel spuse:

— Pari să știi foarte multe despre medicină.

Verex ridică din umeri.

— Ai prefera să fii medic decât împărat?

Verex privi în josul pantei. Nu zise nimic. Kestrel nu era sigură dacă prințul fusese jignit de întrebare sau nu știa cum să răspundă.

Apoi, Verex zise:

— Ministrul herrani al agriculturii se uită la tine.

Kestrel își aruncă privirea și-l văzu pe Tensen șezând pe un scaun sub copaci, stând cu mâinile împreunate pe bastonul înfipt în iarba din fața lui.

— Nu, nu întoarce capul, zise Verex. Ai grijă, Kestrel.

Pașii ei ezitară.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Știi de ce-l ține tatăl meu la curte, nu?

Kestrel răspunse încet:

— Ca să-l aibă sub supraveghere.

— Ce va crede tatăl meu dacă-l vede pe ministru privindu-te?

Kestrel își înghiți agitația ce i se strânsese în gât. Mâinile ei, acoperite de mănuși ușoare, erau foarte reci. Dar se strădui să pară încrezătoare și nonșalantă.

— Oamenii se uită la mine tot timpul. Nu am ce face.

Verex clătină din cap și se întoarse ca să-i urmărească pe arcași.

— Te asigur, zise ea, că nu-mi pasă defel de ministrul Herranului.

Verex o privi dintr-o parte, plin de reproș.

— Kestrel, eu știu de ce îți pasă ție.

Ea încercă să vorbească pe un ton glumeț și schimbă subiectul.

— Din moment ce bârfim despre spioni, nu crezi că e timpul să-mi spui care dintre cameristele mele lucrează pentru tine?

— Ce-ar schimba asta? Nu-ți dai seama că până acum *toate* te spionează? Eu mituiesc una, dar cine le mituiește pe celelalte? Verex se întoarse cu fața spre ea. M-ai întrebat

dacă aş fi vrut să devin medic. Da. Mi-ar fi plăcut. Odată. Am avut chiar şi cărţi. Tata le-a ars pe toate. Kestrel, eu ştiu că tu crezi că ţi-ai ascuns inima acolo unde nu o poate vedea nimeni.

Ochii negri ai lui Verex îi ţintuiau pe ai ei.

— Dar trebuie să o ascunzi mai bine.

O săgeată trecu mult pe deasupra ţintei.

— Verex, ce ţi-a spus camerista mea?

— Nu prea multe... deocamdată.

Pesemne că prinţul observase îngrijorarea pe care Kestrel încerca să o ascundă. Chipul lui se îmblânzi.

— Hai să o lăsăm aşa, da?

Kestrel reuşi să schiţeze un zâmbet tensionat, dar strălucitor.

Verex oftă.

— Hai, spuse el. Vreau să o văd pe Risha trăgând.

Kestrel îl lăsă pe prinţ să o conducă la arcaşi. Era bucuroasă că nu promisese să intre în concurs. Degetele ei ar fi tremurat pe coardă.

Risha potrivi o săgeată în arc. Fata avea o postură frumoasă şi elegantă. Kestrel se concentră la prinţesă. Dacă o privea pe Risha cu aceeaşi intensitate cu care o privea Verex, atunci poate că ar fi reuşit să uite, chiar şi pentru o clipă, avertismentul prinţului.

Risha eliberă săgeata, care pluti alene şi lovi marginea ţintei. Toată săgeţile ei din ţintă erau înfipte greşit. După felul în care Risha ţinuse arcul, Kestrel ar fi zis că fata avea să se descurce mai bine. Însă ziua era oricum dominată de rafale furişate de vânt.

Risha ţinti iar.

— ...primul născut? auzi Kestrel pe cineva spunând. Un prinţ sau o prinţesă?

Verex rămase nemişcat lângă ea. Kestrel îi zărise pe curtenii bârfitori şi-şi dădu seama că se uitau direct la ea şi la Verex. Cuvintele lor se auziseră limpede. Lui Kestrel nu i-ar fi trebuit atât de mult timp să priceapă ce voiseră să spună. Când îşi dădu seama, obrajii i se aprinseră de ruşine.

Risha eliberă săgeata.

Se înfipse direct în centrul ţintei.

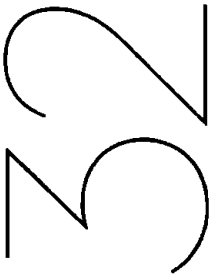

SĂ ÎNVEȚE LIMBA ESTICILOR ÎL FĂCEA PE ARIN SĂ se simtă ca și cum își amintea ceva ce nu știa că știe. Dacrana era foarte asemănătoare cu herrani. Avea câteva tipare identice și, deși vocabularul era diferit, cuvintele nu sunau complet străine. Așa că Arin învăță repede.

Dacă limba esticilor îi era familiară, celelalte lucruri însă i se păreau complet bizare. Mâncarea dacrană însemna mai mult selectarea atentă a culorilor decât a gusturilor. Hainele erau simple, dar machiajul era elaborat, iar bărbații îl foloseau în egală măsură cu femeile. Lui Roshar îi plăcea în mod deosebit să-și contureze ochii în culori vii și dramatice, ca și cum ar fi vrut să arate că știa cum să atragă atenția asupra chipului său desfigurat și că nu-i păsa defel cum arată.

Lui Arin i se dăduse voise să umble liber prin castel și în oraș.

— Toți știu cine ești, zisese Roshar, ridicând din umeri. Dacă te aventurezi prea departe, poliția orașului va trage fără nicio problemă asupra ta.

— Ce înseamnă mai exact „prea departe"?

Roshar îi spusese să-și dea seama singur.

Între timp, regina îl ignora.

La început, Arin rămase în castel, gândind că structura era un soi de carapace care nu o adăpostea doar pe regină, ci și personalitatea ei. Dacă ajungea să cunoască alcovurile și încăperile și coridoarele castelului, atunci poate că ar fi fost capabil să ghicească și modalitatea de o convinge pe regină să încheie alianța cu Herran.

Însă amestecul amețitor de ziduri transparente și opace nu-i oferea lui Arin niciun fel de indiciu, așa că nu făcea decât să umble la întâmplare. Uneori, auzea muzică răzbătând din alte încăperi. Exista acolo un instrument asemănător viorii herrani, doar că avea un căluș mai plat, iar coardele erau acordate mai întins și atinse percutant: notele erau ciupite și arcușul aluneca agresiv.

Arin o vedea arareori pe regină. Când se întâmpla să o zărească, femeia îl ignora glacial, într-un fel ce reușea de fiecare dată să-i amintească lui Arin că nu avea o armă. Părinții lui Arin spuneau că o armă purtată la vedere era un semn suprem de barbarism. Acum însă, lui Arin i se părea ciudat să nu aibă pumnalul lui Kestrel la șold. Lipsa lui îl făcea să se simtă inconfortabil... chiar și mai inconfortabil când se gândea ce ar putea să însemne acest disconfort.

Esticii erau întotdeauna bine înarmați. Preferau armele mici. Arbaletele lor erau mai mici decât orice văzuse Arin vreodată. El află de la Roshar că arbaletele nu erau la fel de puternice precum cele ale vesticilor, însă aveau mai multă precizie și se încărcau mai ușor.

Pasiunea esticilor pentru miniatural era evidentă pretutindeni în castel. Pereții erau împodobiți cu tablouri cât palma. Bazinele care colectau apa de ploaie ce se scurgea de pe acoperișuri erau decorate cu piese mici de mozaic ce

întruchipau libelule. Pe rafturile din camerele speciale pentru fumat se aflau ceasuri de masă de mărimea celor de buzunar şi ouă din porţelan care, atunci când erau deschise, lăsau să se vadă nişte şerpi încolăciţi făcuţi din bucăţele de sticlă verde, lipite între ele. Din unele ouă ieşeau tigri mici care-şi scrâşneau dinţii mecanici.

Odată, Arin se aventură departe în cotloanele tăinuite ale castelului şi descoperi un model al clădirii, aflat pe un piedestal. Înăuntru, apartamentele prezentau detalii atât de mici, încât Arin îşi dori să fi avut o lupă. Cu unghia, întoarse un robinet într-una dintre băi. Apa umplu cada de mărimea unei cești de ceai. Totul îl făcea pe Arin să se simtă prea mătăhălos, grosolan şi stângaci.

— Mi s-a spus că te găsesc aici, rosti o voce chiar în spatele lui.

Era Roshar.

Arin închise robinetul.

— A fost al surorii mele.

Tonul lui Roshar exprimase destul de clar despre care soră era vorba. Arin se uită la un apartament ce părea decorat pentru o mică prinţesă. La picioarele unui pat cu baldachin se afla un cufăr. Arin dădu să-l deschidă, aşteptându-se ca Roshar să mârâie o obiecţie. Roshar îl privi însă pur şi simplu, cu ochii lui negri curioşi şi mijiţi, ca ochii şerpilor din ouăle de porţelan. Arin băgă un deget în cufăr şi-şi trase mâna speriat înapoi. Câteva bobiţe de sânge îi încoronau degetul. Parcă fusese muşcat de o ceată de colţişori.

Roshar luă cufărul din camera cea mică, îi răsturnă conţinutul în palmă şi întinse mâna spre Arin. Înăuntru se aflau arme miniaturale. Spade de mărimea unor scobitori, pumnale ca nişte aşchii ascuţite din oţel. Roshar îşi strânse

pumnul în jurul micilor jucării tăioase, apoi aruncă armele însângerate în casa de păpuși a Rishei.

— Hai să plecăm de aici, zise el.

— Decapitarea ar fi spectaculoasă, zise Roshar pe când Arin vâslea, îndreptând barca în sus pe canal.

Era o zi senină.

— Nu crezi? Ești prea greu ca să te spânzurăm cum se cuvine. Gâtul ți s-ar rupe în momentul în care ai cădea.

— Decapitarea e și mai rapidă.

— Nu dacă toporul e tocit.

Aceasta era o conversație obișnuită între Arin și Roshar, care, serviabil, îl învățase pe Arin cuvintele dacrane ce denumeau feluritele tipuri de execuții și-i amintea zilnic lui Arin că viața lui se afla în mâinile sale. De obicei, genul acesta de discuție îl înveselea pe Roshar, care ședea la capătul lui de canoe, cu brațele încrucișate la piept, cu un picior atârnat peste o margine a bărcii și ochii ațintiți pe cerul albastru. Dar postura lui relaxată părea prefăcută azi. În trupul lui Roshar se simțea tensiune.

Apoi, privirea lui coborî și se îndreptă asupra orașului. Ceva îi atrase atenția și chipul i se schimbă, îndepărtând minciuna de pe el și lăsând în urmă aceeași furie deschisă care-l făcuse să strângă în pumn armele de jucărie ale Rishei.

Arin văzu și el ce zărise prințul.

O femeie se plimba aproape de marginea canalului. Purta pantalonii conici specifici câmpenilor. În brațe, ducea o legătură de pânză albastră, culoarea purtată de copiii dacrani. Femeia ținea legătura ca pe un bebeluș, doar că nu avea chip, nu avea mâini. Pânza nu era altceva decât pânză înfășurată în jurul ei însăși. Femeia atinse cârpa cu delicatețe.

Arin se opri din vâslit. Apa se roti în cercuri în jurul vâslei lui nemişcate.

Uneori, Arin aproape că înţelegea ce făcuse Kestrel. Chiar şi acum, pe când simţea lunecarea bărcii şi nu se opunea curentului, Arin îşi aminti dorul de pe chipul lui Kestrel atunci când îl pomenea pe tatăl ei. Era ceva ca dorul de casă. Arin voise atunci să *i*-l alunge, mai ales în acele prime luni când fusese proprietatea ei. Voise să o oblige să-şi vadă tatăl aşa cum era în realitate. Voise să o facă să recunoască ce era *ea*, cu ce greşea, şi că nu trebuia să tânjească după iubirea tatălui ei. O iubire îmbibată de sânge. Oare nu vedea atâta lucru? Cum putea să *nu* vadă? Odinioară, Arin o urâse pe Kestrel pentru asta.

Apoi, dorul ei îl atinsese cumva şi pe el. Cunoştea şi Arin acel sentiment. Şi el îşi dorea ceea ce nu ar fi trebuit să-şi dorească. Simţea şi el cum inima îşi alege singură casa şi neagă raţiunea. *Nu aici*, încercase el să spună. *Nu asta. Nu a mea. Niciodată*. Însă trăise aceeaşi tristeţe.

În retrospectivă, rolul lui Kestrel în cucerirea câmpiilor estice fusese unul previzibil. Uneori, o blestema pentru că îi făcea favoruri împăratului sau o învinovăţea pentru că se juca de-a războiul doar pentru că ştia cum. Totuşi, Arin credea că ştie adevăratele ei motive. Kestrel o făcuse pentru tatăl ei.

Aproape că asta avea sens. Cel puţin atunci când Arin era aproape să adoarmă, iar mintea lui era liniştită şi îi venea mai greu să împiedice gândurile ce-l luau prin surprindere. Chiar înainte de a adormi, Arin simţea că putea înţelege.

Însă acum era treaz. Se uita la femeia cu ochi sticloşi ce-şi legăna bebeluşul din cârpe. O văzu mângâind faldurile albastre. Văzu cum înţelegerea lui se sfârşea acolo.

Arin îşi dori ca şi Kestrel să vadă ce vedea el. Îşi dori să o poată face să plătească pentru ceea ce săvârşise.

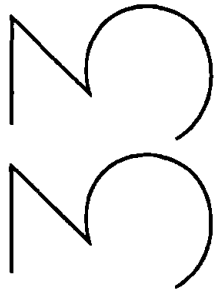

PRIMĂVARA FORȚĂ LUMEA SĂ SE DESCHIDĂ. Bobocii strânși își plesniră cusăturile și-și revărsară culorile.

Kestrel stătea înăuntru. Asta însă nu o ajuta. Gândurile au și ele anotimpurile lor, iar Kestrel nu putea opri ceva ce-și făcea loc din adâncul minții ei. Și care erau gândurile ei? Oare ce strângea în jurul ei, în secret și plină de vinovăție? Ce ținea și aducea la lumină ca să vadă mai bine și apoi scăpa din mâini cât putea de repede, ca și cum ar fi fost ceva ce o ardea?

Aceste gânduri din urmă creșteau ca niște flori cu flăcări de foc în loc de petale. Ele înnegreau iarba din jurul lor și ardeau de la rădăcină până la stamină. Kestrel le evita.

Cu excepția momentelor când nu făcea asta. Uneori, ea se întorcea prima spre ele. Uneori, se mințea singură.

Se gândea la pianul pe care-l abandonase în Herran și considera că avea voie să se gândească la asta, căci ce motiv exista să nu-i poată fi dor de instrumentul la care crescuse cântând și care aparținuse mamei ei? Nu era nimic greșit să creadă că pianul de la palat avea un sunet bogat și puternic, că era probabil un instrument mai bun, dar că o făcea să-i

fie dor de cel la care cântase aproape toată viaţa. Kestrel mai că putea simţi clapele reci.

Pianul ei se afla în casa lui Arin. Fata ştia prea bine casa. Doar fusese închisoarea ei. Aproape că devenise casa ei.

Dar apoi se gândea că nu ăsta era adevărul. Nu cunoştea casa lui Arin atât de bine, iar faptul că ţinea aşa de tare la acest adevăr făcea evidentă dorinţa ei de a se minţi pe sine doar pentru a se putea corecta mai târziu. Căci oare nu exista o parte a casei lui Arin pe care nu văzuse niciodată?

Aceasta era corectura ei.

Aceasta era floarea de foc:

Kestrel nu intrase niciodată în apartamentul lui Arin. Da, vizitase camerele lui din copilărie, intrase acolo o dată, alături de el. Dar nu acolo dormise el cât Kestrel locuise sub acelaşi acoperiş, nu acolo îşi petrecuse Arin momentele intime, când se îmbăia sau se îmbrăca sau citea ori se uita pe fereastră. Nu, Kestrel nu văzuse niciodată ce vedea Arin de la ferestrele lui.

Arin locuise de cealaltă parte a grădinilor îngemănate de pe acoperiş care uneau apartamentele lor. El îi dăduse cheia de la uşa grădinii lui. În mintea ei, Kestrel ţinea cheia, o potrivea în broască şi deschidea uşa.

Îşi imagina ce ar fi putut găsi înăuntru. Poate coridorul ce ducea spre camerele lui Arin, dinspre grădină, avea o podea cu gresie poleită ce lucea în întuneric ca solzii unei creaturi magice. În imaginaţia ei, noaptea se lăsase cu câteva ore în urmă. Întunericul era deplin.

Arin nu ardea lămpi în fiecare cameră; în special în cele pe care nu le folosea. Asta ar fi făcut-o Kestrel. Nu, Arin ar fi aprins o singură lampă şi ar fi micşorat-o, aşa cum face cineva care a fost forţat multă vreme să economisească puţinul

pe care-l avea. Kestrel ar fi urmat o singură lumină. Când o găsea, atunci îl găsea și pe el.

Uneori, Kestrel îl găsea pe Arin în dormitorul lui.

Uneori, gândul acesta era prea mult. Inima ei tresărea și-i fura curajul. Așa că îl găsea în alte locuri: pe un scaun, lângă șemineu, sau pe vine lângă foc, punând vreascuri în flăcări.

Odată ce-l găsea, urmarea era mereu aceeași. Imaginația lui Kestrel punea întotdeauna ceva în mâinile lui Arin, astfel încât el să-l poată lăsă jos când o vedea. Vreascurile. O carte.

Arin era surprins să o vadă. Nu crezuse că avea să vină.

Se îndrepta. Se ridica. Se apropia.

Arin câștigase adevărul în noaptea aceea, în capitală. Câștigase pe drept. De data asta, Arin avea să ia ceea ce-i datora ea. De data asta, Arin îi cerea o mărturisire completă. Iar ea avea să-i dea totul bucuroasă. Adevărul se afla pe limba ei, însă nu doar acolo. Kestrel simțea adevărul și în gât, prelungindu-se ca o tulpină în adâncurile ei. Se întrebă dacă așa era atunci când cântai. Oare acela era momentul de dinainte de a intona cântecul, oare așa se așeza și se pregătea trupul?

Avea să-l întrebe pe Arin. El ar fi trebuit să știe. Însă ei îi era teamă să vorbească.

Totuși, el asculta. Aștepta să-și primească răspunsurile.

Acesta era momentul. Acum se întâmpla mereu totul. Și la asta se rezuma: Kestrel își înălța gura spre el și-și cânta adevărul pe buzele lui.

Kestrel nu mai putea suporta tăcerea lui Jess. Prea multe scrisori rămăseseră fără răspuns. Kestrel fusese întoarsă de la ușa lui Jess de prea multe ori. Nu-i plăcea să forțeze o întâlnire... dar, în cele din urmă, exact asta făcu. Trimise o

notificare însemnată cu sigiliul imperial. Pe hârtia densă, Kestrel își anunța sosirea în casa lui Jess, alături de ora stabilită.

Iar Jess era acolo.

Kestrel fu poftită în salonul unde Jess o aștepta pe o canapea brodată, așezată lângă un foc bine întețit, chiar dacă ziua era frumoasă. Kestrel rămase în picioare, vădit jenată, înnodând și deznodând panglica sacului său de mână. Jess părea și mai slabă ca înainte. Părul îi era lipsit de strălucire, iar ochii ei îi evitau pe ai lui Kestrel. Erau ațintiți un pic mai sus – la semnul de logodnă de pe fruntea ei, după cum își dădu seama Kestrel.

Privirea lui Jess se mută.

— Ce vrei?

Lui Kestrel îi fusese rău tot drumul în trăsură. Senzația era încă și mai puternică acum. Avea sentimentul că mărunțaiele i se strânseseră într-un fel de nod.

— Să te văd.

— Păi, sunt aici, așa cum ai ordonat. M-ai văzut. Acum poți pleca.

— Jess.

Lui Kestrel i se puse un nod în gât.

— Mi-e dor de tine.

Jess trăgea de imaginea cusută pe pernuța canapelei. Imaginea înfățișa o războinică vânând o vulpe. Unghiile fetei traseră o ață.

— E din cauza colierului? întrebă Kestrel.

Se grăbise, insensibilă și îngrozitor de impulsivă, când zdrobise petalele de sticlă ale cadoului lui Jess. Brusc, își dori ca un dar stricat să fi fost singurul lucru care le distrusese prietenia.

— Colierul.

Vocea lui Jess era plată.

— Nu mi-am dat seama cât de mult însemna pentru tine. Eu...

— Mă *bucur* că s-a stricat.

Jess sări în picioare și se îndreptă spre o tavă din cristal așezată pe o măsuță. Pe tavă se aflau o carafă din cristal, cu apă, și o fiolă mică ce conținea un lichid maroniu. Jess turnă apă într-un pahar, vărsând un pic. Răsturnă fiola deasupra paharului. Câteva picături căzură în apă și o tulburară. Jess bău cu nesaț. Ochii ei erau prea lucitori și prea cruzi.

Tatăl lui Kestrel ar fi recunoscut acea privire, pentru că era privirea celui ce mergea la război.

Generalul n-ar fi văzut însă lacrimile nevărsate, iar dacă le-ar fi observat, s-ar fi prefăcut că nu existau.

Și pe Kestrel o înțepau ochii.

— Spune-mi ce-am făcut.

— Știi tu. Tu ești cea care știe totul. *Eu* nu știu nimic. Sunt o mică prostuță ce se chinuie să țină pasul. De ce nu-mi spui *tu*? Spune-mi că sunt înceată. Râzi de felul în care am adormit în patul tău, de cât de obosită eram, de cum te-am urmărit cu privirea la nenorocitul tău de bal, iar tu nu mi-ai vorbit nici măcar o dată. Cum m-am ascuns în mulțime și am băut pahar după pahar de apă cu lămâie, doar ca să am ce face. Spune-mi cum l-am văzut pe sclavul ăla al tău făcându-și loc prin mulțime. Părea murdar. Purta niște zdrențe. Era negru la față și dezgustător. Și totuși sclipea.

Vocea lui Jess răsună gravă, feroce.

— Gura lui sclipea. La fel ca și haina lui. De ce nu-mi explici *asta*, Kestrel? Sunt prea proastă ca să-mi dau seama singură.

Kestrel simți că sângele i se scurge din vinele ca gheața.

— Am preferat să nu mă gândesc la felul în care jacheta lui lucea în lumină, spuse Jess. De parcă ar fi fost presărată cu cristale, m-am gândit eu. Sau cu bucățele de sticlă. Ciudat. Dar nu mai voiam să mă uit la el. *Nu* aveam să mă mai uit la el, așa că m-am întors. Și după aceea m-am dus la culcare. M-ai trezit tu și mi-ai spus despre colierul spart. Sunt așa de *înceată*. Poți să crezi că abia dimineață, când am rămas singură în dormitorul tău, mi s-a năzărit că există o explicație foarte simplă pentru tot?

Lacrimile tremurară pe genele lui Jess.

— De ce nu-mi explici, Kestrel? Spune-mi adevărul.

Kestrel nu înțelegea cum adevărul putea avea două fețe, ca o monedă. Atât de prețios – și atât de hidos. Kestrel rămase țintuită în mijlocul salonului: tăcută, încătușată de propria ei tăcere... și de felul în care tăcerea ei devenea un răspuns.

Jess plângea de-a binelea acum.

— El mi-a luat totul.

Kestrel păși spre ea. Jess își aruncă mâinile în sus, ca și cum ar fi vrut să se apere. Kestrel se opri.

— Jess, zise ea încetișor, el nu ți-a luat nimic.

Jess hohoti scurt, sarcastic, și-și șterse lacrimile de pe obraji.

— Nu? Mi-a luat casa.

— Nu a luat-o pentru el. A fost stipulat în tratatul cu împăratul ca locuințele coloniale să fie înapoiate.

— Tratat pe care l-a semnat *el*.

— Nu a fost niciodată casa ta.

— Ascultă ce spui! Noi am câștigat pământul ăla. Era al nostru. Asta-i regula războiului.

— *A cui* regulă, Jess? Cine zice că așa trebuie să fie?

Ochii lui Jess se mijiră ca și cum ar fi văzut pe cineva foarte departe.

— *El* ți-a făcut asta.

— Ba nu.

— Ai fost prietena mea timp de mai mult de zece ani. Crezi că nu-mi dau seama când minți?

— Nimeni nu m-a *făcut* să mă schimb.

— Dar te-ai schimbat.

Kestrel tăcu.

— El mi l-a luat pe Ronan, zise Jess. Ronan s-a alăturat soldaților de elită, știai asta?

Nu. Kestrel știa doar că Ronan se înrolase. Soldații de elită erau o brigadă deosebită. Ei luau parte la cele mai periculoase misiuni. Un ciob de teamă străpunse inima lui Kestrel.

— Ronan a plecat de bunăvoie, zise ea în cele din urmă. Nu l-a forțat nimeni să se înroleze.

— Nimeni?

Vocea lui Jess era răgușită de furie.

— L-am implorat, zise Kestrel. L-am implorat să nu se înscrie.

— Ce contează că l-ai implorat? Ronan știa. Aș pune rămășag pe orice că știa. Sclavul ăla *te-a* luat. Era darul *meu* pe hainele lui. Era semnul *tău* de logodnă pe gura lui. Iar asta e ceea ce *tu* ți-ai dorit. Asta ți-ai dorit când eu zăceam aproape moartă pe podeaua palatului guvernatorului. Și chiar înainte de asta, când ți-am ales rochia și te-am rugat să-mi fii soră. Tu ai vrut asta în tot acest timp.

Privirea lui Kestrel căzu asupra canapelei brodate și se uită la imaginea deșirată a fetei ce vâna.

— Îndrăznește să negi, zise Jess.

Dacă Kestrel trăgea de ața liberă, chipul brodat s-ar fi deșirat de tot. Dacă ar fi tras suficient de tare, atunci poate că toată fata ar fi dispărut.

— Neagă!

— Nu pot, spuse Kestrel, amărâtă.

— Atunci pleacă.

Dar Kestrel nu se putea mișca.

— Pleacă, Kestrel. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Kestrel ședea în fața pianului din sala sărăcăcioasă de muzică din palat. Șirul de clape o privea mut.

Jess știa.

Kestrel își lăsă în jos mâna, stârnind un acord violent. Și iată că ecoul acela ciudat, tulburător, care făcea să pară că muzica ei se întorcea spre sine, răsună iar. Kestrel își îndepărtă mâna. Corpul ei se făcu rigid, oasele îi ședeau crispate. Poate că reușea să facă ceea ce făcea întotdeauna, adică să uite de ecou. Poate că ar fi reușit să cânte, însă era reținută de un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată.

Nu voia să cânte.

Kestrel se ridică de la pian. Se uită în jur la cameră. Oare ce ar fi putut îmbunătăți acustica? Tapiserii pe pereți? Kestrel medită la asta. Se gândi cu putere, suficient de concentrată cât să uite cu ce disperare își dorise ca Jess să înțeleagă.

Kestrel inspecta un raft și se întreba dacă acustica ar fi fost mai bună în cazul în care ar fi umplut rafturile cu cărți, când văzu anomalia. În spatele unuia dintre rafturile de sus, prinse în perete, nu se afla un panou de lemn, ca la celelalte.

Acesta era sprijinit pe un soi de paravan, pictat foarte dibace, cu noduri ca de lemn, realiste, și o textură mai închisă.

Kestrel se apropie. Se înălță pe vârfuri și dădu deoparte un barometru care-i stătea în cale. Ciocăni în paravanul de metal.

Se auzi un ecou.

De cealaltă parte a zidului se afla un soi de cameră. Dincolo de panoul vopsit era un spațiu de unde cineva ar fi putut observa ce făcea Kestrel, putea auzi ce cânta și orice ar fi spus unei alte persoane aflate în această cameră.

Cameră ce aparținuse lui Verex, iar apoi îi fusese dăruită ei de către împărat.

Kestrel se sprijini iar pe călcâie.

Împăratului îi plăcea jocurile.

Kestrel trecu repede în revistă toate momentele pe care le petrecuse în sala de muzică. Oare făcuse vreodată vreo greșeală? Îi scăpase ceva ce n-ar fi trebuit? Nu credea. Nu, nu se petrecuse nimic nelalocul lui.

Pervers.

Trădător.

Kestrel se dădu înapoi. Poate că cineva o urmărea chiar în acel moment.

Ieși din cameră. Cercetă coridorul de afară în căutarea unei căi de acces în spațiul ascuns. Își trecu degetele pe deasupra sculpturilor de pe coridor, până ce mijlocul unei flori din lemn cedă sub atingerea ei și un panou lunecă într-o parte.

Camera secretă era pustie, mică, întunecată și rece. De partea cealaltă a panoului se vedea pianul lui Kestrel și mare parte din camera luminată, însă nu și ușa. Kestrel privi spre locul unde șezuse.

Se întoarse încă o dată să se uite la camera tăinuită. Părea aproape obișnuită. Simplă, curată. Lipsită de praf. Însă era încărcată de un miros închis și greu. Ca o temniță.

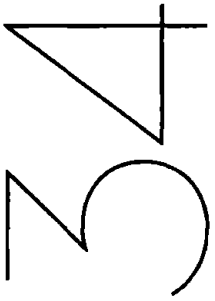

KESTREL ERA MAI MEREU ALĂTURI DE TATĂL EI. Generalul putea merge destul de bine, însă obosea repede, aşa că ea îl provoca la jocuri de Tărâmuri de Graniţă în apartamentul lui, deşi mare parte a curtenilor îşi petreceau mai toată ziua în aerul liber şi cald, sub umbrele de soare. Nu se mai văzuse niciodată o asemenea primăvară, exclamau curtenii. Nunta din Prima zi de vară avea să fie uluitoare.

Când Kestrel juca Tărâmuri de Graniţă cu tatăl ei în apartamentul lui, ei îşi mişcau de obicei piesele în linişte. Însă într-o zi, nu cu mult timp după ce o vizitase pe Jess, tatăl ei îşi împinse infanteria în faţă, într-un mod nesăbuit.

— De ce îţi expui soldaţii? întrebă Kestrel.

Generalul ridică sprâncenele.

— Îmi critici felul de a juca?

— Ar trebui să-ţi foloseşti tunul.

Colţurile gurii generalului se rotunjiseră a zâmbet.

— Ţi-am stricat strategia?

— Ţi-aş putea distruge primele linii. Aş putea să o fac chiar acum.

— Păi, dacă trebuie...

Kestrel se înfurie. Nu făcu nicio mișcare.

Tatăl ei zise:

— Acum o să ne certăm?

— Nu.

— De ce ne certăm?

Kestrel se gândi la Ronan, care urma să lupte în est. Se gândi cum zdrobise ea colierul dăruit de Jess pentru că îi fusese la îndemână. Fusese genul de alegere pentru care tatăl ei o crescuse. Se gândi cum, atunci când erau mici, ea și Jess se plimbaseră ținându-se de mână, iar atingerea lui Jess păruse așa de proaspătă.

Kestrel se gândi la Arin, aflat în orașul herrani și la ce gândea el probabil despre ea în acel moment. Iar în final, se gândi la ea însăși ca și cum ar fi fost două persoane, iar una stătea în spatele panoului din sala de muzică, privindu-și dublura și judecând-o.

— Îi sacrifici, îi zise ea tatălui ei.

— E doar un joc.

Kestrel nu răspunse.

— Îți faci griji din cauza metodelor mele, zise generalul. Crezi că nu știu cum să abordez războiul.

— Irosești vieți.

— Îmi protejez soldații cât pot de bine. Și să știi că *folosesc* tunul. Armata valoriană e bine înarmată. Avem cantități masive de pulbere neagră. Arsenalul nostru întrece orice ar putea oferi un inamic. De fapt, apuc destul de rar să folosesc tunurile.

Ea și-l imagină pe Ronan chiar în fruntea armatei.

— Așa că îi lași pe ai noștri să lupte corp la corp.

— Asta facem. Așa suntem noi. Dacă nu putea lua ceea ce vrem cu propriile noastre mâini, atunci nu merităm să câștigăm.

Kestrel se îndepărtă de masa de joc și se sprijini în scaun.

— Ai prefera să aliniez tunurile unul lângă celălalt și să rad de pe fața pământului forțele estice? întrebă generalul.

Nu, bineînțeles că nu. Nu asta voise să spună Kestrel.

— Mă acuzi că irosesc vieți. Kestrel, aș putea să o fac. Aș putea să le irosesc cu miile, cu zecile de mii. Dar nu o fac. Încerc să minimizez victimele în rândurile inamicului.

— Doar ca să poți băga oamenii în sclavie după aceea.

Gura generalului se strânse.

— Cred că ar trebui să terminăm jocul.

Generalul câștigă.

Verex o opri pe Kestrel pe coridor.

— Te-am căutat.

— Poate că nu ai mituit camerista potrivită. Ar trebui să alegi una care știe cu exactitate unde mă aflu de fiecare dată.

Verex râse.

— Sau poate că *tu* ar trebui să mituiești pe unul dintre valeții mei, ca să fim chit. Dar pe de altă parte – prințul ridică din umeri, nonșalant –, plimbările mele nu sunt foarte interesante. O trase pe Kestrel de mână. Vino. Vreau să-ți arăt ceva. De fapt, vreau să-ți dăruiesc ceva.

— Un cadou?

— Un dar de nuntă.

Cuvântul *nuntă* îi împunse inima.

— E prea devreme pentru așa ceva.

— Nu e niciodată prea devreme pentru daruri.

— Eu nu am nimic pregătit pentru tine.

— Oh, vino odată. O să-ți placă, îți promit.

Era un cățeluș dolofan. O creatură neagră și neastâmpărată, cu urechi moi și o coadă ce fusese tăiată pentru

vânătoare. Cățelul ronțăia unul dintre scaunele sculptate din salonul lui Verex. Pe podeaua din lemn, câinele lăsase o băltoacă gălbuie.

— Câinele slăbănog, zise Verex mândru. A supraviețuit.

Kestrel se lăsă pe vine. Fustele ei din organza foșnită. Întinse o mână spre cățel, care o adulmecă, apoi se împinse cu totul sub ea, astfel încât Kestrel să-l poată scărpina între urechi cum se cuvenea. Ciotul de coadă se agită înainte și înapoi. Plin de încântare, cățelul mușcă ușor încheietura lui Kestrel.

Kestrel se simți deodată liniștită și încălzită, ca și cum tocmai ar fi intrat în casă după o plimbare într-o zi mai rece decât era prevăzut.

Se îndreptă. Merse la Verex și-l sărută pe obraz.

— Oh, zise el și o bătu, stângaci, pe umăr. Ei bine...

Și zâmbi.

Cei doi se jucară cu cățeluța pe care Kestrel nu voia deocamdată să o numească. Aruncară pernuțe de catifea, iar cățeluța le răvăși. Fulgii se împrăștiară pe podea.

Era un moment simplu, neted, ca o pietricică din albia unui râu. Kestrel l-ar fi putut întreba pe Verex despre paravanul din sala de muzică. I-ar fi putut vorbi despre jocul de Tărâmuri de Graniță cu tatăl ei sau despre cum prietena ei cea mai veche nu-i mai era prietenă. Însă Kestrel nu voia nimic din toate astea. N-avea să strice momentul. O lăsă pe cățeluță să tragă de pernă până când micuța îi dădu drumul, iar acum perna nu mai semăna defel cu un obiect de decor. Puiul se prăbuși, ca o grămăjoară neagră, și adormi.

Kestrel se întrebă ce nume i-ar fi dat Jess cățeluței, apoi îndepărtă acel gând.

Dar...

Ceva în legătură cu ziua în care o întâlnise pe Jess o deranja pe Kestrel; un lucru pe care ar fi trebuit să-l înțeleagă. Un mister despre care Kestrel credea că avea o soluție simplă când totul părea atât de surprinzător, ca de exemplu faptul că înțelegea furia lui Jess... și nu prea.

— Tu știi multe despre arta vindecării, îi zise ea lui Verex.

— Nu chiar. Prințul ședea pe podea, alături de cățelul adormit ce se ghemuise pe picioarele lui Kestrel. Am studiat puțin. Ți-am spus: tatei nu i-a plăcut. Nu am ajuns prea departe.

— Dar știi câte ceva.

Verex ridică din umeri.

— Așa cred.

— Există vreun medicament maroniu care ar putea fi luat cu apă?

— *Diluat* în apă?

— Da, la asta m-am referit. Medicamentul lasă un fel de reziduu pe fundul paharului.

Verex își țuguie buzele.

— Ar putea fi mai multe lucruri. Ar trebui să-l întrebi pe medicul palatului. El a făcut mai multe medicamente în formă concentrată, menite să fie diluate în apă. E excelent la calcularea diluției. S-a pregătit ca genist specializat în rețelele de apă. Când văzu surprinderea de pe chipul lui Kestrel, Verex zise: Da, a fost în armată cu genistul-șef actual al palatului. Dar asta s-a întâmplat demult. Era priceput ca medic pe câmpul de luptă și și-a schimbat profesia. Verex își trecu mâna peste spatele cățelușei, care oftă din greu. Nu ai vrea să fie așa de simplu? Să poți schimba ceea ce ești?

Pentru un moment, Kestrel nu-i auzi întrebarea. Mintea ei fulgera, făcând legături între medicul palatului și genistul care primise mită pentru cine știe ce.

Kestrel îl promisese lui Tensen că avea să descopere secretul.

Kestrel își promisese ei însăși că va trăi conform propriei ei concepții despre onoare. Avea să-l ajute pe Tensen. Pentru că așa era corect. Pentru că era un lucru ce conta.

Cum de nu te rușinezi de lipsa de importanță a vieții tale?

Amintirile lui Kestrel erau atât de pline de vocea lui Arin, încât ea nu-și dădu seama că Verex o privea insistent. Oare ce-o întrebase?

Dacă-și dorea să se schimbe.

— Nu, minți ea. Apoi decise că ceea ce spusese era adevărul. Nu, zise ea din nou. Nu vreau.

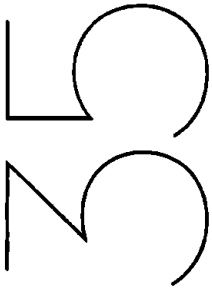

— ĂSTA A SOSIT PENTRU TINE, ZISE REGINA dacrană în limba ei, dându-i lui Arin un pachet. O navă herrani l-a adus pe insula templului.

Arin puse pachetul sub braţ. Nu se putea să fie un simplu colet. Erau veşti. Arin îşi ascunse nerăbdarea.

Şi îşi ascunse surprinderea că regina îi adusese personal coletul. Că se afla în camera lui, care era o singură încăpere şi nu un apartament. Patul – mult mai înalt şi mai îngust decât cele cu care era obişnuit Arin – se afla într-un colţ, frumos aranjat. Lumina era blândă şi cenuşie şi alcătuia un nimb ca o stea, format din ferestrele mici, triunghiulare, reunite într-un model radiant.

Ochii negri ai reginei, conturaţi cu vopsea albastră care se prelungea în spirale verzui pe pomeţii ei creoli, păreau să lucească. Femeia era înaltă; privirea ei era aproape la acelaşi nivel cu a lui Arin.

— Deschide-l, zise ea.

Arin îşi trecu palma peste obrazul rănit.

— Mă înţelegi? întrebă ea. Aşa s-ar zice. Ai învăţat repede limba mea.

— Și soldații herrani vor face la fel. Am putea lupta împreună.

— Și totuși, nu poți executa o comandă simplă.

Arin deschise pachetul. Era o cămașă tivită cu o garnitură complexă, în culori pe care Arin le cunoștea prea bine. Arin nu ar fi trebuit să rămână cu ochii pironiți asupra cămășii, încercând să decodeze mesajul sub privirile reginei. Molia...

— Haina e prea groasă pentru vremea de aici, zise regina.

— O voi trimite înapoi.

Arin avea să taie garnitura țesută și să coasă mesajul său pentru Tensen.

Atârnă la întâmplare cămașa pe spătarul unui scaun, citind în țesătura ei că genistul-șef al împăratului trăia pe picior mai mare decât își permitea și că nu simpatiza poporul herrani. Molia credea că genistul încheiase un târg cu împăratul. Nu exista nicio dovadă, dar...

Începuse să plouă. Arin auzi apa rostogolindu-se prin țevile castelului. Regina îl privea tăcută. Arin se forță să-și întoarcă privirea de la cămașă.

Poate din cauză că mintea lui era plină de imaginea Moliei și de felul în care firul gri ce o reprezenta se întrețesea prin toată garnitura, Arin se uită la regină și o văzu în locul ei pe Risha. Regina avea aceleași sprâncene drepte, aceeași formă a gurii și aceeași generozitate, după cum începea Arin să suspecteze.

— Îl trimit pe fratele meu în afara orașului, zise regina. Vei merge cu el. Făcu o pauză, apoi adăugă: Îi e bine cu tine. El nu are astâmpăr.

— A fost cu sora ta când a fost capturată de imperiu?

Chipul reginei se făcu la fel ca stânca.

— Cred că se învinovățește, zise Arin.

— Mă învinovăţeşte pe mine.

— Nu înţeleg.

Regina merse spre ferestrele caleidoscopice şi privi ploaia. Se prefăcu că vorbele lui însemnaseră altceva.

— Nu poate fi uşor să înveţi o limbă nouă atât de repede. Ai un dar pentru asta?

Arin nu era sigur. Nici acum nu reuşise să recunoască fiecare cuvânt pe care-l folosise regina. Mintea lui impregna sens momentelor de neînţelegere şi punea cap la cap ceea ce nu ştia, creând propoziţii întregi din părţile cunoscute. Era ca un joc...

La acest ultim gând, Arin văzu prăpastia spre care se îndrepta. Simţi ghiontul în stomac care-i spunea minţii să se oprească şi înşfăcă gândul acela pe jumătate format despre cuvinte şi sens şi jocuri. Arin încercă să tragă înapoi gândul, dar el se roti mai departe şi începu să gândească singur, trăncănind despre Muşcă şi Înţeapă şi despre cum Arin ar fi putut învinge pe cineva fără a cunoaşte toate piesele aflate în joc. Da, câştigase, chiar dacă atunci când juca împotriva lui Kestrel avea impresia că plăcuţele erau goale pe ambele părţi.

Arin curmă zborul gândului. Adevărul era că faptul că ghicise ceea ce nu cunoscuse despre Kestrel nu-l ajutase cu nimic. Crezuse în lucruri care nu existau... sau care nu mai existau.

— Nu, îi zise el răspicat reginei. Nu am niciun dar.

— Poate că Dacra şi Herran au împărţit în urmă cu mii de ani un strămoş comun, medită ea, şi de aceea limbile noastre se aseamănă aşa de mult. Dar nu. Suntem prea diferiţi.

— Nu trebuie să fie aşa.

Regina se întoarse cu faţa spre Arin.

— Încetează să mai ceri o alianţă.

— Nu voi înceta.

— Nerodule.

— Prefer să cred că sunt optimist.

Regina își crănțăni dinții: era felul dacranilor de a spune *nu*. Era un sunet ce exprima nerăbdarea. Arin îl auzise folosit cu copiii.

— Herranul nu are ce să ne ofere în afară de vieți, îi zise regina. Ți-aș trimite oamenii în primele linii. Când am câștiga, ți-aș lua țara și aș face-o a mea. Cuvântul pe care-l căutăm pentru tine nu e *optimist*. Și nici *nerod*, continuă regina, privindu-l din cap până-n picioare. Cuvântul este *disperat*.

Pesemne că ploaia se oprise. Țevile erau tăcute.

— Și eu aș fi la fel, zise ea. Aș cere ce ceri și tu. Dar aș oferi mai multe. Atunci aș negocia termeni mai buni pentru o alianță.

Arin se gândi la cercelul de smarald pe care-l pusese în mâna contabilului. Nu se gândea la obiect în sine, ci la ce reprezentase el. Îi știa valoarea și prețul în minte și căută un alt lucru ce le-ar fi putut egala.

— Spune-mi ce pot să-ți dau.

Regina ridică delicat dintr-un umăr.

— Ceva mai mult.

— Spune-mi ce.

— Voi ști, zise ea, când ai să mi-l oferi.

Arin și Roshar vâsliră în amonte. Zorile moi se preschimbară în amiază crudă. Castelul rămăsese în spatele lor, apoi dispăru. Trestiile de pe maluri își aruncau umbre delicate una pe cealaltă, iar roiuri enorme de libelule fremătau ca niște flamuri alături de canoe.

Roshar cârmi. Când plecaseră din oraș, Arin observase arbaleta atârnată peste spatele lui Roshar și un set de cuțite

de aruncat la şoldul lui. Arin îl întrebase pe Roshar dacă se aştepta să întâmpine rezistenţă din partea câmpenilor care-şi puseseră tabăra în amonte.

— Oh, astea sunt pentru bestiile din râu, spusese Roshar vesel, şi păruse ruşinat. Apoi, deşi Arin nu insistase, Roshar adăugă: Dacă vrei neapărat să ştii, voi vâna un şarpe otrăvitor şi am să te pun să-l mănânci. Chiar că îţi place să strici surprizele.

Canoea încetini. Roshar se oprise, aşa că Arin ridică şi el vâsla şi se uită în spatele lui. Roshar privea spre trestii. Nasul mutilat făcea ca profilul lui să arate plat, cu margini zimţate.

Curentul începu să-i împingă la vale. Arin şi Roshar îşi apucară iar vâslele.

Ziua avea ceva anume – poate că era ritmul trestiilor, vâslele înmuiate în apă, zbârnâitul libelulelor sau chiar profilul pipernicit al lui Roshar – care deschidea ceva înăuntrul lui Arin. Dacă ar fi fost să pună în cuvinte ceea ce simţea, ar fi zis probabil că trăia momentul.

Arin începu să cânte. Pentru sine, în cinstea zilei, în cinstea sentimentului pe care i-l inspira. Trecuse ceva timp. Se simţea bine să aducă sunetele în lume, să simtă impulsul lor iniţial aprinzându-i-se pe limbă. Cântecul pluti afară din el.

Arin nu gândea. Nu se gândea la ea. Dar apoi începu să se gândească la cum nu se gândea la ea. Cântecul deveni de plumb şi-i încleştă gura.

Tăcere.

În cele din urmă, Roshar vorbi în spatele lui:

— Sora mea nu trebuie să te audă, altfel n-o să mă mai lase să te ucid.

Arin nu privi înapoi. Apoi zise:

— Am văzut-o pe Risha când plecam din capitală.

Canoea se înclină în direcţia pe care o luase. Roshar se oprise iar din vâslit.

— O mai numeşte cineva de acolo astfel sau doar tu? Când Arin îi aruncă o privire întrebătoare peste umăr prinţului, Roshar continuă: Numele ei este Rishanaway. Aşa ar trebui să-i spună străinii. Risha e numele ei de alint.

Arin nu era sigur dacă Risha ceruse să i se spună aşa sau fusese decizia celor de la curte. Îşi amintea ce-i spusese prinţesa în ultima lui zi acolo. Ezitant, dar ferm, deoarece considera că Roshar ar fi trebuit să afle, zise:

— Mi-a spus că locul ei e la palat.

Arin văzu regretul şi pierderea pe chipul lui Roshar, dar şi uşurarea. Arin nu înţelegea. În timp ce Arin se întreba dacă regina şi fratele ei îşi *doreau* ca sora lor răpită să se întoarcă, îşi dădu seama că o parte tainică din el se întrebase dacă nu cumva *asta* ar fi fost suficient ca să stabilească alianţa de care avea nevoie ţara lui. Oare dacă ar fi adus-o pe Risha cu el în Dacra, asta ar fi fost acel „ceva mai mult" al reginei? Cum putea fi Risha mai de folos Herranului – în calitatea ei de Molie a lui Tensen sau ca monedă de schimb cu regina dacrană?

Arin îşi impuse să se oprească. Acestea erau întrebări pe care le-ar fi pus Kestrel. Kestrel ştia exact cum să calculeze valoarea unei persoane. Buzele lui se arcuiră de un dezgust brusc.

— Văd că amândoi avem gânduri plăcute, zise Roshar. Acum lasă vâslele în apă, micule herrani, sau nu vom ajunge niciodată în tabără până la lăsarea nopţii.

Ziua se făcuse portocalie. Nu plouase deloc.

— Aproape am ajuns, zise Roshar.

— De ce trebuie câmpenii să-şi mute tabăra?

— Nu *trebuie*, dar tribul ăsta s-a oprit mai sus de un sat agricol, cu recolte. Sătenii s-au plâns că apa care curge spre ei este contaminată. Sora mea vrea ca refugiaţii aceştia să se mute în oraş, alături de ceilalţi.

Un pumn strânse inima lui Arin. Îşi aminti de femeia cu bebeluşul din cârpe. Se gândi la cum era să fii forţat să-ţi părăseşti casa şi să-ţi construieşti alta, doar pentru a fi izgonit şi de acolo.

— Deci au de suferit din nou.

— Arin, tu crezi că eu *vreau* să le cer să se mute? Sora mea mereu mă pune să-i fac treburile neplăcute. Roshar oftă. Cred că mă ajută şi faţa la ceva. Când surprinse tăcerea mirată a lui Arin, zise: Mda, sărmanul prinţ mutilat de imperiu. Nu vreţi să faceţi ce vă cere, câmpenilor? Uitaţi-vă la el. La chipul lui. Şi el a pierdut ceva.

Roshar înjură printre dinţi.

Arin privi înapoi, chiar dacă ştia că Roshar nu ar fi vrut să-i vadă expresia în acel moment. În astfel de clipe, când emoţia din ochii prinţului egala chipul său desfigurat, Roshar părea cel mai mutilat.

Roshar vorbi iar, mai limpede de data asta:

— Dacra va recâştiga câmpiile. Generalul Trajan e în capitala imperială acum. E momentul potrivit. Vom redobândi ce au furat ei.

— Nu. Nu o faceţi.

— Ce?

— Ardeţi câmpiile.

— *Cum?* Niciodată.

— Faceţi imperiul să sufere, zise Arin. Chinuiţi-i. Alungaţi cu foc armata aia nenorocită de pe pământul

vostru. Dacă și-l doresc așa de tare, atunci nu au decât să ardă pentru el.

— Dar putem recâștiga teritoriul, știu sigur.

— Și când se întoarce generalul pe front? Ce crezi că va face? Vă va da *el* foc. Sunteți norocoși că nu a procedat așa de la început.

Ceva se răscoli în Arin. Ceva care avea legătură cu Kestrel. Iar Arin era atât de cumplit de furios pe sine, pe felul în care mintea lui continua să zboare spre ea, pe felul în care trupul lui și-o amintea chiar și acum, chiar și aici, la o jumătate de lume distanță, încât își măcină în pulbere fiecare gând ce sta să vină.

— Arin. Roshar era încă îngrozit. E *pământul* nostru.

— Uneori, crezi că îți dorești ceva, îi zise Arin, când, de fapt, tot ce e nevoie să faci e să-i dai drumul.

Cerul era de un roz prăfos când Roshar anunță că ajunseseră la destinație. Arin nu vedea tabăra, ci doar paravanul ruginiu al trestiilor. Dincolo de el, zise Roshar, se aflau câmpuri înverzite și refugiații.

Vâsliră la mal și lunecară în apa mică, mlăștinoasă, ca să tragă barca în nămol și trestii. Roshar își încărcă arbaleta. Surprinse privirea lui Arin și spuse:

— E doar o formă de precauție.

— Credeam că glumești cu șarpele ăla.

Roshar răspunse jalnic:

— Și *eu* credeam că tu iei de bun fiecare cuvânt pe care ți-l spun.

Porni la drum, croindu-și drum prin trestii.

Arin nu știa prea bine ce îl îngrijora pe Roshar – spera să nu fie vorba de șerpi; arbaleta nu era o armă potrivită împotriva lor –, dar acum își făcea și el griji.

Aflat la ceva distanţă în faţa lui, Roshar părea mic între trestii. Arin dădu să-l prindă din urmă. Mâlul îi trăgea călcâiele înapoi.

— Regina n-ar fi trebuit să te trimită singur.

Roshar se întoarse.

— Nu sunt singur, spuse el simplu. Eşti şi tu aici.

Arin se pregătea să ceară o armă. Se apropia de Roshar.

Trestiile se agitară ca un val furişat.

Bestia izbucni dintre trestii şi-şi deschise ghearele.

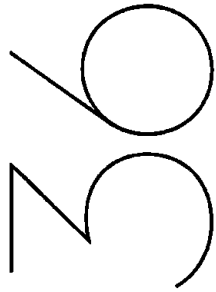

TIGRUL ÎL IZBI PE ROSHAR. PRINȚUL ÎȘI ARUNCĂ un braț în sus tocmai când creatura îl punea la pământ. Bestia mușcă din braț, mârâind gros, cu botul ud de sânge. Fălcile i se deschiseră să apuce gâtul, apoi se închiseră iar asupra brațului ce îi stătea în cale.

Arin se întoarse și fugi spre canoe. Barca se legănă sub trupul lui Arin, sprijinit de marginea ei. Apucă vâsla din lăcașul ei, se întoarse poticnindu-se prin nămol și trestii îndoite, și lovi tigrul cu vâsla, izbindu-l peste o parte a feței.

Un urlet. Trupul masiv și dungat sări înapoi. Roshar se rostogoli la o parte, roșu de propriul sânge. Mâinile lui erau goale. Trase scurt aer în piept și, pentru o secundă, acela fu singurul sunet pe care-l mai auzi Arin.

Apoi tigrul se năpusti asupra lui Arin.

Fu împins pe spate, în nămol. Arin se scufundă. Înghiței mâl, împingând vâsla în sus, între el și tigrul care-și dezvelise colții sparți. Respirația lui era fierbinte. Mârâiturile lui rezonau prin trupul lui Arin ca și cum el ar fi fost cel care scotea acele sunete. Ghearele tigrului i se înfipseră în umeri. Durerea îl arse. Arin încercă să se împingă cu vâsla și să blocheze

fălcile bestiei, dar știa cum avea să se termine încercarea. Brațele lui ar fi cedat. Vâsla s-ar fi făcut așchii. Până la urmă, tigrul ar fi găsit unghiul potrivit și i-ar fi mușcat gâtul.

Nas negru. Dungi pulsatile. Ochi sălbatici, de ambră. Culorile morții lui Arin.

Însă Arin își aminti că Roshar se ridicase cu mâinile goale.

Își aminti de arbaletă.

Și deși știa că o arbaletă nu l-ar fi ajutat cu nimic – cum ar fi putut să țintească arma *și* să țină tigrul departe de el? Zeilor, oare arma era măcar încărcată? –, riscă să-și arunce o privire în jur. Arin își luă ochii de la colții tigrului. Privi printre trestii și văzu o săgeată ruptă. Vârful ei plumbuit ieșea din nămol.

La un braț depărtare.

— Roshar, zise Arin, înecându-se.

Arin auzi trestiile foșnind. Nu-l putea vedea pe Roshar mișcându-se, dar prințul îl zări pe el și asta fu de ajuns.

Atenția tigrului se mută de la Arin.

Arin întinse mâna, smulse săgeata din mâl și o înfipse în ochiul tigrului.

Arin simți bestia mugind. Apăsă și mai adânc săgeata. Un lichid fierbinte îi curse printre degete. Arin împinse săgeata înăuntru.

Trupul se culcă asupra lui. Ghearele se înmuiară.

Cumva, atunci simți Arin că-l cuprinde frica. Tigrul era mort, însă Arin se lupta sub el, îngropat pe jumătate în nămol, în timp ce împingea blana dungată și se holba, îngrozit, la un ochi de ambră și la unul distrus și umed.

Apoi Roshar ajunse la el și se căzniră amândoi, până ce Arin alunecă de sub trupul bestiei.

Arin rămase întins în nămol, respirând chinuit. Roshar se lăsă greoi lângă el. Antebraţul prinţului era făcut ferfeniţă şi era ţinut îndoit, cu mare grijă, într-o parte. Sângele îi curgea din dreptul cotului.

Arin închise ochii. Văzu privirea tigrului. Deschise ochii şi văzu un labirint de trestie, mâlul lucios sub obraz.

Roshar trase aer în piept. Preţ de o clipă, în mod ciudat, Arin crezu că sunetul pe care-l auzi după aceea venise de la prinţ.

Era un plânset ascuţit. Un mieunat.

Nu. Arin ştia ce era. Închise strâns ochii. Nu putea să se uite.

— Un pui, zise Roshar.

Apoi Arin simţi că trebuie să se uite. Un tigru mic mergea greoi printre trestiile îndoite. Picioarele lui din spate i se afundau în nămol. Se uită la mama lui doborâtă şi plânse jalnic.

Arin era îndurerat. Simţi gustul mâlului în gură.

Văzu, în amintire, un băiat. Implora şi plângea, trăgând de mâna mamei lui moarte. De părul ei negru şi lung, însângerat. Mâinile lui Arin fuseseră mici pe atunci, însă teribil de puternice. Se agăţaseră zdravăn. Apoi ucigaşul mamei lui îl târâse de acolo.

Arin respiră, reţinând amintirea. Se înecă cu aer, de parcă ar fi înghiţit o funie înnodată. Îşi şterse nămolul de pe faţă şi scuipă.

— Acum, ce să facem noi cu tine? zise Roshar, uitându-se la pui.

Animalul se zbătea în mâl, îngropat până dincolo de pulpe.

— Lasă-l în pace.

Roshar îl ignoră pe Arin. Înotă cu greu printre trestiile înămolite până ce ajunse la pui. Cu braţul bun, Roshar ridică şi eliberă tigrul.

— Frate, eşti ţicnit, zise regina.

— Mă iubeşte, protestă Roshar.

Puiul dormea ghemuit la piciorul lui Roshar.

— Şi când va creşte şi va fi suficient de mare ca să mănânce un om?

— Atunci îl voi pune pe Arin să aibă grijă de el.

Arin se săturase. Dădu să iasă din apartamentul lui Roshar.

— Aşteaptă, zise regina.

Pe Arin îl durea tot trupul. Umerii lui zgâriaţi erau acoperiţi de tifon. Era obosit, cumplit de obosit de pe urma călătoriei înapoi, de pe urma şocului câmpenilor când el şi Roshar intraseră poticnindu-se în sat cu un pui de tigru, de pe urma a cât de uşor acceptaseră oamenii să se mute de îndată ce văzuseră că tigrii trăiau în apropiere. Arin era epuizat. Mâncase hrana oferită de oameni când nu-i ardea de mâncat. Şi-apoi mai fusese şi fascinaţia lui Roshar pentru cadavrul tigrului, felul în care prinţul inspectase fălcile moi ca să concluzioneze că dinţii sparţi erau o rană veche, şi slavă zeiţei pentru asta, căci altfel nu ar fi avut nicio şansă.

— Mi-aş fi pierdut braţul, în cel mai bun caz, spusese Roshar.

Chiar şi aşa, braţul prinţului arăta dezastruos. Fusese curăţat, cusut şi pansat în tabără.

— S-ar părea că va trebui să ne duci înapoi pe mine şi pe pui de unul singur, îl anunţase Roshar voios.

Aşa că Arin vâslise la vale în timp ce Roshar dormise, amorţindu-şi braţul cu o doză mai mică din drogul pe care-l

folosise odată ca să-l adoarmă pe Arin. Inelul cu drogul era un obiect iscusit. Roshar se înțepase singur cu el, apoi își fixase privirea asupra cămășii rupte a lui Arin și a umerilor lui zgâriați.

— Îmi pare rău, zisese el. Ție nu-ți dau. Trebuie să vâsleşti.

Arin îl blestemase.

Roshar zâmbise.

— Vezi cum vorbeşti, spusese el, închizând ochii.

Umerii lui Arin îl arseseră și sângeraseră cât timp vâslise. Puiul se plimbase nefericit dintr-o parte în alta a canoei tot drumul spre orașul reginei. Barca se legăna când animalul se mișca iar și iar, găsind că terenul de sub picioarele lui nu era deloc stabil și plângând.

— Așteaptă, îi zise iar regina lui Arin.

Femeia plecă de lângă Roshar, traversă camera și-i oferi ceva lui Arin. Obiectul sclipea în palma ei deschisă: pumnalul lui Kestrel.

— Mulțumesc, zise regina.

Încercă să-i dea arma.

— Nu-l vreau.

Mâna ce ținea pumnalul ezită.

Arin zise:

— Știi ce vreau eu.

Regina clătină din cap.

— Nicio alianță.

Arin își aminti cum se sufocase de teamă pe când zăcea prins sub labele tigrului. Frica îi zdrobise măruntaiele, îl lăsase fără aer. Era *familiaritatea* acelei frici, nu frica în sine, care îl terminase. Așa se simțise luni întregi, *ani*: prins în ghearele imperiului.

În mintea lui, Arin micşoră pumnalul în palma reginei. Îl făcu mic cât un ac. Uşor de ignorat. Uşor de pierdut.

Văzu iar cum Roshar aruncase armele mici ale Rishei în castelul miniatural.

Văzu o arbaletă estică mult mai mică în comparaţie cu cele valoriene.

Văzu puiul de tigru ce-şi rânjea colţişorii.

Propria lui ţară, neajutorată în faţa armatei masive a imperiului, a geniştilor lui, a flamurilor negre, a şirurilor negre de tunuri, a stocului aparent inepuizabil de pulbere neagră.

Arin văzu, deodată, o idee.

Gândul prinse contur înăuntrul lui. Era mic. Compact, dur şi mobil. Crescu în spatele ochilor lui până ce Arin clipi şi văzu iar ceea ce se afla în faţa lui, acolo, în apartamentul lui Roshar.

Nu era o amintire, o teamă sau o idee. Era doar un pumnal, întins în palma reginei.

Cât rău putea face un pumnal?

— Ia lucrul ăsta de aici, îi zise Arin reginei. Vreau o fierărie şi vreau să fiu lăsat singur.

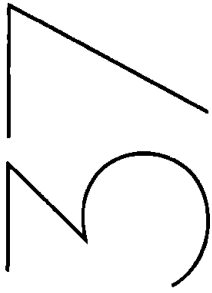

TATĂL LUI KESTREL INSPECTĂ CÂINELE. ÎL APUCĂ de ceafă şi-l ţinu nemişcat. Îi ridică labele neaşteptat de mari, îi ţinu botul şi-i desfăcu buzele roz şi negre, ca să vadă dinţii.

— E o căţea bună, spuse el în cele din urmă. Va trebui să o dresezi.

Nu, decise Kestrel. Nu trebuia.

Kestrel avea un dar. Se afla într-o cutie mică, băgată în buzunarul fustei. Cutiuţa i se lovea de coapsă pe când păşea pe sub o arcadă şi intra în Grădina de Primăvară. Vântul bătea cald şi moale. Căţeluşa de lângă ea adulmeca aerul. Apoi prinse un miros şi o zbughi printre copaci. Kestrel nu o chemă înapoi.

Medicul palatului era cunoscut pentru stratul lui personal cu plante medicinale. Kestrel îl găsi lângă un tufiş ce mirosea piperat. Văzând-o, medicul se îndreptă. Îngrijorat, întrebă dacă starea generalului se înrăutăţise.

— E bine, zise ea, deşi mă aflu aici pentru el. Kestrel îi oferi cutiuţa. Mulţumesc. I-ai salvat viaţa.

Medicul fu încântat. Obrajii lui ridați se aprinseră ușor, iar mâinile lui prăfuite de pământ acceptară cu grijă cutia. Apoi, doctorul se jenă, neștiind cum să țină cutia, în graba lui de a-și curăța mâinile cu o batistă pe care nu o avea. Kestrel îi oferi batista ei.

El zâmbi, scuzându-se.

— Nu sunt obișnuit să apar prezentabil în fața societății.

Medicul deschise cutiuța și rămase fără respirație. Înăuntru se afla un ac de aur: un copac în floare, însemnul ordinului medicilor. Pe copac erau fructe din nestemate.

— E prea mult.

— Pentru viața tatei? Eu aș zice că nu e de ajuns.

Ochii bărbatului se umeziră. Kestrel se simțea un pic vinovată, ca și cum ar fi jucat Mușcă și Înțeapă cu cineva care nu se pricepea deloc.

Și totuși, era posibil să fi existat o legătură între medic și genist. Kestrel îi promisese lui Tensen că va descoperi ce făcuse Elinor pentru împărat. Și-apoi mai era și masa cea lungă, cu farfurii goale, din mintea ei.

Câmpiile de est. Sclavii care făceau curat în palatul imperial. Fața cusută a lui Arin.

— Vrei să-mi arăți grădina ta? întrebă Kestrel.

Cei doi se plimbară printre rândurile verzi.

— Sunt îngrijorată din cauza unei prietene de-ale mele. Kestrel descrise fiola cu lichid închis la culoare. E sigură?

— Cred că știu cine e prietena aceasta. O valoriană din Herran? Nu e nevoie să-ți faci griji. I-am dat eu însumi medicamentul. E doar ceva care să-i calmeze nervii.

Kestrel răsuflă ușurată.

— Deci e o substanță sigură?

— Păi, în dozele potrivite, răspunse el, apoi adăugă repede: Dar ea nu ar avea acces la suficient medicament cât

să-i facă rău. Nici spițeriile din oraș nu au voie să-l vândă. Eu supraveghez producția medicamentului aceluia la palat și îl dau în doze foarte mici.

— Dă dependență?

— Nu. Trupul nu-i simte lipsa. Mintea însă s-ar putea să-l ceară. Prietena ta ar putea ajunge să depindă de el ca să doarmă. Dacă e folosit prea mult timp, ar putea fi periculos.

— *Cât* de periculos?

Expresia de pe chipul medicului răspunse la întrebare.

— Dar asta ar însemna luni de folosință.

Vocea lui Kestrel se ridică:

— De ce i-ai da prietenei mele un medicament care ar putea să o ucidă?

— Milady.

Vocea medicului era respectuoasă, însă fermă.

— Orice medicament prezintă un risc. Folosim medicamentele pentru că beneficiile aduse de ele cântăresc mai greu decât răul potențial. Prietena ta are nevoie de liniște și de somn. Dar nu pentru totdeauna, ci doar cât să o facem să simtă că liniștea e un lucru posibil. E slăbită. Îmi fac griji că dacă nu se odihnește, ar putea cădea pradă unei boli grave. Când văzu nesiguranța lui Kestrel, spuse: Prietena ta tremura când ai văzut-o? Îi tremurau mâinile?

— Nu.

— Atunci n-ai motiv de îngrijorare. Tremurul e un semn de supradoză – nu că ar fi posibil în cazul ei. I-am dat foarte puțin medicament.

Cățelul lătră în depărtare.

— Nu-i mai da. Kestrel își înnodă degetele. Te rog.

— Nu aș face una ca asta. Medicul era revoltat. Nici nu e nevoie să mă rogi. Nu aș pune niciodată în pericol viața unui valorian.

Kestrel încercă să nu se îngrijoreze. Având practica anilor în care se prefăcuse că lucrurile care contau cu adevărat erau nesemnificative, fata-l întrebă pe medic despre grădina lui. Discutară despre ierburi, despre sol şi despre vreme.

La război, zicea tatăl ei, *cel mai bun truc e cel în care* crezi. *Dacă vrei să-ţi distragi inamicul şi să-l faci să rateze o mişcare importantă, atunci şiretlicurile tale trebuie să fie reale.*

Aşa jucă şi Kestrel:

Voia cu adevărat să-i mulţumească medicului.

Voia cu adevărat să se intereseze de sănătatea lui Jess.

Adevărul, începea ea să înţeleagă, are o greutate pe care oamenii o simt. Kestrel îi oferise aceste adevăruri medicului pentru ca în timp ce mintea lui era ocupată cu ele, fata să poată face o mişcare ce n-ar fi părut deloc o manevră.

— Sunt uimită de cât de bine îi merge grădinii tale, zise Kestrel. Vremea e aşa de capricioasă. Caldă azi şi răcoroasă mâine. Nici nu ştiu ce să mai port.

— Întotdeauna te îmbraci ales.

— Nu-i aşa? Dar e greu să mă hotărăsc. Ba mi-am schimbat chiar şi planurile pentru rochia de nuntă.

Medicul se opri din mers. Dădu să spună ceva, dar Kestrel se prefăcu că nu aude. În ajutorul fetei veni căţelul, care ţopăi spre ea, cu un băţ între dinţi. Aşeză băţul la picioarele lui Kestrel şi lătră.

— Dar... dar e prea târziu să-ţi schimbi rochia, zise medicul. Una nouă n-ar fi gata la timp. Lady Kestrel, trebuie să te răzgândeşti...

Fata-l ignoră cât timp medicul vorbi mai departe. Căţelul se uită la ea aşteptând, legănându-şi coada scurtă şi schelălăind de nerăbdare. Kestrel se aplecă să culeagă de jos băţul umed. Îl aruncă. Băţul se înălţă spre cerul albastru,

rotindu-se în jurul lui însuşi. Cățelușa porni în fugă peste peluză. Kestrel zâmbi şi aşteptă să-i fie adus înapoi bățul.

„Ai fost vicleană", o tachină Arin.

Kestrel ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să-i spună imaginației ei că nu se putea abține. Ajunsese să accepte felul în care mintea ei îl chema la ea pe Arin. Ajunsese să aibă nevoie de asta.

Kestrel îl lăsase pe medic în grădina lui, ca să se plimbe singură cu câinele ei. Ziua se făcuse mai călduroasă. Kestrel se aşeză pe peluză. Mirosul ierbii îi acapară simțurile. Lui Kestrel i se părea chiar că-l poate gusta.

Cățelușa se aşeză lângă ea. Kestrel îşi scoase pantofii strâmți. Iarba o înțepa prin ciorapi. Palatul era prea mare ca să pară distanțat. Totuşi, cel puțin deocamdată, Kestrel se simțea departe de el.

„Nu eşti suficient de departe", zise Arin, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile.

Kestrel se întoarse cu fața spre Arin cel închipuit. Cicatricea lui se vindecase. Ochii lui cenuşii erau tulburător de limpezi.

„Tu nu eşti real", îi aminti ea.

„Mă *simt* real."

Arin îşi trecu un deget peste buza ei de jos. Deodată, lui Kestrel i se păru că pe cer nu mai erau nori şi că stătea direct sub lumina soarelui.

„Pe *tine* te simt reală", zise el.

Cățelul căscă şi maxilarele i se închiseră cu un pocnet. Sunetul o făcu pe Kestrel să-şi revină. Se simțea un pic jenată. Pulsul îi bătea repede. Dar nu se putea opri din a se preface.

Kestrel dădu să-şi tragă de sub fuste ciorapii lungi până la genunchi.

Arin scoase un sunet.

„Vreau să simt iarba sub picioare", îi zise Kestrel.

„O să te vadă cineva."

„Nu-mi pasă."

„Dar acel cineva sunt *eu* şi ar trebui să ai milă de biata mea inimă, Kestrel." Arin băgă mâna sub tivul rochiei ca să-i prindă degetele în timp ce trăgeau în jos al doilea ciorap. „Mă tratezi rău", zise el şi trase de ciorap în timp ce mâna-i alunecă pe forma gambei ei.

Arin o privi. Mâna lui îi curprinse glezna goală. Kestrel se ruşină... deşi ştiuse prea bine ce făcea.

Arin zâmbi larg. Cu mâna liberă, smulse un fir de iarbă şi o gâdilă pe Kestrel în talpă. Ea râse şi se trase înapoi.

Arin îi dădu drumul. Se întinse lângă ea în iarbă, pe burtă şi sprijinit în coate. Kestrel se întinse pe spate. Auzi cântecul păsărilor: prelung şi ascuţit, cu un tril la final. Kestrel se uită la cerul suficient de albastru încât să crezi că venise vara.

„Perfect", zise ea.

„Aproape."

Kestrel se întoarse să-l privească pe Arin, însă el se uita deja la ea.

„O să-mi fie dor de tine când mă voi trezi", şopti ea, dându-şi seama că adormise la soare.

Arin era prea real ca să şi-l fi imaginat doar. Arin era un vis.

„Nu te trezi", spuse el.

Aerul mirosea a frunze noi.

„Ai zis că ai încredere în mine."

„Am avut." Apoi adăugă: „Încă am."

„*Eşti* un vis."

Arin zâmbi.

„Te-am mințit", spuse Kestrel. „Ți-am ascuns lucruri. Am crezut că așa e mai bine. Dar de fapt *eu* nu am avut încredere în *tine*."

Arin se întoarse pe o parte. Îi mângâie obrazul ușor cu dosul palmei. Senzația aceea era la fel ca ultima notă din cântecul păsării.

„Nu", fu el de acord.

Vocea lui era blândă.

„Nu ai avut."

Kestrel se trezi. Cățelul zăcea întins peste picioarele ei și dormea. Ciorapii ei stăteau într-o grămăjoară lângă ea. Soarele se înălțase pe cer. Kestrel era îmbujorată și simțea că o strânge pielea: era un pic arsă de soare.

Cățelul tresări în somn. Kestrel îl invidie. Își lăsă iar capul pe iarbă.

Închise ochii și încercă să găsească din nou drumul către visul ei.

Mai târziu, în Ulița Măcelarilor, Kestrel îi spuse lui Tensen să afle dacă genistul își schimbase pariul cu privire la rochia de nuntă. Dacă o făcuse, atunci însemna că Elinor și medicul lucrau împreună.

Kestrel trase de eșarfă mai jos. Deghizarea i se părea transparentă.

— Mai e ceva...

Vremea rămăsese călduroasă, însă Kestrel tremura.

— Am greșit când te-am pus să-mi promiți că nu-i vei spune lui Arin despre mine.

Tensen își ridică sprâncenele albe.

— Vreau ca el să știe, spuse ea.

— Nu sunt sigur că e un lucru înțelept.

— Bineînțeles, zise ea iute, ar fi prea riscant să trimiți o scrisoare în Herran. Dar poate cunoști vreo cale...

Kestrel auzi și ea tonul implorator din propria-i voce și se opri.

Expresia de pe chipul lui Tensen se schimbă. Lumină scurt ceva ce Kestrel nu putu identifica, deoarece trecuse mult prea repede, apoi chipul omului se făcu blând.

— Oh, Kestrel, zise Tensen. I-aș spune, dar el nu e în Herran. Nu știu unde e.

— Dar ești spionul lui. Cum să *nu știi*?

— Nu știe nimeni.

Tensen își desfăcu mâinile. Inelul lui de aur sclipi în lumină.

— Dacă nu mă crezi, poți să întrebi. Dar...

În vocea lui se citea îngrijorarea:

— ...având în vedere istoria ta cu Arin, nu sunt sigur că asemenea întrebări sunt recomandate. Ar putea ajunge la urechile împăratului. Sau ale tatălui tău.

Kestrel se simțea groaznic de prinsă în capcană și prădată, deși nu știuse că ar fi putut vreodată să simtă lipsa unui lucru la care renunțase deja. Se strădui să nu-și arate durerea. Visul din iarbă i se stinsese deja în amintire. Era ca și cum l-ar fi epuizat pentru că se gândise prea mult timp la el. Dar atunci, visul păruse atât de real. Acum, nu-i venea să creadă că fusese doar o iluzie.

Kestrel se uită, amorțită, la inelul lui Tensen. Bărbatul nu-l mai purtase de ceva vreme. Presupuse că Tensen îl pierduse și-l regăsise de curând. Uneori așa se întâmpla cu lucrurile. Însă Kestrel știa că, alteori, lucrurile pierdute rămâneau pierdute pe vecie.

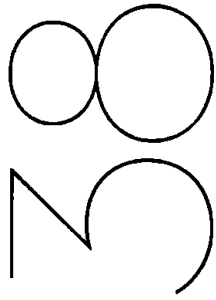

KESTREL NU ERA SIGURĂ CUM, DAR GENERALUL Trajan aflase de dezertor: fiul bine-crescut care-şi părăsise postul dintr-o brigadă ce lupta în est.

— Şi se află aici.

Vocea generalului era monotonă.

— Locuieşte la palat.

— Nu am decis ce să fac cu el, spuse împăratul.

Se întinse după furculiţă şi cuţit şi sugeră să înceapă al treilea fel. Surprinse privirea lui Kestrel. Ea începu să mănânce.

Generalul însă nu se atinse de mâncare.

— Ce mai rămâne de hotărât?

— Trajan, e doar un băiat. Nu e mai în vârstă decât Verex.

Împăratul zâmbi drăgăstos spre fiul lui, care se uita la farfurie.

— Te-a trădat. M-a trădat pe mine. S-a trădat *pe sine însuşi*. Unde-i onoarea lui acum?

— Îmi imaginez că rezidă în morile bănoase ale părinţilor lui, din insulele sudice. Poate că a fost măcinată odată cu grânele şi făcută pâine delicioasă.

— Legea dezertării e destul de clară.

Împăratul sorbi din vin.

— Ca să fiu cinstit, ți l-am păstrat ție. Du-te și vizitează-l dacă vrei.

— Așa voi face, spuse tatăl lui Kestrel, și apoi mă voi întoarce în est.

— Nu poți nici măcar Grădina de Primăvară să o traversezi fără să gâfâi. Tu ai urma un asemenea conducător în luptă?

Ochii generalului se mijiră ca și cum i-ar fi împuns o sclipire bruscă de lumină. Kestrel își așeză furculița zăngănind pe farfurie. Furia îi clocotea în gâtlej. Deschise gura să vorbească, dar ochii tatălui ei o străfulgerară și Kestrel se simți la fel ca atunci când el sângera pe șaua calului, în curtea palatului, iar ea dăduse să îl ajute.

— Toate la timpul lor, prietene, zise împăratul cu blândețe.

Vocea lui sunase aproape înceţoșată, o calitate ce ar fi putut trece drept iubire, dacă iubirea ar fi semănat cărnii afumate: atârnată, uscată și păstrată pentru a fi mâncată puțin câte puțin în vremuri grele.

Verex își împingea mâncare prin farfurie. Tatăl lui Kestrel nu se mișcă.

— Îmi pare rău, îi zise împăratul. Nu sunt gata să te pierd încă.

Generalul îi ceruse lui Kestrel să-l însoțească.

— Într-o zi vei conduce imperiul, zise el. Trebuie să știi ce ai de făcut.

Asta făcu el:

Intră în apartamentul tânărului soldat. Îl privi pe băiatul nu cu mult mai în vârstă decât Kestrel făcându-se alb ca varul. Generalul o aduse pe Kestrel cu el în salon, apoi îl trase

pe soldat deoparte, așezându-și o mână fermă pe umărul lui. Generalul îi șopti la ureche. Băiatul păru că se prăbușește și-și întoarse fața astfel încât Kestrel să nu-l poată vedea.

Vocea generalului căpăta intonația unei întrebări. Băiatul trase aer în piept, scuturându-se. Tatăl lui Kestrel zise ceva care suna a mângâiere. A asigurare. Kestrel îl mai auzise vorbind așa când ea era mică.

— Iartă-mă, spuse soldatul, într-o șoaptă gâtuită.

— Te voi ierta, zise generalul. După aceea.

Apoi Trajan îi spuse lui Kestrel că era timpul să plece.

Dezertorul își folosi pumnalul. Un suicid de onoare.

Timp de câteva zile, bârfa fu pe buzele tuturor. Apoi sosiră vești din est. Barbarii incendiaseră câmpiile, spunea raportul. Cel mai recent premiu al imperului era acum o întindere neagră, pustie și fumegândă.

Numele sosiră mai târziu. Lista victimelor era mai lungă decât de obicei.

Un nume era trecut de la un curtean la altul ca o perlă. Era rostit încet, ca apreciere pentru lustrul său, pentru greutatea-i netedă, pentru felul în care se rotea în podul palmei și se încălzea.

Când Kestrel auzi numele, își dădu seama că se așteptase la asta din ziua în care Ronan îi smulsese lista de înrolări. Descoperirea făcu ceva firav dinăuntrul ei să cedeze. Știuse. Știuse că așa avea să se întâmple. Și totuși, acum îi era clar că ea nu *crezuse* că știa, că alungase gândurile într-o parte a minții ei care stoca informații, dar nu le revăzuse niciodată.

Cum de putuse să se ascundă de ceea ce știa?

Cum de putuse știi că Ronan avea să moară și totuși să nu știe?

Fusese totul atât de clar.

În camerele ei, Kestrel își acoperi gura. Perla numelui lui Ronan i se blocă în gât. Înghiți. O duru.

Avu vise de care se rușină dimineața, în care Ronan îi dădea prăjitură pudrată, dar vorbea cu glasul lui Arin. *Am făcut asta pentru tine,* zicea el. *Îți place?*

Pudra era atât de fină, încât Kestrel îi inhala mirosul dulce, însă se trezea mereu înainte să o poată gusta.

Kestrel îi scrise lui Jess. Îi era frică să o viziteze.

A doua zi, camerista lui Kestrel îi aduse o scrisoare. Inima lui Kestrel tresăltă când văzu scrisul lui Jess pe plic și sigiliul cunoscut. Imediat, Kestrel se învinovăți pentru sentimentul brusc de ușurare. Era greșit să simtă astfel când Ronan era mort.

Dar nu crezuse că Jess avea să-i răspundă. Iar scrisoarea – Kestrel o cântări în palmă înainte să rupă sigiliul – era la fel de groasă ca aceea trimisă de ea. Sigur Jess nu ar fi scris așa de mult dacă nu mai voia să aibă nimic de-a face cu Kestrel.

Kestrel deschise scrisoarea și simți iar acel amestec ciudat de cunoaștere și lipsă a cunoașterii, de șoc și de resemnare.

Desfăcu plicul. Oare nu se așteptase? Oare nu fusese evident?

În plic era aceeași scrisoare pe care Kestrel i-o trimisese lui Jess: nedeschisă, necitită.

Kestrel nu mai cântase la pian de când descoperise panoul secret din camera de muzică, însă acum nu-i mai păsa cine o putea auzi. De fapt, voia să-i asculte cineva jalea.

Muzica ei era mai furioasă decât se așteptase. Preludiul dulce îi scăpă de sub degete și se înnegură, se roti spre

octavele de jos. Kestrel cântă până o durură încheieturile. Până ce se încurcă și camera vibră de note ce se stingeau.

Kestrel își frecă încheieturile înfierbântate. Liniștea zbârnâia. Apoi, tocmai când Kestrel era gata să reia pasajul, auzi o melodie vagă.

Kestrel cunoștea sunetul.

În spatele panoului *se afla* cineva. O persoană care probabil cunoștea camerele secrete ale palatului. Și de ce nu ar fi împărtășit împăratul un asemenea secret cu acest om? Împăratul îl prețuia. Dovada? Darul lui: un ceas de aur. Ceasul arăta fazele lunii. Avea limbi cu vârfuri din diamant și cânta la fiecare oră.

Kestrel nu știa ce anume îl făcuse pe tatăl ei să se ascundă în spatele paravanului. Nu știa dacă mai era acolo sau dacă plecase în clipa când ceasul lui cântase și Kestrel își ridicase capul auzind sunetul. Tot ce știa fata era că generalul o ascultase cântând. El nu mai făcuse niciodată așa ceva.

Kestrel își aminti ceva. Pe când avea șapte ani și era încă slăbită din cauza bolii care-i ucisese mama, generalul decisese să plece călare cu fiica lui în afara orașului. Fetița aproape că adormise pe poneiul ei. Provincia Herranului era înghețată. Fetiței îi curgea nasul din cauza frigului. Generalul o luase la vânătoare. O ajută să-și fixeze săgeata în arc. Îi arătă prada. Îi aranjă cotul în direcția potrivită. Când rată, generalul nu zise nimic. Bărbatul lovi un fazan, îl jumuli și făcu focul. Fata adormi în fața focului și când se trezi, era acoperită în blănuri. Era întuneric. Părul ei mirosea a fum și a vânat fript. Când tatăl ei văzu că era trează, scoase dintr-un cobur o jimblă și o rupse în două. Îi dădu fetei bucata mai mare.

În liniștea deplină din sala de muzică, Kestrel își coborî mâinile pe clapele pianului și cântă amintirea acelei zile. Cântă

legănatul poneiului de sub ea, flegma din plămânii ei, tensiunea din arc, inima lucitoare a focului. Cântă felul în care tatăl ei îi îndepărtase părul de pe frunte și i-l dăduse după urechi când credea că ea încă dormea. Generalul îi trăsese blănurile până la obraji. Era suficient de mică încât să-i spună „tati".

Kestrel cântă momentul în care își deschisese ochii și generalul își întorsese privirea de la ea. Cântă senzația pâinii din mâna ei.

Nu mult după aceea, Kestrel merse în galerie. Rămase surprinsă să-și vadă tatăl acolo. Omul privea pe una dintre ferestrele înguste, așezat cu spatele la obiectele de artă. Generalul se întoarse când fata intră.

— Am auzit că vii aici în fiecare zi, zise el. Am sperat să putem vorbi doar noi doi.

Se evitaseră de când Kestrel îi auzise ceasul cântând.

— Ai fi putut veni în apartamentul meu, zise ea.

— Eram curios. Mă întrebam ce îți place așa de mult la galerie.

Generalul se îndreptă spre ea. Cizmele lui pocniră cu ecou în spațiul vast.

— Știi ce-mi place.

Oare de câte ori numise generalul iubirea ei pentru muzică o slăbiciune? O avertizase: herranii au admirat artele și uite ce li s-a întâmplat. Au uitat de spadă.

O încruntătură mușcă din fruntea generalului. Își ridică privirea de la colecția de sculpturi și tablouri și se concentră la Kestrel. Vocea lui era joasă.

— Mama ta cânta minunat.

— Dar eu?

— Tu cânți și mai frumos.

— M-am bucurat că m-ai ascultat.

Generalul oftă.

— Ceasul ăla.

— Îmi place. Trebuie să-l porți în continuare. Astfel vei fi mereu cinstit.

— A fost sub demnitatea mea să te ascult în felul ăla.

— Și dacă te-aș fi invitat? întrebă Kestrel.

— Dar nu ai făcut-o.

— Ba da, de sute de ori de-a lungul anilor.

Generalul tăcu.

— A fost întotdeauna o invitație deschisă, zise Kestrel. Încă este.

Tatăl ei zâmbi ușor.

— Vrei să-mi arăți preferatele tale?

Generalul arătă spre galerie.

Kestrel aproape că uitase de ce se afla acolo. Împinsese la o parte gândurile la Tensen, la genist și la medic. Acum, gândurile reveneau. Simți că o împunge teama, iar vina, ca o ață, îi era trasă strâns prin inimă.

Nu putea vedea pictura pe care acum o considera a lui Tensen. Tabloul se afla mai departe, pe coridor. De la intrare, pictura arăta ca un simplu pătrat violet.

Kestrel îl ținu pe general departe de tablou. Îi arătă un bol de alabastru pe care-l admira și un pescar din bronz ce ridica un pește cu solzi din lapislazuli. În galerie se mai afla și un ou din porțelan ce provenea din est și care, deschis, înfățișa o fată înarmată.

Însă tatăl ei observă tabloul.

— Mi-l amintesc, zise el. L-am luat pentru împărat.

Generalul se apropie de el. Kestrel, mută de groază, nu avu încotro decât să-l urmeze. Dacă ar fi încercat să-l țină departe de pictură, atunci nu ar fi făcut decât să atragă și mai

mult atenţia spre el. O molie zăcea pe rama tabloului. Inima lui Kestrel tresări.

Tatăl ei studie peisajul.

— Arată diferit aici decât în vila aia din sud.

Generalul nu păru să observe molia camuflată. Iar dacă o observa, ce-ar fi gândit? Nimic? Părea imposibil ca un lucru atât de important pentru Kestrel să nu însemne nimic pentru el. Pe un ton nonşalant studiat, Kestrel spuse:

— Îţi place tabloul?

Generalul ridică din umeri.

— Împăratului îi place.

Privirea lui se ridică de pe pânză. Kestrel se simţi teribil de uşurată. Apoi tatăl ei vorbi iar şi, pe când asculta, uşurarea i se preschimbă în ruşine.

— Ştiu că nu vrei să mă întorc în est. Nu voi minţi, Kestrel. Am nevoie să lupt. Dar nevoia... a fost diferită în anii din urmă. N-am făcut-o doar pentru onoare.

Ochii lui căprui-deschis erau fixaţi pe ai ei.

— Te-ai născut cu câteva luni după Verex. Nu te-aş fi obligat să te măriţi cu el. Dar am sperat. Pe câmpul de luptă, am sperat că vei moşteni imperiul. Când l-ai ales pe Verex, am ştiut că a fost mâna destinului.

— Tu nu crezi în destin.

— Cred că teritoriul pe care l-am câştigat a fost pentru tine. Tu eşti destinul meu.

Vina i se umflă lui Kestrel în gât. Îi venea greu să respire şi nu se mai putea uita în ochii tatălui ei. Însă în clipa în care ochii ei se desprinseră de ai lui, fulgerară repede, fără să se poată opri, spre molie.

Tatăl ei văzu mişcarea. Clipi. Se uită la rama tabloului. Se încruntă.

Era doar o molie, încercă să-și spună Kestrel. Generalul nu ar fi putut ghici niciodată ce reprezenta.

Kestrel crezu că tatăl ei o să spună ceva. Se pregăti să-i răspundă, dar în cele din urmă generalul nu făcu decât să arunce molia pe podea.

— Genistul și-a schimbat pariul, zise Tensen. Ea și cu medicul lucrează *împreună*.

— Nu te mai pot întâlni așa, spuse Kestrel. O să fiu prinsă.

Tensen păru imediat îngrijorat. O întrebă care-i erau motivele, însă motivația nu se rezuma la faptul că tatăl ei văzuse molia pe rama tabloului, lucru pe care Tensen îl respinse ca nesemnificativ. Kestrel simțea iar că alunecă spre o prăpastie mortală. Mai avusese acest sentiment, ori poate ceva asemănător, când începuse să joace Mușcă și Înțeapă și nu știuse când să plece de la masă, sau rămânea pentru că trebuia să afle ce se întâmpla mai departe. Kestrel trebuia să vadă toate piesele întoarse, jocul jucat și numărătoarea finală, când afla cine ce câștigase și cine rămăsese la urmă. La început, Kestrel pierduse cu ușurință, mai ales în fața tatălui ei. Dar apoi învățase.

— Pur și simplu nu mai pot, îi zise ea lui Tensen.

Omul încercă să o flateze. Făcu apel la inima ei bună. Îi puse la îndoială curajul. Făcu orice, doar nu-l pomeni pe Arin, căci simțea că asta ar fi pus capăt la tot.

Tensen era și el un jucător abil.

— Ei bine, zise el, ai putea să-ți ții urechile ciulite, nu? Dacă afli ceva ce trebuie să știu, spune-i croitoresei.

Kestrel era nerăbdătoare să plece din Ulița Măcelarilor. Fu de acord să-i transmită lui Deliah tot ce părea important. Se grăbi să plece, în timp ce tivul rochiei de servitoare i se agăța în marginea de sus a cizmelor.

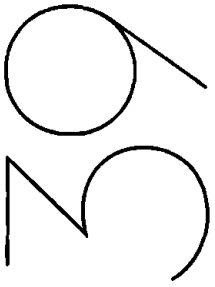

TENTAȚIA ERA CULOAREA ALBĂ.

Era cerneala neagră, tremurând pe vârful unei peniţe.

Era Kestrel, scriind în biroul ei. Scria o scrisoare pentru Arin. Îşi punea pe hârtie motivele. Îşi punea pe hârtie inima. Totul era trasat cu cerneală în rânduri groase, scrise rapid. Nimic nu fusese tăiat. Cuvintele o priveau: sinceritatea nudă, în alb şi negru.

Aceea era tentaţia. Însă realitatea era alta: focul ardea mocnit în cămin în ciuda vremii călduroase de primăvară, în ciuda finalului de primăvară ce se apropia şi a zilelor care se grăbeau spre momentul nunţii.

Realitatea era roşie. Era fierbinte, flămândă, pocnea şi consuma ceea ce-i dădea Kestrel. Fata arse scrisoarea. În curând, în urma focului nu avea să rămână decât lemnul rece, acoperit de zgură şi negru, presărat uşor cu cenuşă. Scrisoarea se făcu fulgi, iar o pagină se îndoi ca o scoică neagră.

Kestrel se gândi la împărat. Se gândi la tatăl ei.

Nu mai rămăsese nimic de citit în şemineul stins. Totuşi, Kestrel luă un vătrai şi scormoni cu el prin cenuşă, ca să se asigure.

Cea de-a optsprezecea aniversare a lui Kestrel se apropia cu paşi repezi. Până la ziua ei de naştere – şi recitalul de pian pe care-l ceruse împăratul – erau mai puţin de două săptămâni. Avea să fie ultima reuniune oficială a curţii până la nunta care urma să aibă loc două zile mai târziu. Kestrel cânta cu nesaţ ore întregi. Uneori, auzea ceasul tatălui ei: un sunet vag, la fel de vag ca un zâmbet. Asta întotdeauna îi domolea muzica. Atunci când Kestrel cânta pentru general, melodia răsuna dulce, sinceră şi puternică.

În curând, Kestrel trebui să probeze rochia pentru recital. Rochia era delicată, din mătase crem, lucioasă, cu mâneci de dantelă scurte şi largi. Kestrel stătea nemişcată pe piedestalul croitoresei. În treacăt, lui Kestrel îi dădu prin cap că piedestalul era de aceeaşi înălţime cu un podium pentru licitaţii. Şi-l aminti pe Arin stând pe unul asemănător.

Kestrel se întreba cum ar fi dacă timpul ar fi putut să fie desfăcut; dacă aţele lui ar fi putut fi rupte şi reînnodate. Revăzu în minte ziua licitaţiei, acea primă zi când văzuse pentru întâia dată un sclav păşind pe podium. Îşi imagină ziua cu totul altfel. De data asta, Kestrel nu mai licita. Arin nu era de vânzare. Tatăl ei nu câştigase Războiul Herran. Kestrel crescuse în capitală. Mama ei nu se îmbolnăvise, nu murise. Kestrel văzu bebeluşul ce fusese ea odată în braţele tatălui ei. În lumea reimaginată a lui Kestrel, bebeluşul acela era exact aşa cum o descrisese tatăl ei.

Deliah îngenunche, ridicând tivul. Mătasea se umflă şi căzu înapoi în valuri festonate. Deliah îşi făcu de lucru cu ea. În cele din urmă, cameristele lui Kestrel se plictisiră şi plecară în alte camere.

Apoi, iute şi în şoaptă, Deliah zise:

— Ai vreo veste pentru mine?

Kestrel îşi aruncă o privire fulgerătoare spre ea.

— Nu.

— Tensen speră să-i transmiţi ceva... în curând.

Kestrel nu spuse nimic, dar Deliah dădu din cap ca şi cum i-ar fi răspuns. Croitoreasa părea cumva deopotrivă dezamăgită şi uşurată.

— Ei bine, spuse Deliah, sunt sigură că ştii ce faci.

Oare ştia Kestrel? Se gândi la momentele în care juca Muşcă şi Înţeapă. Când Kestrel întorcea piesele şi răsturna laturile goale pe spate, etalând feţele şi socotindu-le valorile, oare atunci ştia? Uneori, jocul se desfăşura prea repede pentru ca ea să înţeleagă exact ce făcea. Tot ce ştia era că avea să câştige ultima rundă.

Kestrel o privi pe Deliah. Nu era sigură că mai avea să câştige, nu mai era sigură nici măcar de ceea ce ar putea spera să câştige. Nu ştia ce ar însemna victoria.

Kestrel îi zise domol lui Deliah:

— Bineînţeles că ştiu.

Curând, avu loc o vânătoare în pădurea montană din spatele palatului. Ogarii lătrau. Câţiva curteni îşi aduseseră sclavi ca să le încarce arbaletele, lucru ce i-ar fi displăcut generalului dacă ar fi fost prezent. Tatăl lui Kestrel alesese să nu participe.

Verex veni, însă refuză să vâneze. Împăratul zâmbi larg:

— Uite-l şi pe micul meu papă-lapte, spuse el.

— Plimbă-te cu mine, Verex, zise Kestrel. Nici eu nu vreau să vânez.

Cei doi porniră pe potecă, în faţa împăratului. Căţelul lui Kestrel ţopăia alături de ea.

— Ce câine adorabil, o auzi Kestrel pe Maris zicând.

Vocea voioasă a împăratului ajunse limpede până la ei:

— Îți place?

Verex se crispă lângă Kestrel.

— E a ta, îi spuse împăratul lui Maris.

Kestrel se întoarse.

— Nu. E a mea.

— Ce-ți pasă dacă i-o dăruim lui Maris?

Zâmbetul apăru iar pe chipul împăratului.

— Tu nici măcar nu i-ai dat un nume.

— Las-o, îi șopti Verex la ureche lui Kestrel. Amintește-ți.

El nu spuse ce anume ar fi trebuit Kestrel să-și amintească, dar fata știa oricum: chipul peticit al lui Arin.

Câinele își frecă nasul umed de pantalonii lui Kestrel.

— Numele ei, îi zise Kestrel împăratului, este *A-mea.*

Împăratul ridică din umeri și păru nepăsător. Maris, urmându-și instinctul de curtean, simțise pericolul și aștepta acum să vadă ce avea să se mai întâmple. Când nu se întâmplă nimic și nimeni nu mai spuse nimic, fata se grăbi să-și prindă prietenii din urmă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, împăratul omorî o vulpe.

— E pentru fiica mea.

Sângele îi pătase gulerul roșiatic. Lăbuțele ei negre arătau ca niște pensule de vopsea uscate. Împăratul declară că blana avea să devină o etolă pentru Kestrel.

Când curtenii începură să se îndrepte spre castel, iar Verex rămase în urmă cu Risha, împăratul veni alături de Kestrel.

Împăratul nu mai zâmbea, însă rânjetul i se citea în glasul rigid; era prins acolo ca o insectă în chihlimbar.

— Nu crea mai multe probleme decât meriți, zise el.

*

— Dă câinele, îi zise Kestrel lui Verex.

Îl reţinuse pe prinţ pe peluza castelului, acoperită de iarbă moale şi fină, de un verde ce lumina albicios. Ceilalţi curteni plecaseră înainte.

— Găseşte-i un cămin departe de curte. Găseşte persoana potrivită.

— *Tu* eşti persoana potrivită.

Pe Kestrel o înţepau ochii. Căţeluşa se aşeză şi începu să-şi roadă veselă lăbuţele.

— E vina mea, zise Verex.

Kestrel spuse că nu. Însă nu se mai putea uita la câine, la darul acela cald şi perfect, fără să-l vadă rănit. Era altceva să renunţi de bunăvoie la ceva decât să ştii că ţi-a fost răpit. Diferenţa, spuse Kestrel, era alegerea pe care o făceai. O libertate limitată, dar mai bună decât nimic. Sau cel puţin aşa crezuse când Arin îi dăruise două chei ale casei lui păzite. La fel gândise şi când ea îi oferise lui Arin ţara înapoi, forţată, ţintuită şi chinuită de anumite condiţii. Era mai bine decât nimic. Gândul ăsta se tot repetase, dar acum nu i se mai părea adevărat. Acum, Kestrel ştia că a renunţa la ceva *însemna* să laşi să-ţi fie luat.

Kestrel îşi spuse toate astea în gând. Cuvintele răsunau aşa de tare în mintea ei, încât aproape uită că nu le dăduse cu adevărat glas. Dar apoi îşi ridică iar privirea spre Verex şi-l văzu aşteptând, îngrijorat, şi-şi aminti ce spusese ultima dată. Kestrel clătină din cap: *nu*.

Verex zise încet:

— Tata vrea ca tu să-l iubeşti pe el cel mai mult. Vrea să iubeşti ceea ce iubeşte el. Nu mai e loc pentru altceva.

— Ştiu.

— Nu sunt sigur că înțelegi. Kestrel, croitoreasa ta e moartă.

Vestea coborî în ea ca un fulger. Se scufundă și atinse fundul. Kestrel o văzu pe Deliah, văzu ochii cenușii ai femeii, dăruiți cu gene grele – ochii lui Arin – pe când ridica tivul ivoriu al rochiei. Materialul se arcui moale, apoi se întări când fu așezat la loc. Fusta se umflase ca un plămân, apoi oftase.

Teama o cuprinse furișată pe Kestrel și o lăsă fără respirație.

— A fost văzută întâlnindu-se cu ministrul herrani al agriculturii, zise Verex. Mai târziu, căpitanul gărzilor s-a dus la ea. Fata s-a sinucis cu propria ei foarfecă.

Kestrel își aminti degetele însângerate ale lui Thrynne, în lumina sordidă a temniței.

— Căpitanul nu a fost trimis din cauza întâlnirii cu ministrul, continuă Verex. Asta a fost o scuză. Motivul a fost ceea ce s-a întâmplat în ziua când a plecat guvernatorul tău. Motivul a fost cusăturile de pe fața lui. Cusături frumoase. Kestrel, nu-ți amintești că erau perfecte? Tata a observat. Loialitatea croitoresei față de Arin se citea pe fața lui.

Cățelușul lingea palma lui Kestrel. Pielea caldă și umedă se răcea. Cățelul respiră blând în mâna fetei. Cerul era o plapumă de nori, cu excepția unei singuri găuri albastre în țesătură. Un nor albastru pe un cer alb.

Gaura se făcu mai mare, mai albastră. Se deschise și se lăți în liniște, la fel ca vina lui Kestrel, la fel ca momentul în care ea văzuse chipul cusut al lui Arin, la fel ca privirea generalului atrasă de molia de pe rama tabloului. Kestrel văzu albastrul satinat – culoarea rochiei lui Jess. Nori pudrați cu zahăr, se gândi Kestrel. În amintirea ei, Ronan îi întindea o prăjitură. Ea o gustă, iar prăjitura îi arse limba ca otrava.

— Trebuie să ai grijă ce faci, spuse Verex. Dacă joci împotriva tatălui meu, vei pierde. Genul ăsta de joc nu se rezumă la inteligenţă, Kestrel. Aici e vorba de experienţă. Iar tu eşti îndoită şi atât de... *rănită*, că... Verex clătină din cap. Te rog, nu face nimic nesăbuit.

— Cât timp?

— Ştii tu.

Kestrel îşi sprijini palma umedă pe ţeasta mare şi neagră a căţeluşei. *A-mea*, se gândi ea. Apoi ridică mâna şi-i spuse lui Verex să ia câinele de zgardă.

Cât timp? Până ce murea împăratul.

— Kestrel... într-o zi, am putea schimba lucrurile.

Ea îşi ridică ochii de la câine şi se uită la Verex, la trupul lui înalt şi slab, la umerii adunaţi, la coama de păr spălăcit, la ochii mari şi apoşi.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi cuprins mâna liberă. Se întrebă dacă prinţul şi-ar fi imaginat că Risha, nu ea, îl ţinea de mână, şi dacă aşa avea să fie mereu căsnicia lui Kestrel cu el. Se văzu împreună cu Verex, ţinându-se în braţe. Aproape că simţi bunătatea gestului... şi simţi, cu siguranţă, cruzimea lui. Îi simţi preţul. Simţi ticăloşia în timp ce amândoi se prefăceau că celălalt era altcineva.

— Nu te voi ţine niciodată departe de Risha, zise ea.

— Nu i-aş face una ca asta, spuse el. Dacă...

Nu mai era nevoie să-şi termine fraza. Ştiau amândoi de ce era capabil împăratul să-i facă prinţesei dacă Verex îl înfrunta.

— Am putea remodela lumea, zise Verex. Ar fi oare aşa de rău să stăm amândoi la cârma imperiului?

Era o întrebare la care Kestrel nu-şi dăduse voie să se gândească. Acum însă o răsucea în minte. Întrebarea continua să se repete ca un ecou fără răspuns.

— Putem face asta, continuă prințul, dacă așteptăm. Dacă avem grijă. Kestrel, poți să ai grijă?

În mintea ei, Kestrel juca piesele.

Împăratul.

Genistul.

Medicul.

O favoare.

Herran.

Valoria.

Nota noile plăcuțe. Le aranjă în feluri diferite. Căută un tipar și nu află nimic. Amestecă iar piesele. Însă împăratul îi îngreuna munca. Piesa lui se tot răsturna singură, astfel încât Kestrel să nu fie obligată să-l privească.

Cealaltă față a piesei lui însă nu era goală. Acolo era chipul tatălui ei.

Ce joc era ăsta?

Ce credea Kestrel că făcea?

Oare nu pierduse destul? Nu făcuse destul? Își aminti sfatul lui Verex.

Nu era de datoria ei să rezolve enigma genistului și a medicului. Trebuia să se oprească.

Da, oprește jocul, Kestrel, își zise ea. Renunță la mize, eliberează masa. Ieși din joc.

Acum.

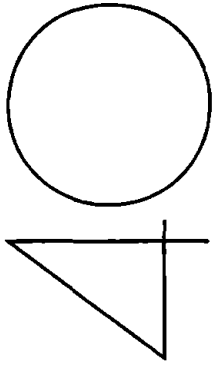

MAI ÎNTÂI, ARIN FĂCU MATRIȚELE. UNA, DE MĂRIMEA și forma unei bile pentru copii, iar cealaltă lungă și subțire și cilindrică. Făcu câte două din fiecare din lut ars și puse cele două jumătăți îngemănate la o parte. Încălzi plumb în focul forjei până ce metalul curse roșu.

Arin fusese fierar, dar fierarii arareori lucrau cu matrițe. Matrițele lui din lut crăpară. Plumbul fierbinte se scurse. Nu era altceva de făcut decât să lase totul să se răcească într-un soi de grămăjoară diformă și să o împingă la o parte.

Era înnebunitor, dar și surprinzător cum Arin își dăduse seama că avea nevoie de orele acelea petrecute în fierărie, că munca la care fusese supus odinioară devenise acum meșteșugul *lui*. Iubea ideea de a vedea ceva ieșit din mâinile lui. Arin netezi lutul proaspăt, curbându-l, golindu-l la mijloc cu o unealtă de măsură. Se uită la matrițele noi cum se uscau în foc.

Când se sparseră iar, lui Arin aproape că nici nu-i mai păsă. Avea să facă altele. Într-o zi, avea să reușească.

Arin le spusese reginei și fratelui ei să nu intre în fierărie. Roshar intră însă oricum. Avea brațul încă acoperit de bandaje. În urma lui venea lipăind micul tigru.

— Cred, zise Roshar, privind dezastrul, că ar fi trebuit să iei pumnalul și să te mulțumești cu el.

Arin îi întinse o listă.

— Materiale necesare.

— Vai, cum se înălțară cei năpăstuiți! Nu sunt mesagerul tău. Roshar citi lista. Pentru ce ai nevoie de toate *astea*? Ce faci?

— Acel *ceva mai mult* al reginei tale.

Roshar râse.

— Ți-a cerut „ceva mai mult"? Mă îndoiesc că la asta s-a referit, spuse Roshar, fluturând lista în direcția ultimelor experimente eșuate ale lui Arin.

Tigrul mușcă glezna lui Arin, iar el îi împinse ușor fața deoparte.

— Roshar, de ce ai venit aici?

— I-am pus un nume puiului de tigru. L-am numit după tine.

— Roshar.

— Când Arin se va face mare, vei fi condamnat la moarte în arena dacrană, lăsat pradă tigrului. Arin te va mânca de viu.

Arin se uită la rânjetul sălbatic de pe chipul lui Roshar și la fața moale și dungată a tigrului. Focul luci în ochii puiului.

Roshar zise:

— Am venit să-ți spun că am ars câmpiile ieri.

Arin își ridică privirea. Vopseaua verde ce contura ochii lui Roshar îi făcea să pară mai înguști, mai strălucitori. Zâmbetul lui Roshar se schimbă. Se adânci.

— Victime? întrebă Arin.

— Multe.

— Bun.

— Mă tem că nu e destul de bine pentru tine. Ne-ai dat un sfat bun, recunosc, dar nu-ți va câștiga alianța. Și nu văd cum te-ar ajuta nici *astea*.

Roshar se uită cu dispreț la obiectele împrăștiate pe masa atelierului.

Arin se simți tentat să-și explice ideea.

— Îți amintești armele din casa de păpuși a Rishei?

Expresia de pe chipul lui Roshar împietri.

— Îți amintești sigiliul de pe drăguțul tău pumnal? E o armă de femeie. Să nu crezi că nu știm cui aparține.

Roshar împinse o matriță stricată. Praful de lut hârșâi pe masă. Și totuși Roshar lăsă ce era mai rău pentru final, înainte să plece, cu tigrul la picioarele lui.

— Arin, nu te mai întreba de ce nu ne aliem cu tine.

O altă piesă de vestimentație sosi pentru Arin. Era o pereche de mănuși garnisite. Codul țesut al lui Tensen îi spunea că Molia descoperise o legătură între genistul-șef și medicul imperial. Sarsine raporta că în Herran condițiile se înrăutățiseră. Reușise Arin să stabilească alianța cu esticii? întrebau nodurile. Ar trebui să se întoarcă acasă.

Deși Arin insistase că lui Kestrel nu-i revenea nicio culoare, Tensen reușise să-i vorbească despre ea într-un fel sau altul. Aproape că sosise prima zi de vară, zicea Tensen. Fata era o mireasă strălucitoare. *Bucură-te pentru ea, Arin*, zicea o linie înnodată, la fel de neregulată ca o cicatrice prost vindecată.

Însă Tensen nu știa ceea ce știa Arin. Tensen nu știa cu cât cinism se vânduse Kestrel persoanei cu puterea mai mare. El nu-i văzuse chipul pe deasupra mesei lipicioase din tavernă atunci când își mărturisise rolul în uciderea atâtor oameni.

Arin aruncă mănușile în foc. Miroseau a carne arsă.

Kestrel nu avea să-i răpească niciodată fericirea.

*

Roshar veni iar după câteva zile.

— Arată ca o nuia mare din metal. Împinse obiectul răcit ce se odihnea pe una dintre jumătățile deschise ale unei matrițe. Cred că știu ce faci, Arin. Și nu cred că va funcționa.

— Ți-am zis să mă lași în pace.

— Și nu am făcut întocmai? Vezi că de data asta nu am adus tigrul cu mine. Arin te agită. După cum vezi, ți-am respectat fiecare dorință, exprimată sau nu.

— Atunci pleacă.

— Cum de ai supraviețuit, micule sclav, cu gura asta a ta? Te-ai rugat la zeul norocului?

Roshar îl privi cu atenție, întârziind asupra părții stângi a feței lui. Cicatricea lui Arin părea să-l înțepe sub ochii atenți ai lui Roshar.

— Tu ești mai norocos ca mine.

Roshar avea dreptate. Cu talentul lui de a spune exact ce nu trebuia, Arin nici nu ar fi trebuit să supraviețuiască.

— Erai cu Risha când a fost răpită? întrebă Arin.

— Nu.

Însă răspunsul sunase ca un „da".

— Atunci ai fost luat în sclavie?

— O să te omor.

— De ce mai vii aici dacă nu pentru a mă auzi spunându-ți ceea ce nimeni altcineva nu îndrăznește?

— Ce vreau eu, zise Roshar, e ca tu să mă acuzi. *Asta* e un lucru pe nimeni nu-l va face. În orice caz, nu poporul meu, care crede că eu sunt victima. Și în niciun caz regina.

— De ce să te acuze? Că ai fugit din sclavie, dar sora ta nu a reușit? Că ai supraviețuit? Cu o voce blândă, Arin spuse: Dacă asta-i crima ta, atunci e și a mea.

— *Tu* ți-ai vândut sora?

Arin se trase înapoi.

— Cum?

— Când valorienii ţi-au cotropit ţara, ai dat-o la schimb pentru ceva mai bun? Asta am făcut noi cu Risha. Fetiţa noastră. Aşa de talentată cu sabia, deşi era doar un boţ cu ochi. Nu-i plăceau păpuşile din trestie. Nu, dormitorul ei era o sală de scrimă. Cutia ei cu jucării era o armurărie. Sora noastră mai mare a văzut oportunitatea. A ştiut ce avea de făcut. Regina şi cu mine suntem gemeni. Ştiai? Nu? Ei bine, dacă-i tai nasul şi urechile o să descoperi că semănăm foarte mult. Dar vai, ce importante sunt patru minute! Ea s-a născut înainte mea. Ea a moştenit ţara. Nu că mi-aş fi dorit-o. Nici nu ştiam ce îmi doresc. Însă am devenit bun de pus la bătaie. Spune-mi, Arin, care e soluţia dilemei ăsteia tentante? Ce ai face dacă ai avea un copil asasin cu ochi adorabili şi inocenţi, o prinţesă pe care duşmanul tău sigur ar înhăţa-o dacă ar avea ocazia? Ţi-ar veni vreo idee? Poate că sora ta mai mare e cea vicleană. Îţi va spune ea care-i calea de a distruge imperiul. Tu eşti mijlociul, singurul băiat: *tu* ce faci? Îi explici surorii tale mai mici cum stau lucrurile. Pleci cu ea pe teritoriul duşman. Te prefaci că eşti servitorul ei. Te faci observat. Eşti ostentativ. Iar când eşti prins, o abandonezi.

Chipul lui Roshar fu cuprins de amărăciune.

— Şi apoi aştepţi. Aştepţi, aşteaptă şi regina să vadă dacă Risha va pune cuţitul la gâtul împăratului.

Pentru Arin devenise deodată neaşteptat de logic. Aşa se explica de ce Risha spusese că locul ei era la palat. Aşa se explica privirea ei chinuită. Dar...

— A fost capturată cu ani în urmă. Ce aşteaptă?

— Răzbunare, probabil, pe un frate şi pe o soră care au folosit-o. După primul an, am crezut că aşteaptă ocazia perfectă ca să-l ucidă pe împărat. După aceea au trecut mai

mulți ani. Acum... noi credem că a devenit valoriană. Poate că asta se întâmplă când cineva care a crescut înțelege că a fost trădat de propria sa familie.

— N-ar fi trebuit să-mi spui asta. De ce mi-ai spus?

— Pentru că știu că ceea ce am spus despre pumnalul ăla nu e adevărat. Am știut, în ziua în care mi-au tăiat fața în țara ta, că tu nu te-ai vinde niciodată. Am putut să-mi dau seama. Tu nu ai vinde niciodată ceea ce ți-e drag. Uită-te la tine, Arin. Ești făcut din atât de multe *limite* splendide și stupide.

Arin văzu, în mintea lui, mănușile arzând incandescent, cu degetele încovoiate. Simți în nări mirosul acru. Își aminti de știrile codate primite de la Molie.

— Nu cred că Risha e prietena imperiului.

În amintirea lui, flăcările uscară mesajul nodurilor: *Ai încheiat alianța estică?*

Ochii lui Roshar erau flămânzi după vești de la sora lui. Poporul lui Arin flămânzea pentru că epuizase recolta de nucă mai repede decât prevăzuse. Iar Arin flămânzea și el aducându-și aminte cum arseseră mănușile. Îi era foame. Îi era foame să-și dăruiască încrederea cuiva care o merita.

Arin arătă spre butoiașul lung din metal aflat pe masa de lucru.

— O să-ți spun cum funcționează.

Ură ceva timp să termine părțile componente ale tunului miniatural. La capătul închis se afla o cămăruță pentru un cornet din hârtie umplut cu pulbere neagră, ce se sprijinea pe un taler interior în spatele căruia se așeza mica bilă din metal. Arin tăie un fitil tare și scurt și-l băgă în cornetul cu pulbere.

Arin știa cum să lucreze cu pielea de pe vremea când muncise în grajdurile generalului. Se luptă cu materialul

țeapăn folosit pentru șei, făcând un mâner din piele tăbăcită pentru capătul de unde butoiașul avea să fie ridicat, echilibrat și umplut cu exploziv. Când Arin introduse capătul butoiașului în cutia îngustă și tare din piele, se gândi, în mod ciudat, la grădinarul familiei lui. Cu mult înainte de Războiul Herran, grădinarul altoia pomi în livadă, introducând o așchie dintr-un pom în tulpina groasă a altuia. Arin atașă patul acesta bizar butoiașului. Potrivi cuie din oțel prin găurile din pat și apoi le sudă de butoiaș. În cele din urmă, Arin tăie o fâșie lungă din piele și croi o curelușă. Arma asta era făcută să fie cărată.

Arin atârnă arma pe umăr, așa cum făceau dacranii cu arbaletele. Apoi îi chemă pe regină și pe fratele ei.

Eliberară curtea castelului, în fața fierăriei. Chiar înainte să așeze cornetul cu pulbere neagră și bila de metal în cămăruța lor, Arin își imagină întregul dispozitiv explodându-i în mâini și zburându-i capul de pe umeri. Arin mai folosise și înainte pulbere neagră. Simțise explozia unui tun. O auzise: acea bătaie solitară de inimă a zeului războiului. Însă nu teamă simți el când aprinse fitilul și-și propti patul pe umăr, ci foame.

Fitilul arse.

Arma bubui în aer. Îl lovi pe Arin în umăr și-l lăsă fără aer. Îi arse palma și el aproape că o scăpă din mâini.

Urmă o tăcere violentă. Șocul schimbase chipurile lui Roshar și pe al reginei. Un firicel de fum se ridica din ușa largă și, din fericire, mare a bucătăriei. Arin țintise îngrozitor. Dar nu asta conta. Ceea ce conta era că bila mică de plumb era adânc îngropată în ușă. Ceea ce conta era că regina traversă curtea și se înălță pe vârfuri în fața ușii. Atinse gaura fumegândă.

Da. În mintea lui, Arin o îndupleca să spună *da*. În vreme ce își recăpăta respirația, mintea lui nu mai gândea cuvinte precum *alianță* sau *încredere* sau *ceva mai mult*. Doar o singură vorbă: *da*. Mai târziu, avea să se gândească mai bine la armă. Mai târziu, avea să dea înapoi în fața a ceea ce făcuse. Acum însă nu exista decât *da* sau *nu*, iar Arin fusese nevoit să aleagă, să găsească acel lucru care ar fi făcut-o pe regină să pronunțe cuvântul pe care și-l dorea.

— *Asta*, zise Roshar. *Asta* împotriva imperiului.

— Gândește-te la cât de multă pulbere neagră e necesară ca să pui în funcțiune un tun, explică Arin. Valorienilor nu le pasă, ei au o grămadă. Însă noi nu avem, iar cu arma asta nici nu avem nevoie de prea multă; și-n plus poate fi luată oriunde. Lasă-i pe *ei* să-și care tunurile grele. Lasă-i pe *ei* să piardă cai și soldați manevrând artileria. Știu că dispozitivul ăsta nu e precis, zise Arin, clătinând din cap. Nu încă. Dar pot să-i dau precizie.

Roshar și regina rămaseră cu ochii pironiți asupra lui.

— Veniți cu mine, spuse Arin. Vreau să vă mai arăt ceva.

Îi conduse în fierăria încă înfierbântată din cauza vasului de metal topit pe care-l pregătise Arin. Arin își desprinse arma de pe umăr și se îndreptă spre vas. Regina își trase respirația când își dădu seama ce avea el de gând să facă. Arin aruncă arma în bazinul încins.

Apoi se întoarse spre regină și spre fratele ei.

— Herranii vor face altele. Le voi spune eu cum. Vi le vom pune la dispoziție. Am face asta... pentru aliații noștri.

— Chiar a trebuit să o *topești*? comentă Roshar.

— Trebuie ca voi să aveți nevoie de mine. Ați fi putut să o luați, să-i analizați mecanismul și să găsiți o cale de a o copia. Atunci nu ați avea nevoie de Herran.

— Arin, idiotule. Ce te face să crezi că nu te vom tortura ca să ne spui cum ai făcut-o?

— N-o veți face.

— *Eu* aș putea s-o fac. S-ar putea chiar să-mi placă.

— N-ai face-o. Arin se uită la cei doi frați. Ei bine? Putem lupta împreună?

Regina fu cea care rosti cuvântul, însă Roshar îi dădu substanță. Traversă spațiul mic al fierăriei și își așeză o palmă pe obrazul lui Arin. Era gestul herrani pentru prietenie. Regina zâmbi când Arin întoarse gestul. După aceea, cuvântul prinse viață: frumos, mortal, la fel de mic și de fierbinte precum gaura din ușa bucătăriei. În acea clipă, cuvântul ăla era tot ce-și dorea Arin.

— Da.

Arin se întorcea de la băi. Chipul îi fusese împroșcat cu pulbere neagră. Avusese pulbere în păr, ba chiar și pe dinți. Arăta ca supraviețuitorul unui incendiu. Se îmbăiase, observând vânătaia uriașă ce-i înnegrea umărul drept și i se alungea pe piept. Apoi se întoarse în camera lui, ca să-și facă bagajul.

Regina aștepta la ușa lui. Ea o deschise și-l lăsă să intre primul. Crezând că voia să vorbească ceva personal, probabil să pună la punct vreun detaliu al alianței, Arin rămase tăcut în vreme ce intrau în cameră. Când regina închise ușa ușor în urma ei, el zise:

— Poporul meu trebuie să afle veștile. Aș vrea să plec.

Regina veni spre el, apoi se apropie și mai mult. Își împleti degetele în părul lui umed. Arin îngheță. Apropiindu-și obrazul de al lui, regina își aduse buzele la urechea lui.

— Da, șopti ea. Dar nu încă.

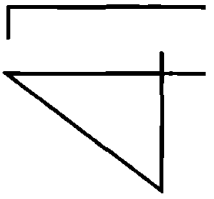

ARIN O SĂRUTĂ. GURA EI SE DESCHISE SUB BUZELE lui. Mâinile ei erau pe trupul lui şi era o senzaţie ciudată, străină. Arin se relaxă – n-ar fi trebuit? Regina părea să creadă asta.

Arin îşi aminti foamea lui. Nu, nu era flămând după asta, însă regina dăruia, iar el primi şi îi dărui înapoi, chiar dacă ştia prea bine ce-şi dorea în schimb. Arin nu voia să simtă dorinţa, iar gândul la Kestrel, la dorul acela monstruos – atât de stupid, atât de *greşit* – îl făcu să se oprească. Se retrase. Scrâşni din dinţi, tare, ţinându-şi respiraţia, furios pe sine.

— Arin? zise regina.

El o sărută iar, mai apăsat. De data asta se pierdu un pic. Senzaţia îl umplu, îl trase departe de el însuşi. Era bine. Era aşa de obosit de cum fusese. Uită totul.

Doar că... îşi aminti alte săruturi, de altă dată. Era imposibil să nu şi le amintească.

În mintea lui, Kestrel îi atinsese chipul rănit: acesta era adevărul. Gura care se mişca apăsată pe a lui era a lui Kestrel. Ceea ce-şi imagina el era o minciună: acesta era adevărul. Iar minciuna şi adevărul îl prinseseră în strânsoarea lor.

Arin începu să se gândească. Regina se lipise de el, atingându-i umărul rănit. Arin tresări. Își aminti chipul lui acoperit de funingine după ce trăsese cu arma. Oare ce-și spusese Arin mai devreme? Că arăta de parcă ieșise dintr-un incendiu.

În mintea lui Arin începu să ardă un gând. Văzu iar perechea de mănuși în flăcări. Își aminti că-i spusese lui Roshar să dea foc la câmpii. *Sunteți norocoși că nu a făcut așa de la început.*

Ia stai. De ce nu arsese generalul câmpiile?

Deoarece Kestrel îi pusese la dispoziție un alt plan. Caii otrăviți. *Pot să-ți explic*, îi spusese ea. Arin refuzase să o asculte. *Nu am avut de ales. Tata ar fi...*

Precaut, stăpânit de o groază care șuiera înăuntrul lui ca un fitil aprins, Arin își imagină dezastrul care nu avusese loc și pe acela care fusese. Își imagină incendiul și pe câmpeni arzând... sau caii morți și un exod spre sud.

Sărutul îi muri pe buze. Mintea lui Arin amorți, cuprinsă de înțelegere. Se smulse din brațele reginei.

Arin și-o imagină pe Kestrel. O văzu făcând o alegere: focul și anihilarea sau otrava și supraviețuirea. Arin știa ce ar fi ales el. Începu să se întrebe dacă nu cumva Kestrel făcuse aceeași alegere.

Arin păli. Își simți sângele scurgându-i-se din trup. Bătăile nebunești ale inimii îi răsunau tare în timpane.

Regina rămăsese cu privirea fixată asupra lui. Se depărtase de ea; lui Arin i se părea că trecuseră ani buni de atunci. Nu era sigur dacă ea îl mai atinsese după aceea. Regina nu-l atingea acum. Îl privea precaută. Arin se văzu pe sine așa cum probabil că arăta în ochii ei: gheboșat, părând deodată bolnav. Sau ca și cum ar fi fost atacat, lovit în cap, ori ca atunci când explozia din curte îl lăsase fără aer.

— Arin, zise ea. Ce s-a întâmplat?

Pe Arin îl durea umărul, îl durea gâtul. *El* greşise, sărutase o minciună, care s-ar fi îndulcit, iar el ar fi continuat. S-ar fi prefăcut în continuare că regina era Kestrel. Dar *cine* era Kestrel? Odinioară păruse că ştie. Şi apoi, fata apăruse în faţa zidurilor oraşului atacat, fluturând tratatul imperial şi purtând un semn de logodnă pe frunte. Atunci siguranţa lui devenise un lucru contorsionat şi beteag. Fusese un prost, îşi zisese el pe când stătea în ninsoare, cu spatele la oraş, înfrigurat până în măduva oaselor. Fusese un prost dintre cei mai mari: nu văzuse lucrurile aşa cum erau ele de fapt.

Arin ridică deodată mâna, cu palma deschisă în afară, ca şi cum ar fi vrut să oprească pe cineva. Îşi aminti iar cum se sfârşise asediul. Însă de data asta îşi schimbă perspectiva. De data asta, în amintirea lui, Arin ignoră semnul aurit de pe fruntea lui Kestrel. Văzu doar ce ţinea în mână: tratatul. Actul îi salvase viaţa şi-i cruţase ţara. În amintirea lui, Kestrel îi oferea hârtia împăturită, crem. El o luă şi o deschise. În mintea lui, văzu acum o nouă însemnătate a tratatului şi a felului în care Kestrel i-l dăruise. Arin înţelese brusc. Mâna lui căzu şi se strânse în pumn.

— Trebuie să plec, îi zise Arin reginei. Trebuie să plec chiar acum.

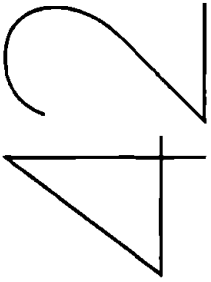

KESTREL ARĂTA DE PARCĂ AR FI FOST ÎNMUIATĂ în sânge.

În cele din urmă, nu dăduse ordine să-i fie modificată rochia. Elinor își schimbase deja pariul și deși Kestrel nu era sigură că împăratul știa asta sau care ar fi putut fi consecințele, se temea de atenția răutăcioasă pe care și-ar fi atras-o dacă mai făcea altceva să strice planurile împăratului. El se aștepta ca fata să poarte roșu, așa că rochia rămăsese roșie, cu falduri rigide și lucioase de mătase densă. Rochia era grea, cu un corset ce o strângea dureros pe Kestrel ori de câte ori inspira mai adânc, și fuste pline ale căror valuri întunecate și prinse în cute cusute creau nuanțe și mai închise de roșu, aproape negre. Trena era adunată acum, dar când Kestrel avea să intre în marea sală de ceremonii, urma să se reverse în spatele ei ca un râu.

Mâinile noii croitorese zburau în jurul lui Kestrel.

— E prea strâmtă? Sau... poate că ai vrea să îi mai adăugăm ceva? Vrei cristale țesute pe tiv?

— Nu.

Era ultima probă înainte de nunta ce urma să aibă loc peste numai o săptămână. Ceea ce voia Kestrel cu adevărat era să ardă rochia.

— Oh, dar nici nu ai văzut-o încă alături de podoabele aurii.

Croitoreasa adună în pumni ghirlande aurii şi le împleti în cosiţele lui Kestrel şi în jurul gâtului ei, presărându-le în modele reci peste umerii ei goi. Durerea din plămânii lui Kestrel se făcu mai rea. Ochii o ardeau.

— Nu-i aşa că e mai bine? Nu-i aşa?

Vocea croitoresei răsuna piţigăiat.

— Eşti aşa de frumoasă!

Kestrel sesiză deodată panica stăpânită din glasul fetei. Kestrel îşi văzu reflexia în oglindă. Nu era frumoasă. Avea faţa sfrijită şi palidă, ochii mari şi speriaţi. Arăta bolnavă. Îşi apăsă mâinile peste ochii umezi, apăsă tare şi se uită iar. Kestrel nu ştia ce înţelegea croitoreasa din expresia feţei ei, dar îşi dădu seama că orice ar fi fost, fata îşi citea în chipul lui Kestrel propriul sfârşit. O înlocuise pe ultima sută de metri pe Deliah: o simplă cusătoreasă, ridicată peste noapte la rangul de croitoreasă imperială. Fetei îi era frică. Şi de ce nu s-ar fi temut de nemulţumirea lui Kestrel? Predecesoarea ei era moartă.

Kestrel se întoarse de la oglindă ca să o privească pe fata cu păr castaniu. Apoi coborî de pe podium, atentă la tiv, şi-şi aşeză cu blândeţe o mână pe braţul fetei.

Noua croitoreasă îşi domoli glasul.

— Îţi place? şopti ea.

— E perfectă, spuse Kestrel.

*

Generalul se vindecase. Avea să plece în dimineaţa de după nuntă ca să revină la comanda campaniei din est. Trajan ar fi plecat deja dacă împăratul nu i-ar fi ordonat să rămână. Uneori, Kestrel avea impresia că generalul ar fi rămas oricum pentru recitalul din ziua aniversării ei şi pentru nuntă, dar asta se întâmpla doar atunci când nu se afla în compania lui. În momentul în care el stătea în faţa ei, iar ochii lui deveneau din ce în ce mai nerăbdători, Kestrel ştia că se amăgise.

Generalul o invitase la plimbare. Vântul bătea tare şi era destul de rece pentru ca pe Kestrel să o doară urechile.

La început, se părea că generalul nu avea să-i adreseze niciun cuvânt fiicei lui. Apoi zise:

— Nu ştiu ce dar de nuntă să-ţi dau.

— Nu contează.

— Îmi doresc... Generalul miji ochii spre un şoim ce se rotea sus de tot, deasupra Grădinii de Primăvară. Îmi doresc să fi păstrat ceva de-al mamei tale, ca să ţi-l pot dărui.

În ziua în care devenise majoră, Kestrel moştenise tot ce aparţinuse mamei sale. El nu dorise nimic.

În urmă cu câteva luni, Kestrel ar fi găsit o cale – nonşalantă, neglijentă, poate chiar amuzantă – de a repeta că nu conta. Însă acum simţea acut prăpastia dintre ea şi tatăl său pe care o adâncea faptul că niciunul dintre ei nu spunea ceea ce simţea cu adevărat. Da, se apropiaseră. Aveau câteva înţelegeri, cum ar fi aceea care-l aducea în mod regulat pe general în spatele panoului din sala de muzică – dacă nu chiar în sală – ca să o audă cântând pe Kestrel. Asta, credea ea, era un soi de sinceritate, dar nu era *deplină*, nu era reală, şi Kestrel nu se putea abţine să nu simtă durerea ce însoţea gândul că ea însăşi era exact ca şi generalul. Nici ea nu era

capabilă de a spune exact ce gândea. Voia. Se străduia. Vorbele se luptau în interiorul ei.

— Mi-ai da ceva dacă ți-aș cere? întrebă Kestrel.

Generalul răspunse precaut:

— Depinde.

— Rămâi. Nu merge în est.

— Kestrel...

— Atunci mai rămâi o săptămână, îl rugă ea. Sau o zi. Mai rămâi o singură zi după nuntă.

Generalul se uita tot la cer, însă pasărea de vânătoare dispăruse.

— Te rog.

În cele din urmă, el se întoarse spre Kestrel.

— Prea bine, răspunse el. O zi.

Evenimentele de la curte continuară. Avură loc un turneu de primăvară, baluri mascate, seri dansante, ospețe. Nu doar o dată, Kestrel surprinse privirea lui Tensen din capătul celălalt al camerei. Ea îi evita ochii. Știa că omul își dorea să-i vorbească. Avea să o preseze să-i dea informații. Avea să o îndemne să-și asume alte riscuri, totul de dragul unui câștig incert. Însă Kestrel decisese. Avea să se mărite. Avea să domnească. Acesta era modul prin care urma să schimbe lucrurile. Încercările ei de a-l păcăli pe împărat i se păreau aproape prosteşti: jocurile unui copil care nu voia să crească. Ba mai rău – în clipele ei de dezolare, când Kestrel era aproape sinceră cu sine, iar sinceritatea i se înfățișa ca un schelet cu oasele goale de carne și ieșite în afară, ea știa că eforturile ei de a fi spionul lui Tensen fuseseră doar pentru a-i demonstra lui Arin cine era... chiar dacă insista ca el să nu afle niciodată.

Nu avea niciun sens. Iar lipsa de logică era chinuitoare. Cum devenise Kestrel o persoană ale cărei acţiuni nu aveau raţiune?

Cu două zile înainte de recital şi patru zile înainte de nuntă, Verex îl opri pe împărat pe domeniul palatului, după o cursă de cai în care armăsarii imperiali câştigaseră. Prinţul îl abordase pe împărat exact în momentul în care acesta stătea cu spatele la Kestrel. Împăratul nu văzu cât de aproape era ea.

— Ar trebui să ne facem griji că guvernatorul herrani nu s-a întors ca să ia parte la nuntă? întrebă Verex.

Privirea lui zbură peste umărul tatălui său ca să se uite la Kestrel.

Împăratul râse.

— Nu avem decât un singur reprezentant al teritoriului. O să fie puţin ciudat. Poate că guvernatorul ar trebui să se afle aici, spuse Verex.

Ochii lui voiau să ştie dorinţa lui Kestrel. Ea clătină din cap.

— Oh, herranii. Împăratul chicoti iar. Nimănui nu-i pasă de ei. Sincer, am uitat cu totul de existenţa lor.

Când Arin sosi în portul capitalei, se temperă. În timpul călătoriei pe mare, îşi permisese să traverseze de mii de ori puntea navei sau să blesteme vântul slab. De data asta nu i se mai făcuse rău din cauza valurilor. Arin era prea concentrat la talazurile propriilor gânduri. Era febril, zbuciumat, nedormit şi probabil nebun.

Uneori, Arin reuşea să se gândească la alte lucruri decât Kestrel. Se cutremura amintindu-şi-o pe vara lui. Se oprise în Herran să o viziteze pe Sarsine şi să-şi încarce nava cu

provizii. Îl însoţea o flotă dacrană, ca parte a înţelegerii pe care o încheiaseră, iar navele staţionaseră în portul oraşului, ca să-l protejeze.

Arin fusese şocat de cât de schimbată o găsise pe Sarsine. Părea aşa de slăbită. Toţi erau la fel. Nu-şi dorise să o lase... dar era nevoit – aşa de stăpânit se simţea de dorinţa de a vorbi cu Kestrel.

Trebuia să *ştie*. Pe navă, inima şi mintea lui treceau în fugă peste ceea ce ştia şi credea că ştie, sau spera că ştie, doar pentru ca gândurile să i se întoarcă înapoi de unde plecaseră, până ce-şi săpară făgaşuri adânci în el.

Când Arin păşi însă în portul presărat de stânci al capitalei, deveni mai prudent.

Nu se spălă de mirosul mării. Era prea uşor de recunoscut; cicatricea, în special, reprezenta o problemă. Părul lui murdar atârna suficient de jos cât să-i acopere fruntea, însă tăietura îi brăzda obrazul din dreptul ochiului stâng.

Arin păşi cu capul în jos pe când traversă Mărginimea. Spera să arate suficient de rău pentru ca nimeni să nu-l ia drept guvernatorul unui teritoriu imperial. Arin hoinări prin oraş fără odihnă. Dimineaţa se preschimbă în amiază, apoi seară.

În cele din urmă, Arin zări un bărbat herrani de aceeaşi măsură cu el, îmbrăcat în livreaua albastră a servitorilor de la palat. Coşul prins pe spatele omului atârna jos pe umerii lui – îngreunat probabil de alimente ce trebuiau livrate la bucătărie. Arin se luă după el. Traversă străzile înguste. Mări pasul, dar nu alergă.

Pe marginea canalului, acolo unde ecluzele deschise lăsau apa de primăvară să se scurgă gălăgioasă, Arin îl prinse pe servitor din urmă. Îl salută în şoaptă. Îl imploră pe toţi zeii.

Le invocă numele într-un fel în care ignorarea lui ar fi fost un păcat mortal. Şi apoi, pentru orice eventualitate, vorbi simplu:

— Te rog, ajută-mă.

Îmbrăcat în hainele servitorului, Arin ceru iar ajutorul celor din bucătăriile imperiale. Îşi asumase iar un risc. Putea fi pârât. Din momentul în care prezenţa lui ar fi devenit cunoscută în palat, lucrul pe care şi-l dorea ar fi devenit imposibil: să vorbească singur cu Kestrel.

— În sala de muzică, sugeră o servitoare. Recitalul ei e mâine. Repetă acolo mai des decât oricând.

— Ce vrei de la *ea*? întrebă un lacheu, strâmbându-şi gura a dezgust.

Arin aproape că răbufni. Era agitat, nu se simţea deloc în stare să se abţină, iar de ani buni în el se aflase un lucru dur şi tentant – şi stupid – care-l împingea să-şi facă duşmani. Arin simţea că şi-ar fi putut câştiga un alt inamic chiar acum. Însă se abţinu şi-i zâmbi blând lacheului. În bucătărie se lăsă o tăcere stânjenită.

Bucătăreasa preluă frâiele.

— Nu e treaba noastră, zise. Apoi, adresându-i-se lui Arin: Vrei să ajungi acolo fără să fii observat, nu? Ei, atunci, să o cheme cineva pe camerista lui Lady Maris.

Servitoarea herrani sosi în curând cu un set de cosmetice în mână. Fata desfăcu un vas mic ce conţinea o cremă groasă, închisă la culoare. O închise şi mai tare şi pe când Arin şedea la masa arsă şi găurită, servitoarea întinse crema pe cicatricea lui.

Kestrel închise uşa sălii de muzică. Pianul aştepta. Înainte de acea zi din târgul de sclavi – înainte să-l cunoască

pe Arin –, muzica îi fusese suficientă: un șir de clape, ca o graniță dreaptă între o lume și cealaltă.

Degetele lui Kestrel născură câteva note, apoi se opriră. Privi spre paravan. Nu auzise ceasul tatălui ei clincănind, însă nu se făcuse ora. Așeză partitura pe suportul ei și răsfoi paginile. Studie primele rânduri ale sonatei pe care împăratul o alesese și se forță să citească încet notele pe care le memorase deja.

Aerul pătruns printr-o fereastră deschisă atinse umerii lui Kestrel. Adierea era moale, de catifea, bogat înmiresmată de copacii înfloriți. Kestrel își aminti când îi cântase lui Arin. Se întâmplase doar o dată, deși acum părea să o fi făcut de mii de ori. Curentul mișcă foile, apoi suflă hârtiile pe podea. Kestrel merse să le strângă. Când se ridică, își aruncă fără să vrea ochii spre ușă, cuprinsă deodată de certitudinea irațională că Arin se afla acolo.

Dar bineînțeles că nu avea cum să fie în fața ușii ei. Un ac de gheață îi împunse inima. Ce lucru nerod: el, *aici*. Kestrel rămase fără respirație, țintuită de durere.

Se forță să se așeze iar la pian. Împinse acul rece mai adânc și acul făcu cristale de gheață. Kestrel își imagină gheața întinzându-se până ce o închise într-o carapace limpede și rece. Kestrel își ridică mâinile din poală și cântă sonata împăratului.

Bucătăreasa insistă ca servitorii să-l însoțească pe Arin. Crema aplicată de camerista lui Lady Maris acoperise cicatricea, însă machiajul nu ar fi păcălit o privire atentă.

— Mergi pe holuri cu câțiva dintre noi, zise bucătăreasa.

Curtenii curioși puteau fi distrași. Servitorii îl puteau flanca pe Arin astfel încât chipul să-i fie ascuns.

Arin refuză.

— Măcar o porțiune de drum, îl rugă un herrani.

— Nu, spuse Arin. Gândiți-vă ce ar face împăratul dacă ar descoperi că mă ajutați să mă plimb prin palatul lui neobservat.

Oamenii îi dădură lui Arin două chei și-l lăsară să plece singur.

Când Arin urcă scările spre cealaltă lume a palatului, cea în care se putea respira aer proaspăt, se asigură că păşeşte aproape de ziduri, întors cu partea stângă a feței spre ei. În mână îi atârna o găleată cu apă caldă, plină de bule de spumă. Aburul i se rotea umed peste încheietură. Arin păși cât putu de repede. Își aminti coridoarele mai mici și neumblate și urmă sfaturile servitorilor care cunoșteau ce zone ale palatului atrăgeau cel mai puțin atenția la acea oră. Arin urmă instrucțiunile lor. Pulsul i se opri când în cale îi ieșiră vreo doi curteni răvășiți și veseli, ce-și făcură apariția dintr-un alcov ascuns în spatele unei tapiserii. Cei doi îl ignorară însă.

Cheile grele din buzunar i se loveau tare de pulpă. Poate că nu avea să o găsească pe Kestrel, sau poate că ea nu era singură. Era șocant riscul la care se supunea. Și totuși, Arin mări pasul. Ignoră glasul încâlcit care șoptea în mintea lui, numindu-l nerod.

Însă tratatul... Kestrel i-l oferise în fața porții orașului. Tratatul îl salvase. De ce îi luase lui Arin atât de mult timp să se întrebe dacă nu cumva *ea* fusese cea care îi salvase viața?

Nerodule, zise iar vocea.

Arin ajunse în latura imperială a palatului. Scoase cheia din buzunar și intră.

Undeva, pe la mijlocul sonatei, mâinile lui Kestrel se opriră. Nu citise partitura, așa că atunci când nu-și mai aduse aminte continuarea și se pierdu în succesiunea notelor, Kestrel se opri cu totul. Nu-i stătea în fire. Muzica se stinse.

Kestrel cea de demult ar fi fost iritată de întâmplare, dar acul din inima ei dădea ordinele acum, iar el îi spuse să bage doar de seamă greșeala și să treacă mai departe. Kestrel găsi un toc și însemnă pasajul uitat. Așeză tocul pe suportul partiturii și se pregăti să cânte iar.

Apoi auzi clinchetul argintiu al ceasului tatălui ei.

Colțul gurii lui Kestrel înflori într-un zâmbet.

Dintr-odată, știu ce voia să cânte pentru el.

Generalul nu ar fi putut recunoaște jumătatea unui duet, iar chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi ghicit a cui era vocea ce trebuia să completeze ceea ce cânta ea. Kestrel se gândi iar la cât de multe își dorea să-i spună tatălui ei și cât de puține lucruri puteau fi spuse.

Kestrel putea însă să se exprime prin muzică. Generalul avea să o audă și, chiar dacă nu ar fi înțeles ce auzea, Kestrel avea să simtă cum ar fi totuși să i se mărturisească.

Arin auzi melodia cu mult înainte să ajungă în dreptul sălii. Muzica se rostogolea pe coridor ca un val năucitor. Îl chema la ea ca o întrebare la care gâtlejul lui ardea să răspundă. Simțea părțile pe care ar fi trebuit să le cânte el. Melodia încerca să ia formă în afara lui.

Arin se gândi că era posibil să fi lăsat găleata să cadă, căci nu mai știa unde era. Stătea în fața camerei de muzică. I se părea că ușa se materializase în fața lui. Arin își așeză mâna pe lemnul ei și i se păru că e vie. Muzica pulsa prin fibra ei.

Arin folosi a doua cheie ca să deschidă ușa. În cameră nu se afla decât ea. Kestrel îl văzu și muzica se curmă.

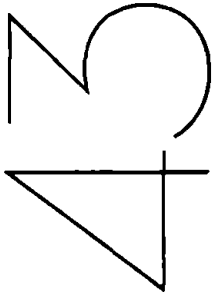

PENTRU O CLIPĂ CÂT O BĂTAIE DE INIMĂ, KESTREL crezu că şi-l imaginase. Apoi îşi dădu seama că Arin era real. Se simţi zdrobită. Carapacea de gheaţă din jurul ei se cutremură şi se sparse în mii de aşchii ascuţite.

Arin închise uşa şi-şi apăsă palma pe ea, cu degetele deschise. Se uită la Kestrel.

Mai târziu, Kestrel avea să înţeleagă cât o costase starea de şoc. Reacţionase prea încet. Abia când Arin îi întâlni privirea, ea înţelese că erau amândoi în primejdie.

Avu nevoie de fiecare dram de voinţă să nu-şi arunce ochii spre paravanul care-l ascundea pe tatăl ei, care avea să audă tot ce-şi spuneau, care o privea acum pe Kestrel. Ea se văzu pe sine aşa cum pesemne că o vedea el. O mână era strânsă pe suportul partiturii. Rămăsese cu privirea fixată asupra uşii, aflate în afara razei vizuale a tatălui ei.

Kestrel ridică mâna. *Opreşte-te,* îl implora ea pe Arin. *Stai. Nu te mişca.*

Însă gestul aprinse ceva înăuntrul lui. Palma lui Arin alunecă de pe uşă. Kestrel văzu hotărârea de pe chipul lui, *bănuiala* sălbatică, felul în care bănuiala lua forma unei

întrebări. Cu o groază subită, Kestrel își dădu seama ce voia Arin să întrebe.

El porni cu pași mari spre ea.

— Nu, îi zise Kestrel. Ieși.

Era prea târziu. Arin ajunsese deja la pian. Tatăl ei putea vedea.

— N-ai să mă mai ignori, spuse Arin.

Kestrel se lăsă moale pe bancheta pianului. Stomacul i se răscoli: era un dezastru. Și-l imaginase de atâtea ori pe Arin privind-o în felul acela, spunând exact ceea ce spusese. Bănuind ceea ce bănuia. Ba se rugase chiar zeilor – prudentă, ca o păcătoasă – pentru încă o șansă de a-l vedea. Dar nu așa. Nu sub ochii tatălui ei.

Opțiunile ei se împuținau.

Fata răsfoi partitura, apoi se opri, dându-și seama că mâinile îi tremurau.

— Nu fi așa dramatic, Arin. Sunt ocupată. Nu vrei să pleci? Mi-ai întrerupt repetiția.

Kestrel se întinse după toc. *Ne vede cineva*, voia ea să scrijelească pe partitură. *O să-ți explic mai târziu.*

Arin îi smulse tocul din mână și-l azvârli în celălalt colț al camerei. Tocul zăngăni pe podeaua pietruită.

— Oprește-te. Încetează să pretinzi că eu nu contez.

Kestrel rămase cu ochii pironiți la toc. Nu-l mai putea apuca acum. Tatăl ei nu era naiv; ar fi ghicit la ce urma să-l folosească. Până și încercarea ei, cu o clipă înainte, fusese riscantă.

Și apoi Arin puse întrebarea:

— Ce-ai făcut pentru tratatul ăla?

Kestrel voia să-și îngroape chipul în palme. Voia să râdă – sau să plângă, nici nu știa sigur. Ceva ce semăna înspăimântător

de tare cu panica se răscolea înăuntrul ei. Ar fi dat să plece dacă nu ar fi crezut că Arin ar fi oprit-o fizic – iar *asta*, dacă nu altceva, l-ar fi adus pe tatăl ei în cameră.

Încercă un ton rece.

— Nu știu despre ce vorbești, îi zise lui Arin. Sunt sigură că nu am făcut nimic pentru el. Am avut planuri de nuntă. Voi avea suficient timp pentru politică atunci când voi deveni împărătească.

— Știi bine la ce tratat mă refer. Mi l-ai pus în mână. Și jur că simt în el *influența ta*.

— Arin...

— A redat libertatea poporului meu. Mi-a salvat viața.

Chipul lui era palid, iar ochii cenușii ardeau. O domina cu înălțimea lui, căci ea rămăsese așezată. Bancheta părea acum o plută purtată de mare.

— Ce ai făcut ca să-l convingi pe împărat să-l semneze?

Vocea neliniștită a lui Arin răsuna tare. Nu conta că vorbea herrani. Tatăl ei știa herrani. Kestrel își împleti mâinile. Se gândi cum tatăl ei îl îndemnase pe dezertor să se sinucidă, mai degrabă decât să trăiască cu rușinea. Ce-ar fi făcut generalul dacă fata îi răspundea sincer lui Arin? Ce i-ar fi făcut generalul lui?

— Arin, te rog. Nu am făcut nimic în schimbul tratatului. Nu am timp pentru închipuirile tale.

— Dar ai timp să te întâlnești cu Tensen. Nu-i așa?

— Cu cine? întrebă Kestrel, cu inocență.

Gura lui Arin se înăspri.

N-o spune, voia Kestrel să-i zică. *Te rog, te rog.* Ea nu știa dacă nu cumva Tensen îi mărturisise lui Arin sau dacă Arin ghicise, dar dacă tânărul pronunța cuvântul *Molie* cu voce tare... Kestrel își aminti clipa când generalul alungase fluturele

de pe tabloul lui Tensen. Ochii generalului puseseră sub semnul întrebării prezența unei molii mascate – mâncătoare recunoscută de textile, rezidentă a garderobelor – într-un loc atât de ciudat. Tatălui ei nu i-ar fi trebuit prea mult să ghicească ce anume căutase fluturele acolo și ce scop servea.

Mai ales dacă Arin o întreba dacă *ea* era Molia lui Tensen.

Nu. Kestrel voia să-l scuture. *Nu o spune.*

Frustrarea traversă chipul lui Arin. Kestrel văzu cum se lupta cu sine însuși.

Da, îi zise Kestrel. *Exact. Nu-i poți spune viitoarei nurori a împăratului numele de cod al spionului tău și nu poți recunoaște ce rol îndeplinește Tensen la curte. Nu, nu o spune. Dacă greșești? Ai pune în pericol viețile oamenilor. Arin, nu se poate.*

Forțându-se să rămână calm, Arin zise:

— Dacă doar mi-am închipuit, atunci e din cauză că tu te-ai *prefăcut*. Te prefaci chiar și *acum*. Tu nu ești atât de rece. Ai încercat să-i ajuți pe câmpeni. Când am fost împreună în taverna din oraș...

Kestrel simți că o cuprinde leșinul.

— ...te-am învinovățit pentru exod. Dar otrăvirea cailor a fost o soluție mai bună decât incendierea câmpiilor. Nu de asta ai ales calea aceea? Tatăl tău...

— Îmi iubesc tatăl.

Arin se retrase ușor.

— Știu.

— Dacă nu i-aș fi dat cel mai bun sfat militar, l-aș fi pus în pericol. Kestrel își dădea seama de asta abia acum și fu iar șocată de ea însăși. Esticii au ars câmpiile pe care le-am cucerit, adăugă ea.

— Da.

Arin părea că avea să spună mai multe, dar se opri.

— Dacă tata ar fi fost acolo când... mulți valorieni au murit în incendiu.

Kestrel se gândi la Ronan. În gât i se puse un nod. Nu-i putea rosti numele.

— Dacă am făcut ceea ce crezi tu că am făcut, atunci acele morți ar fi din vina mea.

— Au meritat-o, răspunse Arin pe un ton egal. Soldaților ălora nu le-a păsat decât de apetitul imperiului. Imperiul care înghite *tot*. Toți cei din Herran sunt slăbiți. Am fost taxați prea drastic. E prea puțină mâncare. Acum oamenii sunt așa de slăbiți, încât nu vor să mai mănânce nici ce a rămas.

Kestrel ridică privirea.

— Nu pare a fi foamete.

— Tu nu știi nimic despre foamete.

Asta o făcu să tacă.

Arin oftă. Își frecă fruntea, atingând marginea cicatricii acoperite ușor cu cremă.

— Toți sunt slabi, obosiți. Cu ochii goi. E tot mai rău. Sarsine mi-a spus că dorm mai toată ziua. Chiar și *ea*. Dacă o vedeai... mâinile nu i se opreau din tremurat.

Mintea lui Kestrel se agăță de ultimul lui cuvânt. *Tremurat*. Se gândi, în mod inexplicabil, la cum vopsise fântâna vilei ei în roz, pe când era copilă. Își aminti că-i spusese despre asta lui Elinor cu doar două luni în urmă. Kestrel văzu iar vopseaua împrăștiindu-se în apă și decolorându-se. Un experiment. Kestrel – avea oare zece ani pe atunci? – auzise genistul pomenind un cuvânt ciudat, *diluție*, când discutase cu tatăl ei la cină. Generalul o aprecia pe Elinor, care luptase alături de el în război și proiectase apeductele herrani. Fetița de atunci decisese că avea să înțeleagă cum funcționa diluția.

Însă diluția nu avea nimic de-a face cu tremurul mâinilor. Adulta de acum se încruntă și-și aminti că astfel descrisese medicul semnele pe care le dădea o persoană ce luase prea mult timp dintr-un medicament... suficient de mult timp încât să devină mortal.

Kestrel înțelese. Revelația i se împrăștie în minte ca niște picături roșii în apă și uită că tatăl ei asculta, o privea și o judeca de după paravan. Uită că umerii lui Arin erau încovoiați de îngrijorare și îndoială. Văzu doar înțelesul celor șase piese imaginare de Mușcă și Înțeapă pe care le amestecase de zeci de ori în minte: împăratul, genistul, medicul, favorul, Herran și Valoria.

Kestrel știa cum se potriveau toate. Tiparul i se înfățișa sub ochi.

Împăratul decisese că herranii reprezentau mai multă bătaie de cap decât meritau. Decisese să-i otrăvească încetul cu încetul prin intermediul apei. O soluție simplă pentru un popor neascultător și rebel. Storsese din ei atât cât se putuse. Odată ce erau morți, împăratul avea să pună iar stăpânire pe teritoriu. Avea să le arate herranilor recompensa pentru încercarea lor de revoltă.

Era mai important ca niciodată ca ea să vorbească sincer cu Arin... și să nu o facă *acolo*. Privi spre ușă. Nu era complet sigură că tatăl ei nu avea să intre, însoțit poate chiar de gărzile palatului.

Dar cum îl putea convinge pe Arin să plece? Cum putea ea să-l urmeze fără ca tatăl ei să bănuiască nimic? Generalul auzise zvonurile. O văzuse luptând într-un duel pentru Arin, în Herran. Dacă toate astea nu fuseseră de ajuns, atunci pesemne că trebuie să fi auzit tonul intim din vocea lui Arin. *Tu nu ești atât de rece. Când am fost împreună în taverna din oraș...*

Arin își așeză coatele pe corpul pianului și se aplecă, îngropându-și fața în palme.

— N-ar fi trebuit să plec de lângă Sarsine. N-ar fi trebuit să vin.

Kestrel voia să-l atingă. Arin arăta atât de nefericit. Oare generalul putea vedea dorința de pe chipul fetei? Kestrel o simțea ca pe o lampă ce ardea. Dacă ar fi putut, și-ar fi pus trei degete pe mâna lui Arin: gestul herrani ce semnifica mulțumirea și regretul. *Îmi pare rău*, ar fi zis ea. *Mulțumesc*, ar fi zis, pentru că, într-un fel sau altul, Arin credea încă în ea și ghicise ceea ce Kestrel se străduise așa de mult să ascundă. *Te iubesc*, ar fi zis. Kestrel aproape că auzi cuvintele. Aproape că-și văzu mâna întinzându-se spre el. Și-o dorea cu toată puterea.

Kestrel rosti încet:

— Voiai să vorbim despre tratat.

Arin ridică fruntea. Chipul lui se reflecta în capacul lăcuit al pianului.

Decizia învălui mintea lui Kestrel ca un abur alb. Avea să mintă pentru ultima dată, de dragul tatălui ei. Avea să-și păstreze calmul. Avea să fie convingătoare. Mai târziu putea să lămurească lucrurile cu Arin, mai târziu avea să-i spună tot.

Kestrel putea face asta. Trebuia să o facă.

— Tu crezi că l-am obținut în schimbul unui favor. Nu asta insinuezi? Că l-am convins pe împărat.

Fata își lăsă degetul pe o clapă înaltă, însă apăsă încet, astfel că nu se auzi niciun sunet.

— Ți se *pare* că împăratul e ușor influențabil?

— Nu.

— Și cu toate astea *eu* am reușit?

— Da.

Fata atinse clapele unui cântec vesel.

— Te rog, nu face asta.

Kestrel se opri.

— Arin, *de ce* l-aș fi convins pe împărat să-ți ofere acel tratat? Suntem de acord că eu am fost cea care i-a spus despre revoluție, nu? O știe toată lumea. Eu ți-am adus războiul în prag.

— Da.

— Am fost prieteni în Herran, nu-i așa, o vreme?

Răspunsul lui Arin veni răgușit:

— Da.

— Un prieten ar fi făcut ceea ce am făcut eu?

— Nu, șopti Arin.

— Și totuși, am făcut-o și apoi, aparent, am aranjat semnarea acestui tratat salvator. Nu are sens, Arin.

— Ba da, are, spuse el, dacă te-ai răzgândit.

Kestrel ridică o sprânceană.

— Ar fi fost o schimbare uriașă.

Arin rămase tăcut.

Teama lui Kestrel, pe care fata reușise pentru un moment să o domolească, înflori din nou și i se răspândi în corp.

Îi era frică să nu eșueze în această minciună. Îi era frică să reușească. Și-apoi, își dădu seama Kestrel cu o strângere oribilă de inimă, îi era foarte frică de tatăl ei.

Arin se întoase cu fața spre Kestrel: ochi ce nu clipeau, cenușii precum cerul acoperi de nori de ploaie, cicatricea palidă pe obrazul lui bronzat.

— *A fost* o schimbare uriașă, spuse Arin, dar tu ai făcut-o. Știu asta.

Kestrel lăsă capacul pianului peste clape. Se apropia ceva ce Kestrel nu mai putea controla. Jocul se schimba și cea mai bună opțiune a ei era să plece. Se ridică.

Arin o opri.

— Eu nu sunt *nimic* pentru tine. Am auzit ce cântai.

Ea încercă să râdă.

— Nici nu-mi amintesc ce cântam.

Mâna lui Arin era pe braţul ei. Kestrel se îndepărtă din atingerea lui. Oare ce gândea tatăl ei? Îşi aruncă privirea spre panou. Se uită la uşă. Uşa nu se deschise.

— De ce faci asta? întrebă Arin. Nu mai minţi. Am auzit muzica. Şi *ştiu*. Ai negociat cu împăratul în schimbul tratatului.

Kestrel auzi un scrâşnet înfundat. Oare doar îşi imaginase? Era sunetul unei săbii trase din teacă, într-o cameră ascunsă.

— Ba nu.

Arin îi blocă drumul.

— Lasă-mă.

Vocea lui Kestrel părea să se frângă.

— Uite ce cred eu: nu există nicio schimbare mai mare decât decizia ta de a te mărita când ştiu că nu ai vrut niciodată – *niciodată* – să te căsătoreşti.

— Am discutat deja multiplele mele interese ce privesc căsătoria cu prinţul.

— Oare? Arin îşi trecu o mână prin părul murdar. Kestrel, simt că înnebunesc. Că văd lucruri... sau că *nu* le văd. Spune-mi doar. Te-ai... te vei căsători cu prinţul... pentru mine? A fost parte din înţelegerea încheiată cu împăratul?

Tăcerea nu era doar a lui Kestrel, ci şi a tatălui ei.

Kestrel inspiră adânc. Putea să spună asta. Putea să o facă, doar îşi promisese, căci avea să îndrepte situaţia mai târziu. Avea să-şi retragă cuvintele foarte, foarte curând.

Kestrel răspunse blând:

— Asta sună ca o poveste.

Arin se retrase, cu ochi nesiguri, și, în ciuda insistenței lui că știa ceea ce făcuse ea, Kestrel văzu cât de nouă era convingerea lui, cât de fragilă. Da, bănuiala lui Arin avea să se frângă sub cantitatea potrivită de presiune, în locul potrivit: exact ca o oglindă. Kestrel văzu în Arin ceva ce nu mai văzuse niciodată: tinerețea insuportabilă. Văzu, doar pentru o clipă, băiatul care fusese Arin odată. În jurul ochilor lui era ceva dulce, ca un dor. În liniile moi ale gurii sensibile. Era acolo ca să-i arate lui Kestrel cum să lovească mai eficient.

— Asta nu-i una dintre poveștile tale herrani cu zei și răufăcători, cu eroi și mari sacrificii, zise ea. Îmi plăceau poveștile astea când eram mică. Sunt sigură că și ție îți plăceau. Sunt mai frumoase decât e viața reală, în care trebuie să luăm decizii ce servesc propriului interes. Realitatea nu e foarte poetică, știu. Kestrel ridică din umeri. Și nici aroganța ce poate încuraja pe cineva să creadă că lumea se învârte în jurul lui.

Arin își întoarse privirea. Se uită la pian, la coardele lui expuse sub capacul sprijinit.

Kestrel îl ocoli ușor pe Arin, privindu-l din cap până-n picioare.

— Mă întreb ce te face să crezi că aș merge atât de departe de dragul tău. Să fie farmecul tău? Educația ta?

Ochii lui Arin se mutară strălfulgerători la Kestrel. Ea se opri, lăsându-și privirea să întârzie asupra cicatricei lui. Arin se încordă. Kestrel își arcui buzele.

— Cu siguranță, nu înfățișarea ta.

Maxilarul lui Arin se încleștă.

Gâtul lui Kestrel era sfâșiat de spini; era roasă de dezgust pentru propria-i persoană. Și totuși, reușit să-și înflorească un zâmbet pe buze.

— Nu vreau să fiu crudă. Însă ideile astea ale tale sunt *incredibile*. Şi, sincer, un pic disperate. Ca o fantezie. Nu te-ai gândit niciodată că vezi doar ceea ce vrei tu să vezi?

— Nu.

Dar îl văzu ezitând.

— Trebuie să înţelegi că te-ai amăgit cu o poveste. Arin, suntem prea mari pentru poveşti.

Vocea lui răsună grav.

— Oare?

— *Eu* sunt. Nu mai fi un copil. E timpul să creşti.

— Da.

Arin pronunţă cuvântul lent. Glasul lui era în mod neaşteptat dominat de ceva ce Kestrel recunoscu ca fiind mirare, iar stomacul i se strânse odată ce înţelese. Cunoştea acel sunet. Arin vorbea cu vocea cuiva pentru care un văl de confuzie tocmai fusese îndepărtat. Era înţelegerea, era puterea care vine odată cu ea.

— Ai dreptate, spuse Arin.

Când se întoarse iar cu faţa spre ea, de pe chipul lui Arin dispăruse orice urmă din băiatul de odinioară. Era ca şi cum Kestrel îl visase.

— Am înţeles greşit, spuse el. Nu se va mai întâmpla.

Formal, ba chiar rece, Arin îşi aşeză trei degete pe dosul palmei lui Kestrel. Apoi plecă şi închise uşa în urma lui.

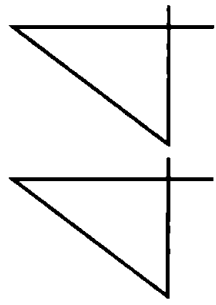

UȘA POCNI CU UN ECOU RĂSUNĂTOR. O TEAMĂ toxică o rodea pe Kestrel. Pe când îndoielile se răspândeau în ea și tindeau să-i indice că strategia ei fusese greșită sau că nicio strategie nu avea să repare ceea ce făcuse, Kestrel se agăță de cea mai importantă regulă pe care o învățase de la tatăl ei: *înfruntă pericolul înainte să te înfrunte el pe tine.*

— Tată? strigă Kestrel. Apoi ridică tonul: Tată?

Nu veni niciun răspuns. Fusese atât de șocat de ceea ce auzise... suspect? Oare refuza deja să-i vorbească fiicei lui?

Kestrel dădu fuga la ușă și o deschise. Coridorul era pustiu. Arin dispăruse. Dintr-o găleată răsturnată se vărsase apă înspumată, care acum uda pantofii lui Kestrel. Rămase pentru un moment în băltoacă. Avea picioarele ude și reci. Apoi pipăi cu înfrigurare sculpturile de pe zidurile coridorului până ce găsi butonul din lemn din centrul florii. Panoul se deschise și lumina de pe hol scoase la iveală camera ascunsă. Înăuntru nu era nimeni.

Ce însemna asta? Kestrel se întrebă dacă tatăl ei plecase la ceva timp după ce-i sunase ceasul, dar înainte de sosirea lui Arin. Oare tot ce-i spusese lui Arin fusese în zadar?

Kestrel își apăsă degetele pe tâmple. Mintea ei mișuna de posibilități, pulsul i-o luase razna, iar ea nu reușea să gândească, ci doar să alerge de la un gând la altul.

Kestrel se întoarse în sala de muzică și ridică tocul căzut. Îi scrise lui Arin pe o partitură, scrijelind cuvintele peste note. Cerneala curgea și păta foaia în timp ce Kestrel îi mărturisea adevărul lui Arin, de la tratat la logodna ei, de la Molie la iubirea ei, de la caii din est la otrava care-i ucidea poporul. Scrise ca aprinsă de un foc, cu sălbăticie. Penița găuri de câteva ori foaia.

Cuvintele veneau de la sine. Într-un minut, scrisoarea era gata.

Foaia ardea în buzunarul ei ca un cărbune încins. Kestrel merse în apartamentul tatălui ei – el nu era acolo, iar valetul nu știa unde se dusese –, apoi se retrase în al ei, unde două cameriste își vedeau de treburile lor atât de firesc, încât normalitatea vieții lor i se păru amețitoare lui Kestrel. Se scuză și intră în garderoba ei. Rămasă singură, Kestrel ascunse o molie în mânecă. Manșeta încheiată cu nasture ținea molia înăuntru. Își dorea să fi făcut asta mai devreme. Dacă ar fi avut o molie în sala de muzică, i-ar fi putut-o strecura lui Arin. Ar fi fost subtilă – n-ar fi trebuit decât să-și miște ușor mâna, să-și frece absentă încheietura și apoi să-i arate adevărul.

Kestrel avea un plan în trei pași în legătură cu ce avea să facă dacă-l găsea pe Arin. Dacă era singur și avea încredere că erau departe de urechi străine, Kestrel avea să-i spună adevărul. Totuși... oare Arin avea să o asculte? Kestrel își aminti limpezimea din vocea lui când renunțase total la ea, răceala atingerii lui... iuțeala.

Acea iuțeală rece purta numele de ușurare. Kestrel știa asta. Dacă ar fi încercat să-i vorbească iar, Arin poate că ar fi plecat pur și simplu.

Te rog, citește scrisoarea, i-ar fi zis ea, punându-i foaia în mână. Dacă planul nu dădea roade sau nu erau singuri, atunci îi dădea molia.

La ușa garderobei se auzi un ciocănit.

Kestrel deschise. Era una dintre cameriste, o fată foarte tânără.

— Milady, iartă-mă, dar pari necăjită, zise încet și simplu fata.

— Sunt bine.

Însă vocea lui Kestrel era tensionată.

— Să trimit după prinț?

Deci aceea era servitoarea aflată în slujba lui Verex. Kestrel își dădu seama că, indiferent de motivul pentru care Verex aranjase inițial să o spioneze, prințul o rugase la un moment dat pe servitoare să vegheze asupra lui Kestrel și să-i spună dacă avea nevoie de ajutor.

Era un gest caracteristic prințului, prietenului ei.

Gândul ăsta îi dădu curaj.

— Nu, îi zise fetei. Sunt chiar bine. Totul e în regulă.

La început, Kestrel se simți mai bine. Lăsă aripa imperială în urmă, agățându-se de planul ei ca de o mână călăuzitoare. Însă pe când cobora treptele șerpuitoare și înguste de marmură, cu grijă să nu se grăbească, să zâmbească curtenilor ce treceau și să ignore gărzile imperiale ce păzeau palierele fiecărui etaj, mâna aceea se răci. Când ajunse în aripa unde se aflau apartamentele invitaților mai puțin importanți, mâna călăuzitoare a lui Kestrel deveni un

pumn de oase reci. Dacă le dădea drumul, oasele aveau să se împrăştie şi să se rostogolească.

Kestrel privi iute în spate. Nu părea să o urmărească nimeni.

Intră pe ultimul coridor. Lumina zilei se strecura printr-o singură fereastră şi lumina holul într-o lucire portocalie, bolnăvicioasă.

Kestrel rămase în faţa uşii. Oare se putea să fie aşa de uşor? Dar apoi îşi aduse aminte că sala ascunsă din spatele paravanului fusese goală. Generalul era *tatăl* ei. El o învăţase să călărească. O iubea. Ştia asta. Oare nu-l trăda temându-se că o pârâse... dacă, într-adevăr, auzise conversaţia?

Tu l-ai trădat în tot acest timp, şopti un glas în interiorul ei. *Îl trădezi chiar acum.*

Totuşi, Kestrel bătu la uşa lui Tensen. Cuprinsă de un fior de recunoştinţă, Kestrel auzi pe cineva mişcându-se înăuntru. Paşii se apropiară. Mânerul pocni. Uşa se deschise larg, la fel ca ochii lui Tensen când o văzu în prag.

Kestrel nu aşteptă ca el să spună ceva. Se strecură înăuntru.

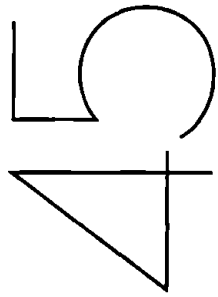

— N-AR TREBUI SĂ FII AICI, ZISE TENSEN.

Kestrel nu-l luă în seamă. Păşi prin apartamentul micuţ, ignorând existenţa intimităţii în timp ce Tensen venea în urma ei, protestând. Intră chiar şi în garderoba lui.

Kestrel se întoarse spre Tensen.

— Unde e Arin?

— Ţi-am spus, zise Tensen precaut, nimeni nu ştie unde e şi te asigur că nu l-am ascuns în dulapul cu haine.

— Ei bine, e mai aproape decât ai crede şi nu a fost în Herran, pentru că altfel ar fi pe moarte.

Kestrel îi explică lui Tensen ce ştia despre otrava ce curgea prin apeductele din Herran. Veştile îl înmărmuriră pe Tensen. Era o stană de piatră. Pentru Kestrel, mărturisirea avu efectul opus, căci dincolo de propriile ei cuvinte fata auzea şoaptele vorbelor pe care i le spusese Arin în sala de muzică şi ceea ce îi răspunsese ea.

Tensen îi cuprinse mâinile ce gesticulau înnebunite.

— Kestrel, păstrează-ţi calmul. Vorbeşte mai încet.

Oare ţipase? Simţi că nu mai avea aer, ca şi cum ar fi alergat.

— Unde pot să-l găsesc?

— Trebuie să te calmezi.

Kestrel se trase la o parte.

— Sursa de apă a oraşului e otrăvită. Trebuie să-i spun.

— Nu-i poţi spune tu.

Ochii mici şi verzi ai lui Tensen erau cuprinşi de îngrijorare.

— Sunt locuri în palat unde nu poţi merge fără să atragi atenţia. Poate că Arin a şi plecat. Pedeapsa împăratului pentru trădare e moartea. *Vrei* să fii prinsă?

— Trebuie să-i spun eu, insistă Kestrel. Trebuie să-i explic... şi alte lucruri.

— Ah. Tensen îşi acoperi gura şi-şi frecă obrazul. A riscat mult întâlnindu-se singur cu tine. Ai vrea să-şi asume riscul ăsta iar?

— Nu, dar...

Kestrel era disperată. Simţea că se sparge în mii de bucăţi. Scoase scrisoarea din buzunar. Nu mai putea crede că Arin o va accepta. Nu dacă o primea de la ea. Nu după tot ce spusese.

— Găseşte-l. Dă-i asta. Explică totul.

Tensen luă sumbru pagina împăturită. Partitura sonatei îi privea cu ochi albi şi negri.

— Ce explică?

— Totul.

— Kestrel, ce anume speri să obţii cu asta?

— Nimic. Nu ştiu. Eu...

— Tu nu eşti în apele tale. Nu gândeşti limpede.

— Nu vreau să gândesc limpede! M-am *săturat* să gândesc limpede. Arin trebuie să afle de mine. Ar fi trebuit să ştie dintotdeauna.

— A fost mai bine că nu a ştiut. Şi tu ai crezut la fel. Şi eu.

— Ne-am *înşelat*.

— Aşa că după ce va afla adevărul, vei rupe logodna cu prinţul.

— Nu.

— Vei fugi cu Arin ca să trăiţi într-o ţară pe moarte, pentru un scurt răstimp, până ce ciocanul unei noi invazii va cădea asupra noastră.

— Nu.

— De ce nu? întrebă Tensen. Doar îl iubeşti.

Kestrel răspunse neajutorată:

— Îmi iubesc şi tatăl.

Tensen coborî privirea spre scrisoare şi o răsuci în mâini.

— Dacă nu-i dai scrisoarea lui Arin, spuse Kestrel, o să i-o dau eu.

Chipul lui Tensen se crispă, apoi îşi deschise jacheta şi aşeză foaia în buzunarul de la piept. Închise la loc jacheta şi se bătu o dată peste piept, chiar deasupra inimii. Kestrel auzi foşnetul uşor al hârtiei.

— Ai s-o faci? întrebă ea.

— Promit.

Tatăl lui Kestrel o aştepta în apartamentul ei. Pesemne că le trimisese de acolo pe cameriste. Şedea singur într-un scaun în salonul de primire. În timpul zilei, din dreptul scaunului se zărea barbacana prin care generalul intrase cu luni în urmă pe calul lui însângerat. Continuă să privească pe fereastră mult după ce Kestrel intră în cameră. Căzuse noaptea, iar fereastra era întunecată. Generalul nu putea vedea nimic afară.

Kestrel nu se mai întrebă dacă tatăl ei se aflase în camera ascunsă pe parcursul unei părticele – sau poate întregii

conversații cu Arin. Știu. Văzu adevărul pe chipul lui. Generalul auzise suficient de multe lucruri.

Kestrel fu cuprinsă de neputință, neștiind ce să spună. Voia să-i zică atât de multe – să-l întrebe ce credea, să-și susțină nevinovăția, să-și mărturisească vina, să întrebe dacă raportase gărzilor prezența lui Arin la palat; dacă o făcuse, ce avea să se întâmple, iar dacă nu, să-l implore, tată, nu, te rog. Kestrel voia să-i spună: Iubește-mă oricum, chiar dacă am făcut ce am făcut, chiar dacă am greșit. Mă vei iubi? Te rog. Iar ce voia cel mai mult era să aibă iar voie să-i spună „tati", să-i ajungă doar până la genunchi, căci își amintea acum, ca într-o străfulgerare de lumină ce pătrunde de după o cortină smulsă, cum alerga la el și se lovea de picioarele lui când era mică, și-l îmbrățișa, iar generalul – Kestrel putea jura – râdea.

Kestrel traversă în liniște camera. Îngenunche lângă scaun. Își sprijini fruntea pe genunchiul lui și închise ochii. Cu inima în gât, fata șopti:

— Ai încredere în mine?

Generalul nu răspunse. Apoi Kestrel simți mâna lui grea atingându-i părul.

— Da, zise el.

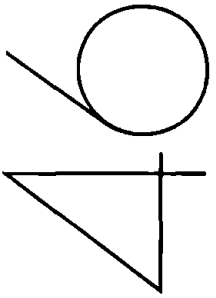

ARIN SE ASCUNSESE ÎN CAMERA CU CĂRBUNI DIN apropierea cuptoarelor care fierbeau apa împinsă prin ţevile palatului. Îl rugase pe un servitor herrani să-l găsească pe Tensen şi să-l aducă acolo, gândindu-se că între timp se putea murdări suficient cât să nu mai fie recunoscut. După câteva minute în camera pustie, luminat de o lampă aşezată sus de tot pe zid, în colţul opus maldărului de cărbuni, îşi dădu seama că era suficient să se plimbe de sus în jos şi să respire ca să se acopere de funingine. Arin îşi frecă obrazul stâng, în dreptul cicatricei. Degetele lui erau negre. Un praf cu gust de ars îi acoperea gâtul pe dinăuntru. Tuşi, apoi se înecă şi, cumva, tusea se transformă într-un hohot sumbru.

Uşa fu descuiată şi se deschise. Tensen pătrunse înăuntru. Chipul lui era furios.

— Zeul nerozilor te vrea la el, Arin. La ce ţi-a fost capul când te-ai întors în capitală?

Arin se simţea ireal, în derivă, uimitor de uşor, ca un cal de povară uşurat de căpăstru şi şa şi lăsat să umble liber. Inspiră, pregătindu-se să vorbească.

— Nu te obosi să explici, zise Tensen. Ştiu ce ai făcut.

Arin se încruntă.

— Cum?

— Mi-au spus servitorii. Arin, eşti un prost.

— Sunt. Arin izbucni iar în râsul acela sec, prăfos. Chiar sunt.

— Eşti norocos că nu a aflat tot palatul că eşti aici – şi binecuvântat că servitorii şi-au ţinut gurile. Deocamdată. *Totul* e prea tăcut în palat. E sinistru. Nu-mi place situaţia, nu-mi place că eşti aici, aşa că vei primi veştile mele şi vei pleca spre Herran. Şi nu te vei întoarce niciodată. Tensen cuprinse umărul lui Arin. Jură, îi spuse. Jură pe zei.

Arin jură. Îi părea bine să facă promisiunea.

Tensen îi dădu drumul.

— Tratatul a fost o minciună. Fiecare minut pe care l-am petrecut aici a fost o părticică din şarada împăratului; ne-a atras atenţia, ca să ne facă să credem că independenţa noastră a fost un lucru suficient de serios ca prezenţa noastră la curte să fie imperios necesară. Împăratul vrea Herranul înapoi. Şi-l vrea fără herrani.

Arin îl ascultă pe ministru în timp ce omul îi vorbi despre otrava ce se strecura prin apa din Herran.

Arin simţi că i se scurge sângele din obraji. Praful de cărbune îi învălui plămânii. Aerul i se zbătu în piept. Îi era greu să respire.

— Va trebui să opreşti alimentarea cu apă, zise Tensen. Evacuează-i pe toţi spre regiunile rurale dacă e nevoie. Dar mergi odată. E noapte. Ai putea ajunge în port fără să fii observat.

— Vino cu mine.

Tensen clătină din cap.

— Dacă Sarsine e bolnavă... dacă *toţi* sunt bolnavi... Tensen, am nevoie de tine.

— Ai nevoie de mine aici.

— E prea periculos. Probabil că te au sub observație. Deliah ne poate da veşti, Molia ta poate folosi codul colorat.

Chipul lui Tensen se schimbă.

— Deliah şi Molia nu ne mai pot ajuta. Au făcut atât cât au putut.

— Atunci şi *tu* ţi-ai terminat treaba.

— Aş mai putea afla un ultim lucru. Dacă mi-a scăpat ceva?

Faţa lui Tensen se îmblânzi.

— Nu-ţi aminteşti când te-am întrebat ce ai face dacă ai avea de ales între tine şi Herran? Ai spus că ai pune ţara pe primul loc. Nu ţi-am respectat dorinţa? Nu o poţi respecta şi tu pe a mea?

Tensen ridică o mână la chipul lui Arin şi-şi trecu palma peste obrazul lui. Degetul mare al mâinii lui se înnegri.

— Băiatul meu. Ai fost un pic pierdut, nu-i aşa?

Arin voia să protesteze, să nege, apoi să admită că era adevărat şi după aceea să demonstreze că îşi regăsise calea.

— Nu te-am dezamăgit.

— N-am spus niciodată că ai făcut-o.

— Am încheiat alianţa cu estul. Am *creat* ceva, Tensen, un lucru nou, care s-ar putea să oprească armata imperială. Împăratul nu este atât de în siguranţă precum crede el. El...

— Mai bine să nu-mi spui.

Arin înlemni. Acelea erau cuvintele cuiva care se temea de tortură.

— Vino cu mine, repetă.

— Nu. Trebuie să aflu ce se va întâmpla mai departe.

— Asta nu-i o poveste.

— Nu? întrebă Tensen. Nu e povestea despre băiatul care devine bărbat şi-şi salvează poporul? Îmi place

povestea aceea. Am jucat acel rol odată, cu zeci de ani în urmă, într-o piesă pentru familia regală herrani. A avut un final fericit.

Tensen își atinse pieptul chiar deasupra inimii. Lui Arin i se păru că aude foșnetul slab al unei hârtii. Pe chipul lui Tensen fulgeră nehotărârea, apoi dispăru. Mâinile lui Tensen căzură și Arin uită ce ghicise în cuvintele ministrului. Mai târziu, când își aminti nehotărârea de pe fața lui Tensen, Arin se urî, căci crezu că alegerea pe care bătrânul se chinuia să o facă avea legătură cu plecarea sau rămânerea lui acolo, și că dacă ar fi găsit cuvintele potrivite, atunci Arin l-ar fi putut convinge să vină.

— Du-te. Hai, zise Tensen. Nepotul meu îți semăna așa de mult, Arin. Nu mă face să-l jelesc de două ori. Tensen își scoase inelul de aur de pe deget și i-l oferi. De data asta, păstrează-l, da?

Și zâmbi.

Arin prinse mâna bătrânului. Îi sărută palma uscată. Luă inelul, apoi îi spuse la revedere.

Tatăl lui Kestrel plecase.

Nu voise să rămână la cină, deși Kestrel zisese că puteau da ordin ca mâncarea să le fie adusă în apartament. El nu pretinse că ar fi obosit sau că rana proaspăt vindecată îl deranja, însă pașii lui erau înceți pe când ieșea din camera fiicei sale, iar Kestrel crezu pentru o clipă că avea să-și apese locul unde fusese tăiat.

După plecarea lui, Kestrel fu cuprinsă deodată de rușine. Își dădu seama că *sperase* ca tatăl ei să fie obosit, sperase să aibă dureri... așa s-ar fi explicat de ce, deși spusese că avea încredere în ea, tot nu voise să rămână.

Sosi timpul pentru cină, dar Kestrel nu putu mânca.

Deschise o fereastră. Aerul aproape văratic era moale și dulce. Vântul bătea tare și mirosea a munți, ceea ce însemna că bătea înspre mare.

Veniră și cameristele lui Kestrel și o întrebară dacă voia să fie schimbată pentru noapte. Kestrel se jucă cu nasturele de la manșeta rochiei de mătase albastră, acolo unde-și ținea molia. Le spuse fetelor că nu dorea să meargă la culcare. Voia să le trimită de acolo, apoi i se făcu teamă să rămână singură. Fetele rămaseră, bârfind în șoaptă prin colțurile lor. Se făcu târziu. Kestrel ședea și-și făcea o mie de griji.

Oare Tensen îi dăduse scrisoarea lui Arin?

Oare Arin mai era la palat?

Mai târziu, Kestrel își observă greșelile înșiruite într-o linie așa de groasă și de diformă, că-i fu greu să-și dea seama care fusese prima.

Însă o știa pe ultima – atunci când ieși din apartament și se întoarse în camerele lui Tensen, ca să afle dacă îl văzuse pe Arin și dacă-i dăduse scrisoarea de la ea.

Holurile erau tăcute. Mai tăcute chiar decât înainte. Deși năduşeala care-i picura printre omoplați arăta că se făcuse aproape vară, Kestrel avea senzația că ningea. În urechi îi răsuna o tăcere albă, ce se oglindea pe sine. Agitația îi pișca pielea ca niște fulgi de gheață. Mormanul de piatră al palatului își ținea respirația rece.

Ușa lui Tensen era aproape lipită de toc, dar nu fusese închisă complet. Kestrel se gândi un moment că ministrul o aștepta, dar o parte din ea știu că se înșela. Acea parte a ei ghicise deja ce însemna ușa întredeschisă. Totuși, Kestrel refuză să creadă... așa că latura sa mai înțeleaptă își întoarse

fața de la ea, o repudie și refuză să mai ajute o persoană care-și adusese propria pieire.

Kestrel ridică mâna să bată. Degetele ei se împleticiră pe lemn.

Împăratul deschise ușa. Căpitanul gărzii se întinse din spatele lui și o trase pe Kestrel înăuntru.

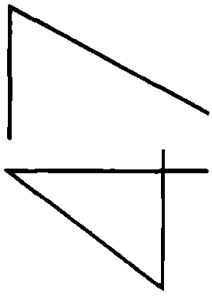

LA ÎNCEPUT, KESTREL NU REUȘI SĂ VADĂ. SE SMUCEA în brațele căpitanului, înghițind aer îngrozită. Căpitanul și împăratul erau înalți. I se părea că nu vede nimic altceva decât hainele lor scumpe de pe umerii și piepturile lor. Apoi auzi vocea tatălui ei:

— Te rog.

Căpitanul îi dădu drumul lui Kestrel.

Kestrel își văzu acum tatăl. Stătea în capătul opus al camerei, dincolo de o băltoacă negricioasă de sânge. Tensen zăcea pe podea. Ochii lui verzi erau ca bilele de marmură ale unui copil. Trupul lui era deja rigid. Pe mâneca generalului se vedea o dungă scurtă de sânge, acolo unde probabil că-și ștersese lama pumnalului înainte de a-l pune în teacă.

Kestrel întâlni privirea tatălui ei. Ochii lui erau la fel de reci ca ai mortului. Ea își deschise gura arsă de frig și descoperi că era amorțită, mult prea amorțită ca să vorbească, așa că țipă.

Căpitanul îi acoperi gura. Tatăl ei privi în altă parte. Kestrel îngheță.

— Încercăm să tratăm situația cât mai discret cu putință, zise împăratul. Nimeni în afară de noi nu va ști ce ai făcut.

Fapta ta nu poate deveni publică. N-o să-ți permit să-ți dezonorezi astfel tatăl. Împăratul luă pumnalul lui Kestrel din teacă. Ăsta îmi aparține, iar *asta* – împăratul întinse partitura deschisă – e a ta.

Scrisoarea ei.

— Nu, încercă ea să zică, cu gura astupată de palma sărată a căpitanului, însă bărbatul îi prinse maxilarul, iar împăratul atinse ușor mâna căpitanului, pentru a întoarce fața lui Kestrel spre el.

— Nu? zise împăratul. Kestrel, dacă ar exista un proces, scrisoarea asta ar reprezenta o dovadă suficient de grăitoare.

Vocea lui era plină de regret, dar nu pentru ea.

— Te-aș putea omorî pe loc. Ce șarpe! Ce răsplată nenorocită pentru un om ca tatăl tău. El a venit la mine.

Lacrimile se rostogoliră pe obrajii lui Kestrel și curseră peste degetele căpitanului.

— A venit și mi-a spus adevărul, indiferent cât îl costa. Nu a pus nicio condiție. Nu a implorat milă și nu a negociat. Mi-a mărturisit pur și simplu adevărul despre trădarea ta. Dintre toate lecțiile pe care le-ai fi putut învăța ca împărăteasă, cea mai importantă ar fi fost aceasta: loialitatea e cea mai bună formă de dragoste.

Kestrel încercă să se uite la tatăl ei, dar căpitanul îi ținea capul strâns. Fata se smuci. Încercă să se elibereze. Căpitanul o strânse și mai tare.

Împăratul vorbi iar.

— Felul ăsta de dragoste tinde să se stingă după execuția propriului copil. Așa că nu pot răsplăti loialitatea lui Trajan cu sângele tău și nici nu te pot lăsa pe mâna căpitanului meu și a meșteșugului său murdar de a scoate răspunsuri de la oameni. Ăsta e un alt lucru pe care l-ai fi învățat – dacă ar fi

fost să înveți de la mine: tatăl tău are și el loialitatea mea. Îl voi proteja așa cum el m-a protejat pe mine. Asta înseamnă că te vei duce în nord.

Tundra. Lagărele de muncă. Kestrel trase greu aer în piept.

— Credeai că nu știu nimic? zise împăratul încet. Am pus pe cineva pe urmele ministrului herrani de ceva vreme. A fost văzut întâlnindu-se cu o servitoare valoriană. M-am întrebat dacă nu cumva era vorba de tine. Dacă era posibil să-ți trădezi țara atât de ușor, mai ales când ți-a fost practic *dăruită*. Dar oamenii sunt capabili de orice.

Cuvintele lui Kestrel muriră frânte sub mâna căpitanului. Nici măcar nu știa ce voia să spună.

— Poate crezi că nu te pot face să dispari, continuă împăratul, că cei de la curte vor pune prea multe întrebări. Uite ce am să le spun: prințul și mireasa lui au fost așa de înflăcărați de dragostea lor, încât s-au căsătorit în secret și au fugit în insulele din sud. După un timp – o lună? două? – se va afla că te-ai îmbolnăvit. O boală rară, pe care nici medicul meu nu o poate vindeca. În ceea ce privește imperiul, tu vei fi moartă. Vei fi jelită. Poate că vei uita când vei coborî în minele din tundră. Am auzit că așa li se întâmplă celor de acolo, jos în întuneric. Sper că va uita și tatăl tău. Sper că va uita de tine și de rușinea pe care i-ai adus-o.

Kestrel mușcă mâna căpitanului. Bărbatul nici nu tresări, dar sângele din gura ei o înnebuni. Se răsuci. Sunetele pe care le scotea de sub mâna căpitanului erau sunetele unui animal.

— Dă-i drumul, zise tatăl ei.

Fata alergă la el. Alunecă în băltoaca de sânge și căzu la pieptul generalului, agățându-se de el, plângând.

— Te rog, nu face asta, suspină ea, deşi lucrul era deja înfăptuit.

Generalul nu o atinse.

— Am vrut să mă încred în tine, şopti el. Am încercat. Dar nu am putut să mă mint suficient de mult.

Kestrel prinse în pumni jacheta generalului. Îşi apăsă faţa la pieptul lui. Umerii fetei se zguduiau.

— Eu n-am...

— N-ai vrut? Cum să nu vrei să înfăptuieşti trădarea?

— Te rog, imploră ea.

Păreau să fie singurele cuvinte pe care le putea rosti.

— Am plecat din apartamentul tău. L-am găsit pe ministru. L-am percheziţionat. Am citit scrisoarea. L-am ucis. Şi chiar şi atunci m-am îndoit. Nici atunci nu mi-a venit să cred. Nu puteam crede că tu ai face una ca asta.

— Tati, te rog! Kestrel se înecă în propriile ei lacrimi. Te iubesc.

Uşor, cu grijă, generalul îi desprinse mâinile de pe haina lui. Căpitanul, simţind că era momentul lui, se mişcă spre ei.

Vocea generalului răsună uşor, astfel că vorbele lui fură auzite doar de el şi de fiica lui.

— Kestrel, zise el, mi-ai frânt inima.

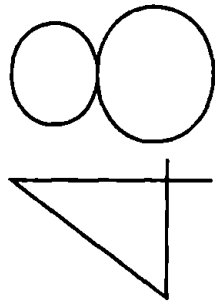

ZORILE ARDEAU PE APĂ. ARIN FUSESE NOROCOS. Reuşise să se strecoare afară din palat imediat după ce se despărţise de Tensen. Fortăreaţa elegantă părea neştiutoare, energiile ei erau întoarse spre ea însăşi, concentrate la altceva.

Arin alungă gândul. Stând acum pe puntea navei, cu faţa la răsăritul rece şi crud, temerile lui i se păreau stupide.

Nu-l observase nimeni. Nu-i păsase nimănui. Ajunsese în port. Vântul suflase cu putere, bun, spre mare. Nava lui pornise la drum.

În momentul în care ieşi din port, ceva se schimbă brusc. Văzuse, în lumina lunii, navele de război valoriene, ticsite cu tunuri, cu punţi înarmate pe două niveluri. Navele veneau pe urma lui. Arin fusese observat – doar că prea târziu. Se mişcaseră lent. Zăboviseră prea mult. Arin şi-i imagina pe valorieni grăbiţi să-l prindă din urmă... să-l prindă pe el. Dar nava lui tăia valurile. Căpitanul fusese comandant de navă în vremurile de glorie ale marinei herrani. Vântul sufla în favoarea lor. Corabia zbură peste mare şi cerul aruncă un guler întunecat de nori peste faţa lunii. La răsărit, navele valoriene dispăruseră.

Era însă doar un mic răgaz. Valorienii ştiau unde merge Arin. Imperiul venea pe urmele lui, iar odată cu el, războiul. Arin însă se concentră la sunetul pânzelor umflate de vânt. Privi soarele ridicându-se deasupra orizontului. Lăsă aerul mării să-i umple plămânii şi se simţi liber.

Arin desfăcu o legăturică din pânză. Pumnalul lui Kestrel luci. Acum, că nu-l mai durea să-l privească, Arin putea admira frumuseţea armei. Soarele făcu rubinul să ardă aprins şi-i dezvălui inima roz. Aurul gravat părea făcut din rotocoale lichide. Arin îl cântări în mână. Pumnalul era uşor ca un fulg.

Da, era frumos. Dar frumuseţea părea a fi un motiv prea neînsemnat pentru a păstra un obiect pe care nu şi-l dorea.

Arin aruncă pumnalul în apă şi navigă spre casă.

Furgonul se opri. Caii trebuiau să fie adăpaţi.

Soarele era sus de acum şi lumina lui intra prin ferestruicile blocate cu bare de metal ale furgonului. În lumină, Kestrel îşi văzu încheieturile prinse în fiare, zăcând moi pe aceeaşi rochie frumoasă, albastră, pe care o purtase cu o noapte înainte. Deşi furgonul se oprise, Kestrel se simţea zguduită, îndurerată. Avea ochii umflaţi, iar lumina soarelui îi împungea cu ace tăioase.

Dar ceva o făcu să-şi revină. O voce într-o limbă la fel de familiară ca a ei. Cineva de afară vorbise în herrani.

Kestrel merse la fereastră. Nu putea vedea gărzile. La început, nu reuşi să deslueşască nimic; lumina era prea strălucitoare. Dar apoi zări vârfurile munţilor golaşi.

Fata auzi iar vocea herrani: era un bărbat care le vorbea cailor. Kestrel auzi legănatul unei găleţi goale din metal. Paşi pe pământul uscat.

— Te rog, strigă ea încet în limba bărbatului.

Pașii se opriră. Fiarele ce o încătușau zăngăniră când Kestrel reuși să-și strecoare două degete pe sub mâneca stângă. Prinse molia pe care o ascunsese și o scoase la lumină. Își trecu mâna printre barele de fier.

— Ia asta.

Ușor, pașii se apropiară. Fata tot nu-l putea vedea pe om, dar își imagina că stătea chiar sub mâna ei. Kestrel se întinse. Își forță încheietura și simți că mâna îi amorțește. Îi dădu omului molia dintre degetele ei.

— Dă-i-o guvernatorului tău, șopti Kestrel. Spune-i lui Arin...

Se auziră un strigăt și un bufnet greu. Cineva blestemă în valoriană. Cizmele zgâriară pământul.

— Ce ți-a dat? întrebă unul dintre gardienii valorieni.

— Nimic, răspunse bărbatul herrani.

Ușa furgonului se deschise. Kestrel se făcu mică într-un colț. Gardianul era o umbră mare pe fundalul luminii albe. Omul înaintă.

— Ce i-ai dat?

Afară, zgomotele continuară. Proteste. Ceilalți îl cercetau fără menajamente pe bărbatul herrani. Dar ce ar fi găsit gardianul până la urmă? O molie strivită. Nimic prețios. Nimic important. Doar un lucru oarecare, amestecându-se printre toate celelalte.

Gardianul o apucă de umeri. Mâinile ei încătușate se ridicară. Se ascunse în spatele lor.

În lume, oamenii se trezeau în zorii unei alte zile obișnuite, la fel de obișnuită ca o molie. Kestrel își dorea cu durere o zi obișnuită.

Își închise ochii strâns, gândindu-se la cum ar fi decurs ziua ei normală și perfectă. O plimbare pe cai cu Arin. O întrecere.

O să-mi fie dor de tine când mă voi trezi, îi spusese ea când îl visase pe peluza palatului.

Nu te trezi.

În ziua aceea ideală, obișnuită, Kestrel ar fi turnat ceai tatălui ei. El ar fi rămas și nu ar mai fi plecat niciodată.

Cineva o zguduia. Kestrel își aduse aminte că era gardianul. Își aminti că era a optsprezecea aniversare a ei. Râse, înecându-se, imaginându-și-l pe împărat cum explica tuturor absența ei de la recital. Crezu că râdea, dar sunetul se toci apoi. Sunetul îi zgâria gâtul. Fața ei era umedă. Lacrimile îi înțepară buzele.

Ziua ei de naștere. *Îmi amintesc ziua în care te-ai născut,* îi spusese tatăl ei. *Te puteam ține într-o mână.*

Gardianul o lovi pe Kestrel peste față.

— Te-am întrebat ce i-ai dat.

Aveai o inimă de războinic încă de pe atunci.

Kestrel scuipă sânge.

— Nimic, îi spuse gardianului. Se gândi la tatăl ei, se gândi la Arin, și-și murmură ultima minciună: Nu i-am dat nimic.

NOTA AUTOAREI

Scrierea acestei cărți m-a epuizat, iar finalizarea ei mi-a luat ceva vreme (probabil faptul că între timp am dat naștere unui copil a contribuit într-o oarecare măsură la asta). Așa că aș vrea mai întâi să mulțumesc celor care au citit variantele necizelate sau numai porțiuni din *Trădarea câștigătorului*: Ann Aguirre, Marianna Baer, Kristin Cashore, Donna Freitas, Daphne Grab, Mordicai Knode, Anne Heltzl, Sarah Mesle, Jill Santopolo, Eliot Schrefer și Robin Wasserman. Ați avut întotdeauna cuvintele potrivite de încurajare și sfaturile nimerite pentru a-mi îmbunătăți lucrarea.

Același lucru îl pot spune și despre cei care au discutat cu mine despre problemele încâlcite legate de intrigă sau despre chestiunile sentimentale spinoase ori cele ce aveau de-a face cu crearea universului fantastic. Mulțumesc tuturor celor de la Kindling Words pentru discuțiile, sfaturile și comentariile lor excelente, care m-au ajutat să pun cap la cap *Trădarea câștigătorului*, într-un moment în care știam spre ce mă îndrept, dar nu și cum să o fac. Le mulțumesc în mod special lui Franny Billingsley, Judy Blundell, Sarah Beth Durst, Deborah Heiligman, Rebeccăi Stead și lui Nancy Werlin.

În cafenelele din Paris, Coe Booth și Aviva Cashmira Kakar m-au ajutat să-l transform pe Tensen în personajul șiret care a și devenit. Tot la Paris, la cafeneaua Broken Arm, Pamela

Druckerman şi cu mine am lucrat la portretele lui Arin, al contabilului şi al reginei. Leigh Bardugo şi cu mine am purtat o conversaţie minunată legată de arme, iar Mordicai Knode a contribuit cu idei cu alte ocazii. Tot el mi-a spus despre codul Quipu, după ce a citit despre Contabilul de Favoruri. În urma prânzului cu Sarah MacLean, mi-a venit o idee de care sunt foarte entuziasmată, dar pe care nu o pot dezvălui (va apărea în volumul al treilea, scuze!).

Kristin Cashore şi cu mine am făcut schimb de idei cu privire la atât de multe amănunte, că mi-e greu să le înşir pe toate. Robin Wasserman este probabil persoana căreia îi puteţi mulţumi (sau pe care o puteţi învinovăţi) pentru faptul că povestea a devenit o trilogie. Barry Lyga, cunoscut şi drept expertul meu personal în metode de tortură (mi-a cerut să-l numesc astfel, sau ceva asemănător), mi-a sugerat să sacrific degetele lui Thrynne în scena din temniţă, iar Kristin Raven, medic, mi-a oferit informaţii preţioase (şi sângeroase) despre cum ar arăta acele degete. Tot ea mi-a confirmat bănuiala că rana abdominală a generalului ar putea fi „împachetată" cu tifon. Miriam Jacobson, savant şi pianistă, mi-a oferit (aşa cum s-a exprimat ea) *le mot juste* pentru a numi o piesă cântată de Kestrel: impromptu. Cu Mordicai şi Jenny Knode m-am consultat cu privire la chestiuni legate de hartă. Întreaga mea apreciere lui Keith Thompson, pentru îndemânarea artistică de care a dat dovadă în reprezentarea lumii din cartea mea. Soţul meu, Thomas Philippon, este întotdeauna sfetnicul meu cel mai important când vine vorba de a selecta idei şi se pricepe în mod special la tot ce ţine de arta militară sau de cai.

Scopul meu pe parcursul acestei trilogii a fost să citesc câte un text vechi grec sau roman în timp ce am scris fiecare volum. De data asta am parcurs *Istoriile* lui Herodot, ceea ce mi-a dat câteva idei despre cum să reprezint estul. Ar trebui de asemenea să recunosc că am avut îndrăzneala să împrumut

o metaforă a lui Shakespeare şi să o reformulez pentru a se potrivi poveştii mele, într-o anumită replică din scena de pe canal (indiciu: este din *Mult zgomot pentru nimic*).

Mulţumesc tuturor librarilor, vânzătorilor de carte şi bloggerilor care au promovat *Blestemul Câştigătorului*. A fost o reală plăcere să vă pot cunoaşte personal şi online. Entuziasmul vostru e molipsitor şi foarte apreciat.

Macmillan Children's Publishing Group! Sunt o femeie foarte norocoasă. Sunt extrem de recunoscătoare celor care m-au sprijinit pe mine şi seria de cărţi. Editorului meu uimitor, Janine O'Malley, cutezătorului meu agent de presă, Gina Gagliano. Artistului care a creat coperte de o frumuseţe uluitoare, Beth Clark. Şi altor o mulţime de oameni: Nicole Banholzer, Simon Boughton, Anna Booth, Molly Brouillette, Angie Chen, Jennifer Edwards, Jean Feiwel, Jennifer Gonzalez, Liz Fithian, Katie Halata, Angus Killick, Kathryn Little, Karen Ninnis, Joy Peskin, Karla Reganold, Caitlin Sweeney, Claire B. Taylor, Mary Van Akin, Allison Verost, Mark Von Bargen, Ksenia Winnicki şi Jon Yaged.

Charlotte Sheedy, agenta mea, este un om incredibil şi îi mulţumesc, alături de Mackenzie Brady şi de Joan Rosen.

Uneori, oamenii mă întreabă care e secretul meu de scriitor, iar răspunsul meu foarte serios este: „nişte copii bine îngrijiţi." Mulţumesc bonelor, părinţilor şi socrilor: Monica Ciucurel, Anne Heltzl, Shaida Khan, Georgi MacCarthy, Sharon Singh, Marilyn şi Robert Rutkoski, şi Jean-Claude şi Christiane Philippon.

Fiul meu cel mare, Eliot (care are acum cinci ani şi jumătate), înţelege oarecum de ce îmi petrec timpul în faţa computerului în loc să-l duc la Muzeul de Istorie Naturală. Fiul meu mai mic, Téo (doi ani) simte doar că i se face o mare nedreptate şi că este trădat. Băieţi, îmi lipsiţi întotdeauna când nu sunt cu voi şi vă iubesc mult pe amândoi.